CĂRȚI ROMANTICE

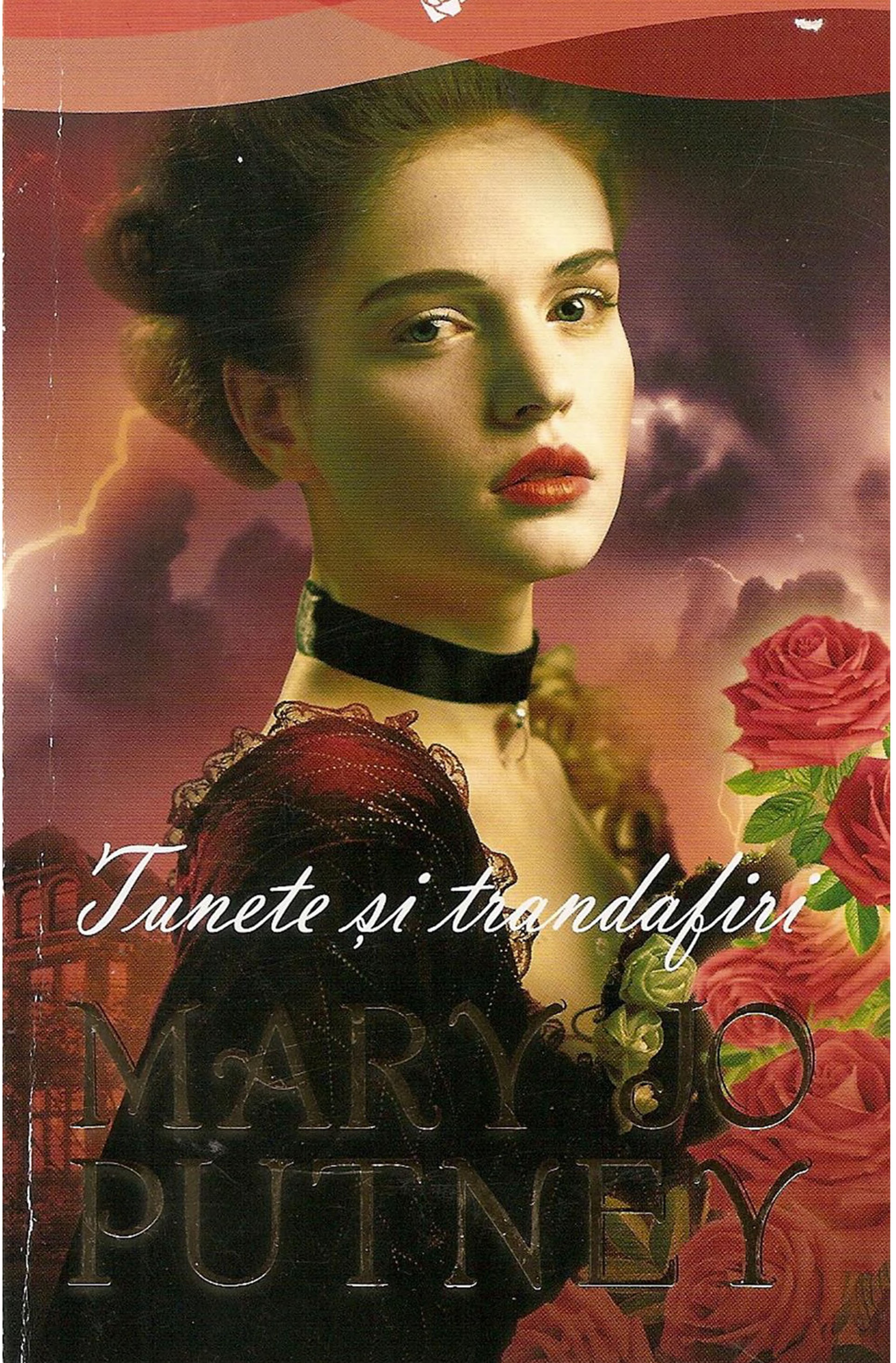

Tunete și trandafiri

MARY JO PUTNEY

MARY JO PUTNEY

Tunete şi trandafiri

prolog

Ţara Galilor, 1791

Fuioarele de ceaţă iernatică se răsuceau în jurul lor în timp ce se căţărau pe zidul ce împrejmuia domeniul. Nu era nici un om în peisajul fantomatic şi nimeni nu-i văzu pe intruşi când coborâră de pe zid şi îşi croiră drum cu atenţie pe terenurile bine îngrijite.

Nikki întrebă încet:

– Vom fura un pui de-aici, mamă?

Mama lui, Marta, scuturã din cap.

– Treaba noastră e mult mai importantă decât puii.

Efortul de a vorbi îi provocă un acces de tuse şi se încovoie, cu trupul firav tremurând. Încurcat şi necăjit, Nikki îi atinse braţul. Dormitul pe sub garduri vii îi agrava tusea şi aveau doar puţină mâncare. Spera că se vor întoarce curând în şatră, unde vor avea mâncare, foc şi companie.

Ea se îndreptă de şale, cu faţa palidă, dar hotărâtă, şi îşi continuară drumul. Singura culoare în peisajul de iarnă era violetul ţipător al fustei femeii.

În cele din urmă, ieşiră dintre copaci pe peluza care înconjura un conac impunător de piatră. Uimit, Nikki spuse:

– Aici trăieşte un mare domn?

– Da. Uită-te bine, pentru că într-o zi domeniul va fi al tău.

El se zgâi la casă, cuprins de un amestec ciudat de emoţii. Uimire, entuziasm, îndoială şi, la urmă, dispreţ.

– Ţiganii nu trăiesc în case de piatră care împung cerul.

– Dar tu eşti *didikois*, ai pe jumătate sânge de ţigan. E normal să trăieşti într-un loc ca ăsta.

Şocat, se întoarse şi se uită lung la ea.

– Nu! Sunt un şobolan negru, cu sânge de ţigan adevărat, nu un *gorgio*.[1]

– Ai şi sânge de ţigan, şi de *gorgio*. Ea oftă, cu faţa ei frumoasă trasă. Deşi ai fost crescut ca un ţigan, viitorul tău este printre *gorgio*.

El dădu să protesteze, dar ea îi făcu repede semn să tacă imediat ce auzi zgomot de copite. Se retraseră în tufişuri şi se uitară la călăreţii care mergeau la trap pe alee, apoi se opriră în faţa casei. Bărbatul mai înalt descălecă şi urcă sprinten treptele mari de piatră, lăsându-şi bidiviul în grija însoţitorului său.

– Grozavi cai! şopti Nikki, cu invidie în glas.

– Da. Trebuie să fie contele de Aberdare, murmură Marta. Arată exact cum a spus Kenrick.

Aşteptară până intră bărbatul cel înalt în casă şi grăjdarul duse caii de acolo. Apoi Marta îi făcu semn lui Nikki şi o luară în grabă pe peluză şi în sus pe trepte. Ciocănelul strălucitor din aramă era în formă de dragon. Băiatului i-ar fi plăcut să-l atingă, dar era prea sus.

În loc să bată la uşă, mama lui roti de mâner. Uşa se deschise uşor şi ea păşi înăuntru, cu Nikki imediat în urma ei. Copilul făcu ochii mari când văzu că erau într-o sală pavată cu marmură şi destul de spaţioasă încât să încapă o şatră în ea.

Singurul om care se vedea purta livreaua sofisticată a unui valet. Cu o expresie comică de şoc pe faţă, acesta exclamă:

– Ţigani! Apucă de cordonul unui clopoţel şi sună după ajutor. Ieşiţi imediat! Dacă nu părăsiţi domeniul în cinci minute, veţi fi daţi pe mâna judecătorului.

Marta îi luă mâna lui Nikki într-ale ei.

– Am venit aici să-l vedem pe conte. Am ceva ce este al lui.

– Ceva ce ai furat? întrebă valetul în batjocură. N-ai fost niciodată atât de aproape de el. Hai, cară-te!

– Nu! Trebuie să-l văd.

– Nu e cu putinţă, mormăi valetul înaintând spre ea.

[1] Cuvânt din limba romani, folosit de ţigani pentru a-i desemna pe cei care nu sunt ţigani (n.tr.)

Marta aşteptă să ajungă mai aproape, apoi se dădu în lături.

Înjurând, servitorul se roti brusc şi încercă în zadar să-i înhaţe pe intruşi. În acelaşi timp, apărură încă trei servitori, aduşi acolo de sunetul clopoţelului.

Fixându-i pe oameni cu o privire feroce, Marta şuieră cu ameninţare exersată în voce:

– Trebuie să-l văd pe conte! O să blestem pe oricine încearcă să mă împiedice.

Servitorii se opriră brusc. Nikki aproape izbucni în râs când le văzu expresiile. Deşi nu era decât o femeie, Marta îi făcu de ruşine şi îi înfricoşă cu uşurinţă pe *gorgio*. Nikki era mândru de ea. Cine în afară de un ţigan avea atâta putere asupra altora doar rostind câteva cuvinte?

Mâna mamei lui o strânse mai tare pe a sa pe când înaintau în casă. Înainte ca servitorii să se dezmeticească, se auzi o voce groasă răcnind:

– Ce naiba se întâmplă acolo?

Înalt şi cu desăvârşire arogant, contele intră cu paşi mari în hol.

– Ţigani, spuse el cu scârbă în glas. Cine le-a permis creaturilor astea jegoase să intre în casă?

Marta spuse pe un ton sincer:

– Ţi-am adus nepotul, Lord Aberdare. Fiul lui Kenrick – singurul nepot pe care îl vei avea vreodată.

În cameră se lăsă o tăcere mormântală în timp ce privirea şocată a contelui se opri la faţa lui Nikki. Marta continuă:

– Dacă te îndoieşti de spusele mele...

După un moment cutremurător, contele spuse:

– Sunt dispus să cred că puştiul ăsta scandalos ar putea fi al lui Kenrick – obârşia îi este scrisă pe faţă. Îi aruncă Martei privirea arzătoare, pofticioasă cu care bărbaţii *gorgio* se uitau adesea la ţigănci. E uşor de înţeles de ce s-a culcat fiul meu cu tine, dar un bastard ţigan nu mă interesează câtuşi de puţin.

– Fiul meu nu e bastard. Marta scotoci în corsaj, de unde scoase la iveală două hârtii soioase împăturite

cu grijă. Întrucât *gorgio* pun mare preţ pe acte, am păstrat dovada – certificatul meu de căsătorie şi cel de naştere al lui Nikki.

Lord Aberdare se uită cu nerăbdare pe documente, apoi trupul lui se încordă.

– Fiul meu s-a însurat cu tine?

– Da, spuse ea cu mândrie în glas. Într-o biserică *gorgio*, dar şi după obiceiul ţigănesc. Şi ar trebui să fii bucuros că a făcut-o, bătrâne, căci acum ai un moştenitor. Ceilalţi fii ţi-au murit, aşa că nu vei mai avea altul.

Cu o expresie feroce pe faţă, contele spuse:

– Foarte bine. Cât vrei pe el? Cincizeci de lire sunt de-ajuns?

Pentru o clipă, Nikki văzu furie în ochii mamei lui. Apoi expresia ei se schimbă, devenind vicleană.

– O sută de guinee din aur.

Lordul scoase o cheie din buzunarul vestei şi i-o dădu celui mai bătrân servitor.

– Adu suma din seiful meu.

Nikki râse cu zgomot. Vorbind în romani, zise:

– Ăsta-i cel mai bun plan al tău, mamă. Nu numai că l-ai convins pe *gorgio* ăsta bătrân şi prost că sunt rudă cu el, dar e şi dispus să-ţi dea aur! Vom petrece tot anul viitor. Când fug de la el diseară, unde te găsesc... poate la stejarul bătrân din care ne-am căţărat pe zid?

Marta scutură din cap şi îi răspunse în aceeaşi limbă:

– Nu trebuie să fugi, Nikki. *Gorgio* ăsta e chiar bunicul tău şi asta e casa ta acum.

Îşi trecu repede degetele prin părul lui Nikki. Băiatul se gândi o clipă că ea avea să spună mai mult, căci îi era imposibil să creadă ce spusese.

Servitorul se întoarse şi îi dădu Martei o pungă din piele care zornăia. După ce evaluă conţinutul cu ochi de expertă, îşi ridică fusta de deasupra şi vârî punga într-un buzunar al juponului. Nikki era şocat de gestul ei – nu ştiau *gorgio* ăştia că îi spurcase, îi făcuse *marhime*, ridicându-şi fusta în prezenţa lor? Dar ei habar n-aveau de insultă.

Marta îi aruncă lui Nikki o ultimă privire şi era ceva sălbatic în ochii ei.

– Poartă-te frumos cu el, bătrâne, sau blestemul meu te va ajunge şi dincolo de mormânt. Să mor în noaptea asta dacă nu va fi aşa.

Se întoarse şi traversă podeaua lustruită, cu fustele înfoindu-i-se. Un servitor îi deschise uşa. Înclinând din cap ca o prinţesă, Marta ieşi din casă.

Îngrozit brusc, Nikki îşi dădu seama că mama lui era serioasă – chiar voia să-l lase cu *gorgio*. O rupse la fugă după ea, ţipând:

– Mamă, mamă!

Înainte să o ajungă din urmă, i se trânti uşa în nas, lăsându-l captiv în casa care împungea cerul. Când puse mâna pe mâner, un valet îl apucă de talie. Nikki îi dădu un genunchi în burtă şi zgârie faţa palidă a acelui *gorgio*. Servitorul zbieră şi un altul îi veni în ajutor.

Dând din picioare şi din pumni, Nikki ţipă tare:

– Sunt ţigan! N-o să stau în locul ăsta urât!

Contele se încruntă, revoltat de etalarea emoţiei sincere. Puştiul trebuia dezvăţat cu multă bătaie de un asemenea comportament, împreună cu orice altă urmă din sângele lui ţigănesc. Şi Kenrick fusese sălbatic, răsfăţat de mama lui iubitoare peste măsură. Vestea morţii lui Kenrick îi provocase contesei un atac de apoplexie, prefăcând-o în cadavrul viu care era acum.

Contele porunci cu asprime:

– Duceţi-l pe băiat în camera copiilor şi spălaţi-l. Ardeţi zdrenţele astea şi găsiţi-i ceva mai potrivit de îmbrăcat.

Fu nevoie de doi bărbaţi să-l potolească pe băiat. Încă mai plângea după mama lui când îi târâră corpul ce se zvârcolea pe scări în sus.

Cu chipul devenit o mască a amărăciunii, contele se uită iar pe documentele care dovedeau că micul păgân oacheş era singurul lui descendent în viaţă.

Nicholas Kenrick Davies, conform certificatului de naştere. Era imposibil să-i pui la îndoială descendenţa;

dacă băiatul n-ar fi fost atât de oacheş, ar fi putut fi Kenrick la aceeaşi vârstă.

Dar, Doamne sfinte, un ţigan! Un ţigănuş oacheş, arătând a străin cu ochii lui negri. De şapte ani şi abil la minţit şi furat, pe cât era de ignorant în privinţa traiului civilizat. Şi totuşi, această creatură murdară, în zdrenţe, era moştenitorul domeniului Aberdare.

Odată, contele se rugase cu disperare să-i dea Domnul un moştenitor, dar nu visase niciodată că rugile îi vor fi ascultate în felul acesta. Chiar dacă soţia lui invalidă murea şi el se putea recăsători, fiii celei de-a doua soţii ar fi fost înlăturaţi de la succesiune de ţigănuşul ăsta răsfăţat.

Pe când se gândea, degetele i se încleştară pe hârtii. Poate, dacă era în stare să se recăsătorească şi să aibă alţi fii, se va mai putea face ceva. Dar, între timp, trebuia să facă tot ce putea pentru băiat. Reverendul Morgan, predicatorul metodist din sat, îl putea învăţa pe Nicholas cititul şi manierele, precum şi alte cunoştinţe de bază necesare, înainte să fie trimis la o şcoală corespunzătoare.

Contele se răsuci pe călcâie şi intră în birou, trântind uşa ca să nu mai audă ţipetele îndurerate de „Mamă! Mamă! Mamă!" ce răsunau trist prin încăperile de la Aberdare.

capitolul 1

Ţara Galilor, martie 1814

I se spunea Contele Demon, sau câteodată Bătrânul Nick[1]. Voci şoptite spuneau că o sedusese pe tânăra soţie a bunicului său, că îi frânsese inima bătrânului şi o făcuse pe propria lui mireasă să intre în mormânt.

Se spunea că era în stare de orice.

Doar ultima afirmaţie o interesa pe Clare Morgan, când îl urmărea cu privirea pe bărbatul care îşi fugărea armăsarul de parcă toate focurile iadului se ţineau după el. Nicholas Davies, contele ţigan de Aberdare, se întorsese până la urmă acasă, după patru ani lungi. Poate avea să stea, dar era la fel de posibil să plece mâine din nou. Clare trebuia să acţioneze repede.

Totuşi, mai zăbovi puţin, ştiind că el nu avea cum s-o vadă în pâlcul de copaci de unde se uita la el. Călărea fără şa, etalându-şi magia pe care o exercita asupra cailor, îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, cu excepţia eşarfei stacojii de la gât. Era prea departe de ea ca să-i vadă faţa. Se întreba dacă se schimbase, apoi hotărî că adevărata întrebare nu era dacă, ci cât de mult. Oricare ar fi fost adevărul din spatele evenimentelor violente care îl alungaseră, trebuia să fie dureros.

Avea să-şi amintească de ea? Probabil că nu. O văzuse doar de câteva ori, şi ea era o copilă pe atunci. Nu numai că pe-atunci era vicontele Tregar, dar era şi cu patru ani mai mare decât ea, iar copiii mai mari le dădeau rareori atenţie celor mici.

Invers nu era adevărat.

Pe când se întorcea pe jos în satul Penreith, îşi trecu în revistă solicitările şi argumentele. Într-un fel sau

[1] Old Nick, un apelativ englezesc pentru Diavol (n.red.)

altul, trebuia să-l convingă pe Contele Demon s-o ajute. Nimeni altcineva nu putea să schimbe situaţia.

Pentru câteva clipe, pe când armăsarul lui trecea dezlănţuit peste pământurile domeniului ca un vânt nebun, Nicholas reuşi să se lase în voia exaltării pe care i-o provoca viteza. Dar realitatea îl încolţi din nou când drumul călare se termină şi se întoarse spre casă.

În anii petrecuţi în străinătate, se visase adesea la Aberdare, sfâşiat între dor şi teama de ce va găsi acolo. Cele douăzeci şi patru de ore de când se întorsese îi dovediseră că temerile lui fuseseră justificate. Fusese nebun să creadă că patru ani departe de casă puteau să şteargă trecutul. Fiecare odaie din casă, fiecare acru de pământ al văii, toate erau impregnate cu amintiri. Unele erau plăcute, dar fuseseră sufocate de evenimentele mai recente, întinând ce iubise odinioară. Poate că, în clipele de furie de dinainte să moară, bătrânul conte aruncase un blestem asupra văii, pentru ca nepotul lui vrednic de dispreţ să nu mai poată niciodată să fie fericit acolo.

Nicholas se duse la fereastra camerei sale şi se uită în zare. Valea era la fel de frumoasă ca oricând – sălbatică pe înălţimi, cultivată din abundenţă în locurile joase. Plantele delicate de primăvară începeau să răsară. În curând aveau să apară narcise galbene. În copilărie, îi ajutase pe grădinari să planteze răsaduri şi bulbi sub copaci, umplându-se de noroi în cursul acelei activităţi. Bunicul lui văzuse acel lucru ca pe o altă dovadă a brumei de educaţie primite de Nicholas.

Îşi ridică privirea la castelul în ruină care se înălţa obsedant deasupra văii. Veacuri întregi, acele ziduri groase fuseseră atât fortăreaţă, cât şi cămin pentru familia Davies. Vremurile mai paşnice îl făcuseră pe străbunicul lui Nicholas să ridice conacul considerat mai potrivit pentru una dintre cele mai bogate familii din Marea Britanie.

Printre multe alte avantaje, casa avea o mulţime de odăi de dormit. Nicholas era recunoscător cerului

pentru ziua de ieri. Nu se gândise niciodată să ocupe apartamentul spațios al bunicului său. Intrarea în fostele lui camere fusese o experiență sfâșietoare, căci era imposibil să-și vadă vechiul pat fără să și-o închipuie pe Caroline acolo, cu trupul ei voluptuos gol și brațele dornice făcându-i semn să i se alăture. Se retrăsese imediat într-o cameră de oaspeți care era categoric anonimă, asemenea uneia dintr-un hotel scump.

Totuși, chiar și acolo dormi prost, bântuit de coșmaruri și amintiri neplăcute. Spre dimineață, ajunse la concluzia dură că trebuia să rupă toate legăturile cu Aberdare. Nu avea să-și găsească niciodată pacea sufletească aici și în nici un caz mai multă decât găsise în patru ani de călătorii și agitație neîncetată.

Era oare posibil să încalce ordinea succesorală pentru ca domeniul să fie vândut? Trebuia să-și întrebe avocatul. Gândul la vânzare îl durea prin deșertăciunea sa. Ar fi ca și cum și-ar tăia un braț – însă, dacă mâna se infecta, nu avea încotro.

Cu toate acestea, vânzarea nu ar fi total lipsită de compensații. Lui Nicholas îi făcea plăcere să știe că, dacă se descotorosea de acel loc, bunicul lui avea să primească o lovitură echivalentă cu o apoplexie, oriunde s-ar fi aflat acum ticălosul acela bătrân și ipocrit.

Deodată, se răsuci pe călcâie, ieși țanțoș din dormitor și o luă pe scări în jos spre bibliotecă. Cum să-și trăiască restul vieții era un subiect prea trist la care să se gândească, dar putea face cu siguranță ceva în privința aceasta în următoarele câteva ceasuri. Cu un pic de efort și un strop de brandy, ar putea scăpa de toate aceste gânduri.

Clare nu mai fusese în conacul Aberdare până acum. Era la fel de grandios pe cât se așteptase, dar mohorât, cu majoritatea mobilelor acoperite cu huse din olandă. Cei patru ani în care stătuse nelocuit îi dădeau un aer de loc părăsit. Majordomul, Williams, era și el la fel de mohorât. Nu voise s-o ducă pe Clare la conte fără s-o anunțe mai întâi, dar crescuse în sat, așa că fata reuși

să-l convingă. O însoți pe un coridor lung, apoi deschise ușa de la bibliotecă.

– Domnișoara Morgan vă roagă s-o primiți, milord. Zice că are o problemă urgentă.

Făcându-și curaj, Clare trecu pe lângă Williams și intră în bibliotecă, nevrând să-i dea contelui timp să refuze s-o primească. Dacă dădea greș astăzi, nu mai avea altă șansă.

Contele stătea la fereastră și se uita spre vale. Haina lui fusese aruncată pe un scaun, iar ținuta lejeră doar în cămașă îi dădea un aer dezinvolt. Ciudat că i se spusese Bătrânul Nick; chiar și acum, abia dacă avea 30 de ani.

Când se închise ușa după Williams, contele se întoarse, privirea lui cruntă îndreptându-se direct spre Clare. Deși nu foarte înalt, emana putere. Ea își amintea că și la vârsta la care mulți flăcăi sunt stângaci, el se mișcase perfect stăpân pe sine.

În aparență, era în mare parte la fel. Dacă se schimbase ceva, era că se făcuse mai chipeș decât fusese cu patru ani în urmă. Nu ar fi crezut că era posibil. Dar se schimbase cu adevărat; o vedea în ochii lui. Odată, scânteiau de haz și ironie, invitându-i și pe alții să râdă cu el. Acum erau de nepătruns, ca cremenea șlefuită. Duelurile, aventurile notorii și scandalurile publice lăsaseră urme.

Pe când fata șovăia, neștiind dacă să vorbească ea prima, el întrebă:

– Ești rudă cu pastorul Thomas Morgan?

– Fiica lui. Sunt învățătoarea din Penreith.

El îi aruncă o privire plictisită.

– Așa e, câteodată avea pe urmele lui o obrăznicătură nespălată.

Jignită, ea îi replică:

– Nu eram nici pe jumătate așa murdară ca tine.

– Probabil că nu, încuviință el cu un zâmbet slab oglindit în ochi. Eram o pacoste. În timpul lecțiilor, tatăl tău se referea adesea la tine ca la un model sfânt al bunei-cuviințe. Nu puteam să te văd în ochi.

Nu trebuia s-o doară, dar aşa se întâmplă. Sperând să nu-l enerveze, Clare spuse cu blândeţe:

– Iar mie îmi spunea că eşti cel mai inteligent băiat pe care îl avusese vreodată ca elev şi că ai inimă bună, în ciuda purtărilor tale urâte.

– Judecata tatălui tău lasă de dorit, zise contele, frivolitatea lui momentană dispărând. Ca fată de preot, presupun că eşti în căutare de fonduri pentru o cauză plicticoasă, vrednică de laudă. Pe viitor, adresează-te administratorului meu, nu mă mai deranja pe mine. Bună ziua, domnişoară Morgan.

Tocmai se întorcea cu spatele, când ea spuse repede:

– Ce vreau să discut cu dumneata nu e o treabă pentru administrator.

Buzele lui se răsfrânseră.

– Dar vrei ceva, nu-i aşa? Ca toată lumea.

Se duse la un dulăpior şi îşi umplu din nou paharul din mână.

– Orice ar fi, n-o să primeşti de la mine. *Noblesse oblige* era deviza bunicului meu, nu şi a mea. Fii, te rog, drăguţă şi părăseşte conacul cât atmosfera încă rămâne civilizată.

Ea îşi dădu seama, stingherită, că el era pe punctul de a se îmbăta. Bine, mai avusese de-a face cu beţivi şi înainte.

– Lord Aberdare, oamenii din Penreith suferă şi eşti singurul care îi poate ajuta. Te va costa foarte puţin timp sau bani...

– Nu-mi pasă despre cât de puţin e vorba, spuse el cu tărie. Nu vreau să am nimic de-a face cu satul sau oamenii care trăiesc acolo! E clar? Acum ieşi naibii de aici!

Clare simţi cum devine şi mai încăpăţânată.

– Nu-ţi cer ajutorul, milord, îl pretind! izbucni ea. Să-ţi explic acum sau să aştept până te trezeşti din beţie?

El o privi cu uimire.

– Dacă e cineva beat aici, s-ar părea că tu eşti aceea. Dacă crezi că faptul că eşti femeie te apără de forţa brută, te înşeli. Vrei să pleci în linişte, sau să te duc eu afară?

Se îndreptă spre ea cu paşi hotărâţi, cămaşa lui albă, descheiată la gât accentuându-i lăţimea intimidantă a umerilor.

Rezistând impulsului de a da înapoi, Clare scotoci în buzunarul mantiei şi scoase de acolo o cărticică, singura ei speranţă. Deschizând volumul la dedicaţia scrisă de mână, îl ţinu în sus pentru ca el să vadă pagina.

– Îţi aminteşti de asta?

Mesajul era simplu: „Părinte Morgan – sper să vă pot răsplăti într-o zi pentru tot ce aţi făcut pentru mine. Cu afecţiune, Nicholas Davies".

Scrisul şcolarului îl opri pe conte, de parcă ar fi fost lovit pe neaşteptate. Privirea lui aspră se mută de la carte la chipul lui Clare.

– Joci ca să câştigi, nu? Însă nu ai cărţi bune în mână. Orice obligaţie pe care aş putea-o avea este faţă de tatăl tău. Dacă vrea favoruri, ar trebui să le ceară personal.

– Nu poate, spuse ea fără ocolişuri. A murit acum doi ani.

După o tăcere stânjenitoare, contele spuse:

– Îmi pare rău, domnişoară Morgan. Tatăl tău a fost probabil singurul om cu adevărat bun pe care l-am cunoscut în viaţă.

– Şi bunicul dumitale a fost un om bun. A făcut multe pentru oamenii din Penreith. Fondul pentru săraci, capela...

Înainte să-i dea Clare alte exemple de acte caritabile ale răposatului conte, Nicholas o întrerupse.

– Scuteşte-mă. Ştiu ce mult îi plăcea bunicului meu să dea un exemplu de moralitate celor mai prejos decât el, dar pe mine nu mă atrage aşa ceva.

– Cel puţin îşi lua în serios responsabilităţile, ripostă ea. Dumneata n-ai făcut nimic pentru moşie sau pentru sat de când ai moştenit.

– Un obicei pe care intenţionez să mi-l păstrez. Îşi termină băutura şi puse jos paharul cu un clinchet. Nici exemplul bun al tatălui tău, nici morala bătrânului conte n-au reuşit să mă transforme într-un gentleman. Nu dau doi bani pe nimeni şi nimic, prefer să fiu aşa.

Ea se uită lung la el, şocată.

– Cum poţi să spui aşa ceva? Nimeni nu este atât de nesimţitor.

– Ah, domnişoară Morgan, inocenţa ta e emoţionantă. Se sprijini de marginea mesei şi îşi încrucişă braţele pe pieptul lui lat, o întruchipare vie a poreclei sale. Mai bine pleci înainte să-ţi mai distrug şi alte iluzii.

– Chiar nu-ţi pasă că vecinii dumitale suferă?

– Într-un cuvânt, nu. Biblia spune că săracii vor fi întotdeauna cu noi şi, dacă Iisus n-a putut să schimbe asta, desigur că nu pot eu. Îi zâmbi batjocoritor. Poate cu excepţia tatălui tău, n-am întâlnit niciodată un om atât de milos care să nu aibă motive josnice. Majoritatea celor care îşi etalează generozitatea o fac pentru că tânjesc după recunoştinţa celor inferiori lor şi după satisfacţiile siguranţei de sine. Măcar eu, cu egoismul meu sincer, nu sunt ipocrit.

– Un ipocrit poate să facă bine, chiar dacă din motive ruşinoase, ceea ce îl face mai valoros decât cineva care se făleşte cu sinceritatea lui, spuse ea pe un ton sec. Dar fie cum vrei. Dat fiind că nu crezi în caritate, de ce îţi pasă? Dacă banii te încântă, se poate scoate profit la Penreith.

El scutură din cap.

– Îmi pare rău, nu-mi prea pasă nici de bani. Am deja mai mulţi decât aş putea cheltui în zece vieţi.

– Ce bine de tine! mormăi ea în şoaptă. Îşi dori să se întoarcă şi să iasă, dar, dacă făcea asta, însemna să-şi recunoască înfrângerea, şi nu fusese niciodată bună la aşa ceva. Gândindu-se că trebuia să fie o cale de a ajunge la inima lui, îl întrebă: Ce te-ar putea face să te răzgândeşti?

– Ajutorul meu nu e disponibil pentru nici un preţ pe care ai fi dispusă sau ţi-ai permite să-l plăteşti.

– Pune-mă la încercare.

Privind-o cu atenţie, o măsură din cap până-n picioare cu o francheţe insultătoare.

– E oare o ofertă?

Voise s-o şocheze şi reuşise; se întoarse spre el, cu faţa roşie din pricina umilinţei îndurate. Dar nu-şi feri privirea.

– Dacă aş spune că da, asta te-ar convinge să ajuţi satul Penreith?

Contele o privi uimit.

– Doamne sfinte, chiar m-ai lăsa să te compromit dacă asta ar fi în favoarea planurilor tale?

– Dacă aş fi sigură că funcţionează, da, spuse ea cu nesăbuinţă. Virtutea mea şi câteva minute de suferinţă ar fi un preţ mic pentru familiile flămânde şi vieţile ce se vor pierde când va exploda mina din Penreith.

Un licăr de interes se ivi în ochii lui şi, o clipă, păru pe punctul de a-i cere detalii. Dar expresia îi deveni din nou impasibilă.

– Deşi oferta e interesantă, nu mă atrage ideea să mă culc cu o femeie care va continua să turuie ca Ioana d'Arc în drum spre rug.

Ea ridică din sprâncene.

– Credeam că libertinilor le place să seducă fete inocente.

– Personal, am găsit întotdeauna plictisitoare inocenţa. Prefer oricând în schimb o femeie cu experienţă.

Ignorându-i comentariul, ea spuse, căzând pe gânduri:

– Înţeleg că o femeie ştearsă nu te-ar tenta, dar sunt sigură că frumuseţea ţi-ar învinge plictiseala. Sunt mai multe fete frumoase în sat. Să văd dacă vreuna dintre ele nu şi-ar sacrifica virtutea pe altarul unei cauze nobile?

Dintr-o mişcare rapidă, el se apropie de ea şi îi luă faţa în mâini. Se simţea alcool în răsuflarea lui şi mâinile îi păreau nefiresc de calde, aproape arzând cu atingerea lor. Ea tresări, apoi se strădui să stea complet nemişcată în timp ce el îi scruta chipul cu ochi în stare să scruteze secretele cele mai tăinuite din sufletul ei. Pe când ea era sigură că nu mai putea suporta privirea lui sfredelitoare, el îi spuse încetişor:

– Nu eşti nicidecum atât de ştearsă pe cât pretinzi că eşti.

El îşi lăsă în jos mâinile, lăsând-o tulburată.

Spre uşurarea ei, se îndepărtă de ea şi îşi luă înapoi paharul, apoi îşi mai puse nişte brandy.

– Domnişoară Morgan, nu am nevoie de bani, pot să găsesc orice femeie îmi doresc şi fără ajutorul tău deplasat. N-am nici o dorinţă să-mi distrug reputaţia atât de greu câştigată legându-mi numele de nişte fapte bune. Şi acum, vrei să pleci de bună voie sau trebuie să folosesc forţa?

Era tentată să se întoarcă şi să fugă. În schimb, spuse cu încăpăţânare:

– Încă nu mi-ai spus un preţ pentru ajutorul dumitale. Trebuie să fie unul. Spune-mi-l şi poate îmi permit să-l plătesc.

Oftând, el se trânti pe canapea şi o studie de la o distanţă lipsită de pericole. Clare Morgan era scundă şi firavă, dar umplea cu vigoarea ei spaţiul în care stătea. O tânără formidabilă. Aptitudinile probabil se perfecţionaseră în timp ce organizase viaţa tatălui ei.

Deşi nimeni n-ar fi zis că e o frumuseţe, nu era neatrăgătoare, în ciuda eforturilor mari pe care le făcea să fie sobră şi severă. Hainele simple îi accentuau silueta fină, iar părul negru, lins şi strâns la spate, avea efectul paradoxal că îi făcea ochii de un albastru intens să pară enormi. Pielea ei albă avea catifelarea atrăgătoare a mătăsii încălzite de soare; degetele îl furnicau de nerăbdare să-i simtă pulsul bătând sub tâmple.

Nu, nu era o frumuseţe, dar n-o uitai uşor şi nu numai din cauza încăpăţânării ei. Cu toate că era o afurisită de pacoste, trebuia să-i admire curajul de a veni până acolo. Dumnezeu ştia ce poveşti se spuneau despre el în vale, dar probabil că localnicii îl vedeau ca pe un mare pericol pentru trup şi suflet. Şi totuşi, ea era aici, cu îngrijorarea ei înflăcărată şi solicitările sale îndrăzneţe. Totuşi, momentul pe care îl alesese era nepotrivit, căci încerca să-l implice în salvarea unui loc pe care el hotărâse deja că trebuia să-l părăsească.

Păcat că nu începuse să bea brandy mai devreme. Dacă ar fi făcut-o, poate ar fi fost inconştient şi la adăpost până să vină musafira nedorită. Chiar dacă

ar fi respins-o cu forţa, ea ar fi continuat campania pentru obţinerea ajutorului lui, întrucât părea convinsă că el era singura speranţă a satului Penreith. Începu să facă supoziţii în privinţa a ce voia ea de la el, apoi se opri când îşi dădu seama ce făcea. Ultimul lucru pe care îl dorea era să se implice. Mult mai bine era să-şi muncească mintea înceţoşată de alcool cu încercarea de a o convinge că misiunea ei era lipsită de speranţă.

Dar ce naiba ar fi putut face cu o femeie dispusă să îndure o soartă mai rea decât moartea pentru a-şi urmări scopurile? Ce putea să-i ceară atât de şocant, încât să refuze categoric?

Răspunsul îi veni cu simplitatea perfecţiunii. Asemenea tatălui ei, era sigur metodistă, făcea parte dintr-o comunitate cumpătată, virtuoasă de credincioşi. Statutul ei, întreaga sa identitate depindeau de cum o vedeau semenii ei.

Triumfător, se aşeză comod şi se pregăti să se descotorosească de Clare Morgan.

– Am un preţ, dar e unul pe care nu-l vei plăti.

Precaută, ea întrebă:

– Care e?

– Nu te îngrijora – virtutea pe care mi-ai oferit-o fără bunăvoinţă e în siguranţă. Ar fi prea plicticos pentru mine să ţi-o iau şi tu probabil te-ai bucura să devii martira poftelor mele deşănţate. Ce vreau în schimb – se opri din vorbit să bea o duşcă de brandy – e reputaţia ta.

capitolul 2

– Reputaţia mea? spuse Clare, sfârşită. Ce Dumnezeu vrei să spui cu asta?

Arătând foarte mulţumit de sine, contele spuse:

– Dacă vei trăi cu mine, să zicem, trei luni, voi ajuta satul tău cât pot mai bine.

Ea simţi cum i se strânge inima de frică. În ciuda cuvintelor ei îndrăzneţe, nu-şi închipuise niciodată că el ar fi putut avea o brumă de interes pentru ea.

– În ciuda plictiselii pe care va trebui s-o înduri, zise ea apărându-se cu sarcasm, vrei să-ţi fiu amantă?

– Nu dacă nu o faci de bunăvoie, ceea ce nu mă aştept să se întâmple – pari mult prea rigidă să-ţi îngădui plăceri carnale. Privirea lui o studie din nou, de această dată cu o răceală periculoasă. Chiar dacă te răzgândeşti în cele trei luni, aş fi încântat să-ţi ofer găzduire. N-am avut niciodată în casă o învăţătoare metodistă virtuoasă. Oare dacă m-aş culca cu una, m-aş apropia mai mult de rai?

– Eşti revoltător!

– Mulţumesc. Încerc. Mai luă o gură de brandy. Dar să mă întorc la lucrul de care vorbeam. Deşi ai trăi aici în aşa fel încât să pari amanta mea, de fapt, nu ar trebui să minţi în faţa mea.

– Şi care ar fi scopul unei astfel de şarade? întrebă ea, uşurată, dar uimită.

– Vreau să văd cât de departe eşti dispusă să mergi ca să obţii ce vrei. Dacă îmi accepţi propunerea, preţiosul tău sat ar putea să aibă parte de beneficii, dar nu vei mai putea niciodată să-ţi ţii capul sus acolo, căci reputaţia ta va fi distrusă. Ar merita succesul un asemenea preţ? Ţi-ar ierta vecinii tăi decăderea, chiar dacă ar profita de pe urma ei? O întrebare interesantă, dar, dacă aş fi în locul tău, nu m-aş încrede prea mult în bunătatea lor.

Înţelegând în sfârşit, ea spuse încordată:

– Asta-i doar un joc neînsemnat pentru dumneata, nu-i aşa?

– Jocurile nu sunt niciodată neînsemnate. Desigur, au nevoie de reguli. Care să fie regulile în cazul ăsta? Încruntă din sprâncene. Să vedem... Termenii de bază ar fi ajutorul meu în schimbul prezenţei tale sub acoperişul meu şi, de ochii lumii, în patul meu. O seducere reuşită ar fi un rămăşag în plus – un premiu de care ne-am bucura amândoi. Pentru a mi se da o şansă, ca în sport, să te seduc, mi s-ar permite să te sărut o dată pe zi, într-un moment şi loc la alegerea mea. Şi orice joc al dragostei – în afară de ăsta – ar fi consimţit reciproc.

Totuşi, după acel unic sărut, ai avea dreptul să spui nu, iar eu nu te-aş mai atinge până a doua zi. După trei luni, te-ai întoarce acasă, pe când eu aş continua să-i ajut pe săteni cât va fi nevoie. Se încruntă. E periculos – dacă te las să mă implici în planurile tale, poate n-o să mai scap de valea asta tot restul vieţii mele. Dar e corect să risc ceva important, din moment ce tu vei pierde atât de mult dacă îmi accepţi propunerea.

– Întreaga idee e absurdă!

El o privi cu inocenţa unui înger.

– Dimpotrivă, cred că ar fi cât se poate de amuzantă – aproape îmi pare rău că nu eşti de acord. Dar preţul e prea mare, nu-i aşa? Fecioria ta ar putea fi sacrificată mai uşor, dar reputaţia este o marfă fragilă, publică, uşor de pierdut, imposibil de recâştigat. El făcu un gest graţios cu mâna liberă. Acum că am stabilit limitele dorinţei tale de martiriu, îţi cer din nou să pleci. Presupun că nu mă vei deranja din nou.

Avea pe chip expresia răutăcios de satisfăcută a unui samsar de cai ţigan care tocmai vânduse o gloabă nenorocită pe o sumă de cinci ori mai mare decât merita. La vederea acesteia, Clare fu cuprinsă de o furie nestăpânită. Era atât de arogant, atât de nepăsător, atât de sigur că o întrecuse...

Prea furioasă ca să-i mai pese de urmări, ea izbucni:

– Foarte bine, milord. Îţi accept propunerea. Reputaţia mea în schimbul ajutorului tău.

Pentru un moment, se aşternu o tăcere consternată. Apoi el se aşeză pe canapea, drept ca un băţ.

– Nu poţi să spui aşa ceva! Ţi-ai atrage dispreţul prietenilor şi al vecinilor tăi, poate vei fi silită să pleci din Penreith, ai să-ţi pierzi cu siguranţă postul de învăţătoare. Oare merită să-ţi sacrifici viaţa pe care ai avut-o pentru plăcerea trecătoare de a mă înfrânge?

– Motivul pentru care îţi accept propunerea este să-mi ajut prietenii, deşi nu neg că îmi place să iau în zeflemea aroganţa dumitale, spuse ea cu răceală în glas. În plus, cred că te înşeli – o reputaţie care s-a clădit în douăzeci şi şase de ani e poate mai puţin fragilă decât crezi tu.

Le voi spune prietenilor mei exact ce fac şi de ce, în speranţa că vor avea încredere în mine că o să mă port cum trebuie. Dacă credinţa mea e deplasată şi jocul ăsta al dumitale mă costă viaţa pe care o cunosc... Ezită, apoi ridică din umeri şi strânse din buze. Aşa să fie.

Neputincios, el spuse:

– Ce-ar fi spus tatăl tău de asta?

Clare deţinea puterea, care o ameţea.

– Ce spunea întotdeauna. Că e datoria fiecărui creştin să-şi ajute semenii, chiar dacă îl costă mult, şi că purtarea lui este o chestiune între el însuşi şi Dumnezeu.

– Dacă faci asta, ai s-o regreţi, zise el, cu multă convingere.

– Poate, dar dacă nu, o să-mi regret mai mult laşitatea. Îşi miji ochii. Marelui sportiv îi este cumva deodată frică să joace un joc pe care el însuşi l-a conceput?

Aproape înainte să termine ea de vorbit, el se ridicase de pe canapea şi ajunsese în mijlocul camerei. Se opri la un metru distanţă de ea, cu ochii negri scânteindu-i.

– Foarte bine, domnişoară Morgan. Sau nu, presupun că trebuie să-ţi spun Clare, pentru că mi-eşti aproape amantă. Vei primi ce ţi-ai dorit. Aranjează-ţi astăzi treburile în sat. Te voi aştepta aici mâine-dimineaţă. Privirea lui se aţinti iar asupra ei, de data aceasta părând critică. Nu te osteni să-ţi aduci prea multe haine. O să te duc la Londra, unde vei fi bine îmbrăcată.

– La Londra? Ai obligaţii aici... Deşi părea o impertinenţă teribilă, ea făcu un efort să adauge: Nicholas.

– Nu-ţi face griji, spuse el imediat. O să-mi îndeplinesc partea mea din înţelegere.

– Dar nu vrei să ştii ce trebuie să faci?

– Avem destul timp mâine să vorbim despre asta. Destins din nou, mai făcu un pas leneş care îl aduse atât de aproape de ea, că mai se atingeau.

Lui Clare îi bătu inima mai tare pe când se întreba dacă el nu voia cumva să-i dea prima lui sărutare. Apropierea lui copleşitoare îi potoli furia care o susţinuse până atunci. Stânjenită, îi spuse:

– O să plec acum. Am multe de făcut.

– Nu chiar acum. Îi dărui un zâmbet nonşalant, periculos. O să ne vedem de multe ori în următoarele trei luni. Nu e timpul să începem să ne cunoaştem mai bine? El începu să-şi ridice mâinile şi ei mai că-i sări inima din piept. După o pauză, adăugă cu blândeţe: Poate că reputaţia ta e în stare să reziste trei luni sub acoperişul meu, dar tu vei fi capabilă să înduri?

Ea îşi linse buzele brusc uscate, care apoi prinseră culoare, când văzu că el îi urmăreşte mişcările lente, nervoase. Încercând să pară încrezătoare, îi spuse:

– Pot să îndur orice trebuie.

– Sunt sigur că poţi, încuviinţă el. Scopul meu va fi să te învăţ să te bucuri de perioada asta.

Spre uimirea ei, el nu încercă să o sărute. În loc de asta, îşi ridică mâinile şi începu să-i scoată acele din păr. Ea deveni dureros de conştientă de virilitatea lui intensă, care o storcea de vlagă; de degetele lui îndemânatice şi de triunghiul de piele bronzată ce ieşea din cămaşa lui descheiată. Sub izul de brandy, el avea o mireasmă care o ducea cu gândul la pădurile de pini şi vântul proaspăt, sălbatic dinspre mare.

În timp ce pulsul îi bătea nebuneşte, ea rămase nemişcată şi buclele groase ale părului i se revărsară într-un torent năvalnic până peste talie. El îi luă părul într-o mână şi îl lăsă să-i alunece printre degete ca puful de păpădie.

– Nu l-ai tăiat niciodată? Când ea scuturâ din cap, el şopti. Minunat. Ciocolată neagră cu reflexe de scorţişoară. Este şi restul din tine aşa, Clare – controlat cu afectare, dar cu un foc ascuns?

Complet demoralizată, ea spuse în grabă:

– Ne vedem mâine, milord.

Când încercă să se întoarcă şi să fugă, el o prinse de încheietură. Înainte să intre în panică, îi ridică mâna şi îi puse în palmă acele de păr, apoi îi dădu drumul.

– Pe mâine, atunci.

Cu o mână pe spatele ei, Nicholas o conduse la uşă. Apoi o deschise, se uită în jos la chipul ei şi dispoziţia i se schimbă dintr-una ironică în una complet serioasă.

– Dacă hotărăşti să nu mergi mai departe, nu voi avea o părere mai proastă despre tine.

Îi citea oare gândurile, sau doar înţelegea prea bine natura umană? Clare deschise uşa şi o zbughi din cameră. Din fericire, Williams nu era prin preajmă să-i vadă părul răvăşit şi obrajii înfierbântaţi. Dacă ar fi fost, s-ar fi gândit cu siguranţă că...

I se tăie respiraţia. Dacă ar accepta provocarea contelui, ar trăi aici şi Williams ar vedea-o în fiecare zi. Ochii majordomului ar fi oare înţelegători sau dispreţuitori? Ar crede-o dacă i-ar explica sau ar dispreţui-o ca pe o mincinoasă şi o târfă?

Simţind că e pe punctul de a se prăbuşi, trecu repede printr-o uşă deschisă şi intră într-un mic salon prăfuit. După ce închise uşa, se trânti pe un scaun acoperit cu pânză şi îşi îngropă faţa în mâini. Abia îl cunoştea pe Williams, dar era îngrijorată de părerea lui despre ea. Era o dovadă pertinentă, îngrozitoare a ceea ce o aştepta dacă se învoia să accepte planul acela nebunesc. Cât avea să fie de rău când toată lumea din Penreith avea să afle că trăia cu un libertin notoriu?

Dându-şi seama de ticăloşia jocului lui Nicholas, se înfurie din nou. Ştiuse exact ce îi cerea; de fapt, conta pe teama ei de opinia publică pentru a o descuraja.

Acest gând o ajută să-şi recapete calmul. Când se îndreptă de şale şi începu să-şi prindă din nou părul, admise cu tristeţe că furia şi mândria o îndemnaseră să accepte provocarea lui absurdă. Nu erau cele mai pioase emoţii, dar, la urma urmei, nici ea nu era cea mai evlavioasă dintre femei, oricât se străduia să fie aşa.

După ce îşi puse la punct înfăţişarea, se furişă din salon, apoi se duse la grajduri să-şi ia brişca trasă de ponei.

Mai avea timp să se răzgândească. Nici nu trebuia să-l vadă pe conte în persoană ca să-şi recunoască laşitatea. Tot ce trebuia să facă era să stea mâine departe de el, şi nimeni, în afară de ea şi Nicholas, nu avea să ştie ce vorbiseră ei doi.

Dar, aşa cum spusese el mai devreme, adevărata problemă nu era ea şi mândria ei, şi nici măcar contele şi

egoismul lui încăpățânat. Era Penreith. Acest fapt o cutremură pe când drumul urca o colină și satul apărea la orizont. Opri trăsurica și se uită în jos la acoperișurile de ardezie atât de cunoscute. Arăta ca o sută de alte așezări galeze, cu șiruri de case din piatră presărate în vegetația abundentă a văii. Totuși, deși nu era nimic extraordinar în privința lui Penreith, era căminul ei, unde știa și iubea fiecare piatră. Sătenii erau oamenii printre care trăise întreaga ei viață. Dacă unii dintre ei erau mai greu de iubit decât alții – ei bine, ea se străduia oricum din răsputeri.

Un turn pătrat însemna locul bisericii anglicane, pe când modesta capelă metodistă era ascunsă printre căsuțe. Mina abia se vedea, căci era mai departe în vale. La mină erau angajați cei mai mulți oameni din zonă. Dar era și cea mai mare amenințare pentru comunitate, un pericol la fel de iminent ca și explozibilele folosite uneori la detonații.

Acest gând îi limpezi mintea frământată. Poate că se purtase rău astăzi, lăsându-se pradă mândriei și furiei, dar motivele pentru misiunea ei erau totuși justificate. Să lupte pentru bunăstarea satului nu putea fi o greșeală; provocarea pentru ea va fi să-și salveze sufletul de la a cădea victimă războiului.

Lecția săptămânală era sufletul comunității metodiste și clasa lui Clare se întrunea ca de obicei în acea seară a săptămânii. Era convenabil pentru ea; așa putea să le vorbească tuturor prietenilor ei laolaltă. Totuși, în timp ce grupul cânta un imn în deschidere, stomacul i se strânse de groază.

Conducătorul grupului, Owen Morris, spuse o rugăciune și ceilalți îi ținură isonul. Apoi sosi timpul ca membrii micului grup să-și împărtășească bucuriile spirituale și provocările de care avuseseră parte în cele șapte zile trecute de la ultima lor întâlnire. Fusese o săptămână liniștită; mult prea curând, veni rândul lui Clare să vorbească. Fata se ridică în picioare și se uită pe rând la cei șase bărbați și la cele șase femei.

În cel mai bun caz, întrunirile erau un model de solidaritate plăcută între creștini. Când murise tatăl

lui Clare, membrii grupului o susţinuseră în suferinţa ei cumplită, aşa cum îi sprijinise şi ea pe alţii când avuseseră necazuri. Oamenii care se strângeau în această încăpere erau familia ei spirituală, cei pe ale căror păreri punea cel mai mult preţ.

Rugându-se cerului ca credinţa în ei să nu fie greşită, ea spuse:

– Prieteni, fraţi... şi surori... sunt pe punctul de a mă implica într-o acţiune care sper să fie benefică pentru toţi cei din Penreith. E ceva ieşit din comun – chiar scandalos – şi mulţi mă vor condamna. Mă rog ca voi să nu fiţi printre aceia.

Nevasta lui Owen, Marged, care era cea mai bună prietenă a lui Clare, îi zâmbi încurajator.

– Vorbeşte-ne despre asta. Nu pot să cred că ai putea face vreun gest care să ne trezească dezaprobarea.

– Sper să ai dreptate.

Clare se uită în jos la mâinile ei strâns împreunate. Tatăl ei fusese îndrăgit de toţi metodiştii din sudul Ţării Galilor, iar respectul şi afecţiunea pe care le inspirase oamenilor se revărsaseră asupra ei. Din această cauză, membrii societăţii din partea locului îi acordau mai multă încredere decât merita. Ridicând iar capul, ea spuse:

– Contele de Aberdare s-a întors la domeniul său. Am fost azi la el să-l rog să-şi folosească influenţa pentru a-i ajuta pe săteni.

Edith Wickes, care îşi dădea mereu cu părerea, părea îngrozită.

– Ai vorbit cu omul ăla? Draga mea, crezi c-a fost înţelept din partea ta?

– Probabil că nu.

Clare le descrise în câteva vorbe ce înţelegere făcuse cu Aberdare. Nu le spuse cum se simţea, cum se purtase contele şi nu suflă o vorbă despre faptul că avea să o sărute o dată pe zi. Nici nu putu să le dezvăluie lipsa de cumpătare a propriilor reacţii. Lipsită de aceste detalii, explicaţia ei nu dură mult.

Când termină, prietenii ei se holbau la ea mai mult sau mai puţin şocaţi sau îngrijoraţi. Edith vorbi prima.

– Nu te poţi învoi la aşa ceva! declară ea. Este necuviincios. Vei fi compromisă.

– Poate. Clare îşi ridică mâinile într-un gest implorator. Dar ştiţi toţi că nu mai avem ce face. Dacă există o şansă ca Lord Aberdare să ne schimbe situaţia, sunt obligată să încerc să vă asigur ajutorul lui.

– Dar nu cu preţul reputaţiei tale! Un bun renume este cea mai mare bogăţie a unei femei.

– Doar în sens lumesc, replică Clare. O dogmă principală a credinţei noastre este că orice om trebuie să acţioneze cum îi dictează propria conştiinţă. Nu trebuie să ne lăsăm descurajaţi de ce crede lumea.

– Da, zise Marged cu nesiguranţă în glas, dar eşti sigură că ai chemare pentru asta? Te-ai rugat să te ajute cerul?

Încercând să pară încrezătoare, Clare spuse:

– Sunt sigură.

Edith se încruntă.

– Şi dacă Aberdare îţi distruge reputaţia şi nu face apoi ce a promis? Nu ai nimic în afară de cuvântul lui şi, cu tot titlul său, omul nu e decât un ţigan mincinos.

– Pentru el, soarta satului e un joc – dar este un bărbat care ia jocurile foarte în serios, zise Clare. Cred că, în felul lui, este un bărbat onorabil.

Edith pufni dispreţuitor.

– Nu te poţi încrede în el. În copilărie, era sălbatic ca un şoim şi toţi ştim ce s-a întâmplat acum patru ani.

Jamie Harkin, care fusese soldat până îşi pierduse un picior, spuse rar şi calm:

– Nu ştim prea bine ce s-a întâmplat atunci, circulă o mulţime de zvonuri, dar nu i-au fost aduse nici un fel de acuzaţii. Mi-l amintesc pe Nicholas pe când era copil şi era un flăcăiandru cuviincios. Scuturâ din cap. Totuşi, nu-mi place ideea ca micuţa noastră Clare să stea în casa cea mare. Noi o cunoaştem prea bine ca să credem că o va lua pe căi greşite, dar alţii o vor critica şi o vor condamna. S-ar putea să-ţi fie greu, fetiţo.

Marged se uită la soțul ei, care lucra în mină la abataj. Era norocos că avea o slujbă, dar ea nu uita niciodată cât de grea și de periculoasă era.

– Ar fi minunat dacă Clare l-ar convinge pe conte să îmbunătățească puțin condițiile în mină.

– Pe naiba, spuse Hugh Lloyd, un tânăr care lucra și el în mină. Proprietarul și directorul nu dau o ceapă degerată... Se înroși. Scuzați-mă, surori. Am vrut să spun că nu le pasă ce se întâmplă cu noi, minerii. E mai ieftin să ne înlocuiască decât să instaleze echipamente noi.

– Foarte adevărat, spuse Owen, posomorât. În adâncul sufletului tău, Clare, crezi că asta e corect? Ai curaj să-ți riști bunul renume, dar nimeni nu s-ar aștepta de la o femeie să facă un lucru atât de potrivnic modestiei sale firești.

Încă o dată, Clare se uită prin cameră, de la unul la altul. Știindu-se nepotrivită, refuzase să devină conducătoarea grupului și n-ar fi visat niciodată să predice. Dar era profesoară și știa cum să atragă atenția oamenilor dintr-o încăpere.

– Pe vremea când membrii societății noastre erau persecutați, tatăl meu și-a riscat viața pentru a propovădui cuvântul Domnului. De două ori a fost cât pe ce să fie omorât de gloata înfuriată, și a purtat cicatricile acelor atacuri până în ziua morții sale. Dacă el era dispus să-și riște viața, cum aș putea eu refuza să risc ceva atât de neînsemnat ca reputația mea pe această lume?

Din expresiile lor, fata deduse că prietenii ei erau mișcați de vorbele ei, dar încă se îndoiau. Având nevoie să simtă că ei o susțineau, le spuse pe un ton convingător:

– Lord Aberdare n-a făcut nici un secret din faptul că propunerea lui nu era rezultatul... poftelor nepermise, ci doar un mod de a se descotorosi de mine. De fapt, a pus un rămășag în privința reacției mele și l-a pierdut. Ea înghiți în sec, apoi deformă adevărul până era în pericol să se distrugă. Presupun că, atunci când mă va avea sub acoperișul său, va hotărî să-mi dea de lucru ca menajeră sau poate secretară.

Pe chipurile îngrijorate din jurul ei se citi ușurarea.

Menajeră – asta era o slujbă destul de onorabilă. Doar Edith bombăni:

– Nici ca menajeră, tot nu vei fi cruţată dacă lordului îi vin idei. Nu degeaba i se spune Contele Demon.

Încercând să-şi înăbuşe bruma de vinovăţie pe care o simţea pentru că îşi făcuse prietenii să presupună lucruri care s-ar fi putut dovedi complet greşite, Clare spuse:

– De ce să-i vină idei cu privire la mine? În mod sigur are de unde alege din rândul femeilor imorale şi... Caută un cuvânt... cum li se zice – prostituate?

– Clare! exclamă Edith, scandalizată.

Jamie Harkin râse pe înfundate.

– Toţi ştim că există şi asemenea femei. Unele dintre ele l-au găsit pe Dumnezeu şi au ajuns bune metodiste. De ce să fim atât de prefăcuţi şi să nu vorbim despre ele?

Edith se uită urât la bătrânul soldat. Mai avuseseră conflicte şi înainte; deşi membrii grupului erau legaţi prin credinţa împărtăşită de toţi şi afecţiunea reciprocă, proveneau din pături sociale diferite şi nu erau întotdeauna de acord în privinţa chestiunilor lumeşti.

– Ce ai de gând să faci cu şcoala, Clare? Nu vei mai avea timp să fii profesoară. Şi chiar de ai avea, majoritatea oamenilor vor fi scandalizaţi să predai în timp ce locuieşti la Aberdare în asemenea împrejurări neobişnuite.

– Sper că Marged poate ţine lecţiile obişnuite. Clare se uită la prietena ei. Ai fi dispusă să faci asta?

Marged făcu ochii mari.

– Crezi că aş putea? În afară de şcoala de duminică, nu am nici o pregătire şi nu am mai făcut aşa ceva.

– Poţi s-o faci, o asigură Clare. Lecţiile în sine sunt foarte asemănătoare cu şcoala de duminică – citit, scris, ortografie, numere, treburi gospodăreşti. Principala diferenţă este că nu e atâta studiu al scripturii, dar elevii mai mari sunt deja avansaţi. Bineînţeles, în timp ce predai, trebuie să te gândeşti şi la salariul profesoarei.

Aşa cum ghicise, gândul la un salariu înclină balanţa, căci Marged avea ambiţii mari pentru cei trei copii ai ei aflaţi în creştere.

– Foarte bine, Clare, o să fac tot ce pot.

– Minunat! Am făcut planul lecțiilor și note scrise despre ce fac diferiți copii. Dacă vii cu mine acasă după întrunire, îți voi da tot ce ai nevoie. Apoi Clare se întoarse spre Edith. Marged o să fie foarte ocupată în următoarele trei luni. Știu că e un efort foarte mare, dar n-ai putea să preiei tu clasele mele de la școala de duminică?

Femeia mai în vârstă păru la început uimită, apoi încântată.

– Da, da, draga mea, dacă asta ți-ar rezolva problemele.

Un alt membru al grupului, Bill Jones, spuse:

– Pentru că locuiesc aproape de tine, pot să stau cu ochii pe căsuța ta.

Soția lui, Glenda, spuse cu tărie:

– Și eu voi ocărî pe oricine vorbește urât despre tine!

Clare își mușcă buza de jos, emoționată pe neașteptate.

– Vă mulțumesc din suflet tuturor. Sunt binecuvântată cu asemenea prieteni.

În sinea ei, se jură că nu le va trăda niciodată încrederea.

– Și iată pe scurt ce studiază fiecare elev.

Clare îi dădu lui Marged ultima dintre foile pe care le scrisese după întoarcerea de la Aberdare.

Marged scrută paginile, punând câte o întrebare din când în când. Când termină, spuse îngrijorată:

– Trei din ei știu aproape tot atât ca și mine. La urma urmei, n-a trecut atâta timp de când eram elevă în clasa ta de adulți.

– Cu elevii avansați e cel mai ușor. Nu numai că învață singuri, dar îi și ajută pe cei mici. O să te descurci foarte bine, o asigură Clare. Nu uita, dacă ai întrebări sau probleme, mă găsești la doar trei kilometri distanță.

Zâmbetul lui Marged era șovăielnic.

– Ca de obicei, ai organizat totul de minune! Sunt speriată, dar – o, Clare, cât mă bucur că tu crezi c-o să mă descurc! Acum cinci ani, nu știam nici să citesc. Cine ar fi crezut că voi fi vreodată profesoară?

– Cea mai mare grijă a mea e că şcoala nu va mai avea nevoie de mine când mă întorc. Deşi Clare rostise acele vorbe cu voioşie, simţi un junghi în stomac, pentru că puteau fi adevărate. Câştigând experienţă, Marged va fi o profesoară foarte bună, într-o anumită măsură, chiar mai bună decât Clare. Căci, deşi Marged nu ştia atâtea, avea mai multă răbdare.

Discuţia despre treburi fiind acum terminată, Marged se rezemă de spătar şi luă o gură din ceaiul făcut de Clare.

– Cum este?

Luată prin surprindere, Clare întrebă:

– Cine?

– Lord Tregar sau mai degrabă Lord Aberdare, cum i se spune acum. Marged îi aruncă o privire piezişă, un pic răutăcioasă. Nicholas al nostru. Nu reuşea prea des să scape de păzitorii lui şi să coboare în sat să se joace, dar nu era un flăcău pe care să-l uite cineva. Tu erai mai mică, desigur, aşa că nu ţi-l aminteşti aşa bine. Zburdalnic şi un pic sălbatic, dar nu avea nimic rău în el, nici măcar snobism. Vorbea galeza la fel de bine ca noi. Nu ca bătrânul conte.

– Nu mi-am dat seama că ştie galeza. Întrucât clasele privilegiate din Ţara Galilor erau foarte engleze atât ca limbă, cât şi ca obiceiuri, Clare fu nevoită, fără tragere de inimă, să-şi reconsidere părerea despre Nicholas. Eu am vorbit engleza când am fost în vizită la el.

– Îmi amintesc când a venit aici, în vale, de la Oxford, cu acei trei prieteni ai lui, spuse Marged cu un aer visător. Cineva a zis că în Londra li se spunea Îngerii Căzuţi. Nicholas, oacheş şi chipeş ca diavolul. Lucien, blond şi frumos ca Lucifer. Rafael, care e duce acum, şi lordul acela, Michael, înainte să devină năpasta satului Penreith. Poate că erau un pic prea dezmăţaţi, dar erau şi flăcăii cei mai arătoşi pe care i-am văzut vreodată. Zâmbi ştrengăreşte. Cu excepţia lui Owen, bineînţeles. A fost un lucru bun că îmi făcea curte, altfel aş fi fost tentată să ajung o femeie decăzută.

– Sunt sigură că exagerezi.

– Doar un pic. Marged bău și restul de ceai din ceașcă. Așa că Nicholas e conte acum și din nou acasă după ani de călătorit în locuri cu păgâni. E tot așa de arătos ca înainte?

– Da, spuse Clare pe un ton posomorât.

Marged aşteptă cu speranță mai multe detalii. Când acestea nu veniră, spuse:

– Erau animale ciudate care alergau pe domeniu? Se spune că a trimis niște creaturi ciudate din călătoriile sale. Am făcut tot ce-am putut să-i opresc pe copii să se ducă acolo și să cerceteze.

– N-am văzut nimic mai exotic decât păunii care au fost mereu acolo. Clare aranjă teancul de hârtii și i le înmână prietenei sale.

Înțelegând aluzia că era timpul să plece, Marged se ridică în picioare.

– Dar vei veni la întrunirile grupului, nu?

– Desigur. Clare ezită. Cel puțin, când voi putea. Lord Aberdare mi-a spus că ar vrea să mă ducă la Londra.

Marged ridică din sprâncene.

– Serios? N-ar duce acolo o menajeră.

– Dar s-ar putea dacă i-aș fi secretară, zise Clare, neplăcut de conștientă că răspunsul ei nu era deloc onest. Rămâne de văzut ce voi primi de făcut.

Devenind serioasă, Marged spuse:

– Ai grijă cu Bătrânul Nick, Clare. Poate fi periculos.

– Mă îndoiesc. Lord Aberdare e prea arogant să forțeze o femeie care nu e dispusă.

– Nu asta mă îngrijorează, zise Marged pe un ton misterios. Primejdia e că vei fi dispusă să-i faci pe voie.

Rostind aceste cuvinte prevestitoare de rău, plecă, spre ușurarea lui Clare.

Lui Clare nu-i luă mult timp să împacheteze cele câteva lucruri pe care urma să le ia la Aberdare, și nu mai avea alte treburi de făcut. Prea agitată ca să adoarmă, umblă prin cele patru camere ale căsuței, atingând uneori obiectele cunoscute. Se născuse sub acest acoperiș și nu trăise niciodată în altă parte. Cea mai mică odaie

de la Aberdare era mai mare, dar aveau să-i lipsească pereţii văruiţi şi mobila simplă, masivă.

Îşi trecu uşor degetele peste cufărul din stejar sculptat, înnegrit de vreme. Clare se gândi că ar fi probabil păcat să nu aibă o fată căreia să-i lase moştenire cufărul, căci fusese transmis femeilor din familia ei din generaţie în generaţie. Pe partea interioară a capacului era dăltuit „Angharad 1579". Uneori, Clare se întreba cum fusese viaţa acelei strămoaşe din vremuri îndepărtate. Angharad fusese fiica unor mici fermieri care îşi câştigau cu greu traiul din roadele pământului, dar cum fusese oare soţul ei? Câţi copii avusese? Fusese oare fericită?

Biblioteca arhiplină dintr-un capăt al salonului era singurul lux din căsuţă. Thomas Morgan era fiul unui mic nobil galez care învăţase la Oxford şi fusese hirotonisit ca vicar anglican. După ce simţise o profundă convertire spirituală când îl auzise predicând pe John Wesley[1], devenise şi el predicator metodist. Deşi familia lui tradiţională şi rigidă îl dezmoştenise, nu-şi regretase niciodată alegerea. În schimb, se însurase cu fata unui mic fermier şi se stabilise în Penreith, predicând şi învăţându-i pe alţii adevărul care îi iluminase viaţa.

Thomas nu-şi pierduse niciodată dragostea de învăţătură şi i-o transmisese şi singurei sale fiice. De câte ori pleca să predice în alte locuri, încerca să găsească vreo carte ieftină, uzată, şi făcuse multe astfel de călătorii. Clare citise fiecare volum din căsuţă, iar pe multe dintre ele nu numai o dată.

Mama lui Clare murise cu doisprezece ani în urmă, liniştită, aşa cum şi trăise. Pastorul Morgan sugerase ca fiica lui de 14 ani să stea la familii metodiste când pleca el în călătorie. Clare refuzase categoric să plece din căsuţă, fusese singura dată când îşi sfidase tatăl. În cele din urmă, reverendul îi satisfăcuse dorinţa, cu condiţia ca membrii societăţii să fie cu ochii pe ea cât era el plecat.

Clare începuse cu o clasă mică, pe când avea doar 16 ani, în care le învăţa pe femeile în toată firea să scrie

[1] John Wesley a fost pastor anglican şi teolog creştin, lider de început al mişcării metodiste. (n.tr.)

şi să citească. După patru ani, tânăra Emily, a doua contesă de Aberdare, înfiinţase un aşezământ pentru o şcoală caritabilă. Zeci de săteni munciseră cot la cot să renoveze un hambar părăsit. Deşi profesorii erau de obicei bărbaţi, datorită experienţei sale, Clare fusese o alegere logică pentru noua şcoală şi predase acolo de atunci şi până acum. De-a lungul anilor, peste jumătate dintre oamenii din Penreith îi fuseseră elevi într-o perioadă sau alta. Cele douăzeci de lire pe an pe care le câştiga nu aveau s-o îmbogăţească niciodată, dar ei îi erau de ajuns.

Şi trebuise ca Nicholas Davis să-şi bage nasul în casa şi în viaţa ei atât de bine rânduite, şi să i le răpească. Când se uită la mica ei grădină, încă lipsită de răsadurile pentru anul în curs, se înfioră, fiindu-i imposibil să-şi reprime sentimentul că vedea totul pentru ultima dată. În adâncul sufletului era sigură că o etapă din viaţa ei se încheia. Orice avea să se întâmple la Aberdare avea s-o schimbe pentru totdeauna. Deşi se îndoia că urma să fie o schimbare în bine, era hotărâtă să meargă acolo şi nu avea să-şi ia înapoi cuvântul.

În cele din urmă, căutându-şi disperată pacea sufletească, îngenunche şi se rugă, dar nu obţinu nici un răspuns la rugăciunile ei. Nu venea niciodată.

Mâine, ca întotdeauna, trebuia să-şi înfrunte singură soarta.

capitolul 3

Nicholas se trezi cu o durere îngrozitoare de cap, pe care o merita cu prisosinţă. Rămase nemişcat, cu ochii închişi şi îşi evaluă situaţia. Evident că valetul lui, Barnes, îl vârâse în pat într-o cămaşă de noapte. Nicholas prefera să doarmă în pielea goală, dar bănuia că nu era în poziţia de a se plânge.

Îşi mişcă puţin capul, apoi se opri, deoarece părea în primejdie să-i cadă. Fusese un ticălos afurisit şi acum plătea preţul. Din păcate, băuse destul brandy cât să i se şteargă din minte cele întâmplate ieri după-amiază.

Când se gândi la fetişcana încăpăţânată care îi călcase pragul şi acceptase provocarea lui ridicolă, nu ştia dacă să râdă sau să plângă. Ştiind care vor fi consecinţele pentru capul lui, nu făcu nici una, nici alta.

Îi venea greu să creadă unele dintre lucrurile pe care le spusese, dar amintirile erau prea clare ca să poată fi negate. Noroc că Clare Morgan nu venise înarmată; poate ar fi decis că era datoria ei de metodistă să scape lumea de un parazit nobil. Aproape că zâmbi la acest gând. Ar fi preferat să-i placă întâlnirea cu ea, deşi spera din tot sufletul că, după o matură chibzuinţă, ea avea să decidă să rămână acasă şi să lase baltă înţelegerea dintre ei. O femeie ca ea putea să înnebunească uşor un bărbat.

Uşa se deschise şi nişte paşi uşori se auziră apropiindu-se. Era probabil Barnes care venea să vadă dacă se trezise. Preferând să fie lăsat singur, Nicholas nu deschise ochii, iar paşii se îndepărtară.

Dar nu pentru mult timp. După cinci secunde, Nicholas simţi apa udându-l.

– Pe toţi dracii! răcni el, ridicându-se poticnit.

Avea să-l omoare pe Barnes, să-l ucidă în chinuri.

Nu era valetul său. Nicholas îşi deschise ochii înceţoşaţi şi o văzu pe Clare Morgan, care stătea la o distanţă prudentă de el, cu o cană de porţelan în mână.

La început, se întrebă dacă nu are un coşmar neobişnuit de realist, dar nu şi-ar fi putut niciodată imagina blânda expresie dispreţuitoare de pe faţa mică a lui Clare, nici apa rece care îi îmbiba cămaşa de noapte. Mârâi:

– De ce naiba ai făcut asta?

– Din mâine-dimineaţă s-a făcut după-amiază şi am aşteptat trei ore să te trezeşti, spuse ea pe un ton calm. Destulă vreme cât să beau un ceai, să fac o listă de solicitări pentru Penreith şi să examinez repede casa ca să văd ce trebuie făcut pentru a o deschide aşa cum se cuvine. Cam multe, cum sunt sigură că ai observat deja. Sau poate că nu – bărbaţii sunt uneori aşa distraţi, nu bagă în seamă astfel de lucruri. Mă plictiseam tare, aşa

că am hotărât să te trezesc. Părea genul de lucru pe care îl poate face o amantă, iar eu încerc să-mi joc cât mai bine rolul pe care mi l-ai dat.

Vorbea cu un pic de accent galez ritmat şi avea o voce profundă, răguşită, care îl duse cu gândul la un whisky vechi. Şi venind de la o domnişoară sclivisită, efectul era uimitor de erotic. Vrând s-o pună în încurcătură, el spuse:

– Amantele mele mă trezesc întotdeauna în moduri mai interesante. Ai vrea să-ţi explic cum?

– Nu neapărat. Luă un prosop de pe lavabou şi i-l dădu.

El se şterse neglijent pe păr şi pe faţă, apoi scoase cea mai mare parte din apă din cămaşa de noapte. Simţindu-se mai bine, îi aruncă prosopul lui Clare.

– Te îmbeţi des? îl întrebă ea.

– Foarte rar, zise Nicholas cu asprime. Evident că a fost o greşeală s-o fac de data asta. Dacă aş fi fost treaz, n-ar mai fi trebuit să te suport în următoarele trei luni.

Aruncându-i o privire serioasă şi maliţioasă, ea zise:

– Dacă hotărăşti să nu mergi mai departe, nu voi avea o părere mai proastă despre tine.

Nicholas clipi când îşi auzi propriile cuvinte aruncate în faţă.

– Ai o limbă de viperă. Se uită urât la ea până ce fata păru clar jenată, apoi îşi termină fraza: Îmi place asta la o femeie.

Spre încântarea lui, ea roşi. Insultele poate nu o enervau, dar complimentele şi manifestările interesului masculin, da. Mai voios, el spuse:

– Caută-l pe valetul meu şi trimite-l cu apă caldă pentru bărbierit. Spune la bucătărie să facă o oală foarte mare de cafea. Cobor în jumătate de oră. Dădu deoparte păturile şi începu să se dea jos din pat.

Ferindu-şi privirea, Clare îi zise:

– Foarte bine, Nicholas, după care se retrase în grabă.

El râse pe înfundate în direcţia uşii închise după ea. Era o femeie cu adevărat uimitoare. Dacă puterea

ei naturală s-ar fi prefăcut în pasiune, ar fi fost o iubită dată naibii.

Când păşi pe podeaua rece, se întrebă dacă ar reuşi s-o seducă. Probabil că nu; bănuia că virtutea ei neînduplecată avea să reziste mai mult decât răbdarea lui.

Dar ar fi amuzant să încerce. Fluierând încetişor, îşi scoase cămaşa de noapte udă leoarcă şi se gândi când şi unde îi va fura prima sărutare.

Când Lord Aberdare apăru la parter în salonul de mic dejun, exact după jumătate de oră, toate urmele excesului fuseseră înlăturate. În afară de pielea foarte oacheşă şi părul peste măsură de lung, arăta din cap până-n picioare ca un elegant gentleman londonez. Clare hotărî că îl prefera mai relaxat; hainele pe care le purta acum o făceau deranjant de conştientă de prăpastia dintre statuturile lor sociale.

Îşi amintea cum arătase în cămaşă de noapte, cu pieptul pe jumătate gol şi materialul ud care îi atârna pe umeri musculoşi. Acea postură fusese, totuşi, mult prea relaxată.

Fără să scoată o vorbă, se ridică şi îi turnă o ceaşcă de cafea aburindă. Tăcut ca şi ea, el o dădu pe gât din trei înghiţituri, apoi întinse ceaşca să i se mai pună. A doua ceaşcă dispăru aproape la fel de repede ca şi prima. De această dată, şi-o umplu el din nou, apoi luă loc pe un scaun din faţa lui Clare.

– Poţi să începi prezentarea necazurilor din Penreith şi a soluţiilor pe care le aştepţi de la mine.

Vorbea calm, pe un ton pragmatic. Bucuroasă că era pregătită, Clare spuse:

– Problemele sunt economice, cu multe cauze diferite. Lucrurile au început să meargă prost cu cinci ani în urmă, când bunicul tău a trecut prin parlament o lege de îngrădire a terenurilor private. Cu terenurile comunale muntoase îngrădite pentru oile lui Aberdare, o sumă de săteni au fost alungaţi în sat pentru că nu-şi mai puteau întreţine familiile din munca pământului. Slujbele erau puţine şi majoritatea la mina de cărbune.

Cu atâta mână de lucru disponibilă, administratorul minei a scăzut salariile. De asemenea, nu vedea de ce ar cumpăra echipamente mai bune sau ar plăti pentru cele mai elementare măsuri de siguranţă.

Înainte să dea detalii, contele ridică o mână s-o oprească.

– Câţi oameni au murit în mină?

– În ultimii patru ani, şaisprezece bărbaţi şi patru băieţi au fost omorâţi în diverse accidente.

– Păcat, dar nu e de înţeles? Mineritul a fost întotdeauna periculos. Minerii pe care i-am cunoscut se mândreau că fac un lucru care cere atâta putere şi curaj.

– Da, se mândresc, încuviinţă ea, dar nu sunt proşti. Pericolele de la Penreith sunt mult mai mari decât ar trebui să fie – toţi cei care lucrează acolo spun că e o minune că nu s-a întâmplat încă o catastrofă. Mai devreme sau mai târziu, norocul îi va părăsi şi atunci, zeci, poate sute de oameni vor muri. Deşi încerca să fie rece şi obiectivă, vocea i se frânse.

Pe când ea încerca să se liniştească, el spuse calm:

– Înţeleg că ai pierdut prieteni în mină, nu?

– Nu doar prieteni. Ea îşi ridică faţa pe care se aşternuse o expresie împietrită. Acolo a murit şi tatăl meu.

Uimit, Nicholas spuse:

– Ce naiba făcea pastorul Morgan în mină?

– Ce făcea mereu – se ocupa de misiunea lui. A avut loc o prăbuşire. Doi oameni au murit pe loc, iar al treilea, un membru al societăţii noastre, a fost prins sub pietrele ce căzeau. Partea de jos a corpului i-a fost strivită, dar încă era conştient. L-a cerut pe tatăl meu. Pe când alţi oameni încercau să-l elibereze pe miner, tata a întins mâna şi s-a rugat cu el. Cu suflarea tremurătoare, ea termină spunând: A mai fost o prăbuşire. Tata, minerul prins sub pietre şi un om din echipa de salvare au fost omorâţi.

– Nimeni nu s-ar aştepta la mai puţin de la tatăl tău, zise Nicholas, cu o voce blândă. Te consolează să ştii că a murit aşa cum trăise – cu multă compasiune şi curaj?

– Foarte puţin, spuse ea pe un ton sumbru.

După o tăcere stânjenitoare, el întrebă:

– De ce m-ai abordat? Deşi deţin terenul pe care este mina, este închiriat companiei miniere. Proprietarul şi administratorul minei sunt cei în măsură să facă schimbări.

Clare strânse din buze.

– Directorul, George Madoc, e un individ imposibil. Deoarece primeşte un procent din profituri, îi place să pună mâna pe fiecare bănuţ, chiar şi cu preţul unor vieţi omeneşti.

– Proprietarul e tot Lord Michael Kenyon? Mă gândeam că ar fi receptiv la cereri rezonabile.

– Am încercat să luăm legătura cu el, dar Lord Michael nu ne-a răspuns la scrisori şi la petiţii. Nimeni n-a reuşit să discute cu el, pentru că n-a pus piciorul în vale în ultimii patru ani.

– Patru ani, repetă Nicholas, cu o expresie enigmatică pe faţă. Un interval interesant. Dar, dacă Madoc şi Lord Michael nu vor face schimbări, ce crezi că pot să fac eu?

– Să vorbeşti cu Lord Michael, spuse ea cu seriozitate. Îţi e prieten. Dacă poate fi convins să facă îmbunătăţiri în mină, poate că nu va fi nevoie de altceva.

– Michael mi-a fost prieten, dar nu l-am văzut de patru ani. Mai mult, de fapt... Vocea lui Nicholas se pierdu în timp ce fărâma între degete, absent, o felie de pâine prăjită. N-am idee unde e acum şi nici nu ştiu dacă mai am vreo influenţă asupra lui. Poate că e foarte satisfăcut de cum stau lucrurile în prezent.

– M-am gândit la asta. Ştiind că era pe cale să afle cât de departe va merge contele pentru a se achita de partea lui din înţelegere, Clare îşi frecă palmele umede de fusta gri. Dacă nu se fac modificări în mină, soluţia este să se creeze alt gen de slujbe. Asta e ceva destul de uşor pentru cineva ca tine.

– Mă gândeam eu că ai un plan, şopti el. Se rezemă de spătarul scaunului şi îşi încrucişă mâinile pe piept. Hai, spune-mi-l, domnişoară Morgan.

– În primul rând, eşti cel mai mare proprietar de pământ din vale, însă nu ai făcut nimic să încurajezi

agricultura avansată. Arendaşii încă folosesc aceleaşi metode de pe vremea dinastiei Tudor. O mai bună organizare a creşterii de animale şi a cultivării terenului arabil ar spori bogăţia văii şi ar crea mai multe slujbe. Ridică un teanc de hârtii şi i le dădu lui Nicholas. Eu nu sunt specialistă, dar am studiat despre agricultura ştiinţifică în Anglia şi am notat tehnici care ar da rezultate aici.

– E ceva la care să nu fii specialistă? După ce se uită în treacăt peste hârtii, le puse pe masă. Ca să scot agricultura locală din Evul Mediu, mi-ar lua următorii zece sau douăzeci de ani, dar, în caz că mi-ar mai rămâne ceva timp liber, mai ai şi alte solicitări?

Ignorându-i sarcasmul, ea spuse:

– E un lucru important pe care l-ai putea face şi care ar avea efecte aproape imediat.

– Aşa? Continuă, domnişoară Morgan. Sunt cu sufletul la gură.

– Poate nu-ţi aminteşti, dar deţii o veche carieră de gresie în celălalt capăt al văii. Deşi a stat nefolosită ani buni, nu văd de ce nu s-ar începe din nou lucrul acolo. Se aplecă în faţă, având o voce pătrunzătoare. Nu numai că ar fi o afacere profitabilă pentru tine, dar ar oferi slujbe celor care n-au de lucru acum. La carierele Penrhyn din Flintshire lucrează peste cinci sute de oameni şi munca e mai puţin periculoasă decât mineritul. În plus, Madoc va trebui să amelioreze condiţiile din mină sau îşi va pierde cei mai buni mineri.

– Mi-aduc aminte de carieră, spuse Nicholas, gânditor. De acolo provine materia primă pentru toate acoperişurile din vale, dar e destulă gresie pentru o comercializare profitabilă?

– Există indicii că zăcământul este foarte mare şi calitatea sa a fost întotdeauna excelentă.

– Indicii, repetă Nicholas. Presupun că ai intrat ilegal pe terenurile mele şi mi-ai evaluat resursele, nu?

Ea se foi, stânjenită.

– Cariera e aproape de un drum public.

– Atâta timp cât nu-mi sperii oile... Sprâncenele i se îmbinară în timp ce se gândea. Problema cu gresia este cât costă să duci materialul unde e nevoie. Va trebui construită o cale ferată până la râu ca să ajungă gresia pe mal, de unde să fie încărcată pe şlepuri.

– Ce e o cale ferată?

– E un fel de drum, făcut din perechi de traverse de lemn şi şine de fier. Caii trag vagoanele pe şine. Construcţia e costisitoare, de aceea mina nu are una, dar materialele grele se transportă mult mai repede decât pe drumurile obişnuite. Rămase din nou pe gânduri. Pe mal va mai trebui construit un doc.

– Dar, odată construit docul, vei putea să transporţi gresia oriunde pe cale fluvială – peste canal la Bristol, în nord la Merseyside. Poate vei reuşi să-ţi recuperezi din costuri luând o taxă de la mina de cărbune pentru folosinţa docului – nu are facilităţi de transport adecvate. Ar fi foarte profitabil pentru tine, Lord Aberdare.

– Nu mai folosi profitul pe post de momeală! spuse el, iritat. Subiectul nu mă prea interesează. Bătu darabana pe masa de mahon. Ai idee câte mii de lire vor fi necesare pentru dezvoltarea carierei?

– Nu prea, recunoscu ea. Nu înţeleg banii la o asemenea scară. E mai mult decât îţi poţi permite?

– N-am spus asta. Se ridică în picioare. Călăreşti?

Ea clipi nedumerită de schimbarea subiectului.

– Da, dar nu în ultimul timp – după moartea tatei, am vândut calul. Era unul bătrân şi docil, aşa că experienţa mea la călărit e limitată.

– Trebuie să fie la grajduri ceva potrivit pentru tine. Să ne vedem acolo într-un sfert de oră, în costum de călărie. Vom merge să aruncăm o privire prin cariera asta a ta.

Se răsuci pe călcâie şi se năpusti afară din cameră.

O lăsă pe Clare năucită, de parcă trecuse o furtună peste ea. Însă măcar îi lua ideile în serios.

Totuşi, nu-i lăsase timp să-i spună că nu avea costum de călărie. Zâmbind slab, se ridică şi urcă la etaj, în camera care îi fusese repartizată. Va trebui să călărească

în hainele pe care le folosise în trecut. Poate va reuși să-l șocheze pe conte. Aproape că spera așa ceva.

Clare intră în grajd, unde îl găsi pe Nicholas care venise înaintea ei și purta o conversație serioasă cu ocupantul uneia dintre boxele mari. Bocănitul tocurilor vechilor ei cizme îl făcu să se uite în sus la ea.

Se opri din vorbit, captivat.

– Pantalonii de băiat sunt versiunea din Penreith a unui costum de călărie?

– În vale sunt puține femei care călăresc și chiar mai puține care își permit o rochie scumpă cu numai un scop, spuse ea cu glas tăios. Îmi pare rău dacă nu-ți convine, dar asta am purtat întotdeauna la călărit și este tot ce am.

Nicholas îi zâmbi cu indolență, periculos.

– N-am zis că nu-mi convine. Poartă pantalonii ăia prin Londra și poate vei da tonul unei noi mode. Sau asta, sau vei isca o revoltă.

Deși pe Clare n-o interesase niciodată sărăcia garderobei sale, nu se așteptase ca o examinare atât de amănunțită a picioarelor ei învelite în piele de căprioară să o facă să se simtă atât de goală. Se îmbujoră; își dădu seama că roșise mai mult în ultima zi decât în toată viața ei anterioară. Aruncând o privire spre boxă, ea întrebă:

– Acesta-i calul pe care l-ai ales pentru mine?

– Da. Rhonda este un ponei galez pursânge. Degetele lui lungi, mlădioase mângâiară botul cenușiu, făcând-o pe mica iapă să zâmbească fără rușine. E docilă, bine crescută și mai inteligentă decât un cal mediu. Prea mică pentru mine, dar pentru tine ar fi grozavă.

Deschise ușa boxei, o lăsă pe Rhonda să iasă, iar un rândaș veni din camăruța pentru harnașament cu o șa pe o parte. Contele spuse:

– N-o să avem nevoie de asta. Adu o șa obișnuită pentru domnișoara Morgan.

După ce se uită cu interes la ea, grăjdarul execută ordinul stăpânului și înșeuă poneiul. Nicholas își scoase marele armăsar negru pe care călărise cu o zi înainte, când îl spionase Clare. Calul ieși din boxă lovind din

copite, îndrăzneț nevoie mare. Când Clare se dădu înapoi speriată, Nicholas se apropie de animal și respiră în nările lui negre.

Armăsarul se liniști imediat. Văzând-o surprinsă, Nicholas îi zâmbi strengărește.

– E o veche șmecherie țigănească să potolești un cal. Utilă când încerci să furi unul.

– Ai, fără îndoială, multă experiență în domeniul ăsta, zise ea pe un ton sec.

Pe când înșeua calul, el scutură din cap a regret.

– Mă tem că nu. Una dintre consecințele triste ale bogăției este că nu are rost să furi. Cea mai bună masă pe care am luat-o când eram copil a fost o găină furată și cartofi împărțiți cu alții și fripți la un foc de tabără. Minunată.

Știind că i se oferise o momeală, Clare se întoarse spre Rhonda și verifică dacă chinga șeii era bine strânsă. Cu coada ochiului, îl văzu pe conte dând încet din cap, aprobându-i meticulozitatea. El făcu o mișcare în direcția ei, așa că se sui repede în șa înainte să o poată el ajuta.

Clare era agitată pe când ieșeau călare din grajd, dar poneiul demonstră că era bine antrenat, așa cum i se promisese. Astfel că se destinse și plimbarea călare începu să-i placă, chiar dacă știa că mușchii ei, nefolosiți de atâta timp, aveau să protesteze mai târziu.

Nicholas călărea în frunte, pe un drumeag ce urca pe marginea văii. Era o zi neobișnuit de caldă pentru începutul primăverii și atmosfera era atât de senină, că se zărea fiecare copac din capătul îndepărtat al văii.

Erau câțiva kilometri până la vechea carieră și, la început, călăriră în tăcere. Clare constată că privirea îi era mereu atrasă de Nicholas. El călărea ca un centaur, făcând o singură ființă cu armăsarul său, așa că era o plăcere să-l privești. De câte ori devenea conștientă de această mare plăcere, se străduia să-și îndrepte atenția spre peisaj.

Când călătoria ajunse la jumătate, drumul se lărgi, așa că puteau călări acum unul lângă altul. Nicholas îi spuse:

– Călărești mai bine decât m-aș fi așteptat de la cineva care a învățat pe mârțoaga aia bătrână și leneșă a tatălui tău. Animalul avea o gură ca granitul.

Ea zâmbi.

– Dacă par pricepută, Rhonda are tot meritul. E plăcut să călărești un animal atât de receptiv și cu un mers atât de uniform. Cu toate astea, Willow avea meritele ei. Tatăl meu era un călăreț distrat și nu trebuia să-și facă griji că Willow o ia la fugă dacă e neglijată.

– Puțin probabil! Mai probabil era ca Willow să se oprească și să pască de câte ori tatăl tău era cu mintea aiurea. Fără să-și schimbe tonul, el continuă: Sunt curios cât de proastă e reputația mea în sat. Ce spun oamenii din Penreith despre evenimentele melodramatice de acum patru ani?

Rhonda se opri și scuturâ din cap necăjită când Clare trase mai tare de hățuri. Străduindu-se s-o liniștească, fata spuse:

– Se crede că, după anii în care ai încercat să-i frângi inima bunicului tău, ai reușit în sfârșit, seducându-i soția. Când v-a găsit împreună în pat, a făcut un atac de apoplexie care l-a omorât. Soția ta, Lady Tregar, a fost oripilată când a aflat ce se întâmplase. Îngrozită să nu o rănești, a fugit de la Aberdare. Era furtună în acea noapte și a murit când trăsura ei a ieșit de pe drum și a căzut în râu.

Când ea se opri din vorbit, el spuse nepăsător:

– Asta-i tot?

– Nu e de-ajuns? zise ea, cu un pic de iritare în voce. Poate ai fi mulțumit să știi că lumea specula că bunicul tău a fost ucis de o otravă țigănească, și că moartea soției tale nu a fost un accident, așa cum a părut. Faptul că ai părăsit domeniul Aberdare în acea noapte și nu te-ai întors niciodată a alimentat zvonurile. Cu toate astea, ancheta judecătorului nu a găsit probe că s-a comis vreo crimă.

Cu ironie în voce, contele spuse:

– Trebuie să fie şi din ăia care cred că Bătrânul Nick a fost în stare să mituiască un judecător ca să ascundă adevărul.

– S-a sugerat, dar judecătorul era prea respectat. De asemenea, vizitiul lui Lady Tregar a jurat că fusese un accident provocat de insistenţele ei să meargă mai repede, în ciuda bunului-simţ.

– A pomenit vreodată vizitiul unde se ducea Caroline într-o grabă aşa nebună? M-am întrebat şi eu câteodată.

Clare se gândi un moment, apoi scutură din cap.

– Din câte ştiu eu, nu. Contează?

El ridică din umeri.

– Probabil că nu. Eram doar curios. După cum ştii, am plecat şi eu în grabă, fără să aflu toate detaliile. Mai... trăieşte vizitiul în vale?

– Nu. După ce ai plecat, majoritatea servitorilor au fost concediaţi şi s-au dus în alte părţi. Ea nu rezistă tentaţiei de a adăuga: Cel puţin treizeci de oameni şi-au pierdut slujbele când s-a închis casa. Te-ai gândit la asta când ai plecat ca o furtună?

După o lungă tăcere, el spuse:

– Să fiu sincer, nu.

Pe când îi studia profilul, ea văzu o încordare care îi contrazicea comportamentul nepăsător. Voise să-i stimuleze conştiinţa, dar acum că o făcuse, simţea nevoia să-i alunge încordarea.

– Ai avut susţinători, dar şi detractori. Tatăl meu n-a crezut niciodată că te-ai fi putut purta atât de josnic.

Asemenea tatălui ei, Clare nu voise să creadă ce era mai rău. Spera că Nicholas va profita de această ocazie ca să nege acuzaţiile, să ofere o explicaţie plauzibilă pentru ceea ce părea a fi imoralitate de cea mai joasă speţă. Însă el nu făcu decât să spună pe un ton sec:

– Tatăl tău era un sfânt. Dar eu sunt un păcătos.

– Şi te mândreşti grozav cu asta, nu-i aşa? zise ea, cu dezamăgire în vocea ei, tăioasă acum.

– Bineînţeles. El ridică din sprâncenele sale expresive. Toţi trebuie să ne mândrim cu ceva.

– Atunci de ce nu te-ai mândri cu onestitatea, caritatea sau învățătura pe care ai primit-o? întrebă ea, exasperată. Cu virtuțile unui adult, nu cu viciile unui băieţandru.

Preț de o clipă, el păru șocat și descumpănit. Apoi redeveni indiferent.

– La Aberdare, bunicul meu a monopolizat toate virtuțile. Viciul era singurul lucru care mi-a fost lăsat disponibil.

Clare se uită urât la el.

– Bătrânul conte e mort de patru ani și tu ești om în toată firea. Găsește o scuză mai bună sau învață să te porți mai bine.

Expresia lui se înnegură.

– Of, mă dojenești mai mult ca o nevastă decât ca o amantă.

Dându-și seama că spusese prea multe, ea răspunse:

– Mai degrabă ca o învățătoare.

– Sunt sigur că toate lecțiile tale vor fi cumpătate, înălțătoare și vrednice de laudă, spuse el, gânditor. Dar ce lecții ai de gând să înveți de la mine?

Deși Clare rămase tăcută, el știa răspunsul la întrebare: indiferent ce lecții avea să învețe ea de la Nicholas, aveau să fie periculoase.

capitolul 4

Erau ani buni de când Nicholas vizitase vechea carieră, iar atunci o privise cu nepăsare, fără să se gândească mai bine. Totuși, de această dată studie aflorimentele stâncoase cu mai multă atenție. Când se dădu jos de pe cal, spuse:

– Întreaga zonă pare să fie din gresie cu un strat subțire de sol pe deasupra.

– Un prieten care se pricepe la gresie spune că ar dura zeci de ani să fie scoasă toată. Clare își opri poneiul și se pregăti să descalece, apoi încremeni când Nicholas veni s-o ajute.

El se uită la chipul ei alarmat şi îi zâmbi liniştitor. În hainele ei uzate de băiat, părea mai tânără şi mult mai puţin severă – mai degrabă un ştrengar atrăgător decât o învăţătoare.

– Trebuie să te străduieşti să fii mai relaxată în preajma mea, în loc să reacţionezi ca o găină încolţită de vulpe. O ajută să coboare de pe ponei, apoi îi reţinu mâna într-a lui. O amantă ar trebui să se bucure de atingerea iubitului ei.

Ea dădu o clipă din degete cu nerăbdare, apoi încetă pe măsură ce accepta ideea că el nu avea să-i dea drumul.

– Nu sunt o amantă adevărată.

– Nu trebuie să împarţi patul cu mine pentru moment, dar am intenţia să te tratez ca pe o amantă în alte feluri. Ceea ce înseamnă că vei găsi următoarele trei luni mult mai plăcute dacă îţi îngădui să te destinzi şi să te bucuri de ele. Îi mângâie blând mâna fină cu degetul său mare. Îmi place să ating – carnea unei femei este delicios de diferită de aceea a unui bărbat. Mâna ta, de pildă. E delicată, cu oase mici, deşi nu e mâna moale, neajutorată a unei lady care nu face nici un efort mai mare decât să ridice o furculiţă. O mână încântător de capabilă. Dacă ai vrea cumva s-o foloseşti ca să faci dragoste, ar fi minunat de pricepută.

Ea făcu ochii mari şi mâna îi tremură într-a lui. Nu era o reacţie dezgustată. Clare tânjea după căldură umană, deşi se îndoia că ea era conştientă de asta. El trebuia să se folosească de această dorinţă, s-o prefacă încet într-o poftă atât de puternică, încât ea să nu o mai poată tăgădui. Dar trebuia s-o ia cu binişorul, pentru că ea avea să ducă o luptă crâncenă cu el în tot acest timp.

Se întrebă din nou care se va dovedi mai tare: virtutea ei sau puterea lui de convingere. Nesiguranţa rezultatului îl făcu mai nerăbdător decât fusese de ani întregi.

Îi dădu drumul lui Clare şi priponi amândoi caii, apoi îi puse o mână pe spate ca din întâmplare şi o însoţi prin iarbă până la cel mai apropiat afloriment de gresie. Prin haină şi cămaşă o simţi încordată, apoi

relaxată, acceptând gestul familiar. Pe când îi sorbea din ochi mişcările trupului mlădios, zâmbi în sinea lui. Intimitatea era o reţea urzită din multe fire, şi fiecare cedare a ei era un punct câştigat de el.

Când ajunseră la stâncile ieşite în afară, el se îndepărtă de Clare şi examină straturile de piatră întunecată care absorbea lumina.

– N-am observat niciodată că gresia se sparge în planuri atât de netede.

– Nu întotdeauna – ăsta e un zăcământ deosebit, de calitate. Dar şi din straturile amestecate cu multă argilă se fac acoperişuri bune.

Lui îi veni o idee.

– Dă-te înapoi.

Ridică o piatră mare, apoi o sparse cu toată puterea de stâncă. Se auzi un zgomot asurzitor şi se împrăştiară în jur fărâme de rocă. O bucată mare din afloriment se desprinse, lăsând câţiva metri pătraţi de suprafaţă perfect plană.

El atinse încet gresia cu palma.

– Asta ar fi o suprafaţă bună pentru o masă de biliard.

Ea încruntă din sprâncene.

– Şi de ce ai vrea să pui un blat de gresie pe o masă de biliard?

– Lemnul se deformează adesea, mai ales în regiuni umede ca Ţara Galilor, îi explică el. Dacă s-ar uni mai multe plăci de gresie ca asta, s-ar acoperi apoi cu postav verde şi s-ar obţine o masă mult mai bună.

– Asta e o întrebuinţare frivolă a gresiei bune.

– Asta-i o lecţie pentru tine, Clare. Frivolitatea e mult mai profitabilă decât necesitatea. Îşi şterse mâinile de praf şi se întoarse cu spatele. O să-l pun pe tâmplarul de pe moşie să folosească gresia asta pentru un nou blat la masa din conacul Aberdare. Dacă iese bine, poate vom avea o nouă piaţă profitabilă pentru cele mai bune bucăţi de gresie. Îşi puse cu nepăsare braţul pe umerii ei. Arată-mi şi restul carierei.

În următoarea oră, se urcară pe povârniş, unde studiară întinderea şi calitatea gresiei la vedere şi râseră

de giumbuşlucurile mieilor care zburdau în jurul oilor, care păşteau liniştite. Nicholas descoperi că era la fel de amuzant să lucreze cu Clare, pe cât era să se certe cu ea, căci mintea ei ageră şi purtarea fără ocolişuri o făceau diferită de oricare altă femeie pe care o cunoscuse. În plus, era atrăgătoare în cizmele şi pantalonii ei sobri.

Îşi terminară cercetările la cel mai de jos afloriment vizibil. Nicholas studie panta, apoi arătă spre o culme din sud-vest.

– Ăsta pare cel mai bun loc pentru linia ferată. Nu este departe de râu şi e tot pe pământul moşiei.

– Cât de repede va putea începe lucrul la carieră?

El se gândi.

– Probabil pe la mijlocul verii. Funicularul poate nu va fi gata, dar plăcile scoase pot rămâne pe loc până atunci. Înainte să înceapă lucrul, va trebui să mă duc la Londra să aranjez finanţarea. Va trebui şi să vizitez o carieră mare de gresie ca să studiez tehnicile şi poate să angajez un director cu experienţă. Apoi vine problema noului doc de pe coastă. Trebuie găsit un loc, angajat un inginer. Privi distrat în vale, gândindu-se la detaliile de care trebuia să aibă grijă; banii nu înlocuiau atenţia personală de care aveau nevoie lucrările.

– Zâmbeşti, spuse ea încetişor. De parcă aştepţi cu nerăbdare provocarea.

– Am sentimente amestecate. Mă gândeam să vând Aberdare, dar tot ce mi-ai cerut să fac mă va lega şi mai mult de acest loc, măcar pentru următorii ani, unul sau doi.

– Să vinzi Aberdare! exclamă ea, şocată de parcă el ar fi vrut să ducă întregul domeniu – cu arme, bagaje şi oi – în China. Dar eşti galez – nu aici a fost căminul familiei Davies timp de secole?

– Nu sunt galez, îi replică el. Sunt pe jumătate ţigan şi, chiar dacă bunicului meu îi plăcea să se declare urmaş al regilor galezi, adevărul e că, după generaţii de căsătorii cu moştenitoare englezoaice bogate, sângele neamului Davies a ajuns mai mult englezesc decât galez. Aberdare este doar o mică parte din averea mea şi nimic

nu mi-ar plăcea mai mult decât să întorc spatele acestui loc pentru totdeauna.

Văzându-i expresia îngrozită, el adăugă:

– Ideea asta te şochează mai mult decât tot ce am făcut până acum, nu-i aşa?

Adunându-se, ea spuse:

– Sigur că nu poţi să vinzi domeniul, chiar dacă ai vrea. Nu e trecut pe numele tău doar pe durata vieţii tale, în care ţi se încredinţează proprietatea pentru moştenitorul tău?

El scutură din cap.

– O masă succesorală trebuie creată în fiecare generaţie. De obicei, îi revine moştenitorului când împlineşte 21 de ani sau se căsătoreşte. Totuşi, cum fiii bunicului meu au murit înainte să moştenească şi, cum bătrânul nu m-a acceptat niciodată pe de-a-ntregul ca moştenitor, a tot amânat decizia referitoare la persoana căreia să-i lase totul. Întrucât a murit pe neaşteptate, moştenitorul nu era încă desemnat când am moştenit eu. Cred că pot să încalc ordinea succesorală dacă încerc.

– Dar erai moştenitorul lui şi ai fi rămas chiar dacă a doua lui soţie i-ar fi dăruit alt fiu, spuse ea, consternată. Ce spera să realizeze neacceptând acest lucru?

– Se ruga să se întâmple o minune, zise Nicholas pe un ton sec. Foarte evlavios, bunicul meu. Era sigur că Dumnezeu avea să-i dea ceva mai bun decât un moştenitor cu sânge de ţigan.

Văzând dincolo de tonul lui batjocoritor, Clare îl privi cu ochi prea pătrunzători:

– De aceea îl urai?

Întrebându-se de ce-i spusese mai multe unei femei aproape străine decât celor mai buni prieteni ai săi, el adăugă:

– Nu e treaba ta, draga mea. O luă de braţ şi porniră în sus pe deal, spre caii lor. A remarcat vreodată cineva că eşti prea deşteaptă pentru o femeie?

– Am mai auzit asta. De ce crezi că am rămas nemăritată? Ea sări în şa, apoi se uită la el în jos, cu un aer grav. Bunicul tău avea reputaţia că era un bun creştin

şi un lord cinstit. Încep să cred că adevărul nu era atât de flatant.

– Deşteaptă, deşteaptă Clare. Se urcă şi el pe cal şi îl mână înapoi pe drumul pe care veniseră. De ce te interesează o poveste atât de veche?

– Nu e datoria unei amante s-o intereseze tot ce-l priveşte pe iubitul ei? întrebă ea încetişor.

Li se întâlniră privirile, iar Nicholas simţi că se petrece o transformare în adâncul sufletului său, ceea ce îi crea un moment de vulnerabilitate ciudată. Femeia aceasta putea să-i facă mult rău dacă nu era cu ochii în patru. Adoptând din nou tonul zeflemitor, îi spuse:

– Pe o amantă ar trebui să o intereseze puţin, dar nu prea mult. Acest gen de relaţie se bazează pe bani şi pasiune.

Refuzând să se lase descurajată, ea spuse:

– Şi dacă nu vreau nici unul din lucrurile astea, ce se întâmplă?

– Ajungi sfânta protectoare a carierei de gresie, spuse el imediat. Poate c-o s-o numesc Marea Clare. Când ea făcu o grimasă, el continuă: Să ne întoarcem la planurile tale, aş vrea să vizitez mina de cărbune. Poţi să aranjezi asta prin prietenii tăi?

– Sunt sigură că directorul, George Madoc, ar fi încântat să-l primească în vizită pe cel mai mare proprietar de pământuri din zonă.

El făcu un gest de nerăbdare.

– Nu pe Madoc vreau să-l văd sau, cel puţin, nu încă. Aş intra în mină cu un ghid cunoscător ca să văd cu ochii mei problemele pe care le-ai menţionat.

Încă o dată, Clare se simţi de parcă fusese prinsă de furtună. Nu se aşteptase ca Nicholas să se mişte atât de repede, sau să fie atât de hotărât să-şi îndeplinească partea lui din înţelegere.

– Conducătorul grupului cu care mă întâlnesc e miner. Sunt sigură că va fi dispus să te ducă în mină şi să-ţi spună ce pericole sunt acolo.

– N-o să-şi pună slujba în primejdie dacă face aşa ceva?

– Poate, admise ea. Dar, dacă va fi cumva concediat, ai putea să-l angajezi la carieră. Este un muncitor remarcabil.

– Foarte bine. Aranjează vizita cât mai curând posibil, preferabil când nu e Madoc pe acolo. N-are rost să facem necazuri cuiva.

Rămaseră tăcuţi amândoi. Se făcuse aproape amiază şi era neobişnuit de cald. Deoarece Nicholas nu purta nimic pe cap, ea hotărî că putea să-şi scoată pălăria. După o iarnă lungă şi rece, era minunat să simtă pe faţă razele soarelui.

Nicholas descălecă să deschidă poarta ce dădea spre o păşune plină de vite galeze negre. Ştiind că el ar fi sărit gardul dacă era singur, Clare îi aprecie curtoazia. Când închise poarta după ea, el remarcă:

– Ai dreptate că ar trebui să reorganizez agricultura din partea locului. Faptul că, în fiecare an, cele mai bune vite sunt duse la Londra a făcut să se deterioreze mult calitatea şeptelului în toată Ţara Galilor. Când vom fi la Londra, mă voi îngriji să cumpăr doi tauri de rasă pentru prăsilă. Nu-i voi folosi doar să îmbunătăţesc calitatea cirezii de la Aberdare, ci o să-i împrumut şi micilor fermieri din zonă.

Gândurile murdare ale lui Nicholas erau probabil molipsitoare, căci Clare se trezi spunând:

– Cred că primul gând al unui libertin este să pună la dispoziţie tauri de prăsilă întregii comunităţi.

În loc să se simtă insultat, el izbucni într-un hohot de râs.

– Dacă nu eşti atentă, poate încep să mă gândesc că ai simţul umorului. Unul răutăcios.

Rhonda încetini pasul şi Clare îşi dădu seama că trăgea din nou de hăţuri. Cerule milostiv, fermecător mai putea să fie Nicholas! Căutând un subiect mai puţin periculos, ea spuse:

– E adevărat că ai adus aici nişte animale ciudate din călătoriile tale?

El râse ştrengăreşte.

– Câteva. Vino cu mine şi o să ţi le arăt.

Își mână calul la dreapta și o conduse într-o parte stâncoasă, mai înaltă, a domeniului. Trecură prin altă poartă, dintr-un zid înalt ce părea construit de curând.

După ce închise poarta, Nicholas își priponi calul la marginea unei dumbrăvi de sicomori, apoi veni la Clare s-o ajute să descalece.

– Vom merge pe jos restul drumului.

Punându-i din nou mâna pe talie, o conduse în pădurice. Stânjenită, ea recunoscu ce plăcut era să se simtă păzită și ocrotită. Să nu fie singură...

Chiar dacă tresări de surprindere, se simți uşurată când tăcerea fu ruptă de un răget zgomotos ca de măgar. Acesta atrase un cor de zbierete asemănătoare. Un pic dezamăgită, ea spuse:

– Pare să fie o turmă de măgari.

El zâmbi.

– Așteaptă.

Ieșiră din pădure pe malul stâncos al unui iaz. Clare se opri și clipi nedumerită, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

– Ce Dumnezeu?

Pe malul lacului mișunau cam zece dintre cele mai ciudate creaturi pe care le văzuse vreodată. Având poate vreo 60 de centimetri înălțime, animalele negru cu alb mergeau în poziție verticală ca și oamenii, dar nu păreau să aibă picioare. Mersul lor legănat era de un comic irezistibil, așa că ea pufni în râs.

Țipând ca un măgar, una dintre creaturi începu să se încaiere cu alta asemenea ei. După o luptă scurtă, cealaltă o luă la fugă spre lac, unde se aruncă cu capul înainte și dispăru.

– Clare, fă cunoștință cu pinguinii. Pinguinilor, ea e Clare.

Nicholas o luă de mână și o ajută să treacă de stânci până la plaja cu pietricele. Deși mai mulți pinguini se retraseră în iarba înaltă, pe restul nu păru să-i deranjeze intruziunea. Câțiva stăteau nemișcați ca niște statui, ținându-și în sus, cu aroganță, ciocurile negre. Alții alergau de colo-colo, de parcă oamenii nu ar fi fost prin

preajma lor, smulgând mănunchiuri de iarbă şi făcând grămezi de pietricele.

Unul dintre ei veni agale la ei şi ciuguli plin de speranţă cizma lui Clare. Dezamăgit, o fixă mai întâi cu un ochi ca o mărgică, apoi îşi înclină capul ca s-o vadă cu celălalt. Ea începu iar să râdă.

– Am citit despre pinguini, dar nu am avut idee ce încântători sunt! Copiilor mei tare le-ar plăcea să-i vadă! N-aş putea să-mi aduc clasa aici?

Când contele ridică o sprânceană, ea îşi aminti că şcoala nu mai era a ei, cel puţin pentru trei luni de acum înainte. Dar el îi spuse:

– Nu văd de ce nu, atâta timp cât elevii tăi nu-i deranjează.

Clare se aplecă şi atinse capul lucios al pinguinului care continua s-o cerceteze. Penele negre erau scurte, ţepene şi aspre.

– Credeam că pinguinii trăiesc doar în ţinuturi foarte reci. Nu e prea cald pentru ei în Marea Britanie?

– Aştia sunt pinguini cu labe negre din insulele de lângă Capul Bunei Speranţe, unde clima e cam ca în Ţara Galilor. Aruncă o pietricică. Un pinguin o cercetă, apoi o luă pentru cuibul lui. Se pare că le merge bine, deşi a fost greu să-i aduc aici. A trebuit să umplu o ladă cu gheaţă pe navă, s-o împachetez în paie şi să-i ţin acolo în cele mai calde săptămâni ale călătoriei pe mare.

– Sunt uimitor de neîndemânatici.

– Doar pe pământ. Prin apă parcă zboară, sunt la fel de alunecoşi şi de graţioşi ca şi peştii. Uită-te la aştia doi care plonjează în lac.

Clare se uită în direcţia indicată de gestul lui şi văzu două corpuri greoaie şi stângace pe pământ devenind ca prin minune iuţi şi agile sub apă. Pinguinii se făceau nevăzuţi îndelung, după care ţâşneau la suprafaţă atât de repede, că abia îi puteau vedea înainte să dispară din nou.

– Aş putea să mă uit la ei ore întregi. Înţeleg de ce ai făcut atâtea eforturi să-i aduci aici.

El se uită la pinguini, căzut pe gânduri.

– O vreme m-am gândit să fac o menajerie doar din animale alb cu negru.

– Asta pentru că şi tu porţi întotdeauna alb şi negru şi voiai un loc în care să te potriveşti?

El zâmbi poznaş.

– Nu, pentru că îmi plac zebrele aproape la fel de mult ca şi pinguinii. Zebrele sunt animale africane care arată ca nişte ponei cu dungi albe şi negre. Gonesc prin savane la doar câţiva centimetri una de alta, ca o şarjă de cavalerie sau caii dresaţi de la Circul Astley.

Curioasă, Clare încercă să-şi imagineze o asemenea privelişte.

– Par animale interesante. De ce te-ai răzgândit?

– Zebrele sunt la ele acasă sub soarele dogoritor al Africii şi pe câmpiile ei nesfârşite. Mă temeam ca în Ţara Galilor cea umedă şi ploioasă să nu se îmbolnăvească şi să moară din cauza mea. Păunii se plâng mereu de vreme, dar, pentru că nu i-am adus eu aici din India, nu am de ce să mă simt vinovat.

– Toată lumea se plânge de vremea din Ţara Galilor. Dar e caracteristica ei specială.

El râse pe înfundate.

– Aşa e. Şi mie mi-a lipsit vremea cât am fost plecat. E mereu schimbătoare, ceea ce e mai interesant decât săptămâni în şir de soare plictisitor.

Încă trei pinguini se aruncară în apă. Nicholas spuse:

– Cel mai bine e să-i observi de sub apă. E ca şi cum ai urmări un balet subacvatic. Se joacă împreună ca vidrele. Chipul lui căpătă o expresie de diavol pus pe şotii. Hai să ne uităm la ei. E o zi caldă – perfectă pentru înot. Se duse la vreo zece paşi de plaja cu pietricele, îşi scoase haina şi jiletca, apoi începu să-şi dezlege lavaliera.

Uitând de pinguini, Clare se posomorî.

– Nu poţi să-ţi scoţi pur şi simplu hainele şi să plonjezi în lac.

– Ba sigur că pot. Aruncă lavaliera peste celelalte haine. Dacă ai fi o amantă cum se cuvine, ai face şi tu la fel. Deşi, în cazul ăsta, nu cred că am mai ajunge la apă.

– Nu eşti serios, zise ea, agitată.

– Ah, Clare, ce puţin mă cunoşti! El se aşeză pe un bolovan şi îşi scoase cizmele, apoi se ridică şi îşi descheie cămaşa la gât. Sper că pinguinii nu-mi vor folosi hainele ca să-şi clădească nişte cuiburi – valetul meu s-ar înfuria.

Când îşi trase cămaşa peste cap, dezvăluind o porţiune mare de piele oacheşă şi delicată. Ea bâigui:

– Ga-gata. E indecent ce faci.

– De ce? Pinguinii, zebrele, păuni şi toate celelalte creaturi umblă în pielea pe care le-a dat-o Dumnezeu. E cu totul nefiresc ca oamenii să se acopere tot timpul. În ţinuturile mai calde ale lumii, nici nu o fac.

Râzând, îşi azvârli cămaşa pe grămada din ce în ce mai mare de haine. Pieptul şi umerii lui aveau muşchii unei statui greceşti, dar erau calzi şi plini de viaţă, mai atrăgători decât ar putea fi vreodată marmura. Clare încremenise, incapabilă să-şi dezlipească ochii de la firele de păr ca abanosul de pe pieptul lui, care formau apoi o săgeată în jos pe abdomenul său tare şi o linie neagră care dispărea sub betelia pantalonilor de călărie.

– Sigur nu vrei să vii cu mine? Apa e rece, dar soarele e cald şi un balet al pinguinilor este o priveliştе rară. Începu să-şi descheie nasturii de la pantaloni.

Clare fu iute ca fulgerul. Fără să se uite în spate, bolborosi:

– O să aştept aici, alături de cai.

Râsul lui o urmări în pădure. Clare fugi până nu mai văzu lacul, apoi se opri şi se agăţă de crengile unui copac, cu inima bătându-i nebuneşte. Pe când se chinuia să-şi recapete suflul, făcu o descoperire îngrozitoare.

Îşi dorise cu disperare să rămână acolo şi să-i vadă trupul gol.

Scoarţa se desprinse în bucăţele de pe trunchiul copacului, căci ea îşi înfipsese unghiile în ea. Cum de-şi putuse dori ceva atât de imoral? Cum puteau fi uitaţi atât de repede douăzeci şi şase de ani de comportare ireproşabilă?

Mintea ei înfierbântată căută o scuză bună, raţională pentru a se întoarce să-l privească înotând. Poate... poate că, observându-l acum pe Nicholas, nu i se va mai părea atât de misterios de viril, aşa că, dacă avea să se mai poarte atât de revoltător, ea va fi în stare să ia lucrurile mai uşor, nu-i aşa?

Chiar pe când formula acest gând, ştia că era o minciună. Adevărul gol-goluţ era că voinţa ei nu era îndeajuns de puternică încât s-o împiedice să se întoarcă. Cu chipul încordat de reproşul pe care şi-l făcea, se întoarse pe acelaşi drum spre dumbravă. Când ajunse la marginea pădurii, se ascunse după un tufiş, ştiind că, dacă ar fi văzut-o Nicholas, ar fi murit de ruşine.

Cu spatele la Clare, el se ducea către apă şi pielea îi strălucea aurie în lumina soarelui. Ea se uita lung, fascinată, la arcuirea coloanei lui vertebrale şi la muşchii încordaţi ai feselor şi coapselor care se mişcau la fiecare pas. Era un păgân superb, într-o armonie extraordinară cu natura.

Ea îşi ţinu respiraţia, simţind un junghi în inimă când îşi dădu seama că nu va putea fi niciodată Eva acestui Adam.

Când îi ajunse apa până peste coapse, un pinguin trecu repede pe lângă el. Imediat, bărbatul înaintă spre larg şi dispăru, stând sub apă atât de mult, încât Clare începu să se îngrijoreze. Apoi ieşi la suprafaţă pe la jumătatea lacului, râzând şi fiind înconjurat de pinguini, cu părul său negru lins pe cap şi atârnându-i pe gât.

Câte alte femei îl văzuseră oare aşa şi tânjiseră după trupul lui frumos, atât de viril?

Oare câte femei sedusese el în joacă şi apoi le uitase?

Acest gând îi potoli imediat entuziasmul. Nicholas era un libertin şi un făţarnic, care nu încerca să nege că făcuse multe lucruri condamnabile. Prezenţa lui Clare în viaţa lui era întâmplătoare şi temporară; în loc să viseze la el ca o lăptăreasă îndrăgostită, trebuia să se concentreze cum să supravieţuiască în următoarele trei luni, cu demnitatea şi virtutea intacte.

Şi totuşi, la vederea lui o agitau emoţii pe care nu se crezuse în stare să le aibă.

Foarte tulburată, se strecură înapoi în pădure şi se îndreptă spre locul unde erau caii. Simţea că tremură de frică şi era groaznic de singură, aşa că îmbrăţişă grumazul Rhondei şi îşi puse faţa pe pielea ei caldă.

I se strânse stomacul când recunoscu că era vulnerabilă la farmecul răvăşitor al lui Nicholas. Când acceptase provocarea lui, se crezuse prea tare şi prea cuviincioasă încât să cadă pradă ispitei trupeşti. Dar câteva ceasuri în compania lui o făcuseră să presupună că farmecele lui puteau fi mai puternice decât principiile ei.

Dacă ea, Clare, ar fi fost femeia pe care o credeau oamenii, ar fi avut tăria să reziste tentaţiei, dar nu era.

Era o impostoare.

Toată viaţa se străduise să-i convingă pe cei din jurul ei că era cu adevărat dedicată credinţei. Că era un exemplu de metodistă pioasă, care îi ajuta pe cei nevoiaşi, le alina suferinţa celor năpăstuiţi. Şi reuşise să-i tragă pe sfoară pe toţi, căci nimănui nu i-ar fi trecut prin minte să se îndoiască de evlavia fiicei lui Thomas Morgan.

Dar, în adâncul sufletului ei ştia şi o durea că era o impostoare. Nu avusese niciodată senzaţia că Dumnezeu era în miezul religiei sale. Nu cunoscuse niciodată extazul slavei divine, deşi îl văzuse la cei din jurul ei.

Acea nereuşită era secretul ei întunecat, pe care nu-l dezvăluise nimănui. Nici măcar tatălui ei, care credea că sufletul ei era sincer ca şi al lui; nici lui Owen Morris, care era liderul grupului şi îndrumătorul ei spiritual.

Nu că i-ar fi lipsit credinţa. Credea din tot sufletul că lumea fusese făurită de voinţa lui Dumnezeu; că era mai bine să te porţi cu milă decât cu cruzime; că slujirea lui Dumnezeu era cel mai nobil scop al vieţii. Mai presus de toate, credea – trebuia să creadă – că faptele erau mai importante decât vorbele. Când va veni momentul să fie judecată, poate că faptele ei vor compensa greşelile făcute pe calea credinţei.

Îşi duse pumnul la gură să înăbuşe un suspin disperat. Era îngrozitor de nedrept – ea nu era o păgână naivă

care îi putea răspunde lui Nicholas fără să fie vinovată. Dar nici credința ei nu era destul de puternică încât să-i dea forța de a-i rezista cu seninătate.

Dar de un lucru era sigură; în următoarele trei luni avea să afle cum era iadul.

capitolul 5

Unul dintre pinguini fugise cu lavaliera lui Nicholas, dar nici unul nu se atinsese de restul hainelor lui. După ce se șterse neglijent cu jiletca, se îmbrăcă, apoi se întoarse la cai, fluierând încetișor. Clare ședea picior peste picior sub un copac, cu o expresie distantă. Spre regretul lui, nu mai era nici urmă din sfiala încântătoare din momentul în care începuse el să se dezbrace.

Oferindu-i o mână de ajutor, el spuse:

– Ar fi trebuit să vii cu mine. Pinguinii erau într-o formă excelentă.

Ignorându-i mâna, ea se ridică în picioare.

– Sunt sigură că aș fi fost atât de uimită de tine, că nici nu i-aș fi observat, spuse ea, istovită.

– Ah, încep să te impresionez! zise el, încântat.

– N-aș nega niciodată asta.

Norii acoperiseră soarele și răciseră aerul, așa că făcură drumul de întoarcere în tăcere. După ce vârî caii în grajd, Nicholas o conduse pe Clare în casă. Era mulțumit că acum accepta s-o atingă întâmplător, ca pe un gest normal.

Buna dispoziție îi pieri de cum puse piciorul în casa bunicului său. Pe când o ducea spre salonul principal, întrebă:

– Ce crezi despre locul ăsta, Clare?

– E grandios, zise ea după o scurtă pauză.

El cercetă încăperea cu dezgust.

– Dar îți place?

Ea se încruntă.

– Nu este o întrebare cinstită. Sunt o femeie simplă, cu gusturi de țărancă. Știu să apreciez un scaun de stejar, sau un perete văruit, sau o cuvertură bine

făcută, dar nu știu nimic despre mobilă elegantă, artă sau stil aristocratic.

– Asta nu înseamnă că părerea ta e lipsită de valoare. Casa asta îți încântă simțurile?

– Să fiu sinceră, o găsesc apăsătoare. Se uită prin încăpere, de jur împrejur. E prea mare înghesuială aici. Fiecare zonă cât de mică e plină de modele sau material, ori bibelouri de porțelan, a căror valoare ar putea hrăni o familie nevoiașă un an întreg. Desigur că totul e de cel mai bun gust – își trecu un deget pe rama unui tablou, apoi se încruntă când văzu praful – deși întreținerea casei ar putea fi mult îmbunătățită. Dar prefer căsuța mea.

– Prea mare înghesuială, repetă el. Exact ce simt și eu. Țiganilor nu le place să stea înăuntru în cele mai bune momente ale lor, iar casa asta m-a sufocat întotdeauna.

– Te crezi țigan?

El dădu din umeri.

– Când îmi convine. Ridică o figurină de porțelan care înfățișa un leu devorând un copil neascultător. Deloc surprinzător, bunicului său îi plăcuse foarte mult. Nicholas dorise întotdeauna s-o spargă.

Ei bine, de ce nu? Cu o mișcare rapidă, o azvârli în șemineu. Se sparse cu un zgomot satisfăcător.

Mulțumit, Nicholas se întoarse spre Clare, care îl privea atentă.

– Te las să schimbi orice vrei, îi spuse el. Scapă de toată îngrămădeala asta de aici, angajează mai multe servitoare. Curață, zugrăvește, pune tapet – orice crezi că e mai bine. Deoarece e vina ta că o să petrec în mausoleul ăsta mai multă vreme decât aveam de gând, poți să te distrezi pe cinste făcându-l locuibil. Cumpără tot ce crezi că e necesar și trimite-mi facturile. Nu numai că asta va aduce bani economiei locale, dar îl va răsplăti și pe Williams din plin. Își găsește postul de aici cam plicticos, așa cred. O să-i dau instrucțiuni să-ți îndeplinească ordinele de parcă ar fi ale mele.

– E de datoria unei amante să redecoreze casa iubitului ei? întrebă ea cu spaimă în glas.

– Cele mai multe amante ar fi încântate să aibă ocazia asta, o asigură el. Vrei să vezi şi podurile? E plin de mobilă acolo sus. Poate vei găsi lucruri mai pe gustul tău.

Părând un pic năucită, Clare zise:

– Poate mai târziu. Înainte să fac orice schimbare, va trebui să văd totul şi să mă gândesc.

– Înţeleaptă femeie! El se uită la ceasul ornamental de pe poliţa şemineului. Acum trebuie să mă văd cu administratorul meu, aşa că o să plec şi te las cu ale tale în restul după-amiezii. Luăm cina la şase. Dacă vrei să faci o baie înainte, sună din odaia ta. Personalul îţi va aduce apă caldă. Atunci ne vedem la cină, bine?

Nicholas se retrase, simţindu-se deja mai puţin apăsat de atmosfera din casă. În trei luni, sub supravegherea lui Clare, Aberdare avea să se transforme considerabil. Poate că, după un timp, nu va mai avea impresia că stă în casa bunicului său.

Clare îşi petrecu următoarea oră cercetând camerele destinate primirii oaspeţilor. Aranjarea şi proporţiile erau atrăgătoare, dar mobila şi decoraţiunile păreau să fi fost alese mai mult de dragul măreţiei decât al confortului şi, desigur, erau prea multe.

Când îşi termină inspecţia, se duse în odaia ei care era mare cât întregul parter al căsuţei sale. Erau prea multe acolo, dar draperiile albastre şi baldachinul erau drăguţe. Dacă scotea toată mobila inutilă şi două tablouri înfiorătoare cu animale moarte, putea fi o încăpere plăcută.

Simţindu-se stoarsă de puteri, îşi permise luxul de a se trânti pe pat, apoi îşi împreună mâinile sub cap şi se gândi la ce se întâmplase de când sosise la Aberdare. I se părea că trecuseră zile întregi, nu ore.

Tot nu-i venea să creadă că Nicholas îi lăsase ei în grijă, nepăsător, organizarea gospodăriei, cu permisiunea de a cheltui oricât i se părea necesar. Dar acum că îşi revenise din surprindere, o încânta perspectiva de a aduce îmbunătăţiri în conacul acesta lipsit de armonie, prăfuit şi neglijat de atâta timp. Aşa că restul după-amiezii

se gândi, făcu liste şi îşi notă întrebări la care să răspundă tot ea.

Când ceasul bătu de cinci, o distrase de la planurile ei. Era timpul să se pregătească pentru prima cină cu Nicholas.

Munca o întărise şi nu se mai simţea atât de fragilă din punct de vedere emoţional cum fusese pe malul lacului. Cu toate acestea, i se părea descurajant să trăiască într-o casă atât de mare. Era stânjenită şi să sune pentru a i se pregăti baia, întrucât familia Morgan nu avusese niciodată servitori.

Neliniştea i se risipi când se dovedi că micuţa servitoare care răspunsese chemării clopoţelului îi fusese elevă. Dilys era o fată blândă şi plăcută care o adorase mereu pe învăţătoarea ei, şi accepta prezenţa domnişoarei Morgan în casă de parcă ar fi fost ceva foarte normal ca o profesoară să fie musafira unui conte.

Cât despre Clare, descoperi că nu era mai greu să-i ceară lui Dilys o baie decât unui elev să spună pe de rost tabla înmulţirii. Totuşi, îi fu imposibil să nu o ajute când Dilys se clătina în cameră cu două găleţi grele de apă fierbinte. Dacă ar fi fost o doamnă nobilă, Clare bănuia că n-ar fi mişcat un deget şi ar fi lăsat-o pe fată să se chinuie singură.

Cada enormă era o desfătare; Clare nu avusese niciodată parte de luxul unei asemenea cantităţi de apă caldă. Şi rămase cufundată acolo atât de mult timp, că, după aceea, fu nevoită să-şi aranjeze rochia şi părul în grabă.

Doar una dintre rochiile ei era potrivită pentru seară, dar era veche şi nu fusese niciodată elegantă. Totuşi, materialul albastru fin se asorta cu ochii ei, iar decolteul dezvăluia o porţiune destul de generoasă de piele catifelată în jurul gâtului.

Se uită în jos la ea şi încercă să-şi imagineze cum ar arăta într-o rochie la modă şi cu un decolteu mai adânc. Cu regret, îşi dădu seama că, şi dacă ar avea o asemenea ţinută – şi ar avea curajul s-o poarte – rezultatul nu ar fi remarcabil.

După ce își perie părul și îl prinse la ceafă cu o agrafă strălucitoare, se studie în oglindă cu un ochi critic. Căldura și umezeala băii îi făcuse părul negru să se onduleze în jurul feței, îndulcindu-i severitatea obișnuită. Din fericire, avea un ten frumos și trandafiriu, ca majoritatea fetelor galeze.

Oglinda îi dezvălui că arăta exact așa cum era: o femeie modestă cu mijloace modeste. Din fericire pentru mândria ei, arăta cât de bine era în stare, deși era prea comună să-i inspire contelui de Aberdare o poftă trupească nestăpânită. Mulțumea cerului pentru asta. Era deja destul de rău că privea seducerea ei ca pe un joc; dacă inima și instinctul lui urmăreau s-o cucerească, poate că nu avea să fie în stare să-i reziste.

Ștergându-și palmele brusc umede, coborî scările la cină. Ziua avea să se termine curând și ea se tot întreba când avea contele să-și ia sărutarea. Dar și mai important, cum avea ea să reacționeze în acel moment?

Nicholas era deja în salonul familiei, turnându-și ceva de băut dintr-o carafă. Îmbrăcat într-un costum negru frumos croit, părea gata să ia masa cu prințul regent. Ea se opri puțin în prag, impresionată pe moment de ridicolul situației. Ce Dumnezeu căuta ea, modesta Clare Morgan, la Aberdare?

Auzindu-i pașii, el se uită în sus și se opri la jumătatea unui gest, cu o expresie uimită.

– Arăți minunat în seara asta, Clare.

Era atâta căldură în vocea lui, încât fata se înfioră. Nu era numai bogat și arătos, dar știa și cum să facă o femeie să se simtă frumoasă și iubită. Poate că era un talent esențial la un libertin, căci o femeie ar fi dat orice să păstreze acea expresie în ochii unui bărbat.

– Mulțumesc zise ea, încercând să lase impresia că avea parte de multe complimente în viață. Ar fi oare nepotrivit din partea mea să remarc că arăți în așa fel încât ai frânge inima oricărei fete impresionabile?

El păru plin de speranță.

– Tu ești impresionabilă?

– Câtuşi de puţin. Încercă să fie serioasă, dar nu se putu abţine să nu zâmbească.

– Păcat. Se întinse după altă carafă. N-ai vrea un pahar cu vin de Xeres?

Ea se gândi o clipă să accepte, dar scutură din cap.

– Nu, mulţumesc.

– Asta-i bine – metodiştii evită orice ar putea fi considerat o băutură tare. Puse jos carafa şi se gândi. Dar bere bei, nu?

– Bineînţeles, ca toată lumea.

El ridică o sticlă.

– Gustă puţin din vinul ăsta german. E mai slab decât majoritatea tipurilor de bere. Când o văzu că tot ezită, adăugă: Îţi jur că n-o să te-mbete atât de tare, încât să dansezi pe masă. Scoase un oftat afectat. Din păcate.

Ea chicoti.

– Prea bine, o să gust un pic. Dar nu trebuie să te temi pentru masă – nici nu ştiu să dansez.

– Doamne sfinte, uitasem. Deschise sticla şi îi turnă un pahar cu vin. Ce fac metodiştii să se distreze?

– Se roagă şi cântă, spuse ea repede.

– Va trebui să-ţi lărgesc repertoriul. Îi dădu unul din pahare. Ce-ar fi să bem pentru încheierea reciproc satisfăcătoare a parteneriatului nostru?

– Foarte bine. Ea ridică paharul. Peste trei luni, să dea Dumnezeu ca mina să fie mai sigură şi sătenii din Penreith mai sănătoşi, înstăriţi şi fericiţi. În plus, sper că tu vei fi văzut lumina credinţei şi ai să devii un om mai reţinut şi mai evlavios, iar eu voi fi din nou acasă, cu reputaţia şi cariera intacte.

El ciocni cu ea şi ochii negri îi străluciră.

– Definiţia mea pentru „reciproc satisfăcătoare" diferă de a ta în mai multe aspecte.

– Care sunt?

El zâmbi ştrengăreşte.

– Mai bine nu-ţi spun. Mi-ai turna restul de vin în cap.

Uşor mirată, Clare îşi dădu seama că glumea cu un bărbat. Ba chiar purta o conversaţie ironică cu aluzii sugestive – şi îi plăcea.

Dorința ei de a fi sofisticată și stăpână pe sine dispăru când făcu greșeala de a se uita în ochii lui Nicholas. El o studia cu o intensitate hipnotizantă, aproape la fel de palpabilă ca o atingere. Uitându-se în ochii lui negri, se simți prinsă în capcană, incapabilă să-și ferească privirea. Sângele îi curgea prin vene neobișnuit de fierbinte, năvălind în fiecare loc atins de privirea lui. Mai întâi îi tremurară buzele, apoi i se acceleră pulsul, de parcă ar fi mângâiat-o el cu vârfurile degetelor.

Când privirea lui i se opri pe sâni, sfârcurile i se întăriră, dornice și sensibile. Dumnezeule milostiv, dacă o tulbura așa când era la un metru distanță, ce avea să se întâmple când o va atinge în cele din urmă?

Înainte să se descurajeze complet, o salvă sunetul vesel al clopoțelului pentru cină. Nicholas întoarse capul, eliberând-o de sub vraja privirii sale.

– Să vedem de ce e în stare bucătarul. N-am mai luat o masă ca lumea de când m-am întors la Aberdare, așa că n-am idee cât de priceput e. De fapt, nici nu știu dacă am un bucătar sau o bucătăreasă.

– Am vorbit cu Williams mai devreme și mi-a spus că una dintre servitoare, Gladys, a fost obligată să facă temporar pe bucătăreasa, spuse Clare, sperând să pară stăpână pe situație. Nu ai nevoie de o falsă amantă – ci de o menajeră care să-ți pună ordine în casă.

– Nu poți să fii ambele?

Încă o dată, îi puse mâna pe talie, cu o blândețe posesivă. Ea tresări, căci rochia și lenjeria erau mai subțiri decât cele purtate înainte, iar efectul era aproape tot atât de intim ca și cum și-ar fi așezat palma pe pielea ei goală.

El observă, bineînțeles.

– Iar eu credeam că vei ajunge să te simți mai în largul tău cu mine, zise el încetișor. Nu trebuie să te temi, Clare.

Ea se uită pieziș la el.

– Dacă aș fi înțeleaptă, aș fi îngrozită. Ești de două ori cât mine și probabil de patru ori mai puternic, și sunt cu totul la mila ta. Faptul că sunt de bună voie sub

acoperişul tău nu înseamnă că poţi să faci orice cu mine în afară de a mă omorî, şi majoritatea oamenilor ar zice că asta am meritat pentru purtarea mea neruşinată.

El se întunecă la faţă.

– Să repet atunci: Nu mă interesează femeile nedoritoare. În ciuda rangului meu şi a unei mai mari forţe fizice, tu deţii puterea supremă între noi, pentru că ai dreptul să spui nu. De pildă... El ridică mâna şi o atinse uşor pe obraz cu dosul palmei.

Mişcarea lentă îi arse pielea, seducătoare şi alarmantă. Clare se simţi brusc vulnerabilă, de parcă atingerea lui îi răpea buna cuviinţă şi dezvăluia dorinţe nepermise.

El spuse în şoaptă:

– Să continui?

Din toată inima, ar fi vrut să spună da. Dar, în loc de asta, izbucni:

– Nu!

Mâna lui căzu imediat.

– Vezi ce uşor e să mă opreşti.

Credea că îi fusese uşor să facă asta? Părea să fie atotştiutor. Cu nervii încordaţi la maxim, ea spuse:

– De ce nu-ţi iei sărutul pe ziua de azi şi nu termini odată? O să-mi placă mai mult cina dacă nu mă simt ca un şoarece pândit de pisică.

El zâmbi leneş.

– E rândul meu să spun nu. Anticiparea este o parte din plăcerea de a face dragoste. Deoarece nu pot fi sigur decât de un sărut, aş vrea să-l amân cât mai mult posibil. O conduse în sufragerie. Aşa că nu te teme – promit să nu sar peste masă înainte să te fi hrănit ca să prinzi puteri.

Trebuia să ştie că adevărata ei temere nu era că el nu s-ar opri, ci că ea ar fi incapabilă să spună nu. Acest gând o făcu mai hotărâtă. Da, era puternic şi avea mult mai multă experienţă decât ea, dar asta nu însemna că ea trebuia să piardă întrecerea. De ea depindea să fie mai tare.

Cu acest ţel în minte, îl încurajă să-i vorbească despre călătoriile lui, şi nu despre subiecte mai personale. Spre

surprinderea ei, călătorise mult pe continent. După ce îi pomeni de o vizită la Paris, ea întrebă:

– Cum ai reuşit să vezi atât de mult din Europa când Napoleon a închis continentul pentru britanici?

– Călătorind cu semenii mei rău famaţi. Nici armata lui Napoleon nu-i poate opri pe ţigani să se ducă unde vor. Când mă alăturam unei şatre, deveneam doar un alt samsar ţigan de cai. Nimeni n-a ghicit vreodată că sunt englez. Renunţând la supa de praz prea sărată, el turnă vin pentru amândoi.

Ea împinse deoparte castronul de supă cu uşurare: era uimitor de proastă.

– Dacă aveai stofă de spion, să călătoreşti ca ţigan ar fi fost o deghizare perfectă.

Nicholas se înecă brusc. Când se uită mirată la el, ea reuşi să spună:

– Am înghiţit pe cealaltă parte.

Clare îşi înclină capul într-o parte.

– A fost o coincidenţă sau o reacţie vinovată, pentru că te-ai implicat, de fapt, în acţiuni de spionaj?

– Eşti categoric prea deşteaptă pentru confortul meu psihic. Îşi bău vinul, cu o expresie gânditoare. Cred că nu fac nici un rău dacă îţi spun că un prieten al meu lucrează pentru un serviciu de spionaj şi i-am dat uneori câte o informaţie care îl interesa. Din când în când am făcut şi pe curierul, dacă se încadra în planurile mele. Dar nu am fost niciodată un spion în toată regula. Ar fi semănat prea mult cu un serviciu.

Ea era fascinată că el şovăia să admită că îşi slujise ţara. Poate că nu era chiar aşa un pierde-vară cum pretindea; sau, pur şi simplu, îi plăcuse aventura cu spionajul.

Williams şi Dilys intrară împreună în cameră. Fata, aruncând priviri agitate contelui, debarasă tot ce se servise la primul fel. Williams puse în faţa stăpânului său un platou cu friptură de miel cam arsă, apoi servi vreo şase alte feluri. După ce îi făcu semn majordomului să plece, Nicholas tăie mielul.

– Dacă supa e o dovadă, Gladys nu se prea descurcă la bucătărie. Nici felul ăsta nu arată prea promiţător.

Când Clare gustă din carnea tare, trebui să fie de acord. Nicholas tresări când luă o îmbucătură din porţia lui.

– Trebuie făcut ceva în privinţa mâncării.

Văzându-i privirea meditativă, Clare îşi puse jos furculiţa şi se uită pieziş la el în chip de avertizare.

– Da, sunt o bucătăreasă bună, dar nu voi avea timp să lucrez la bucătărie. Şi nu încerca să mă convingi că o amantă trebuie să şi gătească pentru iubitul ei.

– Nu mă gândeam să-ţi irosesc timpul preţios la bucătărie. Zâmbi maliţios. Dar o amantă poate să facă nişte chestii interesante cu mâncarea. Să-ţi descriu ce?

– Nu!

– Poate altă dată. Îşi înfipse furculiţa într-un cartof fiert care se descompuse imediat, formând o masă albă fără formă. Cunoşti un bucătar destul de bun care caută o slujbă?

– Nu în vale. Ai putea să găseşti pe cineva la Swansea, dar mai bine cauţi în Londra. Trebuie să fie agenţii specializate în găsirea de bucătari francezi pentru casele aristocraţilor.

– Bucătarii francezi au de obicei prea mult temperament şi majoritatea ar înnebuni de plictiseală în Ţara Galilor. Nu există pe aici bucătari galezi care să facă mâncare tradiţională?

Clare se încruntă.

– Cred că genul ăsta de mâncare i se pare prea simplă unui gentleman.

– Îmi place mâncarea tradiţională dacă e bine gătită. După o examinare atentă, împinse pe marginea farfuriei o bucată care arăta sinistru. Şi pinguinii ar strâmba din nas la peştele ăsta. Eşti sigură că nu cunoşti nici o persoană pricepută care ar putea să-nceapă în curând – preferabil de mâine?

Nerăbdarea lui aristocratică o făcu să zâmbească.

– E o femeie în Penreith care a lucrat la Aberdare ca slujnică la bucătărie înainte de căsătorie. Nu are

pregătire de bucătăreasă, dar, de câte ori am mâncat la ea acasă, mâncarea a fost minunată. Şi i-ar folosi mult slujba – soţul ei a murit în mină anul trecut.

Nicholas îşi puse în farfurie o lingură de substanţă misterioasă. Era cafenie şi curgea.

– Ce e asta? Nu, nu-mi spune, prefer să nu ştiu. Dacă poţi s-o înduplecl pe văduvă să vină aici mâine, îţi voi fi veşnic recunoscător.

– Să văd ce pot face. Clare strâmbă din nas la varza de Bruxelles rece, gri şi moale. Mă interesează şi pe mine rezultatele.

După câteva minute de mestecat lipsit de entuziasm, Nicholas spuse:

– Acum că ai avut timp să reflectezi, te-ai gândit la o strategie pentru redecorare?

– Când am cercetat parterul, mi s-a confirmat prima impresie: curăţenia şi simplificarea decorului ar face minuni. Clare gustă din tarta cu mere care se dovedi insipidă, dar comestibilă. Nu voi face schimbări radicale – când te vei recăsători, sunt sigură că soţia ta va avea propriile planuri.

Nicholas îşi puse paharul de vin pe masă, cu o putere ce ameninţa să-l spargă.

– Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta. N-o să mă recăsătoresc niciodată.

Era ceva sumbru în vocea lui, pe care Clare nu-l mai auzise înainte, iar faţa îi era întunecată ca un nor de furtună. Arăta ca un bărbat care îşi iubise mult nevasta şi o jelea din tot sufletul.

Răposata Caroline, vicontesă Tregar, fusese fiica unui conte şi adusese în căsnicie un titlu şi o avere. Cât stătuse la Aberdare, venise rar prin sat, dar Clare o văzuse călărind o dată. Soţia lui Nicholas fusese înaltă şi graţioasă, cu păr blond minunat, atât de frumoasă că toată lumea care o vedea se oprea înmărmurită. Nu era deloc surprinzător să afle că pierderea ei încă îl mai durea pe Nicholas. Şi suferinţa trebuia să-i fie sporită de vina pe care o purta pentru moartea ei înainte de vreme.

Clare se întrebă din nou ce se întâmplase cu adevărat în noaptea aceea nefastă în care muriseră bătrânul conte şi Lady Tregar. Era greu de crezut că Nicholas fusese atât de înnebunit de poftă trupească încât se culcase cu soţia bunicului său, sfidând orice simţ al decenţei. A doua contesă, Emily, era cu doar câţiva ani mai mare decât fiul ei vitreg, dar, deşi era atrăgătoare, nimeni nu s-ar fi uitat de două ori la ea dacă era şi Caroline în aceeaşi odaie.

Numai dacă... numai dacă Nicholas nu-şi urâse atât de mult bunicul, încât voise să-i dea bătrânului cea mai cruntă lovitură cu putinţă.

Gândul că Nicholas o sedusese pe contesă dintr-un motiv atât de josnic îi întoarse lui Clare stomacul pe dos. Îi trecură prin minte o serie de imagini îngrozitoare: Nicholas şi soţia bunicului său prinşi în flagrant delict; bătrânul conte prăbuşindu-se în urma unui atac de cord fatal; Caroline atrasă de agitaţie, apoi luând-o înnebunită la goană de acolo, doar ca să moară pe când fugea de monstrul cu care se măritase.

Dacă asta se întâmplase, atunci Nicholas era răspunzător moral de moartea soţiei lui şi a bunicului său, chiar dacă nu-i ucisese cu mâinile lui. Însă Clare tot nu putea să creadă că el se purtase atât de mârşav. Deşi avea o fire nedomolită, ea nu văzuse pic de răutate la el.

Dar, îşi dădu ea seama cu tristeţe, era posibil să crezi că acţionase din impuls, nu din răutate calculată. Chiar dacă provocase catastrofa fără intenţie, tot avea multe motive să se simtă vinovat.

Fiindu-i greaţă, împinse farfuria din faţa ei.

Neştiind nimic de gândurile ei sinistre, Nicholas spuse:

– Sunt de acord. Nu este o masă la care să te lungeşti.

Pentru o clipă, Clare se simţi dezorientată; îi era imposibil să suprapună imaginile ei de coşmar cu acestea ale tânărului încântător, glumeţ din faţa ei. Îşi dădu seama foarte clar că, dacă era să suporte trei luni în compania lui, trebuia să-şi alunge din minte speculaţiile despre trecutul lui. Altfel, avea să înnebunească. Nicholas

se încrunta deja la ea, întrebându-se ce nu era în regulă. Cu un efort, ea reuşi să spună, calmă:

– Să mă retrag acum şi să te las cu vinul tău de Porto?

Expresia lui se destinse.

– O să sar peste vinul de Porto. Te găsesc mult mai interesantă – întocmai cum trebuie să fie o amantă.

– Nu mă simt prea interesantă în momentul de faţă. Se ridică în picioare. Pot să mă duc în odaia mea, sau înţelegerea noastră presupune că trebuie să-ţi ţin companie toată seara?

Se ridică şi el.

– Nu cred c-ar fi corect să te oblig să mă suporţi tot timpul... dar aş vrea să stai de bună voie. Este încă devreme.

Era o umbră de nostalgie în vocea lui. Poate se simţea singur. N-ar fi trebuit s-o mire, pentru că nu avea prieteni sau familie la Aberdare, dar nu-i trecuse prin minte că el putea să aibă supărări comune cum era singurătatea.

Empatia se dovedi mai puternică decât nevoia ei de singurătate.

– Cum se distrează seara lumea elegantă? Văzând un licăr cunoscut în ochii lui, ea spuse în grabă: Nu, nu voi face ceea ce gândeşti.

El râse pe înfundate.

– Nu eşti doar inteligentă, ci îmi poţi citi şi gândurile. Deoarece îmi respingi prima ofertă, hai să jucăm biliard.

– Nu ştii alte activităţi respectabile? spuse ea cu îndoială în glas. Cititul în bibliotecă ar fi un mod plăcut şi tihnit de a ne petrece seara.

– Altă dată. Nu-ţi face griji – nu e nimic imoral în privinţa biliardului. Singurul motiv pentru care oamenii cumsecade condamnă jocul e riscul de a găsi o companie proastă. Colţurile gurii i se ridicară. Deoarece eşti deja cu mine, nu văd cum ţi s-ar putea înrăutăţi situaţia dacă ai juca biliard.

Se trezi şi ea râzând încetişor pe când ridica un sfeşnic şi ieşea din cameră. În mod confuz, îşi dădu seama

că adevărata primejdie nu era compania proastă, ci râsul. Avea să-i fie greu să renunţe la asta când va sosi timpul să plece de la Aberdare.

capitolul 6

Odaia cu masa de biliard se afla în celălalt capăt al casei. În timp ce Clare aprindea lumânările din candelabrul atârnat în mijlocul tavanului, Nicholas făcea un foc de cărbuni să mai alunge din frigul şi umezeala nopţii de primăvară. Apoi scoase acoperământul de catifea care proteja masa. Praful se împrăştie în toate direcţiile şi Clare strănută.

– Scuze. Împături pânza şi o azvârli într-un colţ. Un alt eşec în efortul de întreţinere a casei.

– Încep să mă gândesc că rolul meu de menajeră nu-mi va lăsa timp să-ţi fiu şi amantă.

– Nu mă deranjează praful, zise el repede.

Clare îi dărui zâmbetul ei involuntar, reţinut în grabă, care îl fascina pe Nicholas. Să capete acel zâmbet era asemănător cu încercarea de a ademeni un mânz sfios la mâna lui; răbdarea era totul.

Luă un set de mingi din fildeş din dulăpiorul cu echipament şi le puse pe masa acoperită cu postav.

– Vrei să foloseşti o crosă sau un tac?

– Care-i diferenţa?

Îi întinse crosa, care era un băţ cu un capăt lat şi plat.

– Asta-i modul vechi, demodat de a juca biliard. Bila e împinsă cam ca la shuffleboard[1], dacă ai jucat vreodată. Un jucător care foloseşte o crosă nu trebuie să se aplece. Lipi crosa de bilă şi îi demonstră, trimiţând-o în buzunarul din colţ.

– Şi tacul?

El îşi scoase haina ca să fie mai liber în mişcări, apoi se aplecă, ţinti şi lovi. Bila ciocni o minge roşie

[1] Joc în care participanţii folosesc beţe lungi pentru a împinge discuri de lemn într-o zonă specială, marcată pe o suprafaţă fină. (n.tr.)

şi o trimise într-un buzunar, apoi ricoşă în a doua minge, care căzu într-un alt buzunar.

– Tacul permite mai multă flexibilitate şi control. Dar îmi închipui că tu vei prefera o crosă – e mai morală.

Sprâncenele negre ale lui Clare se ridicară.

– Cum poate fi o bucată de lemn mai morală decât alta?

– Crosa scuteşte o doamnă să se aplece şi să-şi arate gleznele bărbaţilor depravaţi din preajma ei, îi explică el.

Buzele ei pline tremurară, aşa că le lipi strâns. Amuzat, el spuse:

– De ce nu începi să-ţi permiţi să zâmbeşti? Trebuie să faci un efort grozav când încerci să-ţi păstrezi o mină serioasă în preajma mea.

Profesoara lui serioasă şi evlavioasă chicoti. Nu ar fi crezut dacă n-ar fi auzit-o cu urechile lui.

– Ai dreptate, încuviinţă ea cu tristeţe. Nu ai nimic serios în tine şi mi-e foarte greu să-mi păstrez demnitatea. Dar voi persevera. Ea ridică într-o mâna crosa şi în alta tacul. Nu va conta pe care dintre ele îl folosesc, pentru că bănuiesc că am căzut în ghearele unui expert în biliard.

El rostogoli o bilă roşie pe postavul verde, spre buzunar. La mijlocul mesei, dădu de o denivelare şi bila devie la dreapta.

– Masa asta e atât de deformată, că priceperea nu contează prea mult. Aştept cu nerăbdare să văd cum va fi o suprafaţă de gresie.

– Care sunt regulile?

– Sunt mai multe jocuri diferite şi participanţii pot inventa altele după plac. Vom începe cu ceva simplu. Gesticulă înspre masă. Am scos şase bile roşii, şase albastre şi una albă. Bila albă e folosită să se ciocnească de celelalte şi să le trimită în buzunare, dar nimic nu trebuie lăsat la întâmplare. Fiecare din noi va alege o culoare. Dacă te hotărăşti la roşu, vei primi un punct pentru fiecare bilă de această culoare pe care o trimiţi în buzunar şi vei pierde unul dacă loveşti din

întâmplare o bilă albastră. Jucătorul va continua până ratează o lovitură.

Clare puse jos crosa şi se duse pe partea cealaltă a mesei, apoi se aplecă şi încercă o lovitură cu tacul. Vârful tare de lemn lovi bila de fildeş bine lustruită şi o deplasă din centru, iar bila se rostogoli într-o parte. Ea se încruntă.

– E mai greu decât pare.

– Totul e mai greu decât pare. Asta-i prima lege a vieţii. El ocoli masa până ajunse pe partea ei. Lasă-mă să-ţi arăt. Îţi promit să nu mă uit la gleznele tale.

Zâmbetul îi înflori din nou pe buze.

– Mincinosule!

– Fetişcană bănuitoare! El ridică tacul şi îi explică procedura lovirii, pas cu pas. Lasă-ţi aproape toată greutatea pe piciorul drept şi apleacă-te din şolduri. Ţine tacul cu degetele mâinii stângi. Priveşte de-a lungul tacului şi ţinteşte bila chiar în centru.

Îi mai demonstră o dată.

Când Clare se aplecă din nou să încerce, el se sprijini iar de masă, îşi încrucişă braţele pe piept şi îi studie ostentativ gleznele. Ea îl ignoră la fel de ostentativ.

Gleznele meritau privite, ca şi restul corpului ei. Clare nu avea genul de siluetă spectaculoasă care atrăgea atenţia bărbaţilor din capătul celălalt al unei săli aglomerate, iar hainele ei erau croite mai mult să-i ascundă formele decât să i le pună în valoare. Totuşi, era plăcută şi, când se relaxa, avea o graţie naturală care atrăgea privirile. Murea de nerăbdare să vadă cum va arăta în veşminte care o avantajau. Dar şi mai mult dorea s-o vadă fără nimic pe ea.

După ce Clare învăţă lucrurile de bază, începură o partidă. Nicholas porni cu un dezavantaj pe care şi-l impusese: loviturile lui nu aveau să conteze dacă bila lui nu ricoşa de două ori înainte să intre în buzunar. Combinaţia între această restricţie şi denivelările suprafeţei de joc îi împiedică să fie foarte nepotriviţi ca parteneri.

Spre amuzamentul contelui, profesoara lui severă juca biliard ca un copil entuziasmat, încruntându-se

când greşea, strălucind de satisfacţie când vâra o bilă în buzunar. Se întreba cât de des îşi permitea să facă un lucru numai din plăcere. Foarte rar, bănuia el; probabil că îşi petrecuse tot timpul muncind din greu şi făcând fapte bune, de când era o copilă.

Dar era evident că se distra acum. Băgase în buzunar două bile roşii la rând şi acum era întinsă peste masă în timp ce o punea în linie pe a treia. Mai multe bucle îi scăpaseră din coc şi i se ondulau atrăgător în jurul feţei. Poziţia îi punea în evidenţă şi rotunjimea încântătoare a posteriorului. Nicholas era foarte tentat să le mângâie.

Cu regret, îşi stăpâni impulsul ca să nu strice atmosfera plăcută. Când nu se zburlea, Clare era o companie excelentă – inteligentă şi cu umor, dovedea în plus o înţelegere a naturii umane care compensa lipsa ei de experienţă în chestiunile lumeşti.

Se pregăti să lovească, dar nu lovi corect bila cea albă. Aceasta devie într-o parte.

– La naiba! Am ratat gaura!

El rânji. Deşi biliardul nu era un joc imoral în sine, nu se putea nega că discuţia despre bile, beţe şi găuri era plăcut de sugestivă pentru cei cu gânduri murdare ca el. Din fericire, Clare, în inocenţa ei, nu-şi dădea seama de obscenităţile latente din conversaţia lor.

– Ce limbaj grosolan, Clarissima! spuse el, cu o dezaprobare prefăcută. Poate că jocul de biliard într-adevăr slăbeşte fibra morală.

Ea îşi puse mâna la gură pentru a-şi ascunde un zâmbet.

– Bănuiesc că nu jocul, ci proasta companie.

Nicholas se uită cu admiraţie la ea, apoi se aplecă peste masă şi îşi alinie bilele pentru următoarea lovitură. Făcu gestul cu o graţie leneşă, cămaşa albă punându-i în valoare umerii laţi şi talia îngustă. Proastă companie, într-adevăr; brunet şi arătos ca un demon, era visul oricărei fete romantice şi coşmarul oricărui tată protector. Se străduia să-şi ferească privirea de partenerul ei de joc.

În timpul serii învăţase să evite cele mari denivelări ale mesei. Chiar dacă trebui să salte bila lovită

de pe umflături, reuşi să bage în buzunar ultimele patru bile şi să termine jocul.

– Bine că nu jucăm cu o miză, remarcă ea. M-ai fi sărăcit până acum.

Generos întrucât câştigase, el îi răspunse:

– Pentru o începătoare, te descurci foarte bine. Ai micşorat diferenţa între noi cu fiecare lovitură. Cu antrenament, ai să ajungi expertă.

Era ridicol de încântată, chiar dacă era un compliment ruşinos.

– Mai jucăm o partidă?

Ceasul de pe poliţa şemineului începu să bată ora. Uitându-se într-acolo, ea spuse, surprinsă:

– Este deja unsprezece.

Ziua era pe sfârşite şi sosise momentul adevărului. Buna dispoziţie a lui Clare se risipi imediat.

În speranţa deşartă că el nu îşi va aminti că avea dreptul la un sărut, adăugă:

– E timpul să mă retrag. Am multe de făcut mâine – să merg la Penreith şi să găsesc o bucătăreasă, să-ţi aranjez vizita în mină, să mă asigur că prietena mea Marged se descurcă bine la şcoală. Tot felul de lucruri.

Îşi puse tacul în suport şi se întoarse spre uşă. Înainte să poate face un pas, Nicholas întinse tacul, lovind peretele de lângă ea cu vârful tare şi blocându-i ieşirea. El rosti tărăgănat:

– Nu uiţi nimic?

Ea tresări.

– N-am uitat. Speram să uiţi tu.

El se uita fix la ea, cu expresia unui animal de pradă.

– Nu şi când am aşteptat toată ziua sărutul ce mi se cuvine.

Lăsă în jos tacul şi făcu un pas înainte. Când ridică braţul, ea se dădu înapoi, apoi se simţi caraghioasă când văzu că el nu făcea decât să pună la loc tacul în suport.

Când termină, se uită gânditor la ea.

– E oare atât de îngrozitor să fii sărutată de mine? Nu am avut plângeri în trecut. Dimpotrivă.

Fata era cu spatele la perete şi nu mai avea unde să se mai retragă.

– Atunci dă-i drumul, spuse ea, încordată.

O intuiţie neaşteptată îi lumină ochii. Îi puse o mână sub bărbie şi i-o ridică în aşa fel ca să-l privească în faţă.

– Clare, nu ai fost sărutată niciodată... cu intenţii amoroase?

Incapabilă să nege faptul umilitor, ea spuse pe un ton impasibil:

– Nici un bărbat nu a dorit s-o facă.

Şi în această privinţă, ca şi la biliard, el dădu dovadă de generozitate şi nu-i ridiculiză lipsa de experienţă sau teama.

– Garantez că sunt bărbaţi care au visat să te sărute, dar i-ai intimidat atât de tare încât n-au îndrăznit să încerce. Începu să-i mângâie buzele cu degetul mare. Destinde-te, Clarissima. Scopul meu e să conving, nu să terorizez.

Mişcările lui ritmice erau profund senzuale, iar efectul lor era şi mai tulburător decât atunci când îi desfăcuse părul cu o zi înainte. Buzele i se înmuiară şi se desfăcură uşor, ea atingându-şi instinctiv limba de degetul lui. Avea gust sărat şi viril, iar Clare se îmbujoră când îşi dădu seama de îndrăzneala comportamentului ei.

Ignorându-i retragerea subtilă, el spuse:

– Dacă ăsta e primul tău sărut, voi începe simplu. La urma urmei, avem trei luni la dispoziţie. Îşi puse mâinile pe umerii ei şi îşi aplecă faţa.

Chipul ei se încordă când îşi făcea curaj pentru a întâmpina atacul lui. Dar, în loc s-o sărute pe gură, îşi apăsă buzele pe pielea delicată de la baza gâtului ei.

Clare icni când pulsul îi bătu sub apăsarea seducătoare a gurii lui. Se credea pregătită, dar se pomeni că era fără apărare în faţa mângâierii lui neaşteptate. Căldură şi un pic de umezeală; senzaţii contopite ce curgeau în jos ca un şuvoi de lavă, slăbind-o, şi pulsau în locuri secrete, ruşinoase.

– Ai o piele minunată, şopti el când buzele îi ajunseră în locul sensibil dintre gât şi umăr. Piele de galeză, fină şi ademenitoare.

Clare simţi că trebuie să facă şi ea ceva, dar n-avea idee ce anume. Şovăielnică, îi puse mâinile pe talie, simţind muşchii încordaţi sub batistul elegant al cămăşii lui.

Nicholas îi suflă respiraţia lui caldă în ureche, apoi îi prinse lobul cu dinţii, muşcând uşor, într-un contrast erotic cu blândeţea buzelor lui. Degetele ei se mişcau agitate pe spatele lui.

Când el începu să-i frământe umerii şi braţele, ochi ei se închiseră şi se lăsă să plutească în voia valurilor pe o mare de senzualitate, mângâindu-l cu ambele mâini ca pe un pisoiaş. Bucle din părul desfăcut îi căzură pe umeri, atingându-i pielea sensibilizată ca nişte fulgi. Simţi că parcă era făcută dintr-o ceară ce putea fi topită în orice formă dorea el.

Simţi o atingere uşoară pe ceafă, apoi mâna lui alunecă mai jos, palma lui deschisă încălzindu-i zona dintre omoplaţi. Şocată, îşi dădu seama că el îi desfăcuse primul nasture al corsajului. Când puse degetul pe următorul nasture, ea se smulse de lângă el.

– Nu este o limită de timp la sărutat? întrebă ea, cu un calm prefăcut. Acesta sigur trebuia să se fi terminat deja.

El nu făcu nici o încercare s-o reţină. Poate că respira mai repede, dar altfel, nu părea afectat de îmbrăţişare.

– Un sărut nu are o durată stabilită, îi răspunse cu blândeţe. Se termină când hotărăşte unul din cei doi parteneri.

– Foarte bine. Sărutul de azi s-a terminat.

Îşi duse mâna la spate şi încheie nasturele cu degete nemurânde.

– A fost chiar atât de rău cum te aşteptai, Clarissima? Nu lăsai impresia că-ţi displace.

Ar fi preferat să nu-i răspundă, dar onestitatea o sili să-i spună:

– Nu... nu mi-a displăcut.

– Îţi mai e frică de mine?

Îi atinse părul desfăcut cu delicateţea unui fluture. Poate nu ar fi observat această atingere dacă nu era atentă la tot ce făcea el. Închise ochii pentru o clipă, apoi îi deschise şi îi întâlni privirea cu îndrăzneală.

– Aristofan a spus că băieţii aruncă pietre în broaşte pentru amuzament, dar broaştele mor cu toată seriozitatea. Ai să-mi faci praf viaţa şi apoi îţi vei continua existenţa fără să te gândeşti la ce ai făcut. Da, milord, mă sperii de moarte.

El rămase complet nemişcat.

– Doar lucrurile rigide se pot sparge. Poate că viaţa ta trebuie făcută praf.

– Asta sună foarte profund. Gura i se strâmbă. Viaţa ta a fost făcută praf acum patru ani. Te simţi mai bine sau eşti mai fericit din cauza asta?

Expresia lui se înăspri.

– E categoric vremea să ne retragem. Mâine plec la Swansea, aşa că ne vedem la cină. Ridică husa prăfuită de catifea şi o azvârli peste masă.

Clare luă un sfeşnic mic de pe dulapul cu echipament şi plecă din cameră aproape alergând. Nu se opri până nu ajunse în odaia ei. Acolo încuie uşa, puse jos sfeşnicul şi se trânti pe un scaun tapiţat, cu mâinile apăsate pe tâmple.

O zi şi un sărut trecuseră. Cum avea să supravieţuiască încă nouăzeci?

Nu numai că-i plăcuse îmbrăţişarea unui bărbat care nu era soţul ei şi ale cărui intenţii în mod clar nu erau onorabile, dar, în ciuda voinţei sale, tânjea după îmbrăţişarea de a doua zi. Pentru salvarea sufletului ei, trebuia să părăsească imediat Aberdare. Satul putea să aibă grijă de locuitorii săi şi singur. Nimeni nu-i ceruse să se sacrifice pentru Penreith; fusese doar ideea ei de a-şi face datoria.

Ideea plecării îi linişti gândurile mult prea înflăcărate. Contele era dispus să facă lucruri de pe urma cărora aveau să beneficieze sute de oameni şi era o nebunie să piardă asta din cauza unei crize de nervi de fată bătrână.

Reacționa exagerat în urma a ceea ce fusese o nouă experiență uimitoare; mâine avea să fie mai puțin susceptibilă la farmecul lui.

După ce se schimbă în cămașa ei de noapte din flanelă și își împleti părul într-o coadă lungă, se sui în patul enorm și își impuse să adoarmă. Va avea nevoie de toată puterea ei să-i reziste Contelui Demon.

Nicholas stătea în picioare în fața căminului și se uita relaxat la cărbunii ce se stingeau. Casa era mai puțin mohorâtă de când era ea acolo, dar Clare avea un efect tulburător asupra lui. Poate pentru că el nu era obișnuit cu inocența. Amestecul de lipsă de experiență, agerime și simț practic din ea o făcea, în mod ciudat, mai atrăgătoare pentru el. Și, preț de o clipă, până ca bunul ei simț să preia controlul, cedase atingerii lui, la fel de unduitoare ca trestia-n vânt.

Dorea să fie el acela care s-o învețe că dorința nu era un păcat. Și ar fi vrut să înceapă chiar în acea seară.

Blestemând înțelegerea care îl împiedica să mai facă încercări de a o seduce până a doua zi, bătu agitat darabana pe polița de marmură. Amintirea ochilor mari și a pielii mătăsoase a lui Clare nu avea să-l lase să adoarmă prea ușor.

Apoi, deodată, își dădu capul pe spate și izbucni în râs. Poate că era frustrat, dar se simțea mai plin de viață decât fusese de mult timp. Și numai datorită metodistei lui obraznice.

Clare deschise fără zgomot ușa școlii și se duse în spatele sălii simple, cu pereții văruiți. Majoritatea elevilor făceau muncă individuală în timp ce Marged ținea o lecție de aritmetică celor mai mici copii, cu voce scăzută.

Capetele se întoarseră la intrarea lui Clare, după care se auziră șușoteli și chicoteli. Și Marged își ridică privirea. Cu un zâmbet, se înclină grațios în fața inevitabilului.

– E timpul să luați prânzul. Salutați-o pe domnișoara Morgan și apoi ieșiți cu toții.

Uşuraţi, copiii se strânseră în jurul lui Clare ca valurile mării, de parcă fusese plecată de luni întregi, şi nu doar de o zi şi jumătate. După ce le acceptă urările de bine şi făcu unele comentarii („Deci ai învăţat scăderea, Ianto. Minunat!"), înaintă şi o îmbrăţişă pe Marged.

– Cum te descurci?

Râzând, prietena ei se cocoţă pe marginea catedrei vechi.

– Ieri nu credeam că o să supravieţuiesc. Dacă ai fi fost aici, te-aş fi implorat în genunchi să iei lecţiile înapoi. Dar astăzi merge mai bine. După vreo două săptămâni, cred c-o să prind ritmul. Îşi răsuci o buclă între degete cât îşi căuta cuvintele. E muncă grea, dar îmi aduce atâtea satisfacţii când explic ceva şi faţa unui copil se luminează de înţelegere. Nu pot să descriu sentimentul. Mai râse puţin. Bineînţeles, ştii cum e.

Înfiorându-se puţin, Clare îşi dădu seama că, deşi credea nestrămutat în educaţie, erau ani întregi de când nu mai simţise o asemenea satisfacţie. Prea des fusese plictisită în sinea ei de exerciţii, de continua repetare. Poate de aceea îi plăcuse provocarea pe care o reprezenta relaţia ei cu Nicholas; era o plăcere să-şi confrunte inteligenţa cu aceea egală a unui adult abil, imprevizibil.

Simţindu-se vag vinovată pentru gândurile ei, spuse:

– Lord Aberdare vrea să intre în mină şi să vadă ce condiţii sunt acolo, şi ar prefera să nu intre în subteran condus de Madoc. N-ar fi Owen dispus să-l însoţească?

Marged îşi muşcă buza.

– Dacă află Madoc, Owen ar putea avea necazuri.

– Ştiu că e un pericol, admise Clare, dar, dacă se întâmplă ce e mai rău şi va fi concediat, lordul îi va găsi de lucru. Să nu mai spui nimănui în afară de Owen, dar Aberdare spune că e dispus să redeschidă şi să extindă cariera de gresie.

– Aşadar, ai avut succes! Clare, asta e minunat!

– E cam devreme să ne mândrim, dar, până acum totul a mers bine. E dispus şi să stea de vorbă cu Lord Michael Kenyon despre mină, dar cred că vrea să vadă

cum stau lucrurile cu ochii lui, în loc să se încreadă în cuvântul unei simple femei.

– Va fi bine dacă se duce în mină – nimeni nu înțelege cu adevărat dacă nu intră acolo. Madoc pleacă întotdeauna acasă la prânz și ia masa timp de două ore, așa că mâine ar fi un moment la fel de potrivit ca multe altele pentru soțul meu să-l conducă pe lord în mină. O să-l întreb pe Owen dacă e de acord când se întoarce diseară. Dacă e vreo problemă, o să trimit un mesaj la Aberdare, dar dacă nu o fac, adu-l la noi pe Nicholas după prânz.

Stabilind aceasta, își întoarse ochii strălucitori asupra lui Clare.

– Cum te împaci cu Contele Demon?

– Destul de bine. Clare luă de pe catedră o pană foarte și un cuțitaș, începând instinctiv să ascută instrumentul de scris. Nu a fost deloc mulțumit că am hotărât să-i accept provocarea, dar mi-a acceptat prezența cu îngăduință.

– Ce fel de muncă o să faci acolo?

Cuțitașul îi scăpă din mână și fu cât pe ce să-și taie arătătorul.

– Se pare că voi fi o menajeră prețuită. Mi-a dat aprobarea să angajez personal, să curăț și să aranjez din nou casa ca să fie cât mai primitoare.

– Ce crede Rhys Williams despre toate astea?

– Am vorbit cu el azi-dimineață înainte să vin la Penreith și e încântat. I-a fost greu să aibă grijă de casă cu doar două servitoare. Mai ciopli un pic pana, încercând să-i facă vârful mai ascuțit. Mi-am petrecut dimineața în sat, încercând să angajez oameni pe o perioadă limitată, cu posibilitatea unei slujbe permanente, în caz că Nicholas decide să țină casa deschisă.

– Sunt sigură că n-ai avut probleme să găsești lucrători harnici.

Clare încuviință din cap.

– Nu numai că au acceptat toți, dar s-au și dus la Aberdare de îndată ce am terminat de vorbit. Rhys Williams trebuie să aibă cel puțin o duzină de oameni

care freacă podelele şi şterg praful, iar doamna Howell e ocupată la bucătărie. Casa poate are nevoie să fie redecorată, dar măcar va fi în curând curată.

– A făcut Lord Aberdare ceva care să-i confirme reputaţia de libertin?

Cuţitaşul despică pana în două.

– Îmi pare rău... ţi-am stricat pana. Clare puse cu grijă cuţitaşul la loc pe catedră. Mie mi se pare mai degrabă un om singur decât un libertin. Poate că îşi jeleşte încă nevasta. Pare să-i placă să mă aibă în preajma lui – o persoană pe care s-o tachineze.

– Asta sună mai interesant decât munca de menajeră.

– O, era să uit! Am văzut renumitele „animale ciudate" şi sunt pinguini – cele mai fascinante creaturi. Lord Aberdare e de acord să vină şi copiii să-i vadă.

– Grozav! Poate în câteva săptămâni, când va fi vreme mai bună, o să facem un picnic cu şcoala. Nu cred că va fi greu să împrumutăm vreo două căruţe.

Din acel moment, conversaţia lor se concentră pe şcoală.

După ce Clare răspunse la întrebările puse de Marged, îşi luă rămas-bun de la ea şi o porni înapoi spre Aberdare.

Să păşeşti în holul de la intrare era ca şi cum ai fi intrat într-un vârtej. Holul şi salonul alăturat erau pline de oameni harnici şi, cum toţi erau galezi, cântau în cor cu multă pricepere şi entuziasm. Muzica dădea un aer festiv activităţii, şi lui Clare o imagine a felului în care putea să fie Aberdare fără atmosfera mohorâtă.

Pe când se uita în jurul ei, amuzată, Rhys Williams se întrerupse din frecatul candelabrelor din alamă şi o salută. Nu îi văzuse niciodată faţa lungă atât de însufleţită.

– Casa se trezeşte la viaţă, spuse el cu mândrie. Am hotărât să-ţi urmez sfatul şi să ne concentrăm eforturile asupra holului şi a salonului, căci acestea vor avea cel mai mare impact asupra contelui.

– Mă impresionează chiar şi pe mine. Clare înclină din cap cu admiraţie când intră în salon. E uimitor cât de mult contează că am luat de aici cele mai urâte mobile şi decoraţiuni. Fuseseră scoase atât de multe, încât rămăseseră spaţii goale care trebuiau umplute. Lordul a spus că sunt mobile depozitate în pod. Există acolo ceva potrivit pentru salon?

– Sunt câteva piese frumoase. Te duc sus acum. Majordomul puse deoparte cârpa de frecat, luă boneta şi şalul lui Clare, apoi o conduse la etaj. În aceşti ultimi ani, când casa a fost atât de sumbră, m-am gândit uneori ce aş face din locul ăsta dacă ar fi al meu. Priveliştile de la ferestre şi proporţiile încăperilor sunt minunate şi, cu puţin efort, Aberdare ar putea fi grandios. Dar n-am putut face nimic fără porunca lordului.

Se opriră să aprindă lumânările, apoi o luară în sus pe ultimul rând de trepte înguste. Clare spuse:

– Din moment ce lordul şi-a dat acordul să facem modificări, spune-mi ce idei ai. Poate le punem în practică.

Williams o conduse printr-o pădure de forme umbrite, în pod.

– O să pun iar mobilele în salon, unde erau şi înainte. Mobila e veche, de la jumătatea secolului trecut, dar frumos făcută, cu o eleganţă naturală a formelor. Scoase o husă de pe o mică sofa. Supusă capriciilor modei, Lady Tregar a fost cea care a instalat canapele cu picioare de crocodil. Pufni încet. Dovada clară că educaţia şi bunul-gust nu fac neapărat casă bună.

Clare zâmbi. Avea ce era mai bun din cele două lumi; nu numai că Williams era dispus să-i accepte ordinele, dar o şi trata cu francheţea unuia dintre semenii ei din Penreith. Ştiind că nu avea să bârfească în faţa ei, dar incapabilă să reziste tentaţiei de a afla mai multe, ea spuse:

– Cum era Lady Tregar?

Expresia de pe chipul majordomului deveni brusc impasibilă.

– Chiar că nu-ţi pot spune, domnişoară Morgan. Eram pe atunci ajutor de majordom şi o vedeam foarte rar pe doamna. Era foarte frumoasă, bineînţeles. După o pauză, adăugă: Ai vrea să-i vezi portretul?

– Păi, da. Nu ştiam că există unul.

– Bătrânul conte l-a comandat pe vremea când s-a căsătorit nepotul lui. Williams o duse pe Clare din podul principal în altul mai mic. O etajeră mare de lemn cu despărţituri ocupa un întreg perete, iar în cele mai multe spaţii erau diverse obiecte subţiri în formă de dreptunghi, înfăşurate în pânză. L-a rugat pe tâmplar să construiască raftul pentru ca tablourile să fie depozitate aşa cum trebuie.

Trase unul afară şi scoase pânza ce îl învelea, apoi îşi ridică felinarul să lumineze portretul. Era o superbă zugrăvire a unei femei tinere înfăţişând o nimfă grecească. Stătea pe o pajişte presărată cu flori, iar vântul îi unduia părul auriu şi îi mula veşmântul alb pe trupul cu forme pline.

Clare studie faţa fără cusur, frumoşii ochi verzi, indiferenţi şi zâmbetul vag ce evoca mistere. Aceasta era femeia care se măritase cu Nicholas şi împărţise patul cu el, iar acum îi tortura nopţile, pline de jale şi vinovăţie.

– Am văzut-o o dată pe Lady Tregar de la distanţă, dar e mai frumoasă decât mi-am dat seama atunci.

– N-am văzut niciodată o femeie ca ea, spuse Williams cu simplitate.

– De ce e portretul aici şi nu jos?

– Cred că văduva contelui a trimis tabloul aici sus exact înainte să închidă casa şi să se mute la Londra.

Era cu siguranţă vorba de Emily Davies, a doua soţie a bătrânului conte. Îl iubise oare pe nepotul rebel al soţului ei şi fusese geloasă pe superba soţia a lui Nicholas? Asta ar explica de ce exilase portretul în acel ungher ascuns.

Lui Clare i se înăspri expresia. În casa asta, emoţiile violente stătuseră prea mult timp ascunse; poate că sosise vremea ca unele dintre ele să fie date la iveală.

– Portretul ăsta ar sta bine deasupra unuia din şemineurile din salon. Dă poruncă să fie dus jos.

Williams dădu să se opună, dar se răzgândi.

– Foarte bine, domnişoară Morgan. După ce se gândi un moment, sugeră: Vrei să-l pui pe acesta deasupra celuilalt şemineu? Era atârnat de obicei în salon. Contesa văduvă a poruncit să fie adus aici în pod în acelaşi timp cu portretul lui Lady Tregar.

Scoase un alt tablou şi dezveli imaginea fidel redată a bătrânului conte, în mărime naturală. Deşi părul alb arăta că fusese pictat către sfârşitul vieţii sale, postura lui nu-şi pierduse nimic din vigoare, iar chipul îi era la fel de arogant ca oricând. Un om impresionant, dar Clare ştia că lui Nicholas nu i-ar plăcea să-l vadă în fiecare zi.

– Lasă-l pe ăsta aici sus. O să mă uit la celelalte tablouri să văd dacă nu e ceva mai potrivit.

Găsi două peisaje încântătoare care meritau să fie agăţate la parter. Ultimul tablou era alt portret, dar de data aceasta, faţa zugrăvită pe pânză era a lui Nicholas. Pozase ţinând un cal de hăţuri şi având ogari întinşi la picioarele lui. Lui Clare i se tăie respiraţia, incapabilă să reziste farmecului senin al acelui tânăr chipeş, surâzător. Acesta era Nicholas care o fascinase când era mică.

Apoi se încruntă, nedumerită. Hainele parcă erau ciudate, prea demodate, şi nu erau negre.

– Nu este tatăl lordului?

Williams se lăsă pe vine şi se uită îndeaproape la plăcuţa din ramă.

– Onorabilul Kenrick Davies. Majordomul se îndreptă de şale. Plecase de acasă când am început eu serviciul aici. Singura dată când m-am uitat la tabloul ăsta, am presupus că era domnişorul Nicholas.

– Atârnă-l deasupra şemineului aflat mai aproape de hol şi pe Lady Tregar deasupra celuilalt. Clare îşi şterse mâinile de praf pe rochie. Cu puţin noroc, am putea să terminăm de decorat salonul până se întoarce Lord Aberdare de la Swansea.

Iar când se întorcea, ea voia să fie acolo şi să-i vadă reacţia la portretul soţiei sale demult pierdute.

capitolul 7

Razele de soare ale amurgului intrau pieziş pe fereastre când terminară de redecorat salonul. Clare mulţumi tuturor celor care contribuiseră la asta, apoi îi lăsă să plece.

Înainte să urce în odaie şi să se răsfeţe cu o baie, mai făcu o ultimă inspecţie în salon. Un ochi critic putea să vadă uşor că pereţii trebuiau zugrăviţi din nou şi că materialele folosite pentru tapiţerii trecuseră de prima tinereţe, dar efectul de ansamblu era foarte atrăgător. Sperând că Nicholas avea să fie mulţumit, intră în hol şi trase aer în piept, încântată. Noua bucătăreasă, doamna Howell, fusese ocupată toată ziua, şi mirosul de friptură şi pâine proaspăt coaptă se răspândeau prin casă.

Spre necazul ei, contele alese exact acel moment să intre în casă, fără grabă, cu părul răvăşit de vânt şi biciul strâns în mână.

– Bună, Clare, zise el, zâmbind. Ai avut spor azi?

Supărată, ea se întrebă de ce noroiul de pe cizmele lui şi haina de călătorie îl făceau să pară elegant, iar petele de pe rochia ei îi dădeau un aspect neîngrijit. Viaţa nu era dreaptă. Dorind ca el să mai fi întârziat jumătate de oră, îi răspunse:

– Da. Şi tu?

– Am dat de inginerul care a construit majoritatea funicularelor din Merthyr Tydfil şi am găsit un loc bun pentru cheiul de pe coastă. Îţi spun mai multe la cină. Inspiră adânc. Ceva miroase minunat. Ai reuşit să ademeneşti aici o bucătăreasă?

– Da. Şi n-a fost singurul succes al meu.

Îi făcu semn să intre în salon, încercând să nu arate cât de emoţionată era. El intră în salon, apoi se opri şi scoase o fluierătură de uimire.

– Doamne Dumnezeule, locul e atât de luminos şi de atrăgător, că-ţi vine greu să crezi că este la Aberdare. Cum ai realizat atâtea într-un timp atât de scurt?

– Meritul nu e al meu. Ideile le-a avut Williams şi au muncit din greu servitorii pe care i-am angajat

azi-dimineaţă. Dorind să fie sigură, continuă: Aprobi rezultatele?

– Din toată inima. Nicholas îi dărui un zâmbet devastator, apoi începu să examineze încăperea. Atingând o floare dintr-o vază plină de garoafe cu miros uşor picant, el spuse: Unde ai găsit flori atât de devreme primăvara?

– Fie că mă crezi sau nu, sunt din sera de la Aberdare. În ultimii patru ani, grădinarul a continuat să cultive flori şi legume pentru că nimeni nu i-a spus să înceteze.

Contele părea uimit.

– Bătrânul Iolo, cel cu un picior de lemn? Când Clare încuviinţă din cap, el adăugă: E uluitor să mă gândesc câtă putere aveam asupra lui Aberdare când nici măcar nu mă gândeam la locul ăsta. Iolo, Williams, restul servitorilor de nădejde care şi-au împlinit obligaţiile în toţi anii ăştia – nu merit atâta loialitate.

– Nu, aşa e, aprobă Clare cu un pic de ţâfnă. Dacă este vreo consolare, au fost loiali mai mult din pricina lefurilor primite decât a persoanei tale. Pentru că bănuiesc că Iolo a vândut florile şi legumele rămase la piaţa din Penreith, aşa că nu i-a mers rău în absenţa ta.

– Totuşi... Vocea lui Nicholas se stinse când îşi ridică privirea şi văzu portretul lui Kenrick Davies. După o tăcere lungă, spuse încet: Tatăl meu?

– Aşa scrie pe placă. Tabloul era în pod. Nu l-ai mai văzut?

– Niciodată. Bunicul meu a dat probabil poruncă să fie dus acolo sus când l-a dezmoştenit pe tata. Studie portretul cu atenţie. Văd de ce obârşia mea n-a fost niciodată pusă la îndoială.

– Ţi-l aminteşti pe tatăl tău?

– Puţin. Râdea mult. Bănuiesc că era un joc pentru el să trăiască asemenea unui ţigan. Îi plăcea viaţa şi, dacă n-ar fi murit de febră, cred că s-ar fi întors în lumea *gorgio*.

Se întoarse şi începu să umble prin odaie.

– Îmi place cum ai aranjat mobila în locuri pentru conversaţie. Dă camerei un aer mai intim.

Clare era mulţumită; aceea fusese una dintre ideile ei. Merse pe lângă perete, urmărindu-i expresia şi reacţiile ca să afle ce îi plăcea mai mult sau mai puţin. El evaluă schimbările pipăind, trecându-şi uşor palma pe suprafaţa lucitoare a unei mese din lemn de Ceylon, împungând perna moale a unui scaun cu biciul său răsucit, încercând cu vârful cizmei adâncimea unui covor persan care stătuse rulat în pod.

Aruncându-i o privire lui Clare, deschise gura să spună ceva, apoi încremeni.

– De unde naiba a apărut ăsta?

Izbucnirea lui de furie fu atât de neaşteptată, încât Clare rămase paralizată o clipă. Apoi îşi aminti că stătea sub portretul lui Lady Tregar. Îşi înghiţi nodul din gât, apoi spuse:

– Din pod.

Nicholas îşi ridică biciul şi pocni furios în direcţia ei. Clare icni şi îşi duse instinctiv mâna la faţă să şi-o protejeze.

Se auzi un fâşâit slab, urmat de o pocnitură răutăcioasă. Clare nu simţi nimic şi, într-un moment de confuzie, se întrebă dacă nu fusese cumva lovită şi amorţită de impact.

Doar când Nicholas îşi trase biciul înapoi şi pocni din nou, îşi dădu seama că nu ea fusese ţinta lui. Fâşia de piele şfichiuia cu sălbăticie faţa pictată a soţiei lui moarte.

El mârâi:

– Ia ăsta de aici. Acum!

Apoi se întoarse şi ieşi în fugă din încăpere, trântind uşa cu o forţă care făcu să zăngăne sticla lămpilor cu gaz.

Uluită, Clare se trânti pe un scaun. Se aşteptase ca el să reacţioneze la portret cu uimire, poate jale, şi îşi pregătise în minte o scurtă cuvântare despre împăcarea cu pierderea suferită şi continuarea vieţii. Dar furia lui îi alungase presupunerile. Era posibil ca mânia lui să fie rezultatul durerii şi a vinovăţiei unui soţ – dar expresia de pe chipul lui era mai mult de ură decât de iubire.

Cu mâinile tremurânde, îl sună pe Williams. El apăru repede, cu îngrijorarea zugrăvită pe față.

– Lordului nu i-a plăcut cum am redecorat?

– I-a plăcut mult cum arată salonul. A detestat doar portretul. Îi indică tabloul. Trebuie scos de acolo. Imediat.

Ochii majordomului se măriră când văzu X-ul tăiat pe fața frumoasă a lui Lady Tregar. Se uită pieziș la Clare, dar nu o întrebă nimic.

– Îl dau jos chiar acum. Să umplem spațiul rămas gol?

Clare făcu un efort să gândească limpede.

– Atârnă peisajul cu vechiul castel profilat în culorile amurgului. Are cam aceeași mărime.

Apoi se duse sus și porunci să i se aducă apa de baie. De această dată, Dilys avea parte de ajutor, și ambele fete sporovăiau voioase. Casa se trezea la viață.

Apa fierbinte o liniști și îi destinse mușchii dureroși. Hotărî să-și continue seara de parcă izbucnirea lui nici nu avusese loc. Asta însemna să se îmbrace și să-i țină companie la cină – presupunând că Nicholas avea să-i vorbească după cele întâmplate.

După ce se șterse, își aranjă părul într-o pieptănătură mai severă decât cu o seară înainte. Trebuia să poarte aceeași rochie albastră, deoarece nu avea nimic altceva potrivit. Întărindu-se pentru posibilele necazuri ce o așteptau, coborî la cină.

Salonul era gol când ajunse acolo, iar Nicholas apăru când ceasul bătu ora șase. Era îmbrăcat la fel de impecabil ca și în seara trecută.

– Mergem direct la cină? Abia aștept să văd cât talent are bucătăreasa.

Ea simți o recunoștință lașă când el păru dispus să pretindă că scena din salon nu avusese loc. Dar, când o luă de braț, deveni conștientă de mușchii lui încordați sub cămașa neagră, elegantă. Furia nu îi trecuse, dar, cel puțin, nu mai era îndreptată spre ea.

El începu să se relaxeze în timp ce Williams servea cina, ajutat de unul dintre valeții recent angajați.

După ce mâncarea fu pusă pe masă şi cei doi servitori erau pe cale să se retragă, Nicholas spuse:

– Williams, înţeleg că ai contribuit în mare măsură la redecorarea salonului. Bravo!

Majordomul se înroşi de plăcere şi îi aruncă lui Clare o privire recunoscătoare.

– Mulţumesc, milord. A fost plăcerea mea.

Clare trebui să-l admire pe Nicholas, care învăţase că nişte cuvinte de apreciere erau un mod eficient de a câştiga loialitatea cuiva. Din câte auzise, aceasta era o lecţie pe care bătrânul conte nu o ştiuse niciodată.

Pe când tăia pulpa de miel, Nicholas remarcă:

– Din nou miel fript, dar de această dată, gătit aşa cum trebuie. Cu o crustă, seu şi un munte de jeleu de scoruş, nu?

– Exact. Una dintre specialităţile doamnei Howell.

Cartofii la cuptor erau crocanţi şi fierbinţi, sparanghelul moale şi păstrăvul fiert se desprindea uşor de pe oase. Era cea mai bună masă pe care o luase Clare de luni întregi. Dacă Nicholas ar fi luat în zeflemea simplitatea mâncării, ar fi fost în stare să-i toarne în cap prazul cu sos de brânză, dar el mânca totul cu multă plăcere.

După ce mai luă o porţie din toate, împinse farfuria din faţa sa, scoţând un suspin de încântare.

– Dublează leafa doamnei Howell.

Lui Clare aproape îi scăpă furculiţa din mână.

– Dar nu ştii cât câştigă.

– Oricât ar fi, merită mai mult.

– Cum doreşti, milord. Îi zâmbi. Bucătăreasa care a eşuat ieri e acum şefa servitoarelor din casă. E excelentă la curăţenie.

El râse în barbă şi îşi mai turnă vin, apoi începu să-i povestească ce realizase la Swansea. Cânt termină, Clare îi spuse despre aranjamentele pe care le făcuse în casă şi despre vizita în mină care era programată a doua zi. Era o conversaţie ciudat de domestică.

Servitorii debarasară masa în tăcere şi aduseră cafea fierbinte în timp ce Clare şi Nicholas vorbeau despre ce mai trebuia făcut. Ea fu surprinsă când ceasul

bătu ora zece. Simţindu-se deodată obosită, se ridică de la masă.

– A fost o zi obositoare. Mă duc la culcare acum.

El îi zise încetişor:

– Vino aici!

Oboseala îi dispăru imediat, alungată de o aşteptare îngrijorată; dat fiind ce se întâmplase după-amiază, se aşteptase să renunţe la sărut.

El îşi împinse scaunul de la masă, dar rămase aşezat. Când se apropie suficient de el, o luă de mână şi o trase spre el până ce stătu lângă scaunul lui. Cu faţa la câţiva centimetri sub a ei, ea văzu ce gene ridicol de lungi avea. Era prea chipeş ca să fie adevărat.

Ţinând-o încă de mână, el spuse pe un ton leneş:

– Unde să te sărut în seara asta?

Faptul că el îşi apăsa coapsa pe piciorul ei o zăpăcea. Încercând să adopte cel mai sever ton de profesoară, îi spuse:

– Presupun că întrebarea asta e retorică, pentru că ai hotărât deja.

El zâmbi.

– Nu încă.

Îi privi gâtul, locul unde o sărutase în seara trecută, iar ea simţi că i se accelerează pulsul. Când se uită la gura ei, îşi atinse buza de jos cu vârful limbii. Astă-seară avea s-o sărute pe gură, cu siguranţă.

El o surprinse din nou, de această dată apăsându-şi buzele pe mâna ei. La început, doar expiră încet pe carnea sensibilă, răsuflarea lui fiind ca o mângâiere caldă. Apoi limba lui începu să-i dezmierde palma.

– Trupul unei femei e o simfonie, şopti el, şi fiecare parte din tine e un instrument ce ţipă să cânte cineva la el.

Degetele i se îndoiră involuntar şi îl atinseră uşor pe obraz. Sub pielea oacheşă, proaspăt bărbierită, simţi întepătura uşoară a perilor din barbă, o textură uimitor de erotică.

Buzele lui ferme se duseră mai sus şi îi prinseră degetul mic în gură. Presiune, căldură şi umezeală, esenţa

dorinţei vag înţeleasă. Respiraţia i se acceleră şi corpul i se moleşi. De parcă ar fi fost hipnotizată, de lăsă în jos până ajunse pe genunchiul lui. Îşi dădu vag seama că purtarea ei era îngrozitoare, dar nu mai avea voinţă nici cât o frunză purtată de vânt.

Gura lui trasă o cărare pe pielea palidă şi delicată a încheieturii ei. Fermecată, expiră cu putere şi se relaxă la pieptul lui. Cu mâna liberă, îi mângâie părul. Abanos moale, des, senzual, însufleţit.

Încă o dată avu senzaţia că se topeşte şi se întrebă neajutorată cum o putea el aduce aşa repede în această stare. Ştia că trebuia să se oprească, dar căldura ce se revărsa în trupul ei era atât de blândă şi de încântătoare, că nu suporta să-i pună capăt.

Până îşi dădu seama că mâna cealaltă era pe coapsa ei şi o mângâia încet în sus. Preţ de o secundă, se gândi să-l lase să continue până ajungea la carnea palpitând între coapsele ei. I-ar aduce uşurare...

Îşi reveni din nebunie.

– Ajunge! Se dădu jos din poala lui, clătinându-se în graba de a pleca. Aproape că ţipă când o prinse de mână, până să-şi dea seama că o ţinea să nu cadă.

– Nici pe departe, dar mâine e o altă zi. Şi când îi eliberă mâna, respiraţia ei rămase la fel de sacadată. Somn uşor, Clarissima.

Clare făcu ochii mari, privindu-l fix, ca o căprioară încolţită de vânător. Apoi, la fel ca în seara trecută, luă o lumânare şi plecă în grabă din odaie.

El îşi ridică şervetul de pe masă şi începu să-l împăturească, absent. Ea era altfel decât oricare femeie pe care o cunoscuse vreodată; cu siguranţă nu era deloc asemenea lui Caroline...

Uitase de portret, sau mai degrabă şi-l ştersese din memorie. Asemănarea era uluitoare şi, văzând-o pe neaşteptate, rămăsese la fel de şocat ca şi cum ar fi văzut-o pe Caroline în carne şi oase. Ce prostie din partea lui să creadă c-o putea uita cât trăia în această casă.

Descoperind că răsucise şervetul într-un laţ, îl azvârli pe masă cu dezgust. Era mult mai bine să se gândească la Clare şi la dulcea ei feminitate decât la trecut.

Când începuseră micul lor joc, luase în calcul şi posibilitatea de a nu reuşi s-o seducă, dar aceasta nu mai era un rezultat acceptabil. Avea să câştige. Între timp, avea să se lase în voia unei activităţi care îi oferise întotdeauna consolare. Se ridică în picioare şi porni spre colţul cel mai îndepărtat al casei.

Când Clare ajunse la adăpostul odăii ei, deschise luminatorul şi inspiră adânc aerul răcoros şi umed.

Afară cădea o ploaie blândă de primăvară şi zgomotul monoton o ajută să-şi calmeze nervii. Se gândi cu tristeţe că nimeni din Penreith n-ar recunoaşte-o acum în ea pe profesoara calmă şi serioasă căreia îi încredinţau copiii.

Începea să creadă că Nicholas era cu adevărat diavolul - un geniu al ispitei. Necazul era că ea reacţiona. Trebuia să înveţe că-şi folosească judecata, să fie raţională, să nu se lase condusă de emoţii. Atunci va fi în stare să-i reziste.

Părea aşa uşor când nu era el în preajma ei.

Lăsând luminatorul deschis, îşi puse cămaşa de noapte şi se vârî în patul uriaş. Îi luă ceva timp să se relaxeze, dar, în cele din urmă, răpăitul odihnitor al ploii aproape o făcu să aţipească. Dar începu să audă o muzică în surdină, insinuându-se printre picăturile de ploaie, precum crâmpeie dintr-un vis. La început, îi plăcu pur şi simplu.

Apoi îşi dădu seama că era foarte ciudat, ceea ce o trezi de-a binelea. Cum putea să fie muzică în toiul nopţii, într-o casă aproape goală. Şi o asemenea muzică - o melodie atât de diafană că părea un cântec al zânelor.

I se ridică părul pe ceafă când încercă să-şi aducă aminte dacă auzise discuţii despre fantome la Aberdare. Nu că ar fi crezut în fantome, desigur.

Se dădu jos din pat, se duse la fereastră şi îşi ciuli urechile. La început nu auzi decât zgomotul ploii

şi un behăit de oaie în depărtare. Apoi îi ajunse la urechi un alt fragment, sunete atât de caracteristic galeze ca şi dealurile de piatră ce străjuiau valea. Şi cu toate că se răspândeau în aerul nopţii, păreau să vină din casă.

Mulţi dintre servitorii mai tineri aveau să se mute la conac a doua zi, dar deocamdată nu dormeau la Aberdare decât şase oameni. Se întrebă dacă Williams nu era cumva muzician şi exersa în miez de noapte. Dar crescuse în sat, şi ea nu auzise că ar fi avut un talent muzical neobişnuit.

Oftând, aprinse o lumânare şi-şi puse pantofii şi rochia veche de lână. Curiozitatea în privinţa muzicii avea s-o ţină trează, aşa că mai bine se ducea să vadă de unde venea.

Cu lumânarea în mână, descuie uşa şi ieşi pe hol. Flacăra pâlpâia în curent, iar umbrele unduitoare şi răpăitul ploii o făcură să se închipuie eroina unei melodrame gotice. O trecură fiori şi se gândi o clipă să-l trezească pe Nicholas, dar renunţă la idee. Contele Demon, gol în pat, era mult mai periculos decât orice fantomă. O porni tiptil prin casa cufundată în întuneric.

Tot căutând, ajunse la o cameră aflată în colţul cel mai îndepărtat al parterului. Pe sub uşă se vedea o lumină slabă, lucru care o linişti puţin; probabil că fantomele nu aveau nevoie de lumânări.

Învârti mânerul cu precauţie. Când uşa se deschise pe jumătate, se opri, uimită. În odaie nu era nicidecum o fantomă.

Dar o fantomă ar fi surprins-o mai puţin.

capitolul 8

Pentru că în umbră se zărea un pian, Clare presupuse că găsise salonul de muzică, dar privirea îi fu atrasă de imaginea lui Nicholas, care o fascină. Stătea pe un scaun lângă focul pâlpâitor, cu o expresie visătoare pe chip şi o mică harpă sprijinită de umărul stâng. În contrast cu faţa lui liniştită, degetele îi dansau pe coardele metalice, cântând o melodie ce suna ca nişte zurgălăi.

Deşi l-ar fi recunoscut oriunde, înfăţişarea lui din acel moment îl făcea să arate ca un străin. Nu mai era aristocratul uşuratic sau libertinul ameninţător, ci întruchiparea unui legendar bard galez – un bărbat cu talente şi mâhniri mai mari decât ale oamenilor de rând.

Vulnerabilitatea ce i se citea pe chip o atrase pe Clare, dându-şi seama că poate ea şi Nicholas nu erau atât de diferiţi. Dar asemenea gânduri erau periculoase.

El începu să cânte în galeză, vocea lui baritonală umplând odaia, bogată şi dulce ca mierea brună:

Luna lui mai, divin anotimp, dulce e viersul păsărilor, verzi sunt crângurile.

...

După încă două versuri, muzica trecu de la vesela primăvară la o lamentaţie în cheie minoră.

Când cântă cucii sus în copaci, mai mare mi-e suferinţa./ Fumul îmi înţeapă ochii, jalea nu mi-o pot ascunde,/

Căci toţi ai mei s-au dus.

Încetişor, repetă ultimul vers, cu tot chinul din lume adunat în glas.

Deşi nu cunoştea cântecul, Clare recunoscu versurile ca fiind o poezie din *Cartea neagră de la Caermarthen*, unul dintre cele mai vechi texte medievale în galeză. Lacrimile îi inundară ochii, căci cuvintele cunoscute nu o emoţionaseră niciodată atât de profund.

Când se stinseră şi ultimele note, ea oftă, jelind tot ce pierduse şi tot ce nu avea să aibă niciodată.

Auzind-o, Nicholas ridică brusc capul, degetele lui ciupind coardele şi scoţând un acord violent, iar vulnerabilitatea de pe faţa lui prefăcându-se imediat în ostilitate.

– Ar trebui să dormi la ora asta, Clarissima.

– Şi tu. Tânăra intră în cameră şi închise uşa după ea. De ce îmi spui aşa?

Expresia i se însenină.

– Clare înseamnă „clar, luminos, sincer". Clarissima este forma de superlativ în italiană. Cât se poate de clar, luminos şi sincer. Ţi se potriveşte.

Ea înaintă şi se cocoţă pe marginea scaunului, lângă el.

– Nu ştiam că eşti un muzician desăvârşit.

– Nu ştie prea multă lume, zise el pe un ton sec. Pe vremuri, un gentleman galez trebuia să cânte bine la harpă ca să fie considerat vrednic de rangul lui, dar asta s-a schimbat în timpurile astea necivilizate. Vezi care e viciul meu secret?

– Muzica nu e un viciu... e una dintre cele mai mari bucurii ale vieţii, spuse ea cu voioşie. Dacă ăsta e un exemplu de răutate şi violenţă, trebuie să mă întreb dacă într-adevăr eşti libertinul ticălos creat de renumele tău.

– Viciile mele grave sunt publice. Întrucât cântatul la harpă are acorduri angelice şi uneori deprimante, îl ascund ca să nu-mi stric reputaţia. Atacă un refren scurt, obscen. Atât tu, cât şi eu cunoaştem bine valoarea reputaţiei.

– O explicaţie amuzantă, dar bună de aruncat la gunoi. Îl privi căzută pe gânduri. De ce erai atât de furios când te-am găsit?

Poate intimitatea creată în miez de noapte îl făcu să-i dea un răspuns serios, în loc de o replică uşuratică.

– Unui gentleman îi place muzica, arta în general, şi arhitectura, dar nu-şi pierde timpul ocupându-se de ele. Dacă, Doamne fereşte, un bărbat de viţă nobilă insistă să cânte la un instrument, atunci ar trebui să aleagă unul ca vioara sau pianul. Un adevărat gentleman nu îşi pierde timpul cu un lucru atât de plebeu ca harpa galeză. Ciupi o coardă şi îşi plimbă degetele în jos ca să scoată un sunet tânguitor de spiriduş cu inima frântă de durere.

Clare se înfioră la auzul sunetului trist ce ieşi din instrument.

– Presupun că citezi din bătrânul conte. Dar este greu de crezut că îi displăcea muzica ta. Cânţi minunat la harpă şi din gură.

Nicholas se rezemă de spătar şi îşi încrucişă gleznele, ţinând uşor harpa în braţe.

– Mulţi dintre galezii de rând ar prefera să cânte decât să mănânce. Ţiganii dansează până fac răni la picioare. Bunicul meu nu vedea cu ochi buni astfel de excese. Faptul că voiam să cânt la harpă era dovada sângelui meu întinat de necredincios. Luă alene câteva note nostalgice. De asta am învăţat galeza. *Cymraeg* este un grai străvechi, primitiv, o limbă pentru războinici şi poeţi. Trebuie s-o vorbesc pentru a onora harpa.

– Unde ai învăţat să cânţi atât de bine?

– De la un cioban de pe dealuri, pe nume Tam Harpistul.

– Thomas Harpistul, traduse ea. L-am auzit o dată cântând când eram mică. Era minunat. Ciudat, dar se spunea despre el că era harpistul lui Llewelyn cel Mare, revenit pe acest tărâm să ne amintească de fosta glorie a Ţării Galilor.

– Poate că Tam chiar a fost unul dintre marii barzi înviaţi – avea ceva straniu în el. Îşi făcuse singur harpa, în stil medieval. Nicholas mângâie stâlpul sculptat din faţă. Cutia de rezonanţă e cioplită dintr-o singură bucată de salcie şi, ca la vechile harpe, coardele sunt din sârmă, nu din catgut. După indicaţiile lui, am făcut-o şi eu pe a mea, dar tonul nu e atât de bogat. Tam mi-a lăsat asta când a murit.

– Eşti mai bun decât orice harpist pe care l-am auzit concurând la Eisteddfod. Ar trebui să participi şi tu odată.

– Imposibil, Clare, zise el, nostalgia dispărând brusc de pe chipul lui. Nu cânt decât pentru mine.

– Asta pentru că nu poţi suporta gândul că oamenii o să te admire? Pari să te simţi mult mai bine când eşti disprețuit.

– Cât se poate de adevărat, spuse el cu un glas fin ca mătasea. Toată lumea are o ambiţie, iar a mea este să fiu

un monstru fără suflet, un afront pentru toţi oamenii cumsecade, cu frică de Dumnezeu.

Ea zâmbi.

– Nu pot să cred că un om care cântă ca tine nu are suflet. Tatăl meu nu ar fi putut avea o părere atât de bună despre o persoană cu adevărat rea.

Atinse din nou coardele harpei, cântând o melodie mai blândă.

– De n-ar fi fost tatăl tău, aş fi fugit de la Aberdare. Nu sunt sigur că mi-a făcut un serviciu convingându-mă să rămân, dar trebuie să-i admir talentul de a îmblânzi un copil sălbatic.

– Cum a făcut asta? Tata vorbea foarte puţin despre munca lui, căci se considera doar instrumentul lui Dumnezeu.

– Ştiai că mama m-a vândut bunicului meu pentru o sută de guinee?

Înainte să-şi exprime Clare groaza la auzul cuvintelor lui, Nicholas ciupi din nou coardele. Note profunde, încărcate de osândă se răspândiră în aer.

– Când am ajuns la Aberdare, aveam şapte ani şi nu-mi petrecusem nici o noapte într-o casă. Ca o pasăre prinsă în laţ, eram înnebunit, mă luptam cu disperare să scap. M-au încuiat în camera copiilor şi au pus zăbrele la ferestre ca să nu sar de-acolo. Bătrânul conte l-a chemat pe tatăl tău, ale cărui realizări spirituale le respecta. Se gândea poate că pastorul Morgan putea să alunge diavolii din mine.

– Tata nu era exorcist.

– Nu. A venit pur şi simplu în camera copiilor cu un coş de mâncare şi l-a pus pe jos, lângă perete, aplecându-se până i-a ajuns capul la acelaşi nivel cu al meu. Apoi a început să mănânce o plăcintă din carne de oaie. Eu eram precaut, dar el părea inofensiv. De asemenea, îmi era foame, pentru că nu mâncasem nimic de câteva zile – de câte ori îmi aducea un valet de mâncare, i-o aruncam în cap.

Dar tatăl tău n-a încercat să mă forţeze să fac nimic, nici nu m-a dojenit când am furat o plăcintă din coş.

După ce am înghiţit-o, mi-a oferit nişte bere şi o prăjitură cu coacăze. Mi-a dat şi un şervеţel, sugerându-mi cu blândeţe că faţa şi mâinile mele ar arăta mai bine dacă mi le-aş şterge.

Apoi a început să-mi spună poveşti. Iosua şi zidurile Ierihonului. Daniel şi vizuina leului. Samson şi Dalila – mi-a plăcut mai ales partea în care Samson a dărâmat templul, căci avusesem chef să fac aşa ceva de când venisem la Aberdare. Nicholas îşi puse capul pe spătarul scaunului, iar lumina focului îi sublinia trăsăturile frumos dăltuite. Tatăl tău a fost prima persoană care m-a tratat ca pe un copil, nu ca pe un animal sălbatic care trebuia îmblânzit. Am rămas în cele din urmă ghemuit în braţele lui, plângând în hohote.

Lui Clare îi veni să plângă când şi-l închipui pe copilul disperat, abandonat. Să fii vândut de propria mamă! Îşi înghiţi nodul din gât şi spuse:

– Tatăl meu era omul cel mai milos pe care l-am cunoscut vreodată.

Nicholas dădu din cap aprobator.

– Bătrânul conte alesese bine... mă îndoiesc că orice altă persoană în afară de pastorul Morgan m-ar fi putut convinge să accept situaţia. Mi-a spus că Aberdare era casa mea, şi că, dacă aş colabora cu bunicul meu, aş avea până la urmă mai multă libertate şi bogăţie decât cunoscuse vreodată un ţigan. Aşa că m-am dus jos la bătrânul conte şi i-am propus un târg. Se strâmbă un pic. E clar că am înclinaţia de a face târguri ciudate. I-am zis bunicului că voi face tot ce-mi stă în putinţă să fiu genul de moştenitor pe care şi-l dorea – unsprezece luni pe an. În schimb, o lună trebuia să mă întorc printre ţigani.

Firеşte că ideea mea nu i-a surâs contelui, dar pastorul Morgan l-a convins că acela era singurul mod prin care mă va face să fiu cuminte. Şi aşa, tatăl tău mi-a devenit profesor particular. În următorii doi sau trei ani, venea la Aberdare aproape în fiecare zi când nu era plecat să predice. În afară de materiile obişnuite, m-a învăţat cum să mă port ca un *gorgio*. În cele din urmă, am ajuns îndeajuns de instruit cât să pot fi trimis

la o şcoală de prestigiu, unde să fiu uşor confundat cu un tânăr gentleman englez. O privi cu ironie. Înainte să plec, i-am dat cu dedicaţie cartea pe care tu ai folosit-o pentru a încerca să mă şantajezi.

Refuzând să se simtă vinovată, ea spuse:

– Aşadar, ţi-ai păstrat datinile întorcându-te la semenii mamei tale în fiecare an. Foarte bine gândit pentru un copil.

– Nu suficient de limpede. Scoase nişte note zeflemitoare. M-am gândit că pot să-mi lepăd viaţa de *gorgio* ca pe un costum de haine şi să fiu neschimbat când mi-l scot. Dar nu era atât de simplu – dacă joci mereu un rol, prefăcătoria începe să devină reală până la urmă.

– Trebuie să-ţi fi fost greu să trăieşti în două lumi, sublinie ea. N-ai simţit niciodată că nu eşti nici una, nici alta?

El râse fără veselie.

– E o descriere corectă.

– Cu cât aud mai multe, cu atât sunt mai puţin surprinsă că îţi urai bunicul.

Nicholas îşi aplecă faţa şi scoase o serie de note separate care urcau o octavă şi apoi o coborau.

– Să spun că îl uram e... prea simplu. Era singura mea rudă şi voiam să-i fac pe plac, măcar o parte din timp. Am învăţat manierele şi morala, greaca, istoria şi agricultura, dar n-am reuşit niciodată să-l mulţumesc. Ştii care era păcatul meu de neiertat?

Când Clare scuturâ din cap, el zise:

– Întinde mâna.

Ea făcu întocmai şi el îşi întinse mâna lângă a ei. Pielea ei de galeză era albă ca laptele, iar a lui de culoarea cafelei cu lapte.

– Culoarea pielii mele – ceva ce nu puteam să schimb nici dacă aş fi vrut. Dacă aş fi avut o piele mai deschisă la culoare, cred că bunicul ar fi uitat până la urmă de unde mă trag. În schimb, de câte ori se uita la mine, vedea un „nenorocit de ţigan tuciuriu", după cum se exprima el atât de încântător. Nicholas îşi îndoi degetele lungi şi subţiri, studiindu-le de parcă le vedea

pentru prima oară. Cu amărăciune în glas, spuse: Este ridicol şi cu siguranţă necreştineşte să urăşti pe cineva pentru culoarea pielii lui, dar asemenea fleacuri îţi pot schimba viaţa.

– Eşti perfect exact aşa cum arăţi, spuse Clare cu înflăcărare.

Nicholas păru uimit.

– Nu umblam după complimente.

– Nu a fost un compliment – ci o evaluare estetică obiectivă, spuse ea cu un aer semeţ. O femeie cuviincioasă nu ar lăuda un bărbat de o manieră aşa grosolană.

El zâmbi, destinzându-se.

– Aşa că sunt privit acum ca urnele greceşti şi tablourile din Renaştere.

– Şi mai interesant decât ambele. Clare îşi înclină capul într-o parte. Era viaţa mai uşoară când călătoreai cu ţiganii?

– În multe feluri. Mama era orfană şi nu avea rude apropiate, aşa că mă alăturam şatrei care se afla cel mai aproape de Aberdare. Mă primeau întotdeauna, ca pe un căţel părăsit. Ezită un pic. Îmi plăceau vizitele, dar, cu cât trecea timpul, începeam să-mi văd semenii cu alţi ochi. Deşi ţiganii se consideră complet liberi, sunt, de fapt, constrânşi de propriile obiceiuri. Analfabetism, purtarea faţă de femei, mândria în necinste, de obicei în detrimentul acelor *gorgio* care îşi permit cel mai puţin, tabuurile legate de curăţenie – în cele din urmă, n-am mai putut să accept chestiile astea fără să le pun sub semnul întrebării.

– Totuşi, ai ajutat o şatră de la Aberdare.

– Bineînţeles – sunt neamul meu. Oricare ţigani pot să stea aici cât doresc. În schimb, le cer să nu-i deranjeze pe oamenii din vale.

– Poate că de asta nu au avut necazuri cu ţiganii de ani întregi, spuse Clare, intrigată. Când eram mică, îmi amintesc că mama mă aducea în casă şi încuia uşa de câte ori veneau în oraş. Spunea că ţiganii sunt hoţi şi păgâni, şi că fură copii.

El râse pe înfundate.

– Primele două lucruri sunt poate adevărate, dar ţiganii nu au nevoie să fure copii – au o mulţime de-ai lor.

– Credeam că e frumos să fii dorită atât de mult.

Din păcate, Nicholas prinse sensul remarcii lui Clare.

– Te simţeai nedorită, Clarissima? Mă întrebam uneori cum era să ai un tată ca pastorul Morgan. Un om cu o virtute de neclintit, milos, cu timp pentru oricine avea nevoie de el. Atinse coarda sensibilă a nostalgiei. Însă cu sfinţii nu e întotdeauna foarte uşor de trăit.

Ea se simţi de parcă ar fi înjunghiat-o. Cum îndrăznea să vadă libertinul acesta ce nu vedea nimeni altcineva – ceva ce rareori recunoştea chiar şi faţă de sine. Strânse din buze, apoi îi spuse:

– E foarte târziu. Acum că m-am lămurit că nu eşti o fantomă, trebuie să mai şi dorm puţin.

– Ce repede fugi de o problemă! şopti el. Eşti unul dintre acei oameni cărora le place să-i studieze pe alţii, dar nu vor să vadă nimeni ce au în suflet.

– Nu e nimic de văzut. Clare se ridică. Sunt o femeie simplă şi am dus o viaţă fără complicaţii.

El râse.

– Eşti multe, dar numai simplă nu. Clocoteşti de inteligenţă şi emoţii refulate. Ciupi coardele harpei într-o cadenţă intenţionată care o făcu să se gândească la o pisică pândind o pasăre. Ai nevoie să te simţi dorită, Clarissima? Eu te doresc. Ai complexitatea misterioasă, subtilă a vinului bun – o băutură care trebuie savurată mereu. Şi ai glezne frumoase – mă bucur că ai decis să foloseşti tacul la biliard.

Ea nu catadicsi să răspundă la acea remarcă, îşi ajustă rochia fără formă şi se duse spre uşă. El ciupea coardele harpei la fiecare pas al ei.

Ea o porni mai repede şi la fel şi harpa.

Se opri şi muzica încetă odată cu ea.

Făcu stânga împrejur.

– Nu mă lua în zeflemea!

El puse harpa pe podea.

– Nu te iau în zeflemea – te invit cu mine la banchetul vieţii, care include şi râsul. Se ridică şi el în picioare, iar

lumina focului îi aruncă pe față umbre spectaculoase. Include și dorință. Pasiunea e cel mai bun mod de a uita necazurile din viață.

Ea se înfioră.

– Înțeleg de ce ți se spune Contele Demon, pentru că vorbești ca un diavol.

– Pe parcursul educării mele, mi s-a băgat pe gât și un pic de religie. Nu-mi amintesc să fi auzit că plăcerea e ceva rău. Răul îi răneşte pe alții, dar pasiunea este un izvor de bucurie reciprocă. Se îndreptă spre ea. E trecut de miezul nopții – altă zi. Pot să-mi iau sărutul?

– Nu!

Ea se întoarse și se repezi spre ușă. Ultimul lucru pe care îl auzi fu un râs duios.

– Ai dreptate... ar fi păcat să-l iau așa devreme. Ne vedem mai târziu, Clarissima.

În timp ce se grăbea pe holuri să ajungă la adăpostul odăii ei, se gândi că oricine a spus să-ți iei o lingură lungă ca să mănânci cu diavolul a avut dreptate, căci începea să înțeleagă cum gândea Nicholas.

Nu numai că era la jumătatea drumului spre pierzanie – dar și începuse s-o aștepte cu nerăbdare.

capitolul 9

Când ajunseră să vadă mina, Nicholas își opri calul și studie destinația. Nu era o scenă plăcută. Cea mai înaltă structură era un horn din care ieșea fum negru ce se înălța spre cerul înnorat. Pietrele netrebuincioase erau făcute grămezi în jurul clădirilor murdare și nu creșteau copaci la o sută de metri împrejurul lor.

Clare spuse:

– Galeria principală este chiar în mijlocul acelor clădiri. E folosită pentru ventilație, acces și scoaterea cărbunelui afară. Făcu un gest spre stânga. Nu o poți vedea de aici, dar mai este și o mică galerie mai veche, numită Bychan. E folosită acum mai mult pentru ventilație și uneori pentru acces la galeria din capătul estic.

Deşi se aflau cam la o jumătate de kilometru distanţă, zgomotul unui motor se auzea bine.

– Zgomotul ăsta înfiorător vine de la maşina care pompează apa din mină? o întrebă Nicholas.

– Da, e o maşină Newcome veche. Pompele moderne Watts sunt mult mai puternice.

El îşi mână calul şi coborâră de pe deal.

– Maşinăria este una dintre probleme?

Ea încuviinţă.

– Nu doar că e prea mică pentru o mină de mărimea asta, dar e veche de o sută de ani şi nu se mai pot baza pe ea.

– De ce n-a fost înlocuită? Când a cumpărat mina, Michael Kenyon plănuia să modernizeze echipamentul ca să crească producţia.

– Lord Michael a făcut câteva îmbunătăţiri în primele câteva luni, dar şi-a pierdut repede interesul şi a lăsat conducerea minei în seama lui George Madoc, explică ea. Mina are câteva căi de acces vechi – tuneluri subterane prin care se scurge apa de la nivelele de jos – aşa că Madoc a hotărât că ar fi o risipă de bani să cumpere o pompă mai bună. Asta e şi scuza lui că foloseşte un troliu prea vechi ca să ridice şi să coboare încărcături. O maşină modernă cu aburi ar fi mai rapidă, mai puternică şi mult mai sigură.

– Madoc are o gândire mărginită. Echipamentele noi ar fi scumpe, dar şi-ar recupera iute banii investiţi. Mă mir că Michael nu mai controlează operaţiunile zilnice din mină – a avut întotdeauna minte pentru afaceri.

Nicholas îi aruncă o privire lui Clare.

– Aşa cum ştii, familia Davies a fost proprietara minei pe vremuri, dar bunicul meu a considerat-o o neplăcere mai mare decât profitul obţinut. Michael a devenit interesat de mină pe când venea în vizită pe la mine. S-a gândit că, fiind mai bine administrată, ar putea fi foarte profitabilă, aşa că a făcut o ofertă. Bunicul meu a fost încântat să scape de pacostea de a conduce mina, atâta timp cât îşi păstra dreptul de proprietate asupra pământului.

– Deci de asta şi-a schimbat mina proprietarul, spuse ea pe un ton sec. Nimeni nu s-a ostenit să le explice oamenilor care lucrau acolo. Se spunea că Lord Michael a făcut o pasiune trecătoare pentru vale, aşa că a cumpărat o casă şi o afacere dintr-un impuls de moment.

– E ceva adevăr în asta – Michael s-a îndrăgostit de zona asta din Ţara Galilor de prima dată când a fost în vizită la Aberdare. Ca fiu mai mic, nu avea dreptul să moştenească pământ din familie, aşa că a achiziţionat conacul Bryn în acelaşi timp cu mina. Lui Nicholas îi veni un gând. A neglijat casa la fel de mult ca şi mina?

– Din câte ştiu, Lord Michael n-a mai pus piciorul în vale de ani întregi. S-au pierdut cel puţin alte cincisprezece slujbe când a fost închis conacul Bryn. Clare îşi însoţi ultima frază cu o privire abătută.

Nicholas tresări.

– Oamenii n-au dus-o prea bine în vale, nu?

– Lucrurile au mers prost ani întregi. Doar disperarea m-a făcut să caut ajutor la un păcătos ca tine.

Văzând sclipirea răutăcioasă din ochii ei, el zise repede:

– Măcar a fost o idee bună. Uite ce ocazie minunată de martiriu creştin îţi dau.

Privirile li se încrucişară şi amândoi izbucniră în râs. La naiba, îi plăcea această femeie şi simţul umorului acerb pe care-l avea. Era mai mult decât capabilă să-şi susţină opiniile în faţa lui.

Amândoi deveniră serioşi când ajunseră la clădirile sumbre. El întrebă:

– Ce e larma aia înfiorătoare care vine din magazia cea mare?

– Cărbunele este ales şi pus pe categorii. Majoritatea celor care lucrează la suprafaţă sunt acolo.

El îndepărtă mizeriile ce căzuseră pe mâneca lui albă.

– Asta pare să fie sursa prafului de cărbune care acoperă tot ce se vede.

– Întrucât îşi place să porţi negru, n-ar trebui să te deranjeze. Gesticulă înspre un şopron. Putem lăsa caii aici.

Pe când descălecau, un bărbat vânjos le ieşi înainte. Clare zise:

– Lord Aberdare, iată-l pe Owen Morris.

– Owen! Nicholas îi întinse mâna. Ridicând tonul ca să acopere zgomotul maşinăriei şi huruitul cărbunelui, el spuse: Clare nu mi-a spus cum îl cheamă pe ghidul meu.

Minerul zâmbi şi dădu mâna cu Nicholas.

– Nu eram sigur că mă vei recunoaşte după atâţia ani.

– Cum aş putea să te uit? Le-am arătat şi altora cum să momească păstrăvii, dar tu eşti singurul care a dovedit un adevărat talent la asta. Marged e bine?

– Da. Chiar mai frumoasă decât atunci când ne-am căsătorit, spuse Owen cu afecţiune. Va fi încântată că ţi-ai adus aminte de ea.

– Merită cu prisosinţă să mi-o amintesc. Sigur că abia îndrăzneam să o salut, de teamă să nu-mi frângi tu gâtul.

Pe când vorbea, Nicholas studia faţa vechiului său prieten. Sub praful de cărbune, Owen avea paloarea caracteristică minerilor, dar părea sănătos şi fericit. De mic, avusese o seninătate sufletească de invidiat.

Owen îi spuse:

– Mai bine te schimbi în haine de miner. Ar fi păcat să-ţi strici hainele astea elegante de la Londra.

Nicholas îl urmă supus pe Owen într-o magazie şi îşi scoase veşmintele, apoi îşi puse o cămaşă, o haină largă şi nişte pantaloni rezistenţi, ca aceia purtaţi de Owen. Deşi hainele din flanel aspru fuseseră bine spălate, tot mai aveau impregnată mizerie în ele. Zâmbi când îşi completă ţinuta cu o pălărie de fetru matlasată. Croitorul lui din Londra ar fi făcut o criză de nervi dacă l-ar fi văzut aşa.

– Pune astea printr-o butonieră, îl îndemnă Owen când îi dădu două lumânări. Ai cremene şi amnar?

Nicholas avea, dar nu i se amintise, aşa că le lăsase în propriile haine. Când mută cutia cu iască în buzunarul hainei de flanel, întrebă:

– Şi altceva?

Minerul scoase o mână de argilă dintr-o cutie de lemn și făcu o grămăjoară în jurul celor două lumânări.

– Ia una din astea. Când va trebui să ne târâm, vei putea folosi argila să-ți fixezi lumânarea de pălărie.

Ieșiră din magazie și o găsiră pe Clare așteptând, îmbrăcată și ea pentru lucrul în mină. În hainele acelea largi, arăta ca un băiețandru.

– Vii cu noi? o întrebă Nicholas, surprins.

– N-ar fi prima dată când cobor în mină, zise ea pe un ton nepăsător.

Dorindu-și să o protejeze, ar fi vrut să-i interzică să intre, dar avu înțelepciunea să-și țină gura. Nu numai că nu avea nici un drept să-i dea ordine lui Clare, dar ea avea mai multă experiență decât el în ceea ce privește minele. Și, după expresia de pe fața ei, probabil că l-ar fi mușcat dacă ar fi încercat s-o oprească. Zâmbi în sinea lui. Nu că nu i-ar fi plăcut să fie mușcat, dar nu era nici timpul, nici locul potrivit.

Trebuiră să ocolească troliul ca să ajungă la gura minei. Troliul era un ax uriaș ce semăna cu o moară de apă rulcată pe o parte. Învârtit de mai mulți cai, alimenta scripeții ce atârnau deasupra galeriei principale.

Când se apropiară, un coș plin ochi cu cărbune ajunse la suprafața galeriei. Doi muncitori îl înclinară pe o parte și vărsară conținutul într-o căruță. Când cărbunele zăngăni în căruță, un om mai în vârstă ieși dintr-o baracă.

– Ăsta-i vizitatorul tău, Owen?

– Da. Lord Aberdare, el e domnul Jenkins, lucrează la șantaj. Răspunde de tot ce intră și iese din mină.

Nicholas îi întinse mâna. După o clipă de nedumerire, omul o luă și o strânse în grabă, apoi își atinse șorul pălăriei.

– E o onoare, milord.

– Dimpotrivă. Pentru mine e un privilegiu faptul că vizitez mina. O să încerc să nu stau în drumul oamenilor. Examină galeria deschisă. Cum coborâm?

Domnul Jenkins opri unul dintre scripeți și râse înăbușit.

– Aprinde-ţi lumânarea de la cea din baracă, apoi apucă frânghia, milord.

Uitându-se mai îndeaproape, Nicholas văzu că frânghia avea mai multe bucle, prinse la diferite nivele.

– Doamne sfinte, aşa intră şi ies oamenii din galerie? Credeam că metoda obişnuită constă în nişte cuşti metalice.

– Da, în minele moderne, răspunse Clare.

Dar Penreith era o mină veche şi foarte periculoasă, fapt pentru care Nicholas se afla acolo. Îl urmări pe Owen cum îşi aprindea lumânarea, apoi intră într-o buclă şi se aşază, ţinând cu o mână de frânghie. Foarte conştient că atârna deasupra unui hău de 30 de metri, Nicholas făcu la fel. Se simţea pus la încercare. N-ar fi avut nici o importanţă că era contele ţinutului dacă nu ar fi avut curajul să facă tot ceea ce făceau minerii zi de zi.

Să facă un lucru periculos nu era însă nici pe departe la fel de greu cât s-o vadă pe Clare făcând la fel. Când ea trecu peste prăpastie, Nicholas trebui să-şi reprime din nou instinctul protector.

Cu un scârţâit, scripetele începu să se învârtă şi îi lăsă în jos în beznă, atârnând de sfoară ca nişte căpăţâni de usturoi. Flăcările lumânărilor pâlpâiau tare în curentul de aer. Se roteau pe măsură ce coborau şi Nicholas se întrebă dacă minerii nu ameţeau vreodată cât să cadă în gol. Clare era agăţată deasupra lui, la mică distanţă, aşa că îşi fixă privirea pe spatele ei subţire. Dacă ar fi dat semne că se dezechilibra, ar fi apucat-o imediat. Dar ea era la fel de calmă ca şi cum ar fi luat ceaiul în faţa şemineului.

Pe când lumina de deasupra puţului slăbea, el văzu sub ei un punct roşu care se mărea. Mai devreme, Clare îi pomenise de un foc care ardea în fundul puţului, ca parte a sistemului de ventilaţie. Asta explica fumul şi căldura aerului ce se înălţa în jurul lor; de fapt, coborau într-un horn.

Se uită din nou în jos şi văzu că focul dispăruse parţial, acoperit de un obiect negru uriaş care se repezea în sus cu o viteză letală.

Se încordă instinctiv, deşi numai Dumnezeu ştia ce ar fi putut face să împiedice ciocnirea.

Obiectul trecu brusc pe lângă ei, ratându-l pe Owen la mică distanţă. Minerul nici nu clipi. Nicholas răsuflă uşurat când văzu că nu era decât un coş cu cărbune. Însă, dacă frânghia care îi ţinea s-ar fi legănat mai tare, unul dintre ei ar fi putut fi lovit. Categoric, mina avea nevoie de un motor cu aburi pentru ventilaţie şi de cuşti metalice pentru deplasare.

După vreo două minute, coborârea lor încetini şi se opriră la câţiva metri de o parte a focului bubuitor folosit pentru ventilaţie. Când coborâră de pe frânghie, Nicholas văzu că se aflau într-o galerie mare. La câţiva metri de ei, nişte oameni cu feţele înnegrite de praf încărcau alt coş pentru a fi ridicat. El remarcă:

– Locul ăsta seamănă bine cu unele zone din iad pe care le descria tatăl tău cu atâta savoare.

Clare zâmbi puţin.

– Cred că te simţi ca acasă aici, Bătrâne Nick.

Îi zâmbi şi el, dar nu se simţea deloc ca acasă. Jumătatea lui de ţigan tânjise întotdeauna după aer curat şi spaţii deschise, de care nici nu putea fi vorba în puţ. Tuşi şi clipi din ochii care îl înţepau de la fum, amintindu-şi de ce curiozitatea nu îl împinsese să coboare aici când era copil.

– Vom merge în galeria din vest, zise Owen. Nu e prea aglomerată în acel capăt, aşa că veţi vedea mai mult.

Vreo şase tuneluri ieşeau din galeria principală. Când traversară spre cel ce avea să-i ducă la destinaţie, fură nevoiţi să evite vagonetele pline de cărbune.

– Aşa se transportă cărbunele, explică Owen când trecu primul pe lângă ei, împins de doi adolescenţi. Unul conţine 250 kilograme de cărbune. Flăcăii care le împing se numesc vagonetari. Minele mai mari au şine pentru vagonete – uşurează munca.

Intrară pe un culoar, cu Owen în frunte, urmat de Clare, iar Nicholas încheind şirul. Acoperişul nu era destul de înalt încât Nicholas să stea drept. Deveni conştient de mirosul umed de stâncă, atât de diferit de cel al pământului reavăn de pe un câmp proaspăt arat.

Owen spuse peste umăr:

– Gazul e o mare problemă. Gazul de mină se acumulează în fundul galeriilor părăsite – şi te sufocă. Gazul inflamabil e şi mai rău pentru că ia foc. Când devine prea gros, unul dintre flăcăi se târăşte prin el, dă foc la gaz, apoi se întinde pe jos şi lasă flăcările să treacă peste el.

– Doamne, asta pare curată sinucidere!

Owen îi aruncă o privire peste umăr.

– Aşa şi este, dar asta nu înseamnă că trebuie să ieşi în deşert numele Domnului. Chiar dacă eşti un lord, adăugă el, cu un licăr slab în ochi.

– Ştii că am fost întotdeauna mai profan de felul meu, dar o să încerc să-mi controlez limbajul. Îi trecu prin minte că şi Clare îl considera probabil un hulitor. Poate că trebuia să înceapă din nou să înjure în ţigăneşte. Acum că ai pomenit de asta, am auzit de arderea gazului inflamabil, dar credeam că s-a renunţat la practică din cauză că e prea primejdios.

– Asta e o mină tradiţională, milord, spuse Owen pe un ton sec.

– Dacă ai de gând să mă certi că hulesc, va trebui să-mi spui iar Nicholas. Îşi şterse fruntea cu dosul mâinii. Mi se pare mie sau e mai cald decât la suprafaţă?

– Nu ţi se pare, răspunse Clare. Cu cât înaintezi mai mult, cu atât creşte temperatura înăuntru. Se uită peste umăr. Aproape ca în iad, să ştii.

Nicholas zâmbi până când călcă pe ceva moale care scoase un sunet strident, apoi o zbughi râcâind cu ghearele. Pe când se chinuia să-şi recapete echilibrul, îşi izbi capul de tavan şi se încovoie, înjurând. În ţigăneşte.

Clare se întoarse spre el, îngrijorată.

– Ai păţit ceva?

El îşi pipăi capul cu grijă.

– Pălăria matlasată pare să mă fi salvat să-mi iasă creierii din cap. Pe ce am călcat?

Ea îl atinse pe frunte cu mâna ei răcoroasă.

– Probabil pe un șobolan. Sunt o mulțime aici jos.

Owen, care se oprise și el, adăugă.

– Și îndrăzneți, nu glumă. Câteodată fură mâncare chiar din mâna băieților.

Pornind din nou, Nicholas spuse:

– S-a gândit cineva să aducă o pisică în subteran?

– Sunt mai multe și trăiesc ghiftuite și fericite, zise Clare. Dar sunt întotdeauna mai mulți șobolani și șoareci.

Se auzi un zăngănit slab în fața lor și, când ajunseră la o cotitură, Nicholas văzu o ușă de metal care bloca tunelul. Owen strigă:

– Huw, deschide ușa!

Ușa se deschise cu un scârțâit și un băiețel, care n-avea mai mult de șase ani, scoase capul afară.

– Domnule Morris! exclamă el, încântat. E mult timp de când nu v-am văzut.

Owen se opri și ciufuli părul băiatului.

– Am lucrat în galeria din partea estică. Cum e viața de vânător?

Huw spuse cu nostalgie în glas:

– E ușoară, dar mă simt uneori cam singur în beznă toată ziua. Și nu-mi plac deloc șobolanii, domnule.

Owen luă una dintre lumânările de rezervă și o aprinse, apoi i-o întinse copilului.

– Taică-tău nu-ți dă lumânare?

Huw scutură din cap.

– Zice că-s prea scumpe pentru un copil care câștigă doar patru peni pe zi.

Nicholas se încruntă. Băiatul lucra în gaura asta neagră de iad pentru doar patru peni pe zi? Îngrozitor!

Trecură prin ușă și își continuară drumul prin galerie. Când se îndepărtară suficient cât să nu mai fie auziți, Nicholas spuse:

– Ce naiba face un copil atât de mic aici în mină?

– Tatăl lui vrea bani, spuse Clare pe un ton aspru. Mama lui Huw a murit şi tatăl lui, Nye Wilkins, este un beţiv, o brută lacomă, care a adus copilul în mină când avea doar cinci ani.

– Jumătate din mineri frecventează capela, cealaltă jumătate, cârciuma, adăugă Owen. Acum patru ani, Clare a noastră a luat cuvântul la capelă şi a spus că locul copiilor este la şcoală, nu în mină. A fost multă tevatură, dar, înainte să se sfârşească ziua, fiecare om de la Capela Sionului a promis că nu-şi va pune copiii la muncă înainte să împlinească zece ani.

– Un bărbat ar trebui să aibă mult curaj să i se opună. Tare aş vrea să fi fost acolo, comentă Nicholas. Bravo, Clare!

– Fac şi eu ce pot, spuse ea, posomorâtă, dar nu e niciodată de ajuns. Sunt cel puţin vreo zece băieţi de vârsta lui Huw în subteran. Fac pe vânătorii, stau toată ziua în beznă, la uşile astea prin care se controlează mişcarea aerului în galerii.

Trecură de o galerie astupată cu nişte scânduri bătute în cuie.

– De ce este blocată trecerea prin tunelul ăsta? întrebă Nicholas.

Owen se opri.

– La capăt, roca se schimbă şi filonul de cărbune dispare. Se încruntă uşor. Ciudat că e blocat. Sunt o mulţime de galerii părăsite.

– Poate că gazul de mină e foarte periculos în tunelul ăsta, sugeră Clare.

– Probabil, zise Owen.

Îşi continuară drumul, lipindu-se de pereţii stâncoşi de câte ori trecea un vagonet. Ajunseră în cele din urmă la capătul galeriei. Într-un spaţiu îngust, cu formă neregulată, lucrau vreo zece oameni cu sape şi lopeţi. După ce aruncară vizitatorilor câteva priviri impasibile, îşi văzură mai departe de treabă.

– Sunt mineri tăietori. Lucrează în abataj, ceea ce înseamnă că, pe măsură ce se scoate cărbunele, piatra

rămasă în urma lor este aleasă, iar grinzile sunt mutate mai în față ca să susțină spațiul de lucru.

Se uitară la ei în tăcere. Se folosea lut moale pentru a fixa lumânările în diverse locuri, astfel ca mâinile minerilor să rămână libere. Fiecare avea în spate un coș pentru cărbune, căci un miner era plătit după cantitatea extrasă. Nicholas era fascinat de felul în care își contorsionau oamenii corpurile ca să ajungă la cărbune. Unii îngenuncheau, unul stătea întins pe spate, nemișcat, iar altul stătea mult aplecat ca să poată tăia în capătul filonului.

Privirea îi rămase fixată pe minerul de la capătul galeriei. Spuse în șoaptă:

- Bărbatul ăla nu are lumânare. Cum vede ce face?

- Nu vede, răspunse Clare. Blethyn e orb.

- Vorbești serios? zise Nicholas, nevenindu-i să creadă. Mina e prea periculoasă pentru un orb. Și cum își dă seama dacă taie cărbune sau piatră?

- După pipăit și sunetul pe care îl scoate târnăcopul, zise Owen. Blethyn știe toate cotloanele din mina asta – odată, când o inundație ne-a luat lumânările, ne-a scos de-aici pe șase dintre noi.

Unul dintre mineri spuse:

- E timpul să mai punem o încărcătură.

Altul se îndreptă de spate și își șterse sudoarea de pe frunte.

- Da, Bodvill. E rândul tău să pui praful de pușcă.

Un om voinic, taciturn își lăsă târnăcopul, luă un burghiu mare și începu să găurească în stâncă. Ceilalți mineri își puseră uneltele în coșuri și începură să le împingă înapoi prin tunel. În timp ce vizitatorii stăteau și se uitau, Owen explică:

- Când gaura e suficient de adâncă, va fi umplută cu praf de pușcă, apoi i se dă foc cu un fitil care arde lent.

- Explozia nu va prăbuși galeria?

- Nu și dacă e făcută cum trebuie, răspunse Clare.

Percepând încordarea din puținele ei cuvinte, Nicholas se uită uimit la Clare și observă că și ea părea pe punctul de a exploda. Preț de o clipă, se întrebă de ce.

Apoi își dădu seama de răspunsul evident și simți nevoia să-și dea o palmă.

Aproape uitase că tatăl ei murise în subteran, dar Clare nu; profilul ei încordat spunea clar cât o costa să se afle în mină. Ar fi vrut s-o ia în brațe și să-i spună ceva liniștitor, dar își reprimă impulsul. Judecând după expresia ei, nu avea nevoie de milă.

Ultimul miner care părăsi zona fu un individ îndesat, musculos și bătăios. Când ajunse în dreptul vizitatorilor, se opri și își miji ochii la Nicholas.

– Ești Contele Țigan, nu-i așa?

– Așa mi s-a spus.

Omul scuipă la picioarele lui.

– Spune-i nenorocitului tău de prieten, Lord Michael, să stea cu ochii pe Madoc. Bătrânul George o duce mai bine decât oricare director de mină. Minerul se întoarse la coșul său și îl împinse din tunel.

Când omul se făcu nevăzut, Nicholas întrebă:

– Crezi că Madoc fură din profiturile minei?

– Nu pot să zic asta, spuse Owen, stânjenit. Ar fi o acuzație gravă.

– Ești prea corect, zise Clare. Lasă un director lacom sub oblăduirea unui proprietar nepăsător și va delapida cu siguranță.

Nicholas interveni:

– Dacă e adevărat și află Michael, n-aș vrea să fiu în pielea lui Madoc. Michael a fost întotdeauna iute la mânie.

Bodwell scoase burghiul și începu să îndese praf de pușcă în gaură.

– E timpul să plecăm, spuse Owen. Vreau să vă arăt și altceva pe drumul de întoarcere.

După ce o luară puțin înapoi, ajunseră la un tunel care ducea spre o galerie enormă, al cărei tavan era susținut de stâlpi pătrați masivi. Ridicând lumânarea să lumineze zona, Owen spuse:

– Voiam să vedeți cum se extrage cărbunele din straturi și din stâlpi. La filoanele mai mari se lucrează de obicei așa. Are avantaje, dar jumătate din cărbune poate rămâne în stâlpi.

Curios, Nicholas examină unul dintre stâlpi şi observă că suprafaţa tăiată grosolan lucea de cărbune.

Owen răcni brusc:

– Ai grijă la cap! Pe când vorbea, îl trase pe Nicholas de braţ şi îl împinse înapoi.

O bucată de stâncă se desprinse şi căzu exact în locul unde stătuse Nicholas, făcându-se fărâme când lovi podeaua. Cutremurându-se, contele se uită la tavanul stâncos.

– Mulţumesc, Owen. Cum de ai văzut la timp?

Cu un pic de umor, Owen îi răspunse:

– Peşterile sunt făcute de Dumnezeu şi sunt foarte stabile. Pe de altă parte, minele, fiind făcute de oameni, se prăbuşesc întotdeauna. Lucrând mult timp, înveţi să te uiţi mereu la ce e deasupra ta. Trebuie să ai minte şi putere ca să poţi fi miner.

– Mai bine tu decât să fiu eu, zise Nicholas pe un ton sec. Un ţigan ar muri dacă ar fi silit să muncească aici jos.

– E uşor să mori – prea uşor în mina asta. Owen făcu semn spre o grotă întunecată. Madoc vrea să fure material şi din stâlpi – să ia mai mult cărbune din ei. Zice că e o risipă să-i lase aşa.

Nicholas se încruntă.

– N-o să se prăbuşească tavanul?

– S-ar putea. Owen arătă înspre una dintre grinzile de lemn. Ar trebui suficiente grinzi, dar Madoc nu vrea să dea bani pe mai mult lemn decât e obligat să cumpere.

Nicholas se strâmbă.

– Am şi început să-l detest pe Madoc, şi nici nu l-am cunoscut încă.

– Aşteaptă să-l întâlneşti, spuse Clare cu duritate. Ai să îl urăşti.

– Ce ai spus nu este vrednic de o creştină, Clare, zise Owen cu un uşor reproş. Hai, veniţi, e timpul să plecăm.

Ieşind după el din galerie, Clare spuse cu pocăinţă în glas:

– Ai dreptate. Îmi pare rău.

Lui Nicholas nu-i părea rău că se întorceau. În timp ce o urma pe Clare, stătea cu un ochi la tavan şi cu celălalt la şoldurile ei mlădioase. Sosise timpul să se gândească la ce va face în privinţa sărutului din acea zi.

Când ajunseră la galeria principală şi se întoarseră spre puţul din faţa lor, Owen îşi înclină capul.

– Pompa nu mai funcţionează.

Nicholas ascultă cu atenţie şi constată că huruitul îndepărtat al motorului se oprise şi se lăsase o tăcere mormântală.

– Se întâmplă des?

– O dată sau de două ori pe săptămână. Sper că inginerii pot să o repare repede. Cu toată ploaia asta de primăvară, va fi inundaţie dacă pompa nu merge mai mult de o oră sau două.

Se întoarse pe unde venise. Nicholas se luă după el, apoi se opri când auzi o bubuitură seacă. Răsuna straniu prin galerii şi tuneluri şi trimitea vibraţii prin stânca de sub tălpile lor.

Owen spuse peste umăr:

– E treaba lui Bodvill.

Deodată, Clare se întoarse cu faţa la drumul pe care veniseră, cu o expresie speriată pe chip.

– Ascultaţi!

Speriat şi el, Nicholas privi în aceeaşi direcţie. De la o cotitură la cam două sute de metri în urma lor, nu mai avea vizibilitate, dar aerul era foarte comprimat şi se simţea ceva gonind spre ei, sunând ca un lichid pe care nu-l recunoştea.

Înainte să poată deschide gura să întrebe ce se întâmpla, un val uriaş se năpusti de la cotitură, umplând întregul puţ şi venind spre ei cu o viteză incredibilă.

capitolul 10

Îndată ce apăru valul, Owen răcni:

– Căţăraţi-vă pe pereţi şi ţineţi-vă bine! Eu o să încerc să-l ajut pe Huw. Flacăra lumânării dispăru după ce omul o luă la fugă.

Clare îl apucă pe Nicholas de braţ şi îl trase înspre cel mai apropiat stâlp de lemn.

– Repede! Trebuie să ajungem cât mai aproape de tavan.

Înţelegând situaţia, Nicholas lăsă lumânarea să-i cadă, o prinse pe Clare de talie şi o sui cât mai sus posibil. Ea se căţără pe perete, găsind proptele în stânca grosolan tăiată, iar Nicholas veni după ea. Lumânarea ei prinsă în borul pălăriei, care se legăna nebuneşte, îi lumină un fel de cârlig ce lăsa un spaţiu de câţiva centimetri între stâlp şi peretele stâncos. Reuşi să se agaţe de el cu un braţ, pe celălalt ţinându-l în jurul taliei lui Clare.

Apoi apa înfuriată năvăli asupra lor, stingând lumânarea şi acoperindu-i complet. Curentul îi biciuia cu furie şi lui Nicholas îi trebui toată puterea lui să se ţină de stâlp. Ceva greu îi lovi şi apoi se îndepărtă, fiind cât pe ce s-o smulgă pe Clare din strânsoarea lui.

Pe când se încorda s-o ţină bine, în ciuda forţei apei spumegânde, ea se lipi de el, înspăimântată. De îndată ce o apucă bine, o întoarse împotriva curentului până ce spatele ei se sprijini de peretele stâncos, iar corpul lui era ca o pavăză în faţa ei. Îl lovi alt obiect în coaste şi îi tăie puţina răsuflare pe care o mai avea, dar Clare nu fu atinsă de această dată.

Secundele treceau şi apa nu se retrăgea. Când arsura din plămânii săi deveni insuportabilă, începu să se întrebe dacă era soarta lor să se înece aici, departe de cer şi vânt. Îşi lipi faţa de părul lui Clare, simţind şuviţele mătăsoase ce se răsuceau pe obrazul lui. Ce păcat! Ce păcat de două vieţi. Se gândise că aveau mai mult timp în faţă...

Vedea negru în faţa ochilor şi strânsoarea lui Clare începea să slăbească, dar curentul începu să se domolească. Simţind că nivelul apei scădea, îşi întoarse faţa în sus şi descoperi că era un spaţiu îngust cu aer între apă şi tavan.

Chiar când trăgea cu disperare aer în plămâni, îşi trecu braţul peste spatele lui Clare, apoi o ridică să respire şi ea. Capul îi ieşi la suprafaţă şi fu zguduită de un acces

de tuse. În bezna plină de pericole, părea foarte fragilă, aşa că o strânse din nou.

Preţ de câteva minute, rămaseră agăţaţi unul de celălalt şi se desfătară cu luxul de a respira. Nivelul apei scăzu încet până se stabiliză la câteva zeci de centimetri de tavan. Nicholas întrebă:

– Ai idee ce naiba s-a întâmplat?

Clare tuşi iar, apoi reuşi să spună:

– Încărcătura cu praf de puşcă a deschis probabil un izvor ascuns. Se întâmplă câteodată, dar inundaţia nu e de obicei atât de abundentă.

– Şi pompa e stricată, zise el, mâhnit. Sper să o repare în curând.

Curentul rece îi învăluia încă, şi lemnul era singurul lor punct de sprijin. Bâjbâi cu piciorul stâng până dădu de o ieşitură solidă în stâncă, ceea ce îi reduse încordarea din braţ. Se întrebă cât timp vor rămâne blocaţi acolo; în cele din urmă, frigul şi oboseala aveau să-i doboare.

– Dacă nivelul apei începe să crească din nou, va trebui să înotăm spre ieşire, dar în beznă riscăm să ne rătăcim la intersecţia unor tuneluri. Pentru moment, cred că e mai bine să rămânem aici şi să ne rugăm să scadă.

Încercând să fie veselă, Clare spuse:

– Tu să te rogi? Cred că am apă în urechi.

El râse în barbă.

– Prietenul meu, faimosul Michael, era soldat înainte să ajungă un om bogat. A spus odată că nu există necredincioşi pe câmpul de luptă.

Simţi că ea se amuza un pic, dar îi trecu repede. Când vorbi, vocea îi era încordată.

– Crezi că Owen şi Huw au reuşit să scape de furia apei?

– Ar trebui să fie în siguranţă, zise el, sperând că optimismul său nu era deplasat. Owen era la ceva distanţă în faţa noastră şi nu cred că era prea departe de uşa la care lucra băiatul. Poate s-au suit pe un stâlp, ca noi, sau, cu puţin noroc, au fugit pe uşă şi au închis-o

după ei. Asta ar fi încetinit apa şi le-ar fi permis să ajungă undeva mai sus.

– Doamne sfinte, sper că aşa a fost, şopti ea. Dar unde mai pot fi alţi mineri prinşi de ape? Probabil că Bodvill nu s-a retras prea departe după ce a detonat încărcătura.

Ea tremura din toate încheieturile. Ghicind de ce, el o întrebă:

– Tatăl tău a fost ucis în zona asta?

– Nu. S-a întâmplat la celălalt capăt al minei. După o tăcere lungă, izbucni: Urăsc locul ăsta! Doamne, cât îl urăsc! Dacă aş putea să închid mina mâine, aşa aş face. Atâţia au murit aici. Atâţia... Vocea i se stinse şi îşi ascunse faţa cu braţul.

– Ai mai pierdut pe cineva important pentru tine? o întrebă el încet.

La început se aşternu tăcerea în care nu se auzea decât clipocitul valurilor făcute de apă. Apoi ea spuse cu o voce frântă:

– Pe vremuri... am avut un iubit. Eram amândoi foarte tineri – eu de 15 ani, Ivor cu un an mai mare. Dar îl admiram, şi el mă admira pe mine. Ne uitam cu nesaţ unul la celălalt. Câteodată, după ce plecam de la capelă, stăteam de vorbă, încercând să exprimăm ce simţeam şi folosind cuvinte pe care le putea auzi oricine. Se cutremură, apoi termină în cuvinte sumbre, mai expresive decât melodrama. Înainte ca lucrurile să evolueze între noi, a avut loc o explozie de gaz în mină. El a fost ars de viu.

Crescând în vale, Nicholas văzuse înfiripându-se pasiunea inocentă a tinerilor săteni care îşi găseau partenerii de viaţă. Cu toate că un cinic ar fi putut spune că asemenea relaţii aveau la bază pofta animalică, Nicholas ştia că nu era aşa; trebuia să se gândească doar la curtea pe care i-o făcuse Owen lui Marged. La început, cei doi tineri erau stângaci şi radiau de fericire când erau împreună, aşa că te durea să-i vezi laolaltă. Pe Nicholas îl rodea invidia; el nu fusese niciodată atât de inocent.

La 15 ani, Clare fusese probabil ca Marged – cu spiritul pur şi inima credincioasă. Era oare tânărul Ivor vrednic de darul pe care i-l făcea prima lui iubire? Clare nu avea să ştie niciodată, aşa cum nu avea să fie trădată niciodată, căci iubitul ei murise când se iveau nenumărate posibilităţi pentru dragostea lor abia înfiripată.

De când intraseră în mină, Nicholas se silise să-şi reprime instinctele protectoare faţă de Clare. Abandonă însă lupta şi îi oferi consolare aşa cum putea. Îi şopti:

– Ai atâta curaj să te aventurezi în adâncimile astea.

Înclinându-şi capul, atinse cu buzele faţa udă a lui Clare, urmărindu-i conturul obrazului.

Ea scoase un suspin slab, întrebător, când li se întâlniră buzele, capul căzându-i pe umărul lui. Gura ei era caldă, într-un contrast ispititor cu obrazul ei rece. Apa îi susţinea greutatea şi era uşor să-i modeleze trupul dornic pe al lui. Veşmintele îmbibate de apă se lipeau şi se încălzeau acolo unde se atingeau, creând o senzaţie de goliciune. Ei nu părea să-i pese că el îşi pusese coapsa între ale ei, sau că sânii i se lipiseră de pieptul lui.

La început o sărută fără pasiune, aproape cast. Dar nu mai era nimic cast în dorinţa pe care i-o stârnea ea. Încercă să-şi desfacă puţin buzele, iar gura ei se deschise sub a lui şi îşi sorbiră delicat răsuflările.

Încurajat, Nicholas îi atinse buzele cu limba. Clare făcu o mişcare uşoară, surprinsă şi, preţ de un moment chinuitor, el se gândi că ea va hotărî că îi dăduse sărutul pe acea zi. Dar, în schimb, limba ei o atinse cu sfială pe a lui, iar mâinile i se plimbară pe spatele lui.

Avea gust dulce, asemenea vinului de primăvară. El ştia că era o nebunie să aibă asemenea dorinţe când vieţile le erau în pericol, dar, pentru un moment, uită de apă, de întuneric, de primejdia în care se aflau. Doar Clare conta. El ridicase un genunchi, aşa că ea se stătea acum mai bine pe coapsa lui, cu picioarele lângă ale lui. Îi răspundea cu întregul ei trup, fluid asemenea apei din jurul lor. Era ceva profund erotic în felul în care îl explora, un gen de desfrâu inocent.

Clare se aşteptase să fie asaltată de insistenţele voluptuoase ale lui Nicholas, dar, în cele din urmă, doar o sărută pe gură ca de obicei. Însă nu se aşteptase la aşa o tandreţe înnebunitoare. Ştia din instinct că această îmbrăţişare era diferită de celelalte două dinainte, când îi testase la rece reacţiile şi doar o zăpăcise. Acest sărut era împărtăşit, căci primejdia îi apropiase, nu mai erau adversari.

Dar pericolul nu trecuse. Fără tragere de inimă, îşi întoarse faţa de la el.

– Cred... că e timpul să ne oprim.

– Crezi? Nu eşti sigură?

Înainte să îi poată răspunde, gura lui o găsi iar pe a ei, ţesând o vrajă care îi risipi orice urmă de raţiune. Se trase mai aproape de el, apoi tremură când mâna lui îi atinse sânul. Mângâierea uşoară o stârni în mod şocant.

Totodată, o cuprinse sentimentul de vină şi o stânjeneală groaznică, atunci când îşi dădu seama că vintrele ei se frecau de ale lui într-un mod vulgar. Se smulse de lângă el, spunând cu fermitate:

– Sunt sigură.

El îşi ţinu respiraţia, apoi expiră încet, oftând cu regret.

– Ce păcat! Braţul cu care o ţinea lângă el începu să-şi slăbească strânsoarea, dându-i drumul centimetru cu centimetru.

Ea se dezlipi de coapsa lui, aşa că nu se mai aflau într-o postură atât de intimă. Dar era greu să fie demnă când erau încolăciţi unul pe celălalt şi să-i dea drumul însemna să rişte să se înece.

Acest gând îi reaminti de spaima prin care trecuse când puhoiul o târâse sub apă. Nicholas fusese singurul colac de salvare într-o lume care o luase razna. Dacă n-ar fi fost aşa puternic, aşa tenace, ea ar fi devenit încă una dintre victimele minei.

– Mi-ai salvat viaţa, milord. Îţi mulţumesc.

– Egoism curat din partea mea. Fără tine, casa mea s-ar prăbuşi imediat.

Tachinarea lui îi redeşteptă simţul umorului.

– Dar fără mine care să-ţi complic viaţa, preciză ea, ai fi liber să pleci de la Aberdare.

– Cine a zis că viaţa ar trebui să fie simplă?

Îşi îngropă faţa în locul dintre gâtul şi umărul ei.

Ea îşi ţinu respiraţia. Înţelegerea iniţială cuprindea săruturi; în naivitatea ei, nu ştiuse în câte feluri seducătoare putea să atingă un bărbat o femeie. Încercând să-şi distragă atenţia de la apropierea lor, ea remarcă:

– Apa a mai scăzut cu alte câteva zeci de centimetri.

– Aşa este. E oare cât să stau în picioare fără să mă înec? Îi luă mâna şi i-o aşeză pe stâlp, apoi se îndepărtă de ea.

Degetele ei alunecară pe lemnul ud, lăsând-o fără sprijin în apă. Scoase un ţipăt gâtuit şi dădu să prindă stâlpul, dar apa o duse mai departe, unde nu era decât piatră alunecoasă, de care nu se putea agăţa.

El o prinse imediat şi o aduse înapoi la loc sigur.

– Trebuia să te întreb dacă ştii să înoţi.

Ea scutură din cap. Amintindu-şi că el nu putea s-o vadă, spuse:

– Mă tem că nu.

– Bine, vom încerca din nou, dar cu mai multă grijă.

De această dată, Nicholas îi puse ambele braţe în jurul stâlpului şi se asigură că se ţinea bine de lemn, înainte să se îndepărteze de ea.

– Apa îmi vine până la bărbie, zise el, şi curentul nu este aşa puternic. Cred că e timpul să plecăm. O să te duc în cârcă, domnişoară Morgan. Nu vreau să te pierd în întuneric.

– Sunt cât se poate de acord, spuse ea. Că tot vorbim de întuneric, ai amnar şi cremene? Poate aprindem o lumânare.

– O mai ai pe a ta? Eu mi-am pierdut lumânările când a venit puhoiul. Trebuia să le prind mai bine. Să caut în cutia cu iască. Apa clipoci mai tare când îşi căută cutia şi o ridică la suprafaţă. După o clipă, spuse cu regret în glas: Îmi pare rău, iasca e udă. Păcat că nu sunt

cu adevărat Bătrânul Nick – dacă eram, aş fi putut să aprind o lumânare pocnind din degete.

Apa veni înspre ea când se apropia el.

– Suie-te în spinarea mea, îi spuse.

Ea îşi încolăci braţele în jurul gâtul său şi picioarele în jurul mijlocului, găsind că trupul lui musculos îi oferea mai multă ocrotire decât lemnul. El îi înconjură piciorul stâng cu braţul drept, apoi începu să meargă încet prin apă, cu braţul drept întins înainte ca să nu se lovească de un perete.

Clare spuse:

– Dacă îmi întind un braţ, aş putea pipăi şi eu unde e peretele lateral.

– Bună idee... asta ne-ar ajuta să ne menţinem direcţia.

Se mişca încet şi cu graţie prin apă, muşchii şolduri-lor unduindu-se voluptuos aproape de coapsele ei. Deodată, ea îşi aminti o frântură din conversaţia a două femei mai în vârstă, pe care o auzise fără să vrea. Una era o văduvă care spusese cu neruşinare că dorea să simtă din nou coapsele unui bărbat vânjos între ale ei. Clare se întorsese cu spatele să nu audă remarca vulgară, dar acum o înţelegea mai bine. Deşi nu era vorba despre ceea ce gândise văduva, mişcările lui Nicholas îi provocau o plăcere imensă, aducând în miezul fiinţei sale o stare de încordare minunată. Ar fi vrut să-şi ridice şoldurile pentru el, să potolească dorinţa arzătoare dintre coapsele ei.

În loc de asta, îşi îngropă faţa în ceafa lui. După această intimitate indecentă, cum mai puteau avea o relaţie lipsită de primejdii? Dar, bineînţeles, nu fusese niciodată în siguranţă de când se dusese la Aberdare să-i ceară ajutorul.

Pe când gândurile i se învălmăşeau în cap, degetele ei atinseră peretele din dreapta, simţind piatra cioplită grosolan şi un stâlp ce se afla întâmplător acolo. De două ori trecură pe lângă puţuri deschise.

Apoi atinse ceva diferit. Rece şi neted, dar moale, cu o mulţime de ţepi aspri. Mâna i se duse mai încolo

şi dădu de material. Scoase un ţipăt scurt şi se trase înapoi.

– Ce e? întrebă Nicholas, îngrijorat.

Cu vocea tremurândă, ea spuse:

– Asta... e aici un om înecat...

El se opri din mers.

– E vreo şansă să mai fie încă în viaţă?

Amintindu-şi pielea flască, ea se înfioră şi scuturâ din cap.

– Nu cred.

– E probabil ghinionistul de Bodvill – ceva greu m-a izbit în timpul primei inundaţii şi putea fi un corp. Dacă nu-l mai putem ajuta, va trebui să-l lăsăm aici, Clare.

Tonul lui pragmatic o ajută să se calmeze. Îi fusese teamă să nu fie cadavrul lui Owen, dar prietenul ei era proaspăt bărbierit, pe când acel biet om nu.

Nicholas începu iar să înainteze. După ce se mai depărtară puţin, ea îşi şterse mâna de coapsă – un gest fără nici un rost, căci era complet în apă – şi începu să atingă din nou peretele.

Tunelul părea nesfârşit, mult mai lung ca atunci când avuseseră lumină. Începea să se întrebe dacă trecuseră cumva de galeria principală când Nicholas se opri iarăşi.

– Stai aici. Am dat de o fundătură. După o clipă, adăugă: Nu, tunelul se continuă, dar tavanul este sub nivelul apei.

Clare se încruntă, încercând să-şi amintească.

– Am venit printr-o porţiune cu tavanul jos. Nu cred c-a fost foarte lungă. Îţi aduci aminte? Trebuia să te apleci, să-ţi ferească capul.

– Să fiu sincer, n-am acordat prea multă atenţie. Tot ce-mi amintesc e că uneori mergeam drept, iar alteori nu puteam. I se strecură puţină supărare în voce. Nu vreau să te duc pe sub apă fără să ştiu cât de lungă e porţiunea. Poţi să te ţii de stâlp cât mă duc eu în recunoaştere?

Ultimul lucru pe care îl dorea Clare era să rămână singură într-un tunel inundat, cu un cadavru plutind pe lângă ea, dar spuse, calmă:

– E o proptea la cam zece metri în spatele nostru. O să-mi fie bine acolo.

El se dădu înapoi până când ajunse ea la proptea.

– Poți să te ții bine?

– Lemnul ăsta este tocmai bun să te ții de el, îl asigură ea.

El o sărută repede pe frunte, apoi spuse un pic necăjit:

– Îmi pare rău, am uitat. Mi-am luat sărutul de mâine?

– Cred că, date fiind împrejurările, n-o să ți-l pun la socoteală, spuse ea pe un ton solemn.

– În cazul ăsta... O înconjură cu brațul și o sărută din nou pe gură și mai mult timp.

Îmbrățișarea lui îi trimise prin corp un val de căldură bine-venit, până la degetele înghețate de la picioare. Încercă să pară severă până se îndepărtă el în cele din urmă.

– Ești impertinent, Lord Aberdare.

El râse pe înfundate.

– Bineînțeles.

Apoi, fără să mai ducă pe cineva în spate, înotă până în locul unde era tavanul mai jos. Clare ascultă cu atenție, urmărindu-i mișcările după sunet. El se opri să mai respire adânc, umplându-și plămânii cu cât mai mult aer. Apoi, iute ca o vidră care înoată într-un râu, se făcu nevăzut.

Apa din jurul ei îi păru imediat cu zece grade mai rece. Clare tremură când îi trecură prin minte posibilități îngrozitoare. Dacă se rătăciseră de la galeria principală, Nicholas se putea îndrepta spre pericole nebănuite. Deodată, își spuse cu fermitate să nu-și mai facă griji, Contele Demon dovedise deja că putea să aibă grijă de el și de ea totodată.

Cu toate acestea, i se păru o veșnicie până se întoarse el, gâfâind după aer când ieși la suprafață. Când reuși să vorbească, înotă spre Clare.

– Tunelul o ia în sus un pic pieziș, așa că apa nu e atât de adâncă în capătul celălalt. Cred că putem reuși, dar

nu va fi plăcut – va trebui să-ţi ţii respiraţia până nu mai poţi. Ai încredere în mine să te duc dincolo?

– Desigur – trebuie să-ţi pui casa în ordine. Era uşor de glumit când el se afla din nou cu ea.

El râse şi o trase prin apă până ajunseră la sfârşitul porţiunii cu tavan înalt.

– Respiră adânc de câteva ori şi ia-mă de stânga cu ambele mâini. Când eşti gata, strânge-mă de două ori.

Ea îi îndeplini ordinele, luându-i mâna într-ale ei. Când îi semnală că e pregătită, el se scufundă, trăgând-o după el. Înota pe o parte, forfecând apa cu picioarele sub Clare. Era un mod de a se deplasa fără efort, dar el avusese dreptate în privinţa disconfortului legat de respiraţie. Deşi avea încredere în el, când rămase fără aer, simţi că o cuprinde panica. Voia să ajungă cu orice preţ la suprafaţă. Dar, pe când inima îi bătea ca un ciocan, nu făcu decât să expire încet.

Când nu mai avea decât un minut şi ar fi deschis gura să respire, dar ar fi înghiţit apă în loc de aer, el dădu din picioare şi ieşi la suprafaţă. Din nou se agăţă de Nicholas, înnebunită după aer.

– Curajoasă fată! murmură el, mângâind-o pe spate.

– Nu curajoasă, bolborosi ea. Şi nu fată. Nu sunt decât o profesoară celibatară foarte supărată.

El râse şi o mai sărută o dată. Avea dreptul să-l oprească – depăşise binişor limita – dar nu o făcu. Sărutările lui îi dădeau curaj şi avea nevoie de orice strop pe care îl putea găsi. Avea să-şi facă griji pentru moralitatea ei când va fi în siguranţă, la suprafaţă.

Dorinţa îi pulsa prin vene, revigorându-i corpul epuizat. Îi luă un timp să-şi dea seama că ritmul pulsaţiilor nu era doar în ea, ci de jur împrejurul ei, cuprinzând stânca şi apa. Ridicând capul, spuse cu uşurare:

– Pompa funcţionează din nou.

Cu precauţie, căută fundul apei şi descoperi că putea să stea din nou în picioare şi să-şi ţină faţa deasupra apei, deşi doar puţin.

– Aleluia! Asta merită sărbătorit cu un sărut!

O trase iar în braţe şi îi căută gura cu a lui. Râzând, ea se trase de lângă el.

– Nu te gândeşti decât la sărutat?

– Din când în când, recunoscu el, dar nu am de ales.

O luă în braţe şi o ridică puţin ca să le ajungă gurile la acelaşi nivel. De fiecare dată, îi era mai uşor lui Clare să se topească sub sărutul lui. Încă o dată, se trezi plutind într-un amestec ameţitor de apă şi dorinţă. Raiul într-o mină de cărbune...

Chinuindu-se să-şi revină, se lăsă pe spate şi spuse:

– Dacă nu oprim jocul ăsta, apa va începe să fiarbă în jurul nostru.

– Clarissima! zise el, încântat. Ăsta-i cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

Din fericire, nu încercă s-o mai sărute, căci voinţa ei n-ar mai fi rezistat. După ce o lăsă în jos, atingând fundul cu picioarele, o luă cu un braţ pe după umeri şi îşi continuară drumul.

Ajunseră repede la un perete, care scoase un zăngănit metalic când îl atinse Nicholas cu mâna liberă.

– Cred că am ajuns la uşa unde făcea Huw pe vânătorul.

Slavă Domnului, în zonă se părea că nu sunt copii înecaţi. Nicholas se ghemui şi trecu pe sub uşa cufundată în apă, apoi o strigă pe Clare să-l urmeze.

Când ajunse în cealaltă parte, clipind des, ea fu peste măsură de bucuroasă să vadă apropiindu-se lumânări aprinse. Vreo şase bărbaţi veneau spre ei prin apa până la brâu, cu Owen în frunte. El strigă:

– Clare, Nicholas, voi sunteţi?

– Suntem amândoi aici, teferi şi nevătămaţi, răspunse Nicholas şi o ajută pe Clare să se ridice în picioare. L-aţi scos pe Huw de aici?

– Da, am reuşit. După ce am înotat cu el mai sus, a trebuit să-l duc pe iarbă. Bietul copil, îi era groază să mai stea în mină.

– E un bărbat înecat mai în spate în mină, spuse Clare cu reţinere. Au mai fost răniţi sau victime?

– Ăsta trebuie să fie Bodvill, Dumnezeu să-l ierte, zise Owen. Dar nimeni n-a mai fost omorât sau grav rănit. Am avut noroc.

Unul dintre ceilalţi mineri spuse:

– Ne ducem acum după Bodvill.

– Nu este departe de porţiunea cu tavanul jos, zise Nicholas.

Minerul dădu din cap aprobator, apoi îi duse pe ceilalţi spre uşa metalică. Apa scăzuse constant, iar acum puteau să ia lumânări aprinse cu ei.

Când Clare şi minerii începură să meargă prin apă către galeria principală, Owen spuse:

– Regret că ne-a luat atâta să ajungem la voi. E în faţă o porţiune prin care n-am putut trece până nu s-a reparat pompa.

– N-am păţit nimic, deşi am petrecut şi după-amieze mai plăcute, spuse Nicholas pe un ton sec. E în fiecare zi aşa, sau toată distracţia asta a fost aranjată special pentru mine?

Owen oftă.

– Mi-aş dori eu ca astăzi să fi fost o zi neobişnuită.

Accidentul avea şi o urmare benefică, se gândi Clare pe când înainta cu greu prin apă. Acum că i se atrăsese atenţia lui Nicholas, era dispusă să parieze că vor avea loc curând schimbări în mină.

capitolul 11

Ştiind cât de epuizată era Clare, Nicholas o luă de mijloc s-o susţină în timp de frânghia îi ridica, scârţâind, la suprafaţă. După ce o cărase prin mina inundată, nu voia cu nici un chip s-o piardă în ultima etapă a drumului. Ea se rezemă de el obosită, părând bucuroasă de sprijinul lui.

Sus, el sări pe pământ, apoi o ajută şi pe ea să facă la fel. Vântul îi făcea să îngheţe în hainele ude.

Huw aştepta nerăbdător la gura minei. Chipul i se lumină când îl văzu pe Owen, care venise în acelaşi timp cu Nicholas şi Clare.

– Mă bucur că n-aţi păţit nimic, domnule Morris. Ăsta e un loc periculos.

Owen îl bătu pe umăr.

– Mineritul nu e așa rău, deși nu-i pe placul tuturor.

– Jur pe tot ce am mai sfânt că nu mai cobor acolo, spuse băiatul pe un ton solemn de jurământ, nu de blasfemie.

În timp ce vorbea, troliul mai aduse la suprafață câțiva bărbați. Unul dintre ei, un individ înalt și deșirat cu fața roșie, zbieră:

– Am auzit asta, Huw, băiete, și nu mai vreau s-o aud. Ca să te oprești din smiorcăit, acu' te iau din nou în mină.

Fețișoara copilului se făcu albă ca varul. Cu voce tremurată, dar hotărâtă, spuse:

– Nu... nu. Nu vreau să merg acolo.

– Sunt tatăl tău și vei face exact ce-ți spun, mormăi bărbatul. Făcând un pas spre băiat, întinse mâna spre el.

Băiatul țipă și o zbughi în spatele lui Owen.

– Vă rog, domnule Morris, nu-l lăsați să mă ia.

Owen spuse cu blândețe:

– Flăcăul era cât pe ce să se înece, Wilkins. Are nevoie de mâncare caldă și odihnă, nu de alt drum jos în mină.

– Asta nu e treaba ta, Morris.

Wilkins se mai întinse o dată după fiul său, aproape căzând în acest timp.

Fața lui Owen se împietri.

– Ești beat. Lasă băiatul în pace până te trezești.

Minerul explodă ca praful de pușcă, amenințând cu pumnul și mârâind.

– Să nu-mi spui tu mie ce să fac cu băiatul meu, afurisit de metodist ce ești!

Owen se dădu în lături. Apoi, cu o satisfacție vizibilă, îl doborî atacatorul cu o lovitură bine țintită în falcă. Wilkins căzu, uluit, iar Owen îngenunche lângă băiat.

– Mai bine vii la mine acasă, la ceai, Huw, îl îndemnă el pe băiat. Tatăl tău e furios azi.

Nicholas tresări când văzu mâhnirea de pe fața băiatului, căci îi amintea de propria copilărie. Și felul în care vorbea Owen lui Huw îi aminti de pastorul Morgan.

Nu-i plăcură amintirile evocate, așa că se întoarse și îl văzu pe Wilkins clătinându-se pe picioare, cu târnăcopul de miner în mână. Cu fața vânătă de furie, ridică unealta și începu s-o legene înspre ceafa lui Owen.

Când auzi strigăte alarmate, Nicholas se duse spre miner și îi smulse târnăcopul din mâini cu atâta forță, încât Wilkins se prăbuși din nou la pământ. Răcnind, minerul dădu să se ridice.

Nicholas îl pocni în burtă, lăsându-l lat pe spate. Apoi coborî târnăcopul și îi puse capătul metalic la gât. Minerul duhnea a whisky ieftin. Nu era în stare să aibă grijă de un câine, cu atât mai puțin de un copil.

– Am o ofertă să-ți fac, îi spuse Nicholas cu răceală în glas. Băiatul e încăpățânat și nu-i place în mină, așa că nu îți e de nici un folos. Pot să ți-l iau pe, să zicem, douăzeci de guinee? Atâta va câștiga și ca vânător și n-o să mai dai bani pe mâncarea sau îmbrăcămintea lui.

Clipind nedumerit, Wilkins spuse:

– Cine naiba mai ești și tu?

– Contele de Aberdare.

Fața lui Wilkins se strâmbă. Fără să-i pese de situația precară în care se afla, zise în bătaie de joc:

– Deci, țiganului îi plac băieții. De-aia nevastă-ta nu te putea vedea în ochi?

Nicholas strânse spasmodic în mână coada târnăcopului, luptându-se cu impulsul de a azvârli unealta spre gâtul omului.

– Nu mi-ai spus dacă renunți la fiul tău, spuse el după ce își recăpătă stăpânirea de sine. Douăzeci de guinee. Gândește-te cât whisky poți cumpăra cu banii ăștia.

Menționarea banilor îl potoli pe miner. După ce se gândi bine, zise:

– Dacă-l vrei pe puști, poți să-l iei pe douăzeci și cinci de guinee. Dumnezeu știe mai bine că nu-i bun de nimic. Doar scâncește și se smiorcăie mereu, și cere mai multă mâncare.

Nicholas se uită la minerii strânși acolo care urmăreau scena în tăcere.

– Sunteţi cu toţii martori că domnul Wilkins renunţă de bunăvoie la toate drepturile asupra fiului său Huw pentru suma de douăzeci şi cinci de guinee?

Majoritatea privitorilor dădură din cap afirmativ, pe feţele lor citindu-se dezgustul pentru omul care îşi vindea propriul fiu.

Nicholas dădu deoparte târnăcopul, aşa că Wilkins se ridică greoi în picioare.

– Dă-mi adresa ta. Banii îţi vor fi aduşi astă-seară. Administratorul meu va avea nevoie de o chitanţă pentru băiat.

După ce Wilkins aprobă din cap, Nicholas azvârli târnăcopul şi spuse cu glas mieros:

– Acum că stai în picioare, n-ai vrea să nu mai răspândeşti calomnii la adresa mea? Nu mai sunt înarmat – putem vorbi despre asta de la bărbat la bărbat.

Deşi minerul era mult mai voinic decât Nicholas, tot îşi feri privirea. Mormăi în barbă, să-l audă numai Nicholas:

– Sodomizează pe cine vrei, ţigan ticălos!

Sătul de domnul Wilkins, Nicolas plecă de lângă el şi îi zise lui Owen:

– Dacă plătesc pentru întreţinerea lui Huw, îl iei la tine să-l creşti cu copiii tăi? Sau, dacă nu poţi, nu ştii altă familie potrivită?

– Marged şi cu mine îl vom lua la noi. Owen îl ridică în braţe pe băiat. N-ai vrea să vii la mine pentru totdeauna, Huw? Fii atent, va trebui să te duci la şcoală.

Ochii copilului se umplură de lacrimi. Încuviinţă din cap, apoi îşi îngropă faţa la pieptul lui Owen.

Pe când Owen bătea uşurel copilul pe spate, Nicholas reflectă cu cinism asupra puterii banilor. Pentru doar douăzeci şi cinci de guinee, un băiat putea să aibă altă viaţă. Desigur, sângele nobil era mai scump; Nicholas îl costase pe conte de patru ori mai mult. Fără îndoială că preţul ar fi fost mai mare dacă nu era pe jumătate ţigan.

Încruntat, se întoarse cu spatele. Ce conta era că Huw se ducea la oameni care aveau să-l trateze cu blândeţe.

Clare urmărise întreaga scenă în tăcere, ochii ei albaştri aruncând priviri pătrunzătoare. Când Nicholas se uită la ea, îi spuse:

– Cred că mai e speranţă pentru tine, milord.

– Nu-ţi face idei greşite despre filantropia mea! izbucni el. Am acţionat din pură perversitate.

Ea zâmbi.

– Doamne fereşte să fii asociat cu o faptă bună! Păi, pentru asta ai putea fi izgonit din Societatea Libertinilor şi a Derbedeilor.

– Nu mă pot alunga, sunt membru fondator, replică el. Du-te să te schimbi cu haine uscate, altfel o să îngheţi bocnă şi o să ai nevoie de o baie – ai pe tine atâta praf de cărbune că arăţi ca un coşar.

– Ca şi tine, milord.

Încă zâmbind, se duse în baraca mai mică unde îşi lăsase hainele. Nicholas, Owen şi Huw intrară în cealaltă baracă. Deşi Owen lucra de obicei până mai târziu, inundaţia stricase ordinea normală a lucrărilor, aşa că hotărî să-l ducă pe Huw acasă mai devreme.

Pe când se schimba în hainele lui, Nicholas spuse încet:

– Eşti sigur că Marged nu va obiecta că aduci un copil acasă?

– Nu o s-o deranjeze, îl asigură Owen. Huw e un băiat bun, isteţ şi, de mai multe ori a zis Marged că ar dori să fie al nostru. Deoarece Wilkins nu-l lăsa să vină la şcoala de duminică, îl învăţa ea alfabetul şi numerele de câte ori avea timp. Îl şi hrănea. Bietului flăcăiaş îi e tot timpul foame.

Pe când vorbeau, Huw îşi trase de pe el cămaşa udă, zdrenţuită şi i se văzu spatele costeliv, brăzdat cu urme de bici. Nicholas se încruntă când îi observă cicatricile.

– Sunt tentat să ies şi să-i iau capul lui Wilkins. Sau vrei să faci tu onorurile?

– Nu mă ispiti, spuse Owen pe un ton trist. Mai bine o lăsăm moartă acum că Wilkins a fost de acord să renunţe la băiat. A petrecut ani întregi în armată şi profită de orice prilej să se bată. N-are nici un rost

să ni-l facem dușman mai mult decât ne este deja. Pe lângă asta, continuă el cu evlavie, Domnul nostru este împotriva violenței.

Nicholas rânji și își puse haina.

– Asta vine de la un om care l-a doborât pe Wilkins ca un boxer profesionist?

– Uneori trebuie să fim fermi cu păcătoșii, zise Owen cu un licăr în ochi. Până și Iisus și-a ieșit din fire și i-a izgonit pe zarafi din templu.

Huw veni la ei și îi luă mâna lui Owen cu încredere. Nicholas se gândi din nou la pastorul Morgan. Cumpărarea băiatului de la bruta de taică-su fusese unul dintre cele mai bune imbolduri pe care le avusese vreodată.

Când ieșiră, Nicholas văzu cum se aducea trupul lui Bodvill din mină și era așezat în baraca directorului. Cel care supraveghea totul era un bărbat masiv, cu mușchi de miner, haine scumpe și un aer incontestabil de autoritate. Owen mormăi:

– Ăsta-i Madoc.

Nicholas ghicise deja. Deși voia să-l cunoască pe director, ar fi preferat s-o facă în alte împrejurări. Se uită după Clare și o văzu ieșind din cealaltă baracă, îmbrăcată în hainele de băiat pentru călărie. Dat fiind numărul de oameni care mișunau pe acolo, ar fi fost ușor s-o ia pe ea și caii și să plece fără să atragă atenția cuiva.

Dar norocul nu era de partea lor. Când Madoc se întoarse cu spatele la victima inundației, privirea îi căzu pe Clare.

– Ce cauți aici, pacoste ce ești? zbieră el. Ți-am zis să nu-ți mai bagi fundul pios în mină.

Uite alt cap care trebuia tăiat, dar Nicholas venise la mină să investigheze, nu să poarte un război. Înainte să răspundă Clare, făcu un pas înainte și spuse împăciuitor:

– Dacă ești furios, să știi că vina e a mea. Eu am rugat-o pe domnișoara Morgan să mă aducă aici.

Madoc se întoarse spre el.

– Cine naiba mai ești și tu?

– Contele de Aberdare.

Directorul păru descumpănit pe moment. Apoi își reveni.

– Ai intrat ilegal, Lord Aberdare. Cară-te de pe proprietate și nu te mai întoarce!

– Compania minieră a închiriat terenul din domeniul Davies, spuse Nicholas cu un calm prefăcut. Nu uita, e încă al meu. Manierele frumoase nu fac rău nimănui.

Cu un efort vizibil, Madoc își stăpâni mania.

– Scuze pentru izbucnirea mea, dar am avut un accident grav în mină și nu e momentul potrivit pentru vizitatori. Își miji brusc ochii când îi trecu prin minte un gând. Ai fost deja în subteran?

– Da. O experiență memorabilă, zise Nicholas cu mult subînțeles.

Madoc se întoarse repede, uitându-se urât la muncitorii strânși acolo.

– Cine l-a adus pe Aberdare în subteran?

Ghicind că oricine își va recunoaște fapta, va fi concediat imediat, Nicholas îi aruncă lui Owen o privire de atenționare, apoi spuse:

– Vina e numai a mea. Poate am dat impresia că aveam permisiunea ta. Angajații tăi au fost foarte amabili.

Directorul părea pe punctul să facă un atac de apoplexie.

– Nu-mi pasă că ești conte și proprietarul acestui teren, mormăi el. N-ai nici un drept să te furișezi pe la spatele meu și să-mi minți muncitorii. Mă gândesc să chem poliția să te ia.

– N-ai decât, spuse Nicholas pe un ton amabil. N-am mai fost la pușcărie în ultimul timp și s-ar cuveni. Dar vechiul meu prieten, Lord Michael Kenyon, e încă proprietarul minei, nu-i așa? Mă gândesc să trec pe la el acum că m-am întors. Ar putea să nu aprobe atâta lipsă de curtoazie în compania lui.

Stânjeneala lui Madoc se vădi în bruscheța răspunsului său:

– N-ai decât. Lordul mi-a dat deplină autoritate asupra minei și nu mi-a dezaprobat nici măcar o dată acțiunile.

– Sunt sigur că e încântat să aibă un director atât de conștiincios, spuse Nicholas cu ironie. Îi aruncă o privire lui Clare, care adusese caii în tăcere. Plecăm, domnișoară Morgan? Am văzut tot ce doream să văd.

Ea înclină din cap și încălecară amândoi. Nicholas simți privirea lui Madoc săgetându-l în spate pe când se îndepărtau de mină. Dacă privirile ar putea să ucidă, ar fi un om mort acum.

Când ajunseră destul de departe de mină, îi spuse lui Clare:

– Mi-am făcut deja doi dușmani și nu e nici măcar ora ceaiului. Nu e rău pentru o zi.

– Nu e de glumă, zise Clare tăios. Nye Wilkins e genul de om care poate să se îmbete într-o noapte și să dea foc grajdurilor tale ca să se răzbune pentru că l-ai umilit.

– Și Madoc e mai rău. Înțeleg de ce a fost o pierdere de timp să i se ceară îmbunătățiri în mină. E un om foarte periculos.

Ea se uită la el, surprinsă.

– Am simțit asta tot timpul, dar credeam că judec greșit pentru că îl detest atât de mult.

– Madoc e un individ autoritar și un mic tiran care se va lupta pe viață și pe moarte să-și păstreze puterea. Dacă se simte amenințat, va fi sălbatic ca un tigru, spuse Nicholas, căzând pe gânduri. Am mai văzut oameni de genul lui. Mă uimește că Michael a angajat așa un om, dar mult mai puțin decât că e mulțumit de felul în care îi face Madoc treaba. Încep să mă întreb ce naiba a făcut Michael în ultimii ani. Nu a murit, altfel aș fi auzit, dar probabil că a devenit foarte neglijent cu lucrurile importante pentru el.

– Poate că nu i se mai par atât de importante, sugeră ea. Oamenii se pot schimba în patru ani.

– Așa e. Totuși, mă surprinde ca Michael să devină atât de indiferent. S-a îngrijit întotdeauna de mai multe lucruri. Adesea, prea mult. Nicholas mângâie lenevos grumazul calului, gândindu-se la trecut. Când o să ajung în Londra, îl voi întreba pe prietenul nostru comun,

Lucien, unde e Michael şi ce face. Lucien ştie totul despre toată lumea.

Amintindu-şi că Marged pomenise acel nume, Clare zise:

– Lucien e unul dintre prietenii tăi, Îngerii Căzuţi?

Nicholas se uită uimit la ea.

– Doamne sfinte, a ajuns porecla asta până în Ţara Galilor?

– Mă tem că da. De unde vine numele?

– Noi patru – eu, Lucien, Rafael şi Michael – am devenit prieteni la Eton, explică el. În Londra, ieşeam des împreună. Lumea elegantă are o slăbiciune pentru porecle, şi una dintre amfitrioane ne-a spus Îngerii Căzuţi pentru că eram tineri, un pic rebeli aşa cum sunt tinerii, iar doi din grupul nostru purtau nume de arhangheli. Asta a fost tot.

– Eu am auzit că eraţi toţi frumoşi ca îngerii şi răi ca diavolii, zise ea cu sfială.

El zâmbi.

– Bârfa e ceva minunat – mult mai interesant decât adevărul. Nu eram sfinţi, dar nici nu încălcam reguli importante, nu ne duceam familiile la faliment şi nici nu distrugeam viaţa tinerelor nobile. Se mai gândi. Cel puţin, nici unul dintre noi nu făcuse aşa ceva pe vremea când ni s-a dat porecla. Dar nu pot să mă pun chezaş pentru ce a făcut cineva în ultimii patru ani.

Percepând regretul din vocea lui, ea spuse:

– Cred că mori de nerăbdare să-ţi vezi din nou prietenii.

– Da. Michael parcă a dispărut de pe faţa pământului, dar Lucien are un post la Whitehall şi Rafe este activ în Camera Lorzilor, aşa că amândoi sunt sigur la Londra acum. Îi aruncă o privire. Plecăm acolo poimâine.

Clare se posomorî brusc.

– Chiar mă iei cu tine la Londra?

– Sigur. Am spus asta în ziua când ai venit la Aberdare cu gând să mă şantajezi.

– Dar... băuseşi atunci. Credeam c-ai uitat sau că te-ai gândit mai bine.

– Ce poate fi mai bine decât să-ţi ofer o nouă garderobă? Deşi felul cum se mulează pe tine cămaşa asta veche e ispititor. Porţi ceva pe dedesubt?

Mâinile ei se strânseră pe hăţuri şi încetini poneiul. Dat fiind că părea condamnată să fie mereu stânjenită de Nicholas, trebuia să înveţe să-şi stăpânească emoţiile în timp ce călărea, se gândi ea, mâhnită.

– N-am putut să-mi pun lucruri uscate peste hainele ude.

– O decizie bună atât din raţiuni practice, cât şi estetice, în afară de faptul că pari cât pe ce să îngheţi. Îşi scoase haina şi i-o aruncă. Deşi e contrar principiilor mele să încurajez femeile să poarte mai multe haine, ar fi bine să-ţi pui asta.

Ea încercă să-i dea înapoi haina.

– Atunci ai să îngheţi tu.

– Am petrecut prea multe nopţi sub cerul liber, dormind sub stele, ca să mă deranjeze frigul.

Cedând în faţa inevitabilului, ea se înfăşură în haină. Faldurile păstrau din căldura lui Nicholas şi un miros masculin slab care se simţea peste tot. Să-i poarte haina era ca şi cum o ţinea în braţe, doar că se simţea mai în siguranţă.

Ar fi interesant să vadă Londra, dar vizita se va încheia cu aceeaşi intimitate ciudată care sporea între ei. În metropolă, el avea prieteni şi probabil foste amante cu care să-şi petreacă timpul. Abia îşi va aminti de existenţa lui Clare. Viaţa ei avea să fie mult mai uşoară.

Ar trebui să-i fie recunoscătoare pentru idee.

Restul zilei se scurse în modul ce tindea să devină obişnuit. Clara făcu o baie lungă şi scoase mirosul şi mizeria din mină de pe corpul şi din părul ei. Apoi, chiar dacă încă tremura după pericolul de a se îneca, discută cu Williams despre redecorarea casei. Servitorii se ocupaseră astăzi de curăţenia şi reorganizarea sufrageriei şi rezultatele erau minunate. Ea şi Williams plănuiră în care camere să se lucreze în absenţa ei. Făcură o listă

cu diferite feluri de tapet şi materiale pe care să le cumpere ea de la Londra.

După alta din cinele excelente ale doamnei Howell, Clare şi Nicholas se retraseră în bibliotecă. Acolo, ei începu să se ocupe de corespondenţă şi de registrele contabile, lucrând cu o concentrare ce îi contrazicea reputaţia de pierde-vară.

Clare fu mulţumită că avea ocazia să răsfoiască volumele din bibliotecă, nişte bogăţii inimaginabile. Dacă ea şi Nicholas ar fi rămas prieteni după ce se terminau cele trei luni, poate că avea să-i împrumute cărţi din când în când.

Clare îşi ridică privirea şi îi studie profilul pe când se uita încruntat la un document. Ca întotdeauna, o uimi: şocant de frumos, atât aristocrat, cât şi ţigan, la fel de imprevizibil, pe cât era de inteligent.

Erau la fel de diferiţi ca noaptea de zi, aşa că nu-şi putea închipui că vor fi prieteni. Era mai probabil ca aceste trei luni ale provocării ridicole să se termine foarte prost, şi nu pentru Contele Demon.

Spunându-şi nemiloasă că nu o obligase nimeni să vină la Aberdare, îşi reluă examinarea rafturilor bibliotecii. Colecţia era bine organizată, cu secţiuni de literatură în şase limbi. Câteva erau chiar în velşă.

Alte secţiuni erau dedicate unor domenii ca istoria, geografia şi filosofia. Tatăl lui Clare împrumutase uneori texte teologice; deşi bătrânul conte considerase de datoria lui să rămână în sânul Bisericii Anglicane, avusese, totuşi, tendinţe disidente. Probabil că de aceea alesese un pastor metodist să-i educe nepotul.

Pusă în mijlocul raftului era o Biblie mare, legată elegant, în piele cu aurituri. Ghicind că era Biblia familiei Davies, Clare trase volumul din raft şi îl puse pe o masă. Îl răsfoi absentă, citind câteva dintre pasajele ei preferate.

Pe prima pagină era un arbore genealogic, iar Clare fu emoţionată de diferitele mâini şi cerneluri care notaseră cu grijă zilele de naştere, de moarte şi căsătoriile. Pete estompate ce puteau fi de lacrimi se găseau

pe una din datele de deces. O înregistrare ştearsă a naşterii unui anumit Gwilym Llewellyn Davies avea pe margine o adnotare exuberantă: „În sfârşit, un fiu!" Copilul crescuse, devenind străbunicul lui Nicholas.

Dar, în timp ce examina arborele genealogic, înţelese de ce fusese bătrânul conte atât de îngrijorat în legătură cu un moştenitor. Familia nu fusese prolifică şi Nicholas nu avea rude apropiate, cel puţin nu de parte bărbătească. Dacă ţinea la hotărârea lui de a nu se recăsători, domeniul Aberdare nu avea de cine să fie moştenit.

Întoarse pagina să se uite la cele mai recente înregistrări. Cele două căsătorii şi cei trei fii ai bătrânului conte erau notate de propria lui mână viguroasă. Deşi toţi cei fiii săi se căsătoriseră, nu figurau copii sub numele celor doi mai mari.

Strânse din buze când se uită la ce era notat lângă numele de Kenrick. Spre deosebire de cerneala folosită peste tot, căsătoria lui Kenrick cu „Marta, nume de familie necunoscut" şi naşterea lui „Nicholas Kenrick Davies" erau scrise cu creionul. Era încă o dovadă a şovăielii cu care bătrânul conte îşi acceptase moştenitorul. Dacă i-ar fi arătat lui Nicholas măcar a zecea parte din afecţiunea lui Owen pentru Huw, care nu avea nici o picătură din sângele lui!

Se gândi cu tristeţe la ce pierduse Nicholas şi întoarse pagina. Alunecară de acolo câteva foi împăturite. Se uită pe ele mai îndeaproape şi murmură: „Ce ciudat!"

Nu voise să-l deranjeze pe Nicholas, dar el se rezemă de spătar şi se întinse lenevos, întrebând-o:

– Ce e ciudat, Clarissima?

– Nimic important. Se duse la biroul lui şi puse acolo documentele sub lumina lămpii cu gaz. Aceste două hârtii sunt copii legalizate din registrele parohiei unde au fost înregistrate căsătoria părinţilor tăi şi naşterea ta. Ambele sunt uzate şi pătate, de parcă ar fi stat prea mult într-un buzunar.

I le arătă pe celelalte două.

– Şi aceste documente sunt copii, deşi au fost copiate cam prost. Ciudăţenia constă în faptul că nu au valoare legală pentru că nu au fost contrasemnate de un notar, dar sunt aproape la fel de pătate şi împăturite ca originalele. Presupun că bunicul tău a făcut copiile, dar nu văd la ce i-au folosit şi cum au ajuns atât de uzate.

Nicholas luă una dintre copiile nelegalizate. Deodată, i se încordară tendoanele de pe dosul palmei, iar aerul deveni tensionat, încărcat cu electricitate şi căldură, de parcă ar fi lovit trăsnetul.

Clare îşi ridică privirea şi îl văzu uitându-se fix la document cu aceeaşi furie distrugătoare ca atunci când ciopârţise portretul soţiei sale. Îşi ţinu respiraţia, întrebându-se ce provocase o asemenea furie.

El luă cealaltă copie şi le mototoli pe ambele în mână cu nervozitate. Apoi se ridică de pe scaun, traversă încăperea şi le aruncă în foc. Flăcări se ridicară, apoi nu rămaseră decât tăciuni roşietici.

Cutremurată, Clare îl întrebă:

– Ce-i cu tine, Nicholas?

El se uită lung la foc, unde hârtiile se prefăceau încet în cenuşă.

– Nimic care să te privească.

– Poate că nu mă priveşte motivul furiei tale, dar mânia ta da, spuse ea pe un ton calm. O bună amantă n-ar trebui să te încurajeze să-i spui ce te necăjeşte?

– Poate c-ar trebui să mă întrebe, dar asta nu înseamnă să-i şi răspund, se răsti el. Poate regretându-şi impoliteţea, adăugă mai amabil: Intenţiile tale sunt apreciate aşa cum trebuie.

Ea hotărî că prefera crizele de nervi ale lui Nicholas decât să-l vadă prefăcut în stană de piatră. Înăbuşindu-şi un oftat, puse la loc celelalte hârtii şi Biblia pe raft. El o ignoră, cu faţa ca granitul pe când scormonea în foc cu un vătrai.

– Mâine e duminică şi mă duc la capelă, aşa că o să mă retrag acum. Noapte bună.

Spusese acele cuvinte din politeţe, fără să aştepte un răspuns, dar Nicholas îşi ridică privirea.

– Păcat că s-a terminat cu sărutatul pe ziua de azi, zise el râzând uşor. Ce prost am fost să-mi iau porţia când eram în mină!

Furia îi trecuse, iar acum avea o expresie periculos de asemănătoare cu una pustiită. Doar Dumnezeu ştia de ce hârtiile acelea îl afectaseră atât de tare, dar lui Clare îi era greu să-l vadă atât de nefericit. Cu o îndrăzneală care ar fi fost de neconceput cu patru zile înainte, traversă camera, îi puse mâinile pe umeri şi spuse cu sfială:

– Tu ţi-ai terminat sărutările, dar eu nu pot să te sărut?

Privirea lui se încrucişă cu a ei, ochii lui negri fixând-o chinuiţi.

– Poţi să mă săruţi oricând doreşti, Clarissima, spuse el cu glas răguşit.

Clare îşi simţi muşchii încordându-se, dar el rămase nemişcat, aşteptând să preia ea iniţiativa. Ridicându-se pe vârfuri, îi atinse buzele cu ale ei.

Braţele lui o cuprinseră cu o poftă inconfundabilă.

– Ah, Doamne, ce bine e!

Gurile lor se contopiră, lacome şi dornice. Nicholas îi lăsă ei iniţiativa şi ceea ce intenţionase ea să fie un sărut de noapte bună deveni mult mai mult.

Când se sărutaseră în mină, fusese întuneric, ceea ce o scutise de intimitatea şocantă de a-l privi în ochi. Fascinată de privirea lui pătrunzătoare, ea închise ochii, dar simţi că, dacă nu se uita la el, celelalte simţuri îi deveneau mai intense. O rafală de ploaie în fereastră, asprimea umedă şi catifelată a limbii lui pe a ei. Un miros picant de fum amestecat cu săpun de pin şi fiinţa lui Nicholas; răsuflarea lui accelerată şi dornică şi, poate, combinată cu a ei. Zgomotul făcut de tăciunii care căzeau pe grătar; frecarea plăcută a palmelor lui de material în timp ce o mângâiau pe spate.

Scârţâitul unei uşi deschise.

Trezită brutal la realitate, îşi dezlipi gura de a lui şi se uită peste umăr. În prag stătea una dintre noile

servitoare, Tegwen Elias, o tânără din grupul de la capelă, cu standarde morale înalte și gura slobodă.

Cele două femei se priviră în tăcere, fața lui Tegwen exprimând o neîncredere îngrozită.

Chipul fetei o făcu pe Clare dureros de conștientă de purtarea ei imorală. Ce făcea ea era rău și nimic nu putea să atenueze gravitatea faptelor ei.

Consternarea momentană a fetei luă sfârșit și ieși repede, închizând ușa după ea.

Atent numai la Clare, lui Nicholas îi scăpă scena mută dintre cele două femei.

– Dacă ți-ai mai tras sufletul, zise el, punându-i o mână seducătoare pe șold, pot să te conving să-mi dai încă o sărutare?

Ea se holbă la el, sfâșiată de contrastul dureros între ceea ce simțise în brațele lui și ce văzuse în ochii lui Tegwen. Gâfâind, îi spuse:

– Nu. Nu, trebuie să plec.

El ridică o mână s-o oprească, dar ea trecu de el și ieși din cameră, abia văzând pe unde mergea.

De-ar fi plecat cu zece minute mai devreme!

Odaia părea pustie fără Clare. Nicholas se uită lung la foc, întrebându-se ce trebuia să facă pentru ca trupul ei să nu mai fie mereu în conflict cu rațiunea. Era la fel de fiecare dată când erau împreună. La început, era sfioasă și un pic șovăielnică. Apoi începea să-i răspundă și să se deschidă ca o floare în zori. În sfârșit, își amintea tulburător de brusc, că nu trebuia să se bucure de ce era cu desăvârșire normal.

De frustrare, dădu cu pumnul în policioara șemineului. Odată ce își va uita de scrupulele religioase, avea să devină o amantă încântătoare; senzuală, inteligentă, înțelegătoare. Pasiunea ei pentru fapte bune putea să fie obositoare din când în când, dar ar fi fost un preț infim pentru bucuria de a o avea în patul lui.

Nu se îndoia că, după ce îi devenea amantă, avea să fie mulțumită să rămână cu el când se terminau cele trei luni. Nu numai că ar vrea, dar i-ar fi imposibil

să se întoarcă la viaţa pe care o dusese la Penreith. Prima problemă era s-o atragă în patul lui.

Era al naibii de obosit de dispariţiile ei de iepure care se vâra în vizuină de câte ori auzea glasul conştiinţei.

capitolul 12

Clare dormi prost în acea noapte. Îi fusese uşor să pretindă că nu se purtase necuviincios cât timp se afla sub vraja lui Nicholas. Un sărut era doar un sărut, mai mult o zburdălnicie decât un păcat. Dar, văzându-se prin ochii lui Tegwen, acum era obligată să se confrunte cu îndrăzneala purtării ei. Nu mai putea să-şi tăgăduiască slăbiciunea, dorinţa arzătoare.

Pe când stătea în pat, fără să poată adormi, auzi sunetul plăcut al harpei lui Nicholas. Mai mult decât orice pe lume, ar fi vrut să urmeze chemarea acestui cântec al sirenelor, să-şi uite suferinţa în îmbrăţişarea lui înfocată. Dar ar fi fost ca şi cum un fluture ar fi încercat să se vindece de atracţia exercitată de flacăra unei lumânări zburând direct în foc.

Se trezi dimineaţa cu pleoapele grele şi inima mult mai grea. Gândul de a se duce la capelă o făcea să-i tremure mâinile, dar nu se putea eschiva. Nu lipsise niciodată de la slujba de duminică şi, dacă o făcea tocmai în acea zi, însemna că îşi recunoaşte vina.

Când îşi puse rochia sobră, cenuşie, de duminică, se întrebă dacă va veni şi Tegwen la slujbă, şi dacă fata avea să le spună altora ce văzuse. Îşi dădu seama cu mâhnire că problema nu era dacă, ci când vor afla cu toţii; Tegwen abia aştepta să le dea celorlalţi veştile scandaloase. Fetei îi plăcea să fie în centrul atenţiei, iar povestea profesoarei care îl săruta pe Contele Demon avea o savoare irezistibilă. În caz că nu răspândise încă vestea, avea s-o facă în curând.

Pe când mergea cu brişca spre Penreith, Clare o depăşi pe bucătăreasă, doamna Howell, care era în drum spre capelă. Doamna Howell acceptă bucuroasă ajutorul şi îşi petrecu restul drumului mulţumindu-i lui Clare

că îi găsise slujba de la Aberdare. Era evident că nu auzise nimic urât despre purtarea lui Clare.

Sosiră tocmai când oamenii își ocupau locurile. În mod normal, Clare și-ar fi găsit liniștea între pereții văruiți, băncile cunoscute și podeaua din scânduri ce străluceau de la ceara aplicată cu grijă și dăruire. Astăzi era însă agitată, privindu-i atent pe credincioși, să observe dacă se uita cineva ciudat la ea. Descoperi că Tegwen nu venise. Când Clare se strecură în locul ei obișnuit de lângă Marged, prietena ei zâmbi și înclină din cap spre Huw, care ședea între Owen și Trevor, cei mai mare dintre băieții familiei Morris. Fața slăbuță a lui Huw strălucea de fericire și trupul său firav era îmbrăcat în hainele rezistente și călduroase care îi rămaseseră mici unuia dintre noii săi frați. Pentru prima oară în scurta lui viață, Huw avea un cămin adevărat. Când se gândea la câte îndurase băiatul în mină, la cheremul brutei de taică-său, problemele ei i se păreau mult mai puțin importante.

Diaconul din amvon indică un imn și toți începură să cânte. Muzica făcea parte integrantă din cultul metodist și o aducea pe Clare mai aproape de Dumnezeu decât reușise vreodată rugăciunea. Când își înălță glasul, tensiunea din ea începu să se risipească.

Liniștea ei sufletească ținu până când intră o persoană care întârziase și luă loc în spate. Printre șușoteli Clare își auzi numele. Simți că i se face rău, închise ochii și își luă inima în dinți pentru ce avea să urmeze.

Capela Sionului nu avea un predicator permanent, așa că slujba o țineau membrii congregației sau preoții veniți în vizită. Predica din acea zi era ținută de un predicator din valea învecinată, pe nume Marcross, dar acesta se întrerupse când șoaptele deveniră mai insistente. Cu o voce tunătoare, spuse:

– Rogu-vă să-mi spuneți ce e mai important decât cuvântul lui Dumnezeu?

Se auziră mai multe mormăieli și scârțâitul lemnului când se ridică o persoană. Apoi răsună în capelă o voce aspră de femeie.

– Ticăloşia e astăzi printre noi. Femeia căreia i-am încredinţat copiii noştri este o păcătoasă şi o ipocrită. Cu toate acestea, îndrăzneşte să stea cu noi în casa Domnului!

Clare strânse din buze când o recunoscu pe mama lui Tegwen. Gwenda Elias avea păreri categorice despre comportamentul unei femei şi nu o privise niciodată cu ochi buni pe Clare, sau ocupaţia ei de învăţătoare. Şi acum doamna Elias avea o armă cu care s-o pedepsească pe Clare pentru orice neînţelegere avuseseră vreodată cele două femei.

Marcross se încruntă.

– Acestea sunt acuzaţii grave, soră. Ai dovezi? Dacă nu, mai bine taci. Casa lui Dumnezeu nu e un loc de bârfe fără temei.

Toate capetele enoriaşilor se întoarseră spre doamna Elias. Era o femeie înaltă, voinică, pe chipul căreia era întipărită virtutea. Ridicând o mână, o arătă cu degetul pe Clare şi spuse cu glas tunător:

– Clare Morgan, fiica multiubitului nostru pastor, răposat întru Domnul, şi profesoara copiilor noştri, a căzut pradă poftelor trupeşti. Acum nici patru zile s-a mutat în casa lui Lord Aberdare, cel căruia i se spune Contele Demon. A pretins că avea să fie menajera lui. Dar ieri-noapte, fata mea, Twegen, care lucrează la Aberdare, a găsit-o pe târfa asta neruşinată în braţele contelui, pe jumătate goală şi purtându-se cu totul indecent. Din mila Domnului, copila mea inocentă nu a prins-o săvârşind păcatul preacurviei. Vocea îi tremură teatral. Slavă Domnului că scumpul tău tată nu mai e în viaţă să te vadă acum!

Ochii enoriaşilor se fixară asupra lui Clare. Prietenii, vecinii, foştii ei elevi o priveau şocaţi şi îngroziţi. Deşi pe multe feţe se citea îndoiala, altele – prea multe – arătau că fusese deja condamnată.

Părând stânjenit că era prins într-o dispută locală, Marcross spuse:

– Ce ai de spus în apărarea dumitale, domnişoară Morgan? Preacurvia e întotdeauna un păcat, dar ar fi şi mai

mare în cazul dumitale, o persoană care se bucură de încrederea comunității. Primi drept răspuns un murmur aprobator.

Clare se făcu albă ca varul și rămase fără vlagă. Știuse că îi va fi greu, dar realitatea era mai dureroasă decât își închipuise că va fi. Apoi Marged o luă de mână și i-o strânse. Uitându-se la prietena ei, Clare îi văzu îngrijorarea zugrăvită pe chip, împreună cu afecțiune și credință.

Sprijinul ei îi dădu lui Clare puterea de a se ridica în picioare. Apucând strana din fața ei, spuse cu tot calmul de care era în stare:

– Tegwen a fost una dintre elevele mele și a avut întotdeauna o imaginație bogată. Nu pot să neg că a văzut un sărut ieri-noapte. Îi eram... recunoscătoare lui Lord Aberdare, atât pentru că îmi salvase ieri viața, cât și pentru faptele sale de pe urma cărora va beneficia întreg satul.

Închise puțin ochii, căutând cuvinte care să fie sincere, dar să nu o incrimineze prea mult.

– Nu o să pretind că am făcut ceva corect și înțelept, dar un sărut cu greu se poate numi preacurvie, și jur că am fost la fel de decent îmbrăcată atunci ca și acum.

Un copil îngăimă:

– Ce-i aia peacuvie?

Aproape în același timp, femeile cu prunci și fetele nemăritate se ridicară de pe bănci și se îmbulziră să scoată copiii afară. Mai multe femei aruncară peste umăr priviri curioase înainte să iasă, dar nici nu se punea problema ca odraslele lor să audă asemenea lucruri. Pe când își aduna copiii, Marged îi zâmbi lui Clare cu milă. Apoi plecă și ea.

După ce încăperea fu golită de suflete inocente, doamna Elias începu din nou s-o atace.

– Nu poți să negi că trăiești cu contele, nici că te-ai purtat indecent.

– Și fiica dumitale stă sub același acoperiș cu Lord Aberdare, preciză Clare. Nu-ți faci griji pentru virtutea ei?

– Tegwen a mea stă împreună cu celelalte servitoare și abia îl vede pe conte, dar tu ești cu el tot timpul. Să nu tăgăduiești! Chiar dacă spui adevărul și nu ești încă amanta lui – batjocura din vocea doamnei Elias îi sublinia îndoiala – este doar o chestiune de timp până îi vei ceda. Știm toți cum e Contele Demon, cum a seduso pe soția bunicului său și a provocat moartea bătrânului conte și a propriei sale neveste. Vocea i se înecă de emoție neprefăcută. Eram camerista lui Lady Tregar și chiar ea mi-a povestit despre infidelitățile soțului ei, cu lacrimi în ochii frumoși. I-a frânt inima cu adulterul lui. Apoi, când i-a fost descoperită ticăloșia, a speriat-o atât de tare, încât a fugit și și-a găsit moartea. Tonul ei deveni veninos. Ești așa îngâmfată, așa sigură de virtutea ta, încât ai impresia că te poți înhăita cu satana și să nu devii coruptă. Rușine, Clare Morgan, rușine să-ți fie! Fiind fiica lui Thomas Morgan, te-ai crezut întotdeauna mai bună decât alții. Dar îți spun că, dacă rămâi în casa diavolului, îi vei purta curând în pântece odrasla!

Furia care o cuprinse îi dădu putere lui Clare.

– Pe cine vrei să condamni mai mult – pe mine sau pe Lord Aberdare? întrebă ea pe un ton tăios. Știu că l-ai iubit stăpâna și că o jelești încă. Dar nimeni în afară de conte nu știe ce s-a întâmplat între el și soția lui, și este greșit din partea noastră să-l judecăm. Da, lordul are o reputație înfiorătoare, dar, din câte mi-am dat eu seama, este mult mai puțin rău decât îl zugrăvesc oamenii. Știe cineva de aici de vreo faptă mârșavă a contelui? Dacă da, eu n-am auzit niciodată că ar fi comis vreuna. A sedus el vreodată o fată din sat? Nici una din Penreith nu l-a indicat a fi tatăl copilului ei. Se opri puțin, privindu-i în fugă pe enoriași. Jur în fața lui Dumnezeu că nu voi fi eu prima.

Tăcerea fu întreruptă când Gwenda Elias izbucni:

– Deci acum îi iei apărarea! Pentru mine, asta este dovada clară că începi să cedezi farmecului său! Foarte bine, du-te la diavolul ăsta, dar nu lua cu tine vreun copil de-al nostru și nu cere să fii iertată după ce îți va distruge viața!

Un bărbat mormăi:

– A recunoscut deja că s-a purtat ca o nerușinată. Mă tot întreb ce nu recunoaște.

Degetele lui Clare se albiră, încleștate pe spătarul stranei. Poate că supunerea și mărturisirea ar fi fost mai creștinești, dar o parte din firea ei pe care nu o recunoscuse niciodată îi cerea să riposteze. Privindu-l pe omul care îi vorbise, îi zise:

– Domnule Clun, am stat cu mama dumitale în fiecare noapte când era pe moarte. Ai crezut că eram o mincinoasă atunci?

Descoperi alt chip acuzator.

– Doamnă Beynon, când te-am ajutat să-ți cureți casa după inundație și să coși alte perdele la ferestre, te-ai gândit că sunt imorală? Privirea ei glacială se mută mai departe. Domnule Lewis, când nevasta ți-era bolnavă și nu aveai de lucru, am strâns îmbrăcăminte și mâncare pentru tine și copiii tăi. Atunci credeai că sunt depravată?

Toți cei trei oameni cărora li se adresase își feriră privirile, incapabili să o întâlnească pe a ei.

În tăcerea așternută, Owen Morris se ridică în picioare. Ca diacon și conducător de grup, era unul dintre cei mai respectați oameni din societate.

– Doar Dumnezeu poate să facă dreptate, doamnă Elias. Noi nu avem dreptul să iertăm sau să condamnăm. Privirea lui serioasă se îndreptă spre Clare. Nici un membru al bisericii noastre de aici nu i-a slujit pe alții mai mult decât Clare Morgan. Când contele i-a cerut să lucreze pentru el în schimbul ajutorului acordat satului, a părăsit de bună voie școala, ca să fie copiii feriți de orice scandal. Reputația ei a fost întotdeauna ireproșabilă. Dacă jură că e nevinovată, n-ar trebui s-o credem?

Un murmur aprobator se răspândi prin încăpere, însă era departe de a fi unanim. Doamna Elias izbucni:

– Orice ai spune, refuz să mă rog sub același acoperiș cu o femeie care îi ține de urât lui Lord Aberdare!

Se întoarse şi o luă spre uşă. După un moment, şi alţii, atât bărbaţi cât şi femei, se ridicară şi o urmară. Pentru o clipă, Clare încremeni, îngrozită că mica lor congregaţie era pe punctul de a se destrăma, iar ea era cauza. Dacă nu făcea imediat ceva, enoriaşii aveau să fie divizaţi în facţiuni pro-Clare şi anti-Clare. Rezultatul va fi ura, nu iubirea care îi unea. Strigă:

– Aşteptaţi!

Oamenii se opriră şi se întoarseră cu faţa la ea. Cu voce tremurată, ea continuă:

– Recunosc că faptele mele nu sunt ireproşabile. Decât să aduc vrajba în congregaţia de la Capela Sionului, pe care tatăl meu a iubit-o atât, mai bine plec eu. Respiră adânc, zgomotos. Promit să nu mă întorc până când nu voi fi mai presus de orice bănuială.

Owen dădu să protesteze, apoi se opri când ea scutură din cap. Silindu-se să-şi ţină capul sus, Clare o luă spre ieşire. O voce din mulţime spuse admirativ:

– Nu speram să văd vreodată un aşa exemplu de generozitate creştină!

Altă persoană şuieră:

– Este deşteaptă că pleacă înainte să fie dată afară. Cu toată educaţia şi aerele ei de superioritate, nu e mai bună decât altele.

Clare trebui să treacă de doi membri ai grupului ei. Edith Wickes se uită urât la ea – deşi fără s-o condamne, cu siguranţă o dezaproba. Jamie Harkin, fostul soldat, se întinse să-i atingă mâna şi îi zâmbi încurajator. Aproape că îi dădură lacrimile când văzu compasiunea de care dădea el dovadă. Înclină din cap, apoi deschise uşa şi ieşi în dimineaţa răcoroasă de primăvară.

Copiii făceau diferite jocuri în timp ce mamele stăteau la ferestre, ascultând ce se petrecea înăuntru şi ţinându-şi fetele curioase la distanţă de femeia păcătoasă. Marged veni la ea şi o îmbrăţişă.

– Vai, Clare, draga mea, îi şopti ea, trebuie să fii cu băgare de seamă. Te-am tachinat cu privire la conte, dar nu e de glumă.

– Sigur că nu, încuviinţă Clare. Încercă să zâmbească. Nu-ţi face griji, Marged. Am promis că n-o să-l las să-mi distrugă viaţa.

Nemaifiind în stare să se confrunte cu altcineva, se duse la brişca trasă de ponei şi o porni la drum. Era groaznic să ştie că, peste o zi, toată lumea din Penreith avea să vorbească despre ea, şi mulţi dintre semenii ei nu aveau s-o considere nevinovată.

Dar mult mai rău era că oamenii care se îndoiau de ea aveau dreptate; se purtase ca o desfrânată, fiind supusă ispitei diabolice reprezentate de Nicholas. Şi în ciuda jurământului curajos că îşi va păstra virtutea neatinsă, ştia cu o certitudine mâhnită că dacă nu avea să părăsească Aberdare prea curând, exista probabilitatea înspăimântătoare că va contribui la propria distrugere.

Ştiind-o pe Clare la capelă, Nicholas ieşise călare devreme, să treacă pe la păstorul care păştea turmele pe dealurile cele mai înalte de la Aberdare, aceleaşi pajişti pe care umblase cândva Tam Harpistul.

Tocmai se întorcea când zări mişcare pe drumul ce ducea la ruinele castelului medieval care fusese reşedinţa familiei Aberdare la începuturi. Îşi făcu mâna streaşină şi îşi miji ochii să vadă mai bine valea. Spre uimirea lui, văzu brişca lui Clare urcând încet dealul abrupt.

Se uită până când poneiul ajunse în punctul din care drumeagul deveni prea înclinat pentru vehicul. Clare coborî şi priponi căluţul, apoi continuă să urce pe jos.

Răsărise soarele, aşa că se ducea probabil la castel să se bucure de privelişte, cea mai frumoasă din vale. Hotărând să se ducă la ea, o porni în galop uşor prin vale şi urcă poteca. Spre deosebire de poneiul ei, armăsarul lui urcă fără probleme tot drumul până la castel. Lăsându-şi calul într-un colţ ferit de vânt, porni în căutarea lui Clare.

O găsi pe cel mai înalt parapet, cu vântul suflându-i prin rochie şi şal şi îmbujorând-o. Fără să-şi dea seama că se apropia el, se uita în jos la vale. De acolo sus, Penreith părea o adunătură de clădiri de jucărie, iar din

mină nu se vedea decât un vălătuc de fum. În vâlcelele ferite dinspre sud, narcisele galbene își deschideau corolele aurii.

Vorbind încet să nu o sperie, Nicholas spuse:

– Minunată priveliște, nu? Ăsta era locul meu preferat când eram copil. Înălțimea și pereții stâncoși dau iluzia de siguranță.

– Dar siguranța e doar o iluzie. Clare se întoarse cu fața ei crispată spre el. Lasă-mă să plec, Nicholas. Ai avut parte de distracție. Acum vreau să plec acasă.

Deodată, îl străbătu un fior dureros de teamă.

– Îmi ceri să nu-ți mai îndeplinești partea din înțelegerea noastră?

– Acum că pleci la Londra, nu mai ai nevoie de compania mea. Obosită, își prinse la loc șuvițele care îi scăpaseră din bonetă. Ai văzut cu ochii tăi ce trebuie făcut pentru a ajuta satul, așa că nu mai ai nevoie de indicațiile mele.

– Nu! zbieră el. Nu voi face nimic pentru Penreith dacă tu nu-ți îndeplinești partea din înțelegere.

– De ce nu? întrebă ea, consternată. Îți pasă de oameni – e evident din felul în care te-ai purtat în mină, din ce-ai făcut pentru Huw. Până acum, ar trebui să-ți dorești să-i ajuți pe oameni de dragul lor, și nu grație unui rămășag nesocotit.

– Îmi supraestimezi altruismul, izbucni el. În ziua când te muți înapoi la Penreith, voi părăsi Aberdare. Din partea mea, satul și mina pot să se ducă dracului.

Ea făcu ochii mari de uluire.

– Cum de ești atât de egoist când îi poți ajuta pe alții cu atâta ușurință?

– Așa e firea mea, micuța mea naivă, zise el cu sarcasm. Am fost bine învățat de cei dragi mie. Egoismul mi-a fost mult mai de folos decât încrederea sau generozitatea, și n-am de gând să renunț la el acum. Dacă vrei să fac pe salvatorul, va trebui să plătești prețul.

– Și prețul ăsta e chiar viața mea! strigă ea, cu lacrimi scânteindu-i în ochi. Azi-dimineață am fost condamnată în public, la capelă, de oamenii al căror respect credeam

că l-am câştigat. Chiar şi cei mai buni prieteni ai mei sunt îngrijoraţi de faptele mele. N-a fost nevoie decât de patru zile ca să submineze douăzeci şi patru de ani de viaţă virtuoasă. Din cauza capriciului tău, eu îmi pierd prietenii, munca, tot ce a dat sens vieţii mele.

Îl durea să-i vadă suferinţa, dar, dacă ceda însemna s-o piardă.

– Ai ştiut de la început că preţul va fi mare, spuse el cu răceală, şi ai zis atunci „aşa să fie". E uşor să fii curajoasă când nu ţi se cere nimic, dar acum că te-ai izbit de prima dificultate, îşi dai arama pe faţă. Şi eşti o laşă, Clare Morgan.

Ea încremeni şi lacrimile i se uscară în ochi.

– Îndrăzneşti să vorbeşti de laşitate tocmai tu, un bărbat care, într-o situaţie de criză, a fugit de acasă şi nu s-a întors timp de patru ani?

– În cazul ăsta, greşeala nu e a mea, ci a ta, i-o întoarse el. Dacă vrei să pleci, du-te. Păstrează-ţi virtutea preţioasă, dacă ăsta e lucrul cel mai important pentru tine. Nu sunt atât de naiv încât să investesc timp şi bani în proiectele tale şi să nu primesc în schimb decât un zâmbet superior. Dacă pleci înainte de trei luni, cariera de gresie va rămâne închisă, nu voi încerca să îmbunătăţesc condiţiile în mină şi Aberdare va fi pustiu, fără servitori, până voi putea să-l vând.

Ea îşi miji ochii de furie.

– Crezi că, dacă mă ţii prizonieră, voi fi mai dispusă să împart patul cu tine?

De la bun început, furia o mânase să-i accepte provocarea şi, dacă nu era atent, furia avea s-o alunge de lângă el. Îmblânzindu-şi vocea, el spuse:

– Nu sunt temnicerul tău, Clare. Tu singură trebuie să iei decizia. Ştiu că e groaznic să fii condamnat de semenii tăi. Însă, din câte ştiu eu despre credinţa metodistă, ceea ce contează cu adevărat e conştiinţa ta în faţa lui Dumnezeu. Poţi să spui cu sinceritate că ţi-e ruşine de ce s-a întâmplat între noi?

Ea râse fără convingere.

– Aşa trebuie să-i fi vorbit şarpele Evei.

– Foarte probabil, încuviinţă el, căci cunoaşterea pe care o oferea şarpele era trupească. Adam şi Eva au mâncat mărul, au devenit conştienţi de goliciunea lor – sexualitatea lor – şi au fost izgoniţi din Eden. Personal, am crezut întotdeauna că raiul trebuie să fi fost un loc plictisitor – aşa e mereu perfecţiunea. Fără nici o capacitate de a face rău, nu există nici o şansă să faci bine. Lumea în care trăim e un loc mai dur decât Edenul, dar mult mai interesant, iar pasiunea e una din marile compensaţii ale vieţii.

– E clar că, de mic, ai învăţat destul despre religie ca să ştii cum s-o subminezi, spuse ea pe un ton tăios, dar ai lipsit de la lecţia despre milă. Pentru tine, lumea trebuie să fie plină de femei frumoase, cu experienţă, care să-ţi primească încântate atenţiile. De ce insişti să mă ţii lângă tine împotriva voinţei mele?

– Pentru că, deşi există femei mai frumoase, pe tine te doresc. Se apropie de ea şi îi puse mâinile pe braţe. Poţi să spui sincer că îţi displace atenţia mea?

Ea încremeni locului.

– Problema nu e dacă îmi place sau nu.

– Nu e? Când o sărută, buzele ei reci se încălziră sub ale lui. Îi şopti apoi: E asta împotriva voinţei tale?

Din gât îi scăpă un sunet răguşit, înflăcărat.

– Nu, la naiba, nu e! De asta mă tem de tine.

Se simţea disperare în răspunsul ei, iar el îşi dădu seama că fata îi găsea îmbrăţişarea atât o consolare, cât şi o ameninţare. Dacă ar fi putut s-o lege de el acum, ar fi fost a lui pe vecie.

Fără s-o lase din braţe, o duse câţiva paşi de-a lungul parapetului, la adăpostul unui zid. În timp ce vântul îi flutura fustele în jurul gleznelor. Trase uşor de panglici şi boneta cea oribilă îi căzu de pe cap, eliberându-i buclele negre bogate. Îşi strecură mâna sub şal şi îi luă sânul, îl frământă, apoi îi necăji sfârcul până se întări. Ea icni, apoi se arcui, lipindu-se de el.

Cea mai mică reacţie a ei îl înfierbânta uşor, atât de uşor. Îşi lipi şoldurile de ale ei, prinzând-o între el şi zidul aspru de piatră. Ea se agită, dar nu încercă să scape,

ci mai degrabă încercă din instinct să-şi potrivească trupul după al lui.

Pe când îi explora adâncurile umede ale gurii, el îşi petrecu un braţ în jurul ei, şi, cu o mână, găsi copcile care îi încheiau corsajul rochiei fără decolteu. Prima se deschise uşor, ca şi a doua. Se opri să mângâie pielea catifelată, apoi îi lăsă în jos rochia, dezvelind umerii albi.

Mirosea a lavandă şi a cimbrişor, un parfum modest ca însăşi fiinţa ei, dar cu un iz dulce, sălbatic. Începu să o sărute uşor pe gât şi mai jos, pe piept. Înflăcărată, ea îşi răsuci bazinul şi se lipi de corpul lui.

El îi răspunse cu un geamăt şi întregul lui trup deveni rigid. Prin straturile de material dintre ei, ea simţi un fior în mădularul tare apăsat pe burta ei.

– Vai, Clare, mă vrăjeşti! spuse el cu glas răguşit.

Ea avea nevoie de o vrajă ca să nu se mai gândească la alegerea devastatoare pe care trebuia s-o facă. Dar, stând în braţele lui, probabil că alesese deja.

Pierdută în senzaţiile răvăşitoare, nu remarcă aerul rece ce-i mângâia piciorul stâng pentru că el îi ridicase fusta şi juponul peste genunchi. Mâna lui caldă alunecă peste jartieră şi începu să-i dezmierde coapsa, trasând modele senzuale pe pielea goală. I se tăie respiraţia şi o dorinţă periculoasă i se răspândi prin trup.

Nu o salvă ruşinea pricinuită de mărşăvia ei, ci conştientizarea faptului că părţile tainice ale corpului ei se umezeau şi se înfierbântau. Neînţelegând de ce, dar vag jenată, ea îşi adună toate puterile şi bolborosi:

– Ajunge!

Cu vocea încărcată de dorinţă, el îi spuse:

– Dacă vrei să pui capăt îndoielilor, lasă-mă să continui. Îţi jur că nu vei regreta.

– Nu-mi poţi garanta asta. E mult mai probabil că nu mi-o voi ierta niciodată. Îi veniră iar lacrimi în ochi când îl apucă de braţe să-l ţină mai departe de ea. De ce eşti atât de hotărât să mă distrugi?

El expiră încet, poticnit.

– Nu plânge, Clare. Te rog să nu plângi.

Îi dădu drumul, apoi se întoarse și se așeză rezemat de zid. O luă de mână și o trase în poală, punându-i capul pe umărul lui. Pe când ea se lupta cu emoțiile, el o mângâie blând, de parcă ar fi fost un copil speriat.

Când febra care o cuprinsese începu să scadă, ea se sili să se confrunte cu dilema ei. Mai era încă timp să-l părăsească pe Nicholas și să se întoarcă la viața ei din sat. Avea să se iște un mic scandal, dar avea să se stingă repede. Plecarea era soluția simplă, sigură, morală.

Dar, dacă o alegea, tot restul vieții urma să poarte vina pentru lașitatea ei. Nicholas avea puterea să schimbe în bine sute de vieți, iar pentru ea retragerea nu ar fi fost numai o dovadă de lașitate, ci și de egoism.

Să-și sacrifice reputația și modul tihnit de viață pentru a-i ajuta pe săteni era mult mai dureros decât se așteptase. Totuși, ar fi îndurat mai ușor totul dacă i-ar fi displăcut ce o obliga el să facă; ca martiră, conștiința ei ar fi fost mai liniștită. Ironia amară a sorții care provocase acest vârtej de vinovăție și îndoială era faptul că Nicholas îi dăruia cea mai mare fericire din viața ei.

Era un libertin și un adulterin, un bărbat care își recunoștea egoismul și nu avea nici o dorință să-și folosească averea și puterea în alte scopuri în afară de satisfacerea propriilor dorințe. Totuși, o emoționase profund în moduri pe care nu le cunoscuse niciodată. Și, ciudat, deși valorile lor erau foarte diferite, îl înțelegea mai bine decât oricine altcineva.

Vântul primăvăratic îi înfoia fustele și îi răvășea părul. Era tare frig în acest colț umbrit al parapetului, dar Nicholas era o oază de căldură și confort. Ea oftă, strângându-l de brațul musculos. În ciuda oricărei morale sau decențe, se simțea ocrotită în brațele lui.

El spuse încet:

– Bujori în obrăjori – o platitudine folosită de orice flăcău îndrăgostit care i-a scris vreodată poezii proaste iubitei sale. Dar nimic nu descrie mai bine culoarea frumoasă de pe fața ta. Trandafiri galezi înflorind pe o piele galeză fără cusur. O mângâie pe obraz cu dosul palmei. Nu pleca de lângă mine, Clare.

Chiar dacă s-ar fi hotărât să se întoarcă la Penreith, tandreţea din vocea lui ar fi făcut-o să se răzgândească. În mod uimitor, se părea că Nicholas o dorea cu adevărat lângă el; era mai mult decât un capriciu oarecare. Deşi era prea înnebunită de pasiune să aprecieze faptul că se ţineau în braţe, acum îşi aminti de pofta lui, de felul în care tremurase de dorinţă când ea îi răspunsese.

Totuşi, faptul că îl zăpăcea nu îi garanta siguranţa; era mai probabil că focul îi va mistui pe amândoi. Gândind cu voce tare, ea spuse cu tristeţe în glas:

– Dacă plec acum, voi reuşi să-mi refac reputaţia. Dacă rămân, voi pierde singurul mod de viaţă pe care l-am cunoscut, voi fi distrusă.

– Nu sunt de acord cu tine că pasiunea duce întotdeauna la distrugere. Dacă intimitatea fizică dă naştere la bucurie şi nu face rău nimănui, cum poate fi ceva greşit?

– Bănuiesc că bărbaţii au spus asta fecioarelor naive încă de la Izgonirea din Rai, zise ea pe un ton sec. Şi femeile îndeajuns de proaste ajung să dea viaţă copiilor lor în şanţuri sau să-i crească la un orfelinat. Cine spune că asta nu face rău nimănui?

– Nu e bine să faci copii la întâmplare, e o crimă atât împotriva copilului cât şi a mamei, aprobă el. Dar sarcina nu e întotdeauna rezultatul inevitabil al pasiunii. Există metode destul de eficiente de protecţie.

– Interesant ar fi dacă e şi adevărat, spuse ea, dar, chiar dacă nu ar exista riscul unei sarcini, împreunarea întâmplătoare tot ar fi ceva rău.

El scutură din cap.

– Cred că, dacă metodele de protecţie ar fi cunoscute de toată lumea, ideile despre ce e bine sau rău s-ar schimba. Moralitatea sexuală actuală există ca să protejeze femeile, copiii şi societatea de consecinţele periculoase ale pasiunii neînfrânate. Dacă nu ar fi consecinţe – dacă bărbaţii şi femeile ar fi liberi să decidă să se împreuneze din dorinţă, nu pe baza moralităţii – lumea noastră ar fi cu totul diferită.

– Dar ar fi un loc mai bun? Poate pentru bărbaţi, care şi-ar putea satisface poftele, apoi le-ar părăsi pe femei cu inima uşoară şi conştiinţa împăcată. Nu ştiu dacă femeile pot fi atât de nepăsătoare.

– Unele pot, Clare, zise el, un pic iritat. Crede-mă, sunt femei la fel de indiferente şi lipsite de inimă ca orice bărbat.

– Sunt sigură că ai cunoscut multe femei de genul ăsta. Ea oftă, mâhnită. Ce păgân eşti, Nicholas! Un diavol amoral, cu vorbă mieroasă, care face păcatul să pară atât de dulce. Crezi că, dacă sunt forţată să stau în preajma ta, voi cădea până la urmă pradă farmecelor tale păgâne.

O sărută uşor pe frunte.

– E speranţa mea cea mai mare.

Era şi puţină exasperare în râsul ei, dar şi un pic de furie. Făcea ca totul să fie foarte greu pentru ea.

Era timpul să hotărască ce drum să aleagă. Îşi adună gândurile pe când se juca absentă cu unul dintre nasturii lui.

În primul rând, trebuia să rămână de dragul oamenilor care aveau să beneficieze de ajutorul contelui; simţul datoriei o obliga. Aşa stând lucrurile, trebuia să facă eforturi să treacă prin următoarele trei luni cu cât mai puţine prejudicii. Cu mâhnire, se gândi că, stând acolo, avea să se facă vinovată de numeroase mici delicte împotriva moralităţii. Trebuia să se roage cerului să conteze că se abţinea de la păcate mai mari.

Deodată, îi veni un gând ademenitor. Nicholas era un bărbat obişnuit să i se satisfacă dorinţele. Dacă lucrurile nu mergeau mai departe, avea să se plictisească sigur de sărutări, fără nimic altceva. Dacă devenea destul de frustrat de refuzul ei de a-i permite intimitate deplină, poate îi cerea el să plece, onoarea obligându-l totuşi să îşi respecte înţelegerea până la capăt.

Fascinată, întoarse ideea pe toate feţele. Ca să aibă vreo şansă de reuşită, ar fi trebuit să înveţe cum să-i înflăcăreze dorinţele, în timp ce ea să aibă destulă voinţă să-i spună mereu nu. Senzualitatea era un joc periculos, iar el era mult mai priceput la el decât ea. Dar poate

că acel avantaj era echilibrat de faptul că pasiunile bărbaților erau mai mari decât ale femeilor. Hotărându-se, spuse încet:

– Conștiința nu mă lasă să plec, când șederea mea aici ar face atât de mult bine. Dar te avertizez – scopul tău este să mă seduci, iar al meu să te fac să decizi că nu merit osteneala.

El răsuflă ușurat, apoi îi zâmbi cu o blândețe cuceritoare.

– Mă bucur mult că rămâi aici. Va fi interesant de văzut ce vei face să mă plictisești, dar nu cred că vei reuși.

– Vom vedea, milord.

Pe când se uita în ochii lui negri, simți un fior păcătos de nerăbdare. Nu mai era o victimă neajutorată a experienței și a puterii lui, mult superioare. Puterea pe care o avea asupra lui era limitată, dar, jura pe Dumnezeu, avea s-o exercite cu toată priceperea de care era în stare.

capitolul 13

Clare se uita pe fereastra trăsurii, cu ochii mari atintiți spre priveliștea Londrei în amurg.

– Nu mi-am închipuit niciodată că sunt atâția oameni pe lume, grăi ea.

Nicholas râse în barbă. Era așezat lângă ea, sprijinindu-se relaxat de pereții tapițați, cu mâinile încrucișate pe piept.

– Șoricelul de la țară vine la oraș.

Ea se uită chiorâș la el, cu o iritare prefăcută.

– Prima oară când ai venit în Londra, probabil că erai foarte dezinvolt.

– Câtuși de puțin, spuse el, voios. Aveam 17 ani și eram atât de fascinat, că aproape am căzut de pe fereastra trăsurii. Poți iubi sau urî Londra, dar nimeni nu rămâne indiferent la orașul ăsta. Vreau să văd dacă vei fi martora diversității capitalei cât vei fi aici.

Trăsura coti brusc și un căruțaș care trecea pe acolo scoase un șuvoi de înjurături murdare la adresa vizitiului lor. Clare asculta, încruntându-se.

– Vorbeşte oare căruţaşul ăsta o limbă străină? Nu înţeleg ce spune.

– Vorbeşte un tip îngrozitor de cockney, dialectul din estul Londrei, dar foloseşte şi cuvinte pe care o doamnă bine crescută nu ar trebui să le ştie, zise Nicholas pe un ton apăsător.

Ea îi aruncă o privire maliţioasă.

– Poţi să-mi explici ce a spus?

El ridică din sprâncene.

– Deşi îmi doresc din tot sufletul să te corup, nu vreau s-o fac învăţându-te un limbaj murdar.

Ea zâmbi şi se uită pe fereastră. Drumul lung din Ţara Galilor la Londra fusese făcut într-un ritm rapid şi, prin urmare, obositor, dar ei îi plăcuse. Din momentul în care scena dureroasă de la castel o obligase să se împace cu situaţia ei, devenise mai relaxată în prezenţa lui Nicholas, iar relaţia lor era acum plină de tachinări.

Şi mai bine, învăţase că era posibil să se bucure de mângâierile lui fără să fie copleşită. Singurul sărut pe zi ajunsese acum o perioadă încântătoare ce dura până când mâinile lui Nicholas deveneau prea îndrăzneţe. Când se întâmpla asta, Clare îl ruga să se oprească. Iar el o asculta întotdeauna imediat. Ea simţea că el, ca şi ea, se reţinea puţin, bucurându-se de sărutări, fără a-şi permite să fie înnebunit de dorinţă.

Această situaţie nu putea să dureze; mai devreme sau mai târziu, Nicholas avea să dea frâu liber puternicei sale senzualităţi într-un efort hotărât de a o seduce. Dar când avea să vină acea zi, ea credea că va avea forţa să reziste, căci se simţea mai puternică în fiecare zi, mai mult egala lui, cel puţin în limitele înguste ale relaţiei lor ciudate. Între timp, avea de gând să se simtă bine la Londra.

Străzile deveniră treptat mai curate şi mai liniştite şi în cele din urmă trăsura se opri. Vizitiul deschise uşa şi coborî scara, iar Nicholas o ajută pe Clare să se dea jos. Era aproape întuneric şi tot ce putu să vadă din reşedinţa Aberdare fu marea faţadă clasică.

– Şi locul ăsta are mare nevoie de o menajeră? întrebă ea.

– Acum câteva zile mi-am anunţat omul din Londra că vin, aşa că reşedinţa ar trebui să fie curăţată şi dotată cu personal temporar. O ajută să coboare. Desigur, ca stăpână a casei, poţi să faci ce schimbări consideri de cuviinţă.

Ea îşi dădu vag seama că aceasta era o altă formă subtilă de seducţie. Era îmbătător să fii tratată ca o lady, să ţi se respecte părerile. Ştiind că situaţia era momentan sub control, vedea acest lucru în perspectivă.

În timp ce urcau treptele de marmură, senzaţia ei de bine începu să se risipească. Până acum, Nicholas fusese amuzat să se afle mereu în compania lui Clare. Dar în Londra dispunea de multe alte distracţii captivante. De fapt, putea să se plictisească de ea şi s-o trimită acasă înainte de sfârşitul săptămânii.

Atunci ea avea să câştige, nu?

Camerele somptuoase şi decoraţiunile bogate din reşedinţa Aberdare se dovediră a fi în stare bună, deşi anii în care fusese închisă îi dăduseră aerul impersonal al unui hotel. Nicholas o prezentă pe Clare personalului restrâns ca fiind verişoara lui, la fel cum făcuse când închiriase camere separate la hanuri în drumul spre Londra.

La început, servitorii nu ştiură cum s-o evalueze pe Clare. Ea bănuia că părea prea demodată pentru a fi o rudă aristocrată, dar că era şi mai puţin probabil să fie considerată o amantă. Însă servitorii erau londonezi şi greu de şocat, aşa că ridicară toţi din umeri şi se supuseră ordinelor ei în schimbul unor lefuri generoase. Iar ea descoperi că o lăsau rece părerile lor despre ea; era cu totul altceva să trăiască printre străini, decât cu oamenii pe care îi cunoştea de-o viaţă întreagă.

Clare se trezi în prima ei zi în oraş, debordând de entuziasm. Când coborî scările, Nicholas era deja în salonul de mic dejun, îşi bea cafeaua şi citea *Morning Post*. Se ridică politicos când intră ea.

– Bună dimineaţa, draga mea. Ai dormit bine?

– Nu prea – Mayfair e aproape la fel de zgomotos ca şi mina din Penreith. Dar sper că o să mă obişnuiesc. Clare aruncă o privire la *Morning Post*. Închipuie-ţi, să poţi citi un ziar în ziua când apare, nu după săptămâni întregi! Ce lux.

Zâmbind, el îi turnă o ceaşcă de ceai aburind.

– Londra e centrul lumii, Clare. Multe dintre ştiri se fac aici.

După ce ea îşi alese un mic dejun de pe platourile încălzite aşezate pe bufet, luară amândoi loc şi Nicholas spuse:

– M-am uitat pe ştirile din înalta societate. Nici o menţiune despre Lord Michael Kenyon sau contele de Strathmore, dar ducele de Candover este în oraş.

Clare se simţi puţin alarmată.

– Un duce?

Interpretându-i corect expresia, el spuse:

– Ăsta-i Rafe. Nu-ţi face griji, poate e duce şi e mai bogat decât Cresus, dar nu-şi permite să fie niciodată nesuferit din cauza asta. Crede cu tărie în comportamentul rezervat de gentleman.

– Am fost întotdeauna curioasă ce face dintr-un bărbat un gentleman, în afară de bani şi strămoşi nobili.

El zâmbi strengăreşte şi împături ziarul.

– Potrivit lui Rafe, un gentleman englez nu este niciodată nepoliticos decât cu intenţie.

– Definiţia asta nu mă linişteşte, spuse ea cu un zâmbet. Bănuiesc că acel conte de Strathmore e prietenul tău Lucien.

– Exact. Nu-ţi face griji. Deşi exaltaţi, prietenii mei sunt oameni toleranţi – trebuie să fie, pentru a mă accepta pe mine. Zâmbi aducându-şi aminte. L-am întâlnit pe Lucien la Eton când patru băieţi au hotărât că oricine era aşa oacheş ca mine şi arata ca un străin trebuia să fie bătut. Lucien s-a gândit că eram în dezavantaj, aşa că a venit de partea mea în încăierare. Lupta ne-a costat doi ochi învineţiţi, dar am reuşit să-i alungăm pe ceilalţi şi am fost prieteni de atunci încolo.

– Cred că sunt de acord cu contele de Strathmore. Clare îşi termină ouăle şi cârnaţii. Nu-s aşa buni ca ai doamnei Howell, dar sunt acceptabili. Este căsătorit vreunul dintre Îngerii Căzuţi, sau asta ar fi împotriva Codului libertinilor?

– Din câte ştiu, sunt toţi burlaci, deşi am fost plecat atâta timp că orice s-ar fi putut întâmpla. Căută în buzunar şi scoase mai multe bancnote, pe care i le dădu lui Clare. Ia banii ăştia. Londra e un loc scump, aşa că ai nevoie de ceva bani.

Clare îi zâmbi amuzată şi luă bancnotele.

– Douăzeci de lire. Salariul meu de profesoară pe un an.

– Dacă insinuezi cumva că lumea asta nu e dreaptă, n-o să te contrazic. Poate că administraţia şcolii din Penreith ar trebui să-ţi mărească salariul.

– Douăzeci de lire e o sumă generoasă – sunt profesori în Ţara Galilor care câştigă doar cinci lire pe an, dar au de obicei şi alte slujbe. Eu mai primesc şi mâncare şi alte servicii de la mulţi elevi şi familiile lor. Nu ştiu dacă fac parte dintr-o lume în care douăzeci de lire sunt bani de buzunar.

Ea dădu să pună bancnotele la loc pe masă.

– Poţi să faci parte din ce lume vrei, spuse el pe un ton tăios. Dacă douăzeci de lire pare o sumă exorbitantă, păstreaz-o pentru atunci când rămâi fără bani. Vei avea nevoie de ei să te întorci la Penreith dacă devin insuportabil, o posibilitate ce nu poată fi exclusă.

Ca de obicei, aiureala spusă de el îi distrase atenţia.

– Foarte bine, deşi mi se pare ciudat să iau bani de la tine.

Ochii lui scânteiară.

– Dacă te-aş plăti pentru lucruri imorale, în mod clar nu am primit serviciile reprezentând contravaloarea banilor. Oricum, cele douăzeci de lire acoperă faptul că te-am adus la Londra împotriva voinţei tale.

Ea cedă şi puse bancnotele în buzunar.

– E foarte greu să câştig o dispută cu tine.

– Nu te certa niciodată cu un ţigan, Clare... nu suntem constrânşi nici de logică, nici de demnitate. Se ridică în picioare şi se întinse după plac. Când îţi termini micul dejun, va fi timpul să facem ceva în privinţa garderobei tale.

Ea se uită repede la ceaşca ei de ceai. Era ceva foarte indecent în felul în care se întindea el; senzualitatea lui de felină era suficientă cât să distragă atenţia şi celei mai reticente lady.

Odată se crezuse şi ea rezervată, dar îi era din ce în ce mai greu să-şi amintească mereu.

Magazinul elegant al croitoresei avea numele „Denise" pictat discret pe firma ce atârna deasupra uşii. Dar nu era nimic discret în persoana lui Denise; imediat ce intrară în salon, o blondă planturoasă ţipă şi se aruncă îndrăzneaţă în braţele lui Nicholas.

– Unde ai fost, crai ţigan ce eşti? exclamă ea. Mi-ai frânt inima, să ştii.

El o ridică în braţe şi o sărută zgomotos, apoi o bătu pe fundul generos când o puse din nou în picioare.

– Sunt sigur că le spui aşa tuturor bărbaţilor, Denise.

– Da, admise ea cu sinceritate, dar în cazul tău vorbesc serios. Făcu gropiţe în obraji. Cel puţin la fel de serios ca întotdeauna.

Clare se uita la ei în tăcere, simţindu-se invizibilă şi cu o uşoară pornire criminală. Deşi auzise că Nicholas nu se zgârcea la sărutări, nu-i plăcea să vadă dovada cu ochii ei, mai ales nu cu o fetişcană uşuratică precum era aceasta.

Înainte să-i crească temperatura la cote periculoase, Nicholas spuse:

– Denise, asta-i prietena mea, domnişoara Morgan. Are nevoie de o garderobă completă.

Croitoreasa dădu din cap aprobator şi începu să se rotească încet în jurul noii sale cliente. Când îşi termină examinarea, anunţă:

– Culori intense, linii simple, provocatoare fără să fie vulgare.

– Exact ce gândesc şi eu, zise Nicholas. Începem?

Denise îi duse într-o cameră de probă cu un covor foarte elegant, unde veniră la ei o croitoreasă şi tânăra ei ucenică. Lui Clare i se spuse să stea pe o platformă în mijlocul încăperii. Apoi fu tratată ca o marionetă cât timp Nicholas şi Denise o drapau în stofe şi mătăsuri, discutând despre stiluri, culori şi diverse materiale.

Denise era la fel de voioasă şi amabilă atât cu Nicholas, cât şi cu Clare, aşa că iritarea tinerei se risipi repede. O amuza să se bucure de întreaga atenţie a doi oameni pe care îi interesau mai mult hainele ei decât ea, mai ales că veşmintele în cauză erau atât de diferite de ce era considerat potrivit în Ţara Galilor. Dacă şi-ar fi ales ea singură garderoba, nu ar fi fost zăpăcită de situaţie ca acum, ci de numărul mare de alegeri aflate la dispoziţia ei.

Pentru a-şi ţine mintea ocupată, se gândi ce ar vrea să vadă şi să facă în perioada petrecută în Londra. Firul gândurilor îi fu întrerupt când Denise îi înfăşură pe umeri o bucată de mătase albastră şi spuse:

– Perfectă culoare, nu-i aşa?

– Ochiul tău nu greşeşte, încuviinţă Nicholas. Va ieşi o rochie de seară superbă.

Când începură să vorbească despre posibilele modele, ucenica veni să înfăşoare mătasea la loc pe carton. Dar, cum materialul i se unduia în jurul gâtului, Clare îl atinse fără să vrea şi nu mai voi să-i dea drumul. Era cel mai frumos material pe care îl văzuse, care scânteia în toate nuanţele de albastru imaginabile şi avea o textură vaporoasă, rafinată. Îşi apăsă obrazul pe mătase şi se bucură de el ca o pisică până îşi dădu seama că Nicholas se uita la ea. Lăsă materialul să cadă, jenată.

– Nu e nimic rău în a te bucura de ceva frumos, spuse el cu un amuzament binevoitor.

– Mătasea e ceva extravagant şi inutil, spuse ea cu severitate, deşi pielea încă i se înfiora de plăcere în locul unde o atinsese mătasea. Sunt moduri mai bune în care să-ţi cheltuieşti banii.

– Poate, o aprobă el, din ce în ce mai amuzat, dar o rochie făcută din asta se va asorta de minune cu ochii tăi albaştri. Şi te vei simţi superbă când o vei purta.

Ea ar fi vrut să nege că îi va face plăcere să aibă o rochie atât de frumoasă, dar inutilă, dar nu putea; inima ei trădătoare tânjea după mătasea albastră. Ştiuse că, dacă accepta provocarea lui Nicholas, virtutea avea să-i fie pusă la încercare, dar o deprima să vadă cât de atrasă era de vanitate, lăcomie şi lucruri pământeşti. Îşi recită în minte pasaje din scriptură care atrăgeau atenţia asupra păcatului vanităţii.

Dar nu o făcură să nu-şi mai dorească mătasea albastră.

După ce aleseseră modelele şi materialele, Nicholas întrebă dacă nu aveau şi haine gata făcute pe măsura lui Clare. Denise aduse trei rochii, remarcând ironic că, întrucât doamna care le comandase încă nu le plătise pe cele de dinainte, putea foarte bine să le aştepte pe acestea.

Clare se retrase în spatele paravanului ca să probeze prima rochie. Ajutată de croitoreasă, Marie, se îmbrăcă într-o muselină atât de fină că era aproape transparentă.

Apoi croitoreasa îi puse un corset scurt, uşor. Clare se aştepta la ce era mai rău, pentru că nu purtase niciodată corset, dar articolul se dovedi mai puţin incomod decât se aşteptase.

Marie îi şopti:

– *Mam'zelle* are o talie atât de îngustă, încât abia este necesar, dar rochia va sta mai bine aşa.

Apoi croitoreasa îi luă măsurile pentru celelalte rochii. După care îi trase pe cap o rochie roz din amestec de lână cu mătase. Cum sistemul de închidere din spate era prea complicat, Clare începea să înţeleagă de ce doamnele elegante aveau nevoie de cameriste.

Înainte să o lase pe Clare să se uite în oglinda din perete, Marie scoase o crenguţă de trandafiri din mătase crem şi o vârî în părul negru al lui Clare.

– *Très bien.* E nevoie de accesorii şi o altă coafură, dar asta o să-i placă lui *Monsieur le Compte.*

Când lui Clare i se îngădui în cele din urmă să se uite în oglindă, clipi nedumerită când îşi văzu imaginea. Materialul roz îi făcea pielea să strălucească şi ochii enormi. Arăta ca o lady – o lady atrăgătoare. Ba chiar elegantă, ai milă, cerule! Examină decolteul rochiei, stânjenită. Nu doar că era alarmant de adânc, dar balenele corsetului îi şi împingeau sânii în sus. Deşi Clare ştia că nu era prea voluptuoasă, în rochia asta elegantă, părea... planturoasă.

Stăpânindu-şi dorinţa de a-şi acoperi cu mâinile pieptul dezgolit, apăru cu sfială din spatele paravanului. Nicholas şi Denise îşi întrerupseră discuţia ca să se holbeze la ea. Croitoreasa dădu din cap cu satisfacţie, iar Nicholas se roti în jurul lui Clare, cu ochii strălucind de mulţumire.

– Ştiam că rochia asta o să-ţi vină bine, dar chiar şi aşa, tot sunt impresionat. Nu este nevoie decât de o modificare.

Îşi folosi muchia palmei să traseze o linie peste corsaj, pe piept.

– Răscroieşte decolteul până aici.

Clare icni, atât pentru că îi atingea sânii – în public! – cât şi pentru că voia un decolteu şocant de adânc.

– Refuz să port ceva atât de indecent!

– Ceea ce sugerez e mai degrabă moderat. Mai trasă o linie peste sânii ei, aproape în dreptul sfârcurilor. Asta ar fi indecent!

Îngrozită, Clare se uită la Denise.

– Glumeşte cu siguranţă, nu?

– Deloc, zise repede croitoreasa. Am cliente care nu vor să cumpere o rochie dacă nu le ies sânii din ea. Spun că atrag interesul domnilor.

– Cred că aşa e, îngăimă Clare, neclintită. Dar nu e pentru mine.

– Arzi mai tare decât orice femeie pe care am întâlnit-o. Nicholas îi dărui zâmbetul lui de diavol. Decolteul pe care îl sugerez e mai îndrăzneţ decât vrei tu şi mai conservator decât mi-ar plăcea mie. Nu este un compromis corect?

Ea trebui să râdă. Amintindu-şi că nu avea să poarte niciodată aceste haine în prezenţa cunoscuţilor ei, Clare spuse:

– Foarte bine. Dar, dacă fac pneumonie, a ta va fi vina.

– O să-ţi ţin eu de cald, zise el, având în ochi un licăr categoric periculos.

Clare se retrase în grabă după paravan, spunându-şi că nu conta că străinele acelea bănuiau că era amanta lui. Următoarea ţinută era o rochie de zi, cu un decolteu oarecum respectabil, deşi suficient de adânc cât să şocheze pe oricine în Penreith.

Într-un moment când nu era nimeni în preajma lor să-i audă, Clare îl întrebă încet pe Nicholas:

– Ce fel de cliente are Denise? Am senzaţia că magazinul ei nu e pentru cele mai respectabile femei.

– Bună intuiţie, îi răspunse el. Femeile care vin aici vor să arate cât mai atrăgătoare cu putinţă. Deşi unele sunt din lumea bună, multe sunt actriţe sau curtezane. Îşi înclină capul într-o parte. Te simţi cumva ofensată?

– Cred c-ar trebui, recunoscu ea, dar aş fi deplasată într-un salon din înalta societate. În plus, îmi cam place Denise.

Conversaţia lor luă sfârşit când tânăra ucenică aduse o tavă cu prăjituri şi ceai pentru ei. Nicholas şi Denise începură o discuţie însufleţită despre ciorapi, pantofi, mănuşi, mantii şi lenjerie intimă de care avea nevoie Clare. Iar pe ea o obosea şi să-i asculte. Dar Nicholas se simţea ca peştele în apă. Când plecară de la magazin, după trei ore, el spuse exuberant:

– Acum, draga mea, am de gând să-ţi arăt cea mai senzuală experienţă din viaţa ta.

– O, nu, spuse ea, disperată. Încerc să fiu o amantă bună, dar nu cred că este corect din partea ta să mă umileşti.

– Am zis eu ceva de umilire? O ajută să se urce în trăsură, apoi luă frâiele din mâinile rândaşului, care se căţără în spatele vehiculului.

Când intrară în traficul londonez, ea întrebă îngrijorată:

– Mă duci la un fel de... orgie?

– Clare! spuse el, privind-o pieziș. Mă șochezi. Ce știi tu despre orgii?

– Nu mult, deși înțeleg că sunt ceva rău, lasciv și implică numeroși oameni care se poartă ca animalele sălbatice, spuse ea pe un ton critic.

El râse.

– Bună definiție. Orgiile sunt de toate felurile, bineînțeles, dar probabil că se desfășoară chiar acum cel puțin trei petreceri de genul ăsta. Sigur, nu toate trebuie să fie cu oameni.

Pe când Clare simțea că se sufocă de indignare și jenă, o căruță ieși de pe o stradă laterală și mai că se ciocni de ei. Nicholas reuși să oprească trăsura cu multă îndemânare și să evite accidentul, dar ticălosul de căruțaș tot nu era mulțumit. Cu o țigară stinsă demult atârnându-i din gură, începu să strige înjurături la adresa nenorociților de aristocrați care credeau că drumurile sunt ale lor.

– Ce individ dezagreabil! remarcă Nicholas. Trebuie să-l învețe cineva bunele maniere.

Pocni tare din bici și țigara dispăru din gura căruțașului. Individul rămase cu un muc amărât între dinți și o expresie uluită pe față.

Impresionată și îngrozită totodată, Clare îngăimă:

– Doamne, dacă nimereai puțin mai departe, puteai să-i scoți omului ochiul.

– Eu nu greșesc niciodată ținta, zise Nicholas, calm.

Pocni iar din bici și căciula căruțașului ateriză în poala lui Clare. Femeia simțise un curent de aer, dar biciul se mișcase atât de iute, că nici nu-l văzuse. În timp ce se uita fascinată la căciula boțită, Nicholas îi spuse:

– Cu toate că se spune că un om care mânuiește bine biciul poate să scoată o muscă din urechea calului dinaintea sa, sunt puțini cei care o pot face. Biciul mai pocni o dată și căciula se învârti prin aer, căzând pe capul omului năucit. Dar eu sunt unul dintre cei care reușesc.

Terminându-şi reprezentaţia, Nicholas se mulţumi să meargă prin trafic.

– Ca să ne întoarcem la fascinantul subiect al orgiilor, mulţi bărbaţi au fantezia de a împărţi patul cu două femei deodată. De fapt, patul nu e cuvântul potrivit – e nevoie de atâta spaţiu, că una din ele poate ajunge pe podea până la urmă. Fiind un om curios, am decis odată să mă las în voia acestei fantezii ciudate. Presupun că rezultatul ar putea fi numit orgie. Întoarse cabrioleta pe o stradă mai largă. Ştii care e amintirea mea cea mai stăruitoare din orgia asta?

Cu faţa în flăcări, Clare îşi puse mâinile pe urechi.

– Nu vreau să mai aud nimic!

Ignorându-i protestul, Nicholas spuse încântat:

– Genunchii juliţi pe covor, asta-mi amintesc. Ca să nu se plictisească nici una din femei, trebuia să mă târăsc mereu înainte şi înapoi. O experienţă extenuantă, după care am şchiopătat o săptămână. Se opri din vorbit, căzând pe gânduri. Asta m-a învăţat că unele fantezii e mai bine să nu le pui în practică.

Clare nu se mai putu stăpâni şi izbucni în râs.

– Eşti jalnic, murmură ea, gândindu-se că doar Nicholas putea să transforme o istorioară obscenă într-una amuzantă. Poate că, la urma urmei, „cea mai senzuală experienţă" de care pomenise el nu avea să fie atât de îngrozitoare.

Dar tot nu era pregătită când el opri trăsura în faţa unei enorme biserici gotice. Recunoscând clădirea dintr-o gravură pe care o văzuse cândva, Clare spuse nu prea sigură:

– Asta trebuie să fie Westminster Abbey.

Nicholas aruncă hăţurile grăjdarului, apoi o ajută pe Clare să coboare.

– Ai dreptate.

Un timp rămaseră tăcuţi, iar ea se uită curioasă la faţadă. Nici o gravură nu reda mărimea şi masivitatea construcţiei.

Fiecare contur al abaţiei şi turnurile sale gemene ce se înălţau spre ceruri erau un tribut adus credinţei celor care o construiseră.

Nicholas o luă de braţ şi se îndreptară spre intrare. Dacă nu ar fi ţinut-o el, probabil ar fi căzut, căci nu-şi putea lua ochii de la clădire.

Interiorul era şi mai grandios decât exteriorul. Deşi mai erau şi alţi vizitatori şi credincioşi împrăştiaţi pe acolo, tavanul extrem de înalt îi făcea pe oameni să pară neînsemnaţi şi conferea clădirii un aer paradoxal de intimitate. Umbre întunecate, ferestre scânteietoare cu vitralii, arcuri ascuţite, o pădure de coloane enorme; Clare era atât de năucită de priveliştea somptuoasă, că nu reuşea să înţeleagă semnificaţia întregii abaţii.

Îl ţinu de braţ pe Nicholas pe când umblau într-o aripă laterală.

– Asta e o clădire concepută să-i impresioneze pe oameni cu măreţia lui Dumnezeu, murmură ea, nevrând să ridice tonul.

– Toate lăcaşurile de cult importante sunt aşa, răspunse el încet. Am fost în biserici, moschei, sinagogi şi temple indiene, şi toate îl făceau pe om să se gândească la măreţia religiei. Dar am vizitat şi lăcaşuri mai mici decât Capela Sionului din Penreith, şi unele păreau cele mai sfinte dintre toate.

Ea dădu din cap absentă, prea copleşită pentru a susţine o discuţie despre arhitectura religioasă. Aproape de pereţi erau înşiruite monumente închinate celor mai de seamă britanici. Nu-i venea să creadă că păşea peste osemintele atâtor oameni iluştri: Eduard I, supranumit „Picioare-Lungi", şi Henric al VIII-lea, Elisabeta, Regina Fecioară, şi verişoara şi vrăjmaşa ei, Maria, regina Scoţiei. Geoffrey Chaucer, Isaac Newton şi William Pitt, atât Bătrânul cât şi Tânărul. Când au ajuns la capela lui Eduard Confesorul, care fusese atât rege, cât şi sfânt, ea întrebă cu o voce şoptită:

– Oare aici sunt înmormântate toate personalităţile din istoria Angliei?

El izbucni în râs.

– Nu, deşi poate să pară aşa. Combinaţia de arhitectură spectaculoasă şi istorie e cu totul copleşitoare. Îşi scoase ceasul de buzunar şi se uită la oră, apoi se întoarse şi o luă înapoi prin aripa sudică.

Nu merseseră prea mult, când tăcerea fu sfâşiată de o muzică impetuoasă.

Lui Clare i se tăie respiraţia şi o trecu un fior pe şira spinării. Era orga; nici un alt instrument nu avea puterea şi măreţia necesare să umple o biserică atât de mare.

Orgii i se alătură un cor de îngeri. Nu, nu îngeri, deşi vocile erau cu adevărat angelice. Ascunse undeva în nişele complicate ale abaţiei, zeci de voci se înălţau într-un cânt triumfător. Muzica răsuna din pereţii de piatră, cu ecou şi cu o putere uluitoare, pe care şi raiului i-ar fi venit greu s-o egaleze.

Nicholas scoase un suspin moale, extaziat.

– Repetă imnurile pentru Paşte.

O luă de mână pe Clare şi se dădu înapoi într-o nişă parţial întunecată de o minunată statuie omagială.

Sprijinindu-se de peretele din piatră, închise ochii şi ascultă muzica înălţătoare, încorporând măsurile ritmate aşa cum o floare absoarbe lumina soarelui. Ea ştia din cântul lui la harpă că iubea muzica, dar îşi dădu seama, după expresia de pe chipul lui că „iubire" nu era un cuvânt suficient de puternic. Avea expresia unui înger chinuit care întrevede posibilitatea izbăvirii.

Încet, imperceptibil, Clare se apropie de el până îi atinse cu spatele cămaşa albă din pânză fină. El îşi puse un braţ în jurul mijlocului ei, trăgând-o spre el. Nu era nimic senzual în acea îmbrăţişare; era mai degrabă un mod de a împărtăşi o experienţă prea cutremurătoare pentru a fi descrisă prin viu grai. Închise şi ea ochii şi savură plăcerea acestui moment unic. Puterea transcendentală a muzicii. Forţa şi căldura lui Nicholas. Bucuria.

A treia piesă era *Corul Aleluia* al lui Händel, o bucată muzicală impresionantă şi uşor de recunoscut. „Căci Domnul atotputernic stăpâneşte..." Clare se înfioră sub impactul emoţiilor ce răsunau din adâncul sufletului

ei. „Regele regilor şi stăpânul stăpânilor..." Credinţă şi pasiune, frumuseţe şi iubire, senzualitate şi tandreţe, sacru şi profan – toate erau amestecate într-un conglomerat inseparabil care îi aducea lacrimi de alean în ochi. „Pe veci şi în vecii vecilor..."

Poate că alăturarea unor asemenea emoţii diferite era o blasfemie, dar nu era în stare să le separe, aşa cum n-ar fi putut să spună unde se termina ea şi unde începea Nicholas. Pur şi simplu exista şi nu-şi dorea nimic mai mult de la viaţă.

Când corul termină de cântat, orga se avântă într-un solo tumultuos ce ameninţa să desprindă vechile pietre ale abaţiei, iar Clare ieşi încet din transă. Deschise ochii şi văzu căutăturile chiorâşe a două femei care treceau pe lângă ea. Amintindu-şi că braţul lui Nicholas era încă în jurul mijlocului ei, se trase de lângă el fără tragere de inimă.

Se întoarse şi se uită în sus la el, nemaiputându-şi lua ochii de la chipul lui.

– Întotdeauna am crezut că iadul trebuie să fie un loc fără muzică, spuse el încet.

Amândoi aveau o senzaţie de apropiere nemaipomenită. Iar la el era ceva diferit. Îi luă o clipă să-şi dea seama că, pentru prima oară, expresia lui era cu totul accesibilă. De obicei, spontaneitatea şi chipul său expresiv mascau faptul că îşi ascundea adevăratul eu, dar acum scutul îi căzuse. Clare văzu în ochii lui vulnerabilitate şi se gândi de cât timp nu mai lăsase el pe cineva să privească în sufletul lui. Sau dacă îngăduise asta cuiva, vreodată.

Apoi începu să se întrebe ce vedea el în ochii ei. Stânjenită, îşi feri privirea, rupând legătura dintre ei. Trebui să-şi dreagă glasul înainte să vorbească.

– A fost minunat. Şi ai avut dreptate – a fost cea mai senzuală experienţă din viaţa mea.

– Şi cu totul respectabilă.

Îi oferi braţul. Clare încă simţea căldura rămasă în urma lui, după ce îi cuprinsese talia. Îl luă de braţ

şi ieşiră din biserică în tăcere. După acel cor, orice altceva ar fi părut neînsemnat.

Afară, un vânt vioi alunga norii pe cer, formând modele mereu în schimbare. Nicholas făcu semn cabrioletei şi în curând se strecurau prin traficul din Westminster. Străzile liniştite din elegantul cartier Mayfair erau o uşurare, iar Clare de-abia aştepta să ajungă la reşedinţa Aberdare. De fapt, după agitaţia de la croitoreasă şi emoţia din catedrală, putea să-şi permită luxul unui pui de somn.

Însă Nicholas nu-şi terminase stocul de surprize. Când trecură pe o stradă rezidenţială tihnită, opri deodată caii.

– Ciocănelul e sus, aşa că familia trebuie să fie acasă.

Dându-i hăţurile din nou rândaşului, sări uşor pe pavaj şi se urcă apoi s-o ajute pe Clare să coboare.

– Cine stă aici? întrebă ea când fu lângă el.

Cu ochii strălucitori, o conduse pe scările de la intrare şi bătu la uşă cu ciocanul cu cap de leu.

– Scumpa mea bunicuţă.

Bunicuţă. Cum bunică? Mama tatălui său murise cu mulţi ani înainte şi, dacă mama mamei lui, ţiganca, era în viaţă, nu ar fi locuit într-o casă din Mayfair.

Începu brusc să înţeleagă când se deschise uşa. Clare îşi dădu seama cu groază că el vorbea despre tânăra soţie a bunicului său: Emily, contesa văduvă de Aberdare – femeia despre care multă lume credea că fusese amanta lui Nicholas, şi care se aflase în mijlocul scandalului în urma căruia muriseră doi oameni.

capitolul 14

Când intră în casă cu Nicholas, Clare simţi dorinţa cu totul necreştinească de a-i suci gâtul. Toată lumea ştia în Penreith că, în noaptea când muriseră bătrânul conte şi Caroline, servitorii îl găsiseră pe Nicholas în budoarul contesei. În ciuda acestei probe concludente, Clare şovăise să tragă concluzia evidentă. Deşi pe atunci credea că nu voia să judece aspru oamenii,

în retrospectivă, presupunea că, pur şi simplu, nu voise să creadă că Nicholas putea fi atât de josnic. Însă acum avea să afle adevărul văzându-i pe cei doi împreună, deşi bănuia că nu voia să ştie ce se întâmplase de fapt pe vremuri.

Când majordomul demn îi primi pe vizitatori şi îi întrebă numele, un copilaş în pielea goală fugi ţipând prin holul de la intrare. Ceea ce strică aproape tot efectul protocolar. O dădacă veni gâfâind după copil, urmată la câteva secunde de o doamnă zâmbăreaţă având în jur de 35 de ani.

Aceasta se uită la musafiri şi expresia i se schimbă.

– Nicholas! exclamă, întinzând mâinile spre el. De ce nu mi-ai spus că te-ai întors în Anglia?

El o prinse de mâini, apoi o sărută pe amândoi obrajii.

– Am sosit în Londra abia ieri, Emily.

Clare se uită la ei în tăcere, cu faţa împietrită, gândindu-că îl văzuse pe Nicholas sărutând azi prea multe femei. Contesa văduvă plesnea de sănătate, radia de fericire şi arăta cu zece ani mai tânără decât atunci când stătuse la Aberdare. Şi, judecând după afecţiunea vizibilă dintre cei doi, era uşor de crezut că fuseseră amanţi.

Nicholas se întoarse şi o trase pe Clare în faţă.

– Poate ţi-o aminteşti pe însoţitoarea mea.

După un moment de uluire, contesa spuse:

– Eşti domnişoara Morgan, învăţătoarea din Penreith, nu-i aşa? Ne-am cunoscut când Nicholas a înfiinţat fundaţia care patronează şcoala.

Era rândul lui Clare să fie consternată.

– Nicholas a înfiinţat fundaţia? Credeam că era proiectul dumitale.

– Întrucât soţul meu dezaproba ideile progresiste ale lui Nicholas, era mai bine să mă ocup eu de partea publică, explică Emily. Sper că şcolii îi merge bine. Mai eşti învăţătoare acolo?

– În majoritatea timpului, interveni Nicholas. Şi-a luat trei luni de concediu pentru a încerca să mă educe pe mine.

Privirea curioasă a contesei se mută de la el la Clare şi iar înapoi, dar, înainte să facă vreun comentariu, reveni tânăra dădacă, ducându-l în braţe pe copilaşul în fundul gol care gângurea.

– Îmi pare rău, doamnă, spuse ea în chip de scuze. Nu ştiu cum a reuşit domnişorul William să se strecoare aşa din camera lui.

Contesa se aplecă şi îşi sărută fiul pe obraz.

– E foarte inventiv, nu-i aşa? spuse ea cu mândrie.

– Ventiv, ventiv, ventiv! repetă băieţelul.

– Iată-l pe finul meu. Râzând, Nicholas îl luă pe William de la dădacă. Având în vedere ce mult detestă să poarte haine, va fi ieftin de îmbrăcat în anii următori. Poate că are ceva din dragostea de libertate a ţiganilor.

Clare nu se putu împiedica să nu caute o asemănare între Nicholas şi William. Dacă exista vreuna, ea nu o vedea; copilul era blond cu ochi albaştri, un bebeluş englez sadea. Era şi prea mic să fi rezultat dintr-o aventură întâmplată cu patru ani în urmă. Vocea voioasă a contesei îi întrerupse firul gândurilor.

– Scuză-mi impolitеţea, domnişoară Morgan. După cum vezi, totul e o harababură aici, dar ai vrea să iei ceaiul cu mine? Eu şi Nicholas avem mult de vorbit.

Nicholas râse pe înfundate şi i-l dădu pe William înapoi dădacei.

– E clar ce ai făcut în ultimii ani.

Contesa roşi ca o şcolăriţă, îşi pofti musafirii în salon şi sună pentru ceai. Clare sorbi din ceai şi ciuguli din prăjituri în timp ce ei doi îşi împărtăşeau noutăţile. De asta venise în Londra – să-l vadă pe Nicholas fermecând alte femei? Acest gând o făcu să fie ostilă.

După o jumătate de ceas, Nicholas scoase din buzunar un obiect rotund din lemn, pictat în culori vii.

– I-am adus lui William un mic cadou. E din Indiile de Est şi se numeşte yo-yo. Îşi răsuci pe deget şnurul de mătase şi făcu jucăria să salte în sus şi în jos pe sfoară, acompaniată de un sunet dulce, melodios.

Contesa spuse:

– Fratele meu a avut o jucărie asemănătoare când eram copii, dar se numea *bandalore*. Să vedem dacă îmi amintesc cum se procedează. Încercările ei nu dădură roade. A treia oară când yo-yo rămase atârnat moale de șnur, i-l dădu înapoi lui Nicholas. Mă tem că n-am mai exersat de mult.

– Dacă nu ai obiecții, îl iau sus în camera copiilor să-i fac lui William o demonstrație.

– Voi fi încântată.

Contesa îl sună pe majordom și îi porunci să-l ducă pe Nicholas în camera copiilor.

Clare nu se simțea în largul ei să rămână singură cu Emily, dar se mai liniști când femeia își întoarse spre ea ochii căprui în care se citea sinceritatea.

– Iartă-ne pe Nicholas și pe mine pentru impolitețea noastră... patru ani sunt multă vreme și pușlamaua nici nu prea mi-a scris.

– Sunt sigură că vă bucurați că a venit din nou acasă, Lady Aberdare, spuse Clare pe un ton lipsit de inflexiuni.

– Da, chiar dacă îmi aduce aminte de acea perioadă îngrozitoare. Contesa luă o prăjitură cu unt. Că tot veni vorba, domnișoară Morgan, nu mai folosesc titlul acela. Acum sunt doar doamna Robert Holcroft. Sau Emily, pentru o prietenă a lui Nicholas.

– Ați renunțat la titlu? N-am mai auzit așa ceva. Am crezut că femeile în situația domniei voastre își păstrează de obicei rangul și după ce se recăsătoresc cu oameni de rând.

Fața lui Emily împietri.

– N-am vrut niciodată să fiu contesă. Eu și Robert – soțul meu –, am crescut împreună și ne-am dorit dintotdeauna să ne căsătorim. Dar el era fiul mai mic al unui cavaler, iar eu fiica unui viconte. Când Lord Aberdare m-a cerut de nevastă, o ofertă extrem de flatantă, părinții mei au stăruit să accept, chiar dacă era cu patruzeci de ani mai în vârstă ca mine.

– Îmi pare rău, spuse Clare, un pic stângace. N-am știut. Păreați atât de senină, încât nimeni din Penreith n-a ghicit că nu vă era pe plac căsătoria.

– Lord Aberdare dorea o tânără iapă de prăsilă care să-i dăruiască mai mulţi copii. Începu să fărâmiţeze prăjitura cu unt între degete. Era tare... conştiincios în exercitarea drepturilor lui conjugale, dar eu m-am dovedit a fi o dezamăgire pentru el. A fost o perioadă dificilă. Nicholas îmi oferea... multă alinare. Din prăjitura cu unt nu mai rămase decât o grămăjoară de firimituri aurii.

Lui Clare, aceasta i se păru o mărturisire indirectă a faptului că Emily şi Nicholas fuseseră amanţi, dar că aventura lor nu se datorase unui desfrâu de moment. Cel puţin, nu din partea lui Emily. Deşi Clare nu tolera adulterul, înţelegea cum o femeie nefericită ca Emily putea să cadă în păcat cu un fiu vitreg atât de chipeş şi de fermecător, care avea aproape vârsta ei. Nemaiştiind ce să spună, fata remarcă:

– William e dovada vie că nu a fost vina domniei voastre că nu au rezultat copii din prima căsătorie.

– Să nu crezi că n-am găsit satisfacţie în asta, zise Emily pe un ton sec. Oriunde ar fi acum al patrulea conte de Aberdare – şi presupun că e un loc cu mult foc – sper să ştie că nu sunt stearpă. Îşi atinse abdomenul. Şi, în toamnă, William va avea un frăţior sau o surioară.

– Ce minunat! Felicitări. Curioasă, Clare continuă: Dar de ce îi spuneţi toate astea unei străine?

Emily ridică din umeri.

– Pentru că mi-e mai uşor să-ţi vorbesc. Pentru că Nicholas te-a adus aici. Pentru că eşti din Penreith. Cred că ultimul motiv e cel mai important. Dacă trăieşti în vale, trebuie să ştii de scandalul iscat în jurul morţii soţului meu şi a soţiei lui Nicholas. Dumnezeu ştie ce poveşti au circulat, deşi zvonurile puteau cu greu fi mai rele decât adevărul. Am plecat din Ţara Galilor imediat după înmormântarea soţului meu. Eram prea consternată atunci ca să-mi pese de ce gândeşte lumea, dar asta pare a fi o şansă să clarific lucrurile.

Clare se întrebă ce simţea Nicholas cu privire la acea aventură. O iubise pe Emily? O mai iubea încă? Dar nu putea să întrebe aşa ceva. În schimb, spuse:

– Au fost multe speculaţii fanteziste în privinţa celor întâmplate, dar scandalul e pe jumătate uitat acum. Cu domnia voastră şi Nicholas plecaţi din vale şi nimeni altcineva care să cunoască faptele, bârfele nu au mai fost alimentate.

– Bine. Sprâncenele lui Emily se îmbinară. Robert m-a ajutat să uit acea perioadă îngrozitoare. Cred că Nicholas a avut mai puţin noroc. Poate ai să-l ajuţi tu cum m-a ajutat Robert pe mine.

Un pic neajutorată, Clare spuse:

– E o discuţie foarte ciudată.

– Aşa cred şi eu. Emily zâmbi. Nu ştiu exact ce este între tine şi Nicholas, dar nu te-ar fi adus aici dacă nu ţinea la tine. Are nevoie de cineva care să-l iubească. De cineva în care să aibă încredere.

Clare nu mai avu însă vreo şansă să explice că situaţia nu era cum credea Emily, căci se întoarse Nicholas din camera copiilor. Cum conversaţia se axă din nou pe lucruri generale, Clare hotărî că era mai bine că nu avusese timp să-i răspundă lui Emily, pentru că nu ştia ce să creadă sau să spună. Fusese crescută într-o lume fără nuanţe, unde binele era bine şi răul, rău. Şi, din păcate, tot ce îl înconjura pe Nicholas era în nuanţe de cenuşiu.

După câteva minute, pe când Clare şi Nicholas îşi luau rămas-bun, se întoarse şi soţul lui Emily acasă. Robert Holcroft era un blond vânjos cu un zâmbet molipsitor. Când îi fu prezentat lui Nicholas, îi strânse mâna călduros, spunându-i ce mult dorise să-l cunoască. Dacă ştia că Emily şi Nicholas fuseseră amanţi, comportamentul său nu o arăta deloc.

Când plecau cu trăsura, Clare spuse:

– Mă bucur că Lady Aberdare e fericită acum. Când a plecat din vale, după ce şi-a înmormântat soţul acum patru ani, parcă a dispărut de pe faţa pământului. Nimeni din Penreith nu ştia ce s-a întâmplat cu ea.

– Voia să uite anii petrecuţi în Ţara Galilor şi nu i se poate găsi nici o vină, zise Nicholas pe un ton sec. S-a măritat cu Holcroft la exact un an din ziua când a murit

bunicul meu. E de profesie avocat, dar acum a ajuns celebru în parlament. Într-o zi va fi ministru.

– Ce comitat reprezintă?

– Leicestershire. Nicholas încetini caii, apoi coti pe o stradă mai liniştită. Eu deţin controlul asupra locului, aşa că, atunci când Emily mi-a scris că Holcroft vrea să intre în politică, i l-am cedat. Din câte am auzit, se descurcă bine – pare să fie atât inteligent, cât şi principial, spre deosebire de individul de dinaintea lui.

Mirată, ea spuse:

– Deţii controlul asupra unei circumscripţii din Leicestershire?

– Printre altele. Sistemul nostru politic îmi atribuie controlul locurilor din parlament în trei comitate diferite. Deşi titlul Aberdare îşi are originea în Ţara Galilor, în prezent, majoritatea averii familiei provine din alte părţi.

Pe Clare o şocă faptul că ştia atât de puţine despre Nicholas sau despre averea şi puterea de care avea parte un om în poziţia lui.

– Nu-i de mirare că domnul Holcroft a fost atât de bucuros să te întâlnească, întrucât tu eşti protectorul lui politic. De aceea eşti şi naşul lui William?

Nicholas zâmbi.

– Îmi place să cred că şi prietenia e implicată în asta. Emily a fost o oază de afecţiune şi sănătate mentală la Aberdare.

Nu vorbea ca un om cu inima frântă. În mod evident, ţinea mult la Emily, dar Clare simţi o satisfacţie iraţională ştiind că ea nu fusese marea iubire a vieţii lui.

– Dacă ai reuşit să-l instalezi pe Holcroft în parlament, probabil că te-ai ocupat şi de afacerile tale cât timp ai fost plecat din ţară.

– Cam la fiecare şase luni, îmi parvenea o cutie cu documente oriunde mă aflam şi, după ce le studiam, îi trimiteam instrucţiuni consilierului meu de afaceri. Se uită le ea cu ironie. Nu sunt atât de iresponsabil cum sugerează reputaţia mea.

– Nimeni n-ar putea fi, spuse ea cu ţâfnă.

Nicholas râse.

– Eşti un trandafir galez perfect: delicat, frumos mirositor şi bine înzestrat cu ţepi. Se întinse şi îi atinse bărbia cu mâna înmănuşată. Iar ţepii te fac mai interesantă.

Nu era un compliment extraordinar, dar lui Clare îi plăcu oricum. Era mult mai bună la asprime şi ironie decât la farmec convenţional.

Clare alinie cu grijă bila 8, apoi lovi. Tacul alunecă pe bila de fildeş şi o devie, ratând lovitura.

– La naiba! Iar am ratat. Ridică tacul şi se încruntă la vârful lui. Problema e că lemnul e atât de neted şi de tare. Ar fi ilegal să punem la capăt alt material – ceva care să nu alunece atât de mult ca lemnul?

– Cred c-ar fi legal, dar nici un amator serios de biliard nu ar aproba schimbarea. Provocarea e să joci bine în pofida echipamentului, nu datorită lui. Nicholas se aplecă peste masă, muşchii încordându-i-se sub bluza albă şi vârî cu grijă o bilă în buzunar. Cel puţin masa e lipsită de denivelări în comparaţie cu cea de la Aberdare, care seamănă cu un câmp arat în mijlocul iernii.

– Până ajungem acasă, masa va avea noul blat de gresie. Va fi interesant să vedem dacă face minuni sau nu.

Deoarece prima ei zi în Londra fusese plină de evenimente, era plăcut să-şi petreacă seara în tihnă cu Nicholas. Şi, de asemenea, faptul că era o jucătoare novice de biliard o ajuta mult, pentru că îşi petrecea cel mai mult timp uitându-se cum loveşte el. Mişcându-se în jurul mesei de biliard cu o graţie felină, el oferea o privelişte pe placul oricărei femei. Cu un mic fior de plăcere, se întrebă când avea să-şi ia sărutul din acea zi. Dacă nu o făcea în curând, poate avea să-l sărute ea. Lui părea să-i placă de câte ori lua ea iniţiativa.

Nicholas lovi din nou. Bila ricoşă de trei ori, apoi intră într-un buzunar.

Înainte să apuce Clare să-i facă un compliment, se auzi o voce tărăgănată din pragul uşii:

– O anumită pricepere la biliard este caracteristică unui gentleman care se respectă, dar, dacă joacă prea bine, e un semn că şi-a irosit tinereţea.

– Lucien! Lui Nicholas îi scăpă tacul pe masă şi se duse, plin de entuziasm, să-l îmbrăţişeze pe nou-venit. Văd c-ai primit biletul meu. Mă bucur c-ai putut să treci pe-aici astă-seară.

Lucien zise în şoaptă:

– La fel de neînfrânat ca întotdeauna, văd, dar Clare observă că îi răspunse la îmbrăţişare cu o afecţiune vizibilă.

În timp ce bărbaţii schimbară câteva cuvinte, ea îl studie pe oaspete, care era îmbrăcat aproape cu eleganţa unui dandy. Era aproape la fel de chipeş ca şi Nicholas, dar blond, un englez get-beget. Dintre Îngerii Căzuţi, în mod evident el era Lucifer, luceafărul care fusese cel mai sclipitor şi mai frumos înainte să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu. De asemenea, se mişca tot atât de alene ca o pisică, de aceea nici Clare, nici Nicholas nu-l auziseră apropiindu-se.

După ce se smulse din braţele prietenului său, Nicholas făcu prezentările:

– Clare, cred că ţi-ai dat seama că el este Lord Strathmore. Lucien, ea e prietena mea, domnişoara Morgan.

Oare ea şi Nicholas erau prieteni? Descrierea trecea multe sub tăcere. Zâmbind, ea spuse:

– Încântată de cunoştinţă, milord. Nicholas mi-a vorbit adesea despre dumneata.

– Minciuni, doar minciuni, zise el imediat. N-au fost niciodată în stare să dovedească nimic.

Când Clare râse, el se aplecă elegant peste mâna ei. Apoi se îndreptă de spate şi ea văzu că avea ochi verzi-aurii, care o făcură să se gândească din nou la pisici. El o studie curios, de parcă încerca să deducă locul ocupat de ea în casă. Nici o celibatară decentă nu şi-ar fi petrecut o seară singură în casa unui bărbat. Pe de altă parte, rochiile ei nu reuşeau să o facă pe Clare să arate ca genul de femeie cu care s-ar fi destrăbălat Nicholas.

Lord Strathmore o întrebă:

– Eşti galeză, domnişoară Morgan?

– Şi eu care credeam că engleza mea e fără cusur.

– Un pic de accent adaugă vocii muzicalitate.

Zâmbetul lui dovedi că rivaliza ca farmec cu acela al lui Nicholas, la fel ca şi înfăţişarea lui.

Nicholas spuse:

– Clare, te superi dacă terminăm partida mai târziu?

Ea surâse.

– Sunt de acord... oricum, nu am nici o şansă să o câştig.

– În cazul ăsta... Nicholas îi dădu tacul prietenului său. Crezi că poţi să vâri în buzunar ultimele două bile?

Lucien se aplecă peste masă şi lovi. Mingea albă traversă vâjâind masa, ciocnind întâi una, apoi a doua bilă colorată şi trimiţându-le în buzunare.

– Şi eu mi-am irosit tinereţea.

După ce râsul se potoli, Clare zise:

– Eu mă retrag în odaia mea. Sunt sigur că aveţi multe să vă spuneţi.

Nicholas o luă pe după umeri.

– Nu pleca încă. Vreau să-l întreb pe Lucien ce mai ştie despre Michael Kenyon şi răspunsul te interesează şi pe tine.

Lord Strathmore se încruntă, dar nu spuse nimic până nu se instalară toţi trei în bibliotecă, cei doi bărbaţi bând brandy, iar Clare un pahar foarte mic cu vin de Xeres. Ea şi Nicholas şedeau în fotolii alăturate, iar Strathmore se odihnea pe canapeaua din faţa lor. Camera era luminată mai mult de focul din şemineu, ceea ce îi conferea o strălucire caldă, tihnită.

După ce descrise pe scurt situaţia de la mina din Penreith, Nicholas spuse:

– Se pare că Michael a lăsat afacerea de izbelişte, ceea ce nu-l caracterizează. Ştii unde e acum? Nu am mai avut veşti de la el de când am părăsit Anglia, dar aş vrea să-l văd cât mai curând, dacă e posibil.

Lucien ridică din sprâncene.

– N-ai ştiut că s-a întors în armată?

– Doamne sfinte, habar n-am avut. Când a renunțat, a jurat că era sătul de militărie pentru tot restul vieții.

– Fără îndoială că vorbea serios pe-atunci, dar și-a cumpărat altă funcție la scurt timp după ce ai părăsit țara.

Nicholas se încruntă și Clare văzu îngrijorare în ochii lui.

– Sper că nu vrei să-mi spui că netotul ăla a plecat și s-a lăsat omorât, nu?

– Nu-ți face griji, Michael e indestructibil. Și-a petrecut cea mai mare parte din ultimii patru ani luptându-se cu francezii în Peninsulă. E maior acum și un pic erou.

Nicholas zâmbi.

– Asta mai aduce cu el. Mai bine să-ți verși furia feroce pe inamic decât pe prieteni.

Lucien se uită gânditor și roti paharul de brandy.

– Că tot vorbim despre temperamentul lui irascibil, ai întrerupt legătura cu Michael pentru că v-ați certat?

– Nu. De fapt, abia l-am văzut cu câteva luni înainte să plec din țară, chiar dacă era la Penreith în majoritatea timpului. Era foarte ocupat cu planuri și îmbunătățiri pentru mină, de aceea e așa surprinzător că a neglijat-o de atunci. Cu un aer absent, Nicholas se întinse și acoperi mâna lui Clare cu a lui. Unde o fi acum... cu armata în Franța?

– Nu, ai noroc. A căzut la pat cu febră în tabăra de iarnă și a fost trimis acasă din ordinul personal al lui Wellington. E în Londra acum, însănătoșit, deși e încă în permisie medicală.

Lucien rămase tăcut și își privi paharul de brandy, căzut pe gânduri.

– L-ai văzut atunci și ești îngrijorat pentru el, ghici Nicholas. Ce-i cu el?

– Prea mult război, așa cred, zise încet Lucien. L-am întâlnit în parc călărind într-o dimineață. E slab ca un țâr și i-am simțit impulsul violent cum mocnea în el. Sau poate e disperare. Țara poate a beneficiat de pe urma serviciului său în armată, dar el nu.

– Stă în reședința Ashburton? Vreau să trec pe la el.

– Nu, şi-a închiriat un apartament, dar nu ştiu unde. Lucien zâmbi forţat. Deşi părea încântat să mă vadă, nu s-a oferit să-mi dea nici o informaţie. Mi-a amintit de o vulpe care s-a vârât sub pământ. Deşi e în Londra de câteva săptămâni, n-a încercat să-şi vadă vechii prieteni.

– Poţi să afli unde stă...? Tu ştii întotdeauna totul despre toată lumea.

– Dar spun foarte rar tot ce ştiu. Lucien îşi ridică privirea, iar ochii îi străluciră aurii în lumina focului. Poate ar fi mai bine să nu încerci să te vezi cu el. Când am discutat cu Michael, a venit vorba de tine şi – ei bine, n-aş spune că şi-a arătat colţii ca un lup, dar asta este impresia pe care mi-a lăsat-o.

Degetele lui Nicholas strânseră mâna lui Clare.

– E păcat că are o criză de nervi, dar trebuie să-i vorbesc despre mina din Penreith. Dacă nu vrea s-o conducă aşa cum trebuie, poate să-mi vândă mie concesiunea. E vorba despre pământul şi oamenii mei, aşa că nu o să permit ca situaţia actuală să continue.

Clare îi aruncă o privire, surprinsă de înflăcărarea lui. Se părea că Nicholas îi îmbrăţişase cauza ca şi cum ar fi fost a lui, în ciuda ameninţării că avea să lase totul baltă dacă ea pleca.

– Eşti la fel de încăpăţânat ca şi Michael, zise Lucien cu o notă de exasperare în glas. Dacă o să iasă scântei, e probabil o idee bună să vă întâlniţi în public. Rafe dă un bal săptămâna viitoare şi Michael a spus că va veni. Vei fi bineînţeles invitat şi tu imediat ce Rafe va afla că te-ai întors.

– Perfect. Nicholas se destinse şi îi zâmbi lui Clare. Balurile lui Rafe sunt faimoase. O să-l găseşti interesant.

Lucien se încruntă.

– Nu sunt sigur că e genul de eveniment la care ar trebui s-o duci pe domnişoara Morgan.

– Nu? Privirea lui Nicholas era provocatoare. Pedanţii şi conformiştii poate nu aprobă distracţiile lui Rafe, dar el nu ar permite niciodată nimic vulgar. Cred că o să-i placă lui Clare.

– Totuşi, nu este un loc pentru o femeie nemăritată respectabilă.

– Dar eu nu sunt respectabilă, spuse Clare pe un ton impasibil şi se ridică în picioare. Nicholas îţi poate vorbi despre asta dacă eşti curios. Mă bucur mult că te-am cunoscut, Lord Strathmore. Nicholas, ne vedem mâine.

Se ridică şi el.

– Mă întorc într-o clipă, Luce.

O însoţi pe hol şi închise uşa bibliotecii după el.

– Credeai că poţi scăpa fără să-mi dai sărutul de astăzi?

Ea chicoti.

– Speram că n-ai să uiţi.

Se duse în braţele lui şi îşi ridică faţa. Ca întotdeauna, sărutul fu îmbătător, făcându-i tot corpul să palpite. Una din mâinile lui o apucă de posterior, lipind-o de el. Ea aproape se pierdu cu firea. Apoi un demon răutăcios îi aduse aminte că Nicholas trebuia să se întoarcă repede la prietenul lui, aşa că era nimerit să-l tachineze într-un fel în care altminteri n-ar fi îndrăznit.

Cu delicateţe, îi muşcă buza de jos. El icni şi mâinile începură să i se mişte spasmodic, frământându-i trupul de parcă încerca să o absoarbă în el. Uimită de îndrăzneala ei, îşi strecură o mână între ei, până nimeri să se odihnească pe creasta virilităţii lui. El se întări imediat, încordându-şi întreg corpul.

– Luce poate să se ducă acasă cât continuăm noi asta sus, îngăimă el.

Un pic zăpăcită de reacţia lui categorică, ea se smulse din îmbrăţişare.

– Nu trebuie să fii nepoliticos cu un prieten pe care nu l-ai văzut de ani buni, zise ea cu răsuflarea întretăiată.

Când începu să urce scările, o luă de mână şi o întoarse spre el. Cu o voce blândă, hipnotică, întrebă:

– Să vin la tine mai târziu şi să-ţi arăt ce urmează?

Ea simţi un fior de teamă şi excitaţie totodată. Tachina un tigru şi, dacă nu era atentă, acesta avea s-o devoreze. Trăgându-şi mâna dintr-a lui, spuse relaxată:

– După o zi atât de obositoare, am nevoie de un somn bun de o noapte întreagă.

– În curând vei spune da. Ochii lui negri o străfulgerară, cerând şi promiţând în acelaşi timp. Ţi-o jur.

– Nu conta pe asta, Nicholas. Nu uita, scopul tău e să mă seduci, iar al meu să-ţi distrag atenţia de la asta.

El râse mânzeşte.

– Eşti obraznică, Clare. Dar asta e o întrecere pe care vreau s-o câştig.

Ea îi dărui cel mai dulce zâmbet al ei.

– Pregăteşte-te de eşec, domnul meu.

Apoi o zbughi sus, copleşită de o bucurie nespusă.

Însufleţirea ei dură până intră în odaia ei. După ce încuie uşa, se rezemă de toc şi privi cu atenţie camera somptuoasă. Heruvimi auriţi dansau pe tavan, un baldachin din catifea aurie împodobea patul splendid sculptat şi tălpile îi păşeau pe un covor chinezesc care costa probabil mai mult decât avea ea să câştige toată viaţa.

Se simţi dezorientată. Dumnezeule milostiv, ce căuta într-un asemenea loc modesta, raţionala Clare Morgan din Penreith?

Bunele intenţii o făcuseră să apeleze la Nicholas în primul rând, dar furia păcătoasă o făcuse să accepte pactul cu diavolul. De atunci, amândoi îşi dădeau târcoale într-un dans complicat, apropiindu-se, despărţindu-se şi ajungând totuşi de fiecare dată mai aproape unul de celălalt. Iar consecinţa acestui dans nebun era distrugerea, atât spirituală, cât şi socială. Dar ea tot dansa, căci nu se simţise niciodată mai plină de viaţă, de când se ştia. Dacă păcatul era atât de dulce, atât de captivant, nu era de mirare că oamenii erau o rasă de păcătoşi.

Pentru o clipă, şi-l închipui pe pastorul Morgan stând în faţa ei, privind-o foarte dezamăgit, ceea ce o durea mai mult decât furia lui. Ştia că nu trăia conform standardelor lui. Nu fusese niciodată în stare şi, de când îl întâlnise pe Nicholas, era răvăşită de mândrie, furie şi poftă trupească.

O cuprinse dezolarea şi o mare, crâncenă disperare. Pentru prima oară de când plecase din Penreith, îngenunche şi încercă să se roage. „Tatăl nostru care eşti în ceruri..."

Un tată eteric din ceruri nu îi era de ajutor, nu împotriva unui Nicholas concret, cald şi atrăgător.

O dorea. Deşi dorinţa lui putea fi trecătoare, provenită atât din impulsul de a câştiga un joc, cât şi din desfrâu, era reală, puternică şi irezistibilă. Nimeni nu o dorise niciodată atât de năvalnic. Însemna atât de mult să fii dorită.

Ar fi fost mai uşor să-i reziste lui Nicholas, dacă el era un om rău. Dar nu era nici diavol, nici sfânt. Presupunea că îl descriau cel mai bine epitetele de „păgân" şi „amoral". Dar era drăguţ cu ea şi simţea câteodată că singurătatea lui era la fel de mare ca a ei. Învăţa că singurătatea era mai irezistibilă decât dorinţa...

Încercă să se concentreze din nou asupra rugăciunii, dar se opri din nou: „Şi nu ne duce pe noi în ispită..."

Era prea târziu, căci ispita o înconjura din toate părţile... Bănuia că principalul motiv pentru care nu îi căzuse pradă era dorinţa de a-l bate pe Nicholas la propriul joc. Dacă ar fi fost sinceră, ar fi trebuit să admită că virtutea jucase un rol minor în rezistenţa ei.

Dacă reuşea să-şi păstreze virginitatea, putea să se întoarcă la Penreith şi să înfrunte bârfele, căci conştiinţa i-ar fi fost împăcată. Dar ce s-ar fi ales de ea dacă i-ar fi cedat? Nu se închipuia întorcându-se la viaţa ei de dinainte, fiind o femeie cu reputaţia distrusă. Totuşi, nu putea avea un viitor alături de Nicholas, care o dorea mai mult ca să demonstreze că o putea seduce. De căsătorie nu putea fi vorba, iar ea nu putea să trăiască fiind amanta lui, chiar dacă ar fi dorit-o în continuare.

Renunţând la *Tatăl nostru*, trimise la ceruri strigătul disperat al inimii sale. „Dumnezeule milostiv, ajută-mă să găsesc puterea de a ieşi din dansul ăsta periculos înainte să-mi distrug viaţa!"

Repetă cuvintele din nou şi din nou, rostind cea mai deznădăjduită rugăciune din viaţa ei. Dar, deşi rămase

apoi tăcută şi ascultă, nu auzi nici un răspuns. Nu simţi nici o prezenţă, nu fu deloc sigură în sufletul ei pe ce drum s-o apuce. Era singură, nu o călăuzea nimeni. Singura realitate era dansul seducător care se învârtea în întuneric, printre primejdii şi dorinţe.

Când plânse cu faţa ascunsă în palme, se simţi mai singură ca oricând în viaţa ei.

Când Nicholas intră din nou în bibliotecă, Lucien mai turna brandy în ambele lor pahare.

– Domnişoara Morgan zice că nu e respectabilă şi că ai putea să-mi spui tu mai mult despre asta dacă sunt curios. Luă o gură de alcool. Recunosc că sunt, în mare măsură.

În câteva propoziţii scurte, Nicholas îi povesti ce înţelegere făcuseră el şi Clare: prezenţa ei la Aberdare în schimbul influenţei lui benefice în viaţa locuitorilor din Penreith.

Deşi intenţionat nu intrase în amănunte, când termină, Lucien mormăi o înjurătură în barbă.

– La naiba, Nicholas, ce diavol te-a luat în stăpânire? Ai avut partea ta de aventuri în viaţă, dar nu am auzit să fi compromis o fată inocentă până acum.

– Clare nu este inocentă, replică Nicholas. Are 26 de ani, e destul de bine educată pentru o intelectuală şi are o tărie de caracter admirabilă. Stă cu mine de bunăvoie.

– Oare? Ochii lui Lucien aveau sclipiri verzui, care vădeau mânia. Dacă doreşti să dai o lovitură femeilor, găseşte o târfă care o merită. Nu distruge o femeie decentă folosindu-i conştiinţa şi inima simţitoare ca armă împotriva ei.

Nicholas îşi puse paharul cu brandy pe marginea mesei.

– La dracu' Lucien, nu ţi-am dat niciodată dreptul să mă critici. De aceea am acţionat întotdeauna ca amator şi nu am devenit membru oficial al micii voastre organizaţii secrete.

Lucien ridică o mână.

– *Pax*, Nicholas! Nu-mi place să mă amestec, dar situația actuală mă îngrijorează și se pare că nimeni nu-i ia apărarea domnișoarei Morgan.

– N-am intenția să-i fac rău.

– Dar i-ai făcut deja. Trebuie să ai idee ce înseamnă să fii bârfit într-un sat. Îi va fi foarte greu să se întoarcă la viața ei de dinainte.

Nicholas se ridică și se învârti agitat prin bibliotecă.

– Bine. Poate să rămână cu mine.

– Ca amantă oficială?

În vocea lui Lucien se citea surprinderea.

– De ce nu? Pot să fac lucruri și mai rele și le-am făcut adesea.

– Dacă simți ceva pentru fată, însoară-te cu ea.

– Niciodată, spuse Nicholas fără ezitare. M-am însurat o dată și mi-a fost de-ajuns.

După o tăcere lungă, Lucien zise încet:

– M-am întrebat de multe ori ce s-a întâmplat între tine și frumoasa Caroline.

Nicholas se răsuci pe călcâie și se încruntă la prietenul lui.

– Luce, prietenia nu poate rezista dacă nu există limite ce nu pot fi depășite. Dacă ții la prietenia noastră, vezi-ți de ale tale.

– Evident că a fost mai rău decât mă așteptasem, îmi pare rău, Nicholas.

– Să nu-ți fie. A avut măcar bunul-simț să moară. Nicholas își ridică paharul într-un toast prefăcut: Pentru Caroline, care mi-a dat atâtea lecții folositoare de viață și iubire!

Bău restul de brandy dintr-o înghițitură lungă.

Lucien îl urmărea în tăcere. Presupusese că patru ani îi ajunseseră lui Nicholas să-și revină după nenorocirea care îl făcuse să fugă din Anglia, dar nu părea să fie cazul. Lucien începu să fie la fel de îngrijorat în privința lui Nicholas pe cât era și în a lui Michael.

Dar învățase niște lecții dure în ultimii ani grei. Una dintre ele era că un om nu putea să facă mare lucru pentru un prieten... în afară de a-i fi prieten.

capitolul 15

Clare dormi foarte puțin, dar în timpul nopții își găsi un fel de echilibru fragil. O bună metodistă trebuia să se călăuzească după ce știa în sufletul ei, dar tot ce știa era că voia să fie cu Nicholas cât mai mult timp cu putință. Nu ca amant; se îndoia că își va putea ierta vreodată un păcat atât de cutremurător.

Dar când se uita în urmă la timpul petrecut cu el, scenele i se întipăriseră în minte în culori vii. În comparație cu acestea, restul vieții ei îi apărea în nuanțe de cenușiu. Acesta era apogeul vieții ei și simțea că, după ce aveau să treacă acele trei luni, nimeni și nimic nu avea să o mai emoționeze atât de profund ca Nicholas. Așa stând lucrurile, pentru că avea să meargă în iad oricum, măcar putea să se bucure de timpul petrecut cu el, în loc să se mustre pentru mârșăvia ei. Avea tot restul vieții la dispoziție pentru a se căi.

Deși se îmbrăcase cu grijă, presupunea că Nicholas avea să doarmă până târziu, deoarece stătuse de vorbă aproape până dimineață cu Lord Strathmore. Așa că fu surprinsă când apăru din salonul de mic dejun imediat ce coborî ea scările.

Îi ieși înainte când ajunse la ultima treaptă și îi blocă trecerea. Fără să scoată o vorbă, o trase în brațele lui și o sărută. Întrucât ea stătea pe treaptă, erau cam la aceeași înălțime, ceea ce se dovedi grozav de convenabil. Îmbrățișarea lui era tandră și mistuitoare. Când îi încolăci brațele în jurul gâtului, se întrebă dacă și el se simțise singur noaptea trecută.

După ce sărutul încetă, rămaseră îmbrățișați. Cu un pic de sfială, Clare remarcă:

– Ți-ai luat sărutul foarte devreme.

– Îmi place să te surprind. Dacă mai vrei unul astăzi, va trebui să iei tu inițiativa. Voi colabora cu tine dacă am chef. Deși cuvintele lui erau ușuratice, ochii lui îi căutau dornici pe ai ei. O să fiu ocupat cu afacerile aproape

toată ziua, dar mă întorc pe seară. E ceva ce ţi-ai dori îndeosebi să faci diseară?

– Mi-am dorit mereu în taină să vizitez Amfiteatrul Astley, mărturisi ea. Ar fi posibil?

Ochii lui începură să strălucească.

– Îţi plac clovnii şi călăreţii? Uşor de făcut – ar trebui să fie un spectacol acolo diseară. Gândeşte-te ce altceva ai vrea să vezi în Londra. Trebuie să fie nişte ghiduri prin bibliotecă.

Îşi petrecu un braţ după talia ei şi merseră împreună să ia micul dejun.

Ziua se desfăşură cum aveau să treacă şi celelalte din acea săptămână. Nicholas îşi petrecu dimineţile cu afaceri şi serile cu Clare. Părea să-i placă la fel de mult ca şi ei să viziteze obiectivele din Londra.

Dimineţile, călăreau împreună în parc, iar după-amiaza vizitau orice de la bijuteriile coroanei din Turnul Londrei până la Sala Egipteană şi Muzeul Mecanic Week, unde se găsea un ceas înspăimântător în formă de tarantulă. Clare refuză să meargă la Muzeul figurilor de ceară Madame Tussaud, ştiind că siluetele victimelor Revoluţiei Franceze, în mărime naturală, aveau să-i provoace vise urâte. Nicholas o duse şi la magazine de mobilă şi ţesături ca să aleagă cele necesare pentru Aberdare.

Lucien veni de câteva ori la cină, amuzamentul său domolit creând un contrast cu entuziasmul exagerat al lui Nicholas. Atitudinea lui Lucien faţă de Clare era curtenitoare şi uşor protectoare, de parcă ar fi fost fratele ei mai mare. Deşi îi găsea rezerva un pic intimidantă, ea îl plăcea mult.

Din motive de siguranţă, ea încerca să păstreze o atmosferă relaxată şi jucăuşă când se sărutau. Nicholas nu stăruia prea mult, deşi mâinile lui cuceream din ce în ce mai mult teritoriu, iar ea nu-i dezaproba purtarea.

Una peste alta, era o săptămână idilică, deşi ea bănuia că nu era vorba decât despre calmul de dinaintea furtunii. Nu putea ghici ce fel de furtună avea să vină, aşa că nu voia să-şi facă griji. Timpul se scurgea

inexorabil şi cel mai bun lucru pe care îl putea face era să stoarcă fiecare strop de bucurie din timpul petrecut cu Nicholas.

Clare se aplecă peste masa de biliard, îşi alinie bilele şi lovi. De îndată ce tacul ciocni bila, ştiu că lovise un pic pe lângă centru, dar, de această dată, tacul nu alunecă, ci rostogoli bila albă înainte şi o trimise pe cea ţintită în buzunar.

– Aleluia! exclamă ea, bucuroasă.

Nu avea multe de făcut în casa din Londra, aşa că, întrucât nu-i plăcea să stea degeaba, îşi împărţi timpul între bibliotecă şi salonul pentru biliard, cu scopul de a ajunge îndeajuns de pricepută încât să-l înfrângă pe Nicholas. Progresase lent până când un cizmar de pe strada alăturată îi tăie un mic cerculeţ din piele pe care îl lipi de vârful tacului. Astăzi folosea pentru prima oară tacul modificat, cu rezultate remarcabile.

Încercă altă lovitură, apoi o a treia, şi reuşi să trimită bila în buzunar de fiecare dată. Ridicând tacul, se uită cu satisfacţie la vârful lui. Pielea reducea impactul loviturii, ratând astfel de mai puţine ori şi oferindu-i mai mult control. Zâmbind, se apucă să exerseze. Nicholas urma să aibă parte de o surpriză data viitoare când jucau.

– Încă o clipă, domnişoară. Camerista, Polly, îi vârî un ultim ac de păr. Gata. Perfect.

Clare îşi studie imaginea din oglindă şi rămase impresionată. Camerista reuşise să-i aranjeze părul lung în bucle delicate şi elegante, fără să fie pretenţioase.

– Ai făcut o treabă minunată. Mi-era teamă că o să-mi faci ceva oribil de complicat, cu care să mă simt de parcă aş purta cuiburi de păsări pe cap.

– Au trecut mulţi ani de când femeile purtau cuiburi de păsări în păr, sau machete de corăbii şi vaze cu flori proaspete, zise Polly. Bunica mea avea o cameristă care îmi spunea poveşti despre perucile alea vechi. Îndreptă un onduleu în poziţia perfectă. Dar dumneavoastră

aveţi un păr minunat, atât de des şi strălucitor. O coafură simplă vă avantajează cel mai mult.

– Dar nu şi o rochie.

Clare se ridică şi îşi întinse braţele peste cap să-i tragă Polly pe ea rochia de mătase albastră. Fusese adusă în acea după-amiază, tocmai la timp pentru balul ducelui de Candover, şi aceasta era prima dată când o îmbrăca.

În timp ce Polly o încheia la spate, Clare mângâie fusta, plăcându-i textura fluidă, bogată a materialului. Probabil că nu avea s-o mai poarte niciodată după această noapte, căci se îndoia că în viitor se va mai duce la multe baluri.

Când Polly termină, Clare se întoarse să se privească. Era prima ei rochie de seară şi fu uluită de imaginea ei din oglinda cea mare. Arăta ca o străină – una provocatoare, sofisticată.

Văzându-i expresia uimită, Polly îi spuse încurajator:

– Arătaţi superb, domnişoară.

– Nu mă recunosc.

Nuanţele scânteietoare, irizante ale mătăsii îi făceau pielea delicată să strălucească şi ochii să pară două safire enorme. Se întoarse puţin, urmărind felul în care se lipea mătasea de talia incredibil de fină, apoi se înfoia pe şolduri. Când privi porţiunea mare de piele expusă în decolteu, sprâncenele i se îmbinară de consternare.

– Cum pot schimba o rochie şi un corset o siluetă cu totul comună într-una atât de voluptuoasă?

– Aveţi cea mai bună siluetă, domnişoară. Unii i-ar spune normală, dar sunteţi destul de bine proporţionată încât să păreţi senzuală în rochia potrivită, şi suficient de slabă încât să arătaţi zveltă în restul timpului. Puteţi fi în orice fel doriţi.

Clare scutură din cap cu îndoială.

– Nu cred că am curajul să port asta în public.

– Vor fi o mulţime de doamne cu decolteuri mai adânci.

– Dar vor fi doamne? întrebă Clare, posomorâtă.

– Asta va fi de folos. Lordul a trimis-o. Polly ridică o cutie îmbrăcată în catifea şi o deschise.

Ochii lui Clare se măriră când văzu triplul şirag de perle. Nicholas o trata ca pe o amantă, chiar dacă nu obţinea mare lucru în schimbul cheltuielii cu ea.

Polly îi puse colierul la gât. Perlele răcoroase îi mângâiau pielea, albul lor delicat asortându-se cu florile din părul ei. Ba chiar o făceau să se simtă mai puţin goală.

– Îţi mulţumesc pentru toate, Polly. Ai reuşit să transformi o răţuşcă urâtă într-o lebădă frumoasă.

Fata protestă:

– N-am făcut decât să pun în valoare ceea ce aveai deja. Cunosc doamne care ar face moarte de om să aibă un colorit ca al dumneavoastră, şi fără urmă de pudră sau ruj.

Făcând semn spre imaginea ei din oglindă, Clare spuse:

– Dar mă simt ca o străină faţă de mine însămi. Nu ştiu cine e femeia asta.

– Sunteţi dumneavoastră, domnişoară, dar nu aceea cu care sunteţi obişnuită. Polly se încruntă. Trebuie să fie un mod mai bun de a exprima asta, dar eu nu-l ştiu.

Ceasul bătu de ora nouă. Era timpul să coboare la Nicholas. Clare îşi puse pe umeri un şal elegant de caşmir, apoi ieşi pe hol şi coborî scara.

El o aştepta în holul mare de jos, arătând mai diabolic de frumos decât de obicei. Era îmbrăcat ca întotdeauna în costum negru, care contrasta cu albeaţa cămăşii şi jiletca tot albă, brodată. Auzindu-i paşii, îşi ridică privirea şi zâmbi.

– Nu ţi-a spus nimeni, Clare, că doamnele elegante nu sunt niciodată punctuale?

– Eu nu sunt nici elegantă, nici doamnă.

El era prea uimit să-i poată răspunde, iar când ea ajunse în dreptul luminii, i se tăie respiraţia.

– Nimeni care te vede nu ar crede asta.

Dorinţa sinceră din ochii lui o stânjenea. O făcea şi să se simtă profund feminină, puternică, dar tot nu se putu abţine să nu-i spună:

– Sper că nu ai de gând să juri strâmb spunându-mi că sunt frumoasă, nu?

Pe când cobora ultimele trepte, el îi răspunse:

– Poate nu frumoasă.

Inima i se strânse în piept; evident că îşi dorise de la el să jure strâmb.

– „Fermecătoare" este un cuvânt mai potrivit. Trase de capătul şalului ca să se desfăşoare când se rotea în jurul ei. Irezistibilă. Şalul alunecă pe jos şi rămase lângă pantofii lui Clare. El se aplecă în faţă şi o atinse pe gât cu buzele lui calde şi ferme. Un amestec îmbătător de inocenţă şi senzualitate.

Un val ciudat, încântător o năpădi pe Clare, ca rezultat atât al admiraţiei lui, cât şi al sărutului. Pe neaşteptate, simţi că era femeia din oglindă – ispititoare, foarte feminină, la fel de capabilă ca şi Nicholas să facă jocurile iubirii. Era de parcă o poseda spiritul altei femei – una care nu era deloc respectabilă.

– Mă bucur că îmi aprobi înfăţişarea.

Îşi ridică mâna şi îi mângâie faţa cu vârfurile degetelor, având grijă să nu-i deranjeze pliurile cravatei. Tocmai se bărbierise şi avea obrazul foarte neted.

– Ţi-am mai spus în ultimul timp că eşti fără îndoială cel mai chipeş bărbat din Marea Britanie, dacă nu din toată Europa?

El râse pe înfundate şi se întinse după ea.

– Continuăm acest schimb de complimente sus, ce zici?

Îi respinse cu graţie îmbrăţişarea, ştiind că mişcarea ei va elibera mirosul parfumului pe care i-l sugerase Polly, o mireasmă obsedantă de trandafiri.

– E timpul să plecăm. Nu trebuie să ratăm ocazia de a-l întâlni pe Lord Michael.

– Înveţi să fii periculoasă, Clarissima, murmură el, lupta între dorinţă şi amuzament oglindindu-i-se pe chip.

– Studiez cu cei mai buni profesori.

El râse, apoi luă șalul de pe jos și i-l puse pe umeri. Atingerea ușoară a mâinilor lui îi trimise fiori de foc prin vene. Îl luă de braț și ieșiră la trăsura ce îi aștepta.

După ce se instalară înăuntru, Clare îl întrebă:

– De ce a zis Lord Strathmore că nu e un loc potrivit în care să mă duci? Organizează ducele orgii?

Își lăsă mâna într-a lui, mângâindu-i palma cu degetul mare.

– Nimic de genul ăsta, deși e adevărat că multe familii nu-și lasă fetele nemăritate să vină la el. Petrecerile lui Rafe sunt considerate ușuratice – genul de ocazii la care un bărbat își poate aduce amanta și este posibil să-și întâlnească nevasta venită cu amantul ei. Nicholas își împleti degetele cu ale lui Clare și îi lăsă mâinile să stea pe genunchiul lui. Majoritatea femeilor sunt din lumea bună, dar câteva dintre ele sunt curtezane foarte bine văzute.

– Cum îți dai seama de diferență?

– Cele mai extravagante sunt femeile din înalta societate, îi explică el. Curtezanele sunt un pic mai discrete.

Ea zâmbi. În întunericul intim din trăsură, era ușor să flirtezi. Polly avusese dreptate: femeia provocatoare din oglindă era acolo – o latură periculoasă a ei, pe care Clare nu o recunoscuse niciodată. Dar, pe când își lăsă genunchiul să se atingă ușor de al lui ca din întâmplare, nu regreta ce era pe cale să devină. Avea timp s-o facă mai târziu.

În întuneric, gura lui Nicholas o găsi pe a ei și o sărută pe îndelete, apoi mai pasional, când își strecură mâna sub șal și îi mângâie spatele gol. Încă treizeci de secunde și avea să se târască la picioarele lui și să-l lase să facă tot ce voia cu ea.

Amintindu-și că atacul e cea mai bună formă de apărare, își puse mâna pe genunchiul lui și îl strânse. El se simți străbătut de un fior.

– Categoric periculos, zise el cu o voce ușor tremurată. Mâna lui se îndreptă spre pieptul ei. Vrei să afli cât de departe se poate merge într-o trăsură?

Ea scoase un hohot de râs.

– Ai zis că reşedinţa ducelui se află foarte aproape de a ta.

– Nu la asta m-am referit şi tu o ştii, obrăznicătură.

Sfârcul ei se întări când degetul lui mare îl dezmierdă prin mătase. Dacă mai continuau mult, aveau să încerce tot ce le putea oferi trăsura. Ea trase aer adânc în piept, apoi spuse:

– E timpul să ne oprim, aşa cred.

Mâna lui se mută de pe sânul ei pe teritoriul mai sigur din jurul taliei.

– Pentru tot restul nopţii?

Ea se gândi: „Destul pentru acum. E prea devreme să renunţăm la mângâieri pentru tot restul nopţii".

– Sunt cât se poate de acord.

El se rezemă în locul lui cu perne din catifea, dar îi păstră mâna într-a sa.

În timp ce ritmul respiraţiei îi revenea la normal, Clare îşi dădu seama că doar încrederea făcea posibil acest joc nebunesc. De câte ori îi spunea să se oprească, Nicholas făcea întocmai, iar stăpânirea lui de sine îi dădea ei posibilitatea de a juca rolul sirenei. Zâmbi în întuneric şi se întrebă care va fi următoarea etapă a jocului.

capitolul 16

Pe când aşteptau la o coadă scurtă să fie primiţi în reşedinţa Candover, Clare îl întrebă:

– Te-ai întâlnit cu ducele de când te-ai întors în Londra?

– Am trecut pe la el, dar nu era acasă, aşa că i-am lăsat o carte de vizită. Nicholas zâmbi. Rafe mi-a răspuns cu un bilet prin care mă invita la bal şi mă ameninţa că mă ia de gât şi mă târăşte până aici dacă nu vin de bunăvoie.

– Probabil că nu veţi putea face mai mult decât să vă salutaţi, remarcă ea. Am auzit mereu că la balurile din Londra trebuie să fie mare înghesuială ca să fie considerate reuşite.

– Rafe nu se ia după modă, el o dictează. Întrucât nu-i place aglomerația, evenimentele lui sunt de dimensiuni moderate. Asta le face și mai exclusiviste.

Ea îi aruncă o privire ironică.

– Bănuiesc că nu invită fete nemăritate, dat fiind că nu li se dă voie să vină, nu?

– Pe Rafe nu-l interesează fecioarele din lumea bună, zise Nicholas pe un ton sec. Făcând semn spre o femeie care stătea lângă amfitrion, adăugă: Iat-o pe Lady Welcott, amanta lui actuală, potrivit lui Lucien.

– O femeie măritată?

Nicholas dădu din cap.

– Singurul gen de femeie care îl interesează pe Rafe. Acestea știu regulile și nu-i fac probleme îndrăgostindu-se de el.

Clare replică, exact ca fiica unui predicator:

– Adulterul este un mod de viață în lumea bună?

El ridică din umeri.

– Dat fiind că multe căsătorii în aristocrație se încheie din rațiuni care țin de familie și de proprietate, nu e atât de surprinzător că oamenii caută plăcere în alte părți.

Oare de aceea îi fusese Nicholas necredincios soției sale? Nici rochia superbă a lui Clare nu-i dădea suficient curaj încât să-i pună acea întrebare. În schimb, îi spuse:

– Ducele este cu siguranță în situația de a se căsători cu o femeie aleasă de el, și nu din rațiuni dinastice.

– A fost cât pe ce, odată... s-a îndrăgostit nebunește de o fată când abia venise de la Oxford. N-am cunoscut-o niciodată, eram încă la universitate, dar el mi-a scris niște aiureli incoerente, cum că era o zeiță pogorâtă pe pământ și că se vor logodi oficial după terminarea sezonului de baluri. Asta a fost singura dată când Rafe și-a pierdut capul.

– A murit oare fata și n-a mai întâlnit nici o femeie ca ea? întrebă Clare plină de compasiune.

Cu asprime în privire, Nicholas îi replică:

– Nu, l-a înșelat. Nu e așa în dragoste?

Clare simți că nu mai are aer. Apoi murmură:

– Asta e, fără îndoială, cea mai cinică remarcă pe care am auzit-o în viaţa mea.

– Oare? Experienţa îmi spune că nu e aşa. Oricine a pretins că mă iubeşte... vocea i se stinse brusc.

Dându-şi seama că îi scăpase unul dintre adevărurile dureroase care îl făcuseră aşa cum era acum, ea îi luă mâna inertă într-ale ei.

– Cred că unii oameni pretind că iubesc atunci când adevăratele lor sentimente sunt dorinţa, nevoia de control asupra altuia sau ceva la fel de egoist, spuse ea, gânditoare. Dar mai sunt şi oameni ca Owen şi Marged Morris, sau Emily şi Robert Holcroft. Crezi că în iubirea lor e loc de trădare?

Mâna lui o strânse încet pe a ei.

– Nu, cred că nu. Poate că iubirea sinceră e un talent sau doar un noroc pe care unii oameni îl au şi alţii nu.

– Şi eu am gândit la fel câteodată, spuse Clare cu nostalgie în glas. Dacă nu crezi în iubire, atunci în ce crezi?

După altă pauză, el zise:

– În prietenie, probabil.

– Se poate şi mai rău decât să crezi în prietenie, spuse ea, dar prietenia sinceră este tot un fel de iubire.

– Cred că da. Îi zâmbi cu autoironie. Dar, întrucât mizele sunt mult mai mici, trădarea e mai puţin probabilă, ceea ce face prietenia mult mai sigură.

Ajunseră în faţă la coadă, aproape să fie întâmpinaţi de gazdă, iar Clare se uită pentru prima oară la ducele de Candover care vorbea cu un cuplu, în faţa lor. Ducele era înalt, arătos şi aproape tot atât de oacheş ca Nicholas, cu un aer aristocratic despre care ea bănuia că era la fel de firesc la el ca şi respiraţia. Politicos, plăcut, stăpân pe sine – imaginea emblematică a unui gentleman englez.

Musafirii de dinainte plecară şi ducele se întoarse spre ei. Iar faţa i se lumină imediat.

– Nicholas! Mă bucur că ai putut veni. Îi strânse mâna cu un entuziasm neprefăcut. Probabil că n-o să avem mult timp să vorbim în seara asta, aşa că sper să vii mâine la prânz la clubul White.

Aşa cum îl apreciase pe Lucien pentru că se bătuse pentru un coleg prins într-o luptă nedreaptă, Clare îl simpatiza acum pe duce pentru plăcerea sinceră manifestată la revederea prietenului. Deşi Nicholas avea o părere proastă despre iubire, avea negreşit darul de a-şi face prieteni.

Împingând-o pe Clare în faţă, îi spuse ducelui:

– Rafe, ea e prietena mea, domnişoara Morgan.

Discuţia lor o făcuse să vadă cu alţi ochi faptul că o prezenta ca fiind prietena lui. Zâmbind, spuse:

– Sunt încântată să vă cunosc, Înălţimea Voastră.

El se înclină cu eleganţă.

– Şi eu sunt, domnişoară Morgan.

Spre deosebire de ai lui Nicholas, ochii lui erau de un cenuşiu tipic englezesc şi ea văzu în adâncul lor atât curiozitate, cât şi aprobare masculină. După ce se terminară prezentările, ducele spuse:

– Lady Welcott, contele de Aberdare şi domnişoara Morgan.

Amanta ducelui era cu câţiva ani mai mare decât el, poate mergea pe 40. Era o femeie arătoasă, blondă, cu un aer monden; nu genul care să se îndrăgostească nebuneşte de un bărbat care nu aprecia emoţiile năvalnice. Clare se gândi la „zeiţa pogorâtă pe pământ" din cauza căreia ajunsese Rafe aşa şi îşi înăbuşi un oftat. Bietul duce! Atât de mulţi oameni îşi doreau iubire, însă sentimentul nu părea să ajungă pentru toţi.

Lady Welcott înclină din cap de complezenţă către Clare, dar ochii îi străluciră când se întoarse spre Nicholas.

– Lord Aberdare, spuse ea cu multă căldură, întinzând o mână. Poate nu-ţi aminteşti, dar ne-am întâlnit când erai vicontele Tregar. Cred că la Blenheim.

El se aplecă peste mâna ei.

– Sigur că-mi amintesc. Nu uit niciodată o femeie atrăgătoare.

Lady Welcott era prea sofisticată ca să chicotească, deşi era cât pe ce, în opinia lui Clare, care era roasă

de invidie. Fluturându-şi cu graţie evantaiul, acea lady sofisticată spuse:

– Acum că te-ai întors în ţară, sper să te vedem mai des în Londra.

– Foarte probabil că aşa va fi.

Zâmbetul lui era fermecător, ca întotdeauna.

Deşi ducele părea vag amuzat de schimbul de cuvinte dintre cei doi, Clare trebui să-şi reprime dorinţa de a-i trage un picior în gleznă fie lui Nicholas, fie doamnei. Nicholas îi aruncă o privire piezişă, amuzată, şi Clare fu sigură că putea să-i citească gândurile. Spuse pe un ton impasibil:

– Ţinem în loc rândul. Dacă nu avem ocazia să vorbim în seara asta, ne vedem mâine la White.

O luă pe Clare de braţ şi o duse în enorma încăpere de la intrare, apoi coti la stânga spre sala de bal.

– Ca să ai succes în societate, Clare, trebuie să înveţi să-ţi controlezi expresia feţei. Mi-era teamă că ai s-o muşti pe Lady Welcott.

– Nu-mi doresc aşa ceva, spuse ea cu acreală. Şi a fost cu siguranţă nepoliticos din partea unei doamne de vârsta ei să-i curgă balele după tine în faţa mea.

El zâmbi ştrengăreşte.

– Eşti cumva geloasă, sau mi se pare? Credeam că gelozia e unul dintre cele şapte păcate capitale.

– Nu gelozia, ci invidia, împreună cu zgârcenia, preacurvia, furia, lăcomia, mândria şi lenea, i-o întoarse ea.

– Cunosc bine lista. I se ivi un licăr în ochi. Toţi avem nevoie de idealuri la care să aspirăm.

Ea nu se putu abţine să nu râdă.

– Eşti scandalos.

– Încerc, spuse el cu modestie.

Trecură pe sub un arc de flori stacojii în marea sală de bal, unde se învârteau între un dans şi altul bărbaţi şi femei îmbrăcaţi elegant. Însă, chiar dacă era primul ei mare eveniment social, nu oamenii îi atraseră atenţia, ci locul în care se afla.

Pereţii şi tavanul erau zugrăviţi în negru, care absorbea mare parte din lumina răspândită de candelabre

şi îi conferea încăperii o atmosferă misterioasă, întunecată. Negrul era şi un fundal spectaculos pentru statuile din marmură, bine luminate, puse pe piedestale de jur împrejurul sălii. Toate sculpturile înfăţişau femei în mărime naturală, îmbrăcate în stil clasic grec sau roman, ceea ce le lăsa dezgolite mari porţiuni din trup. Clare remarcă:

– Grecii şi romanii erau cam frivoli, nu?

Nicholas râmji.

– Uită-te la statui mai mult timp.

Ea făcu întocmai, apoi icni când una dintre statui îşi schimbă poziţia.

– Doamne milostiv, sunt vii!

– Lui Rafe îi place să dea baluri memorabile.

Nicholas îi indică altă „sculptură", în care un bărbat gânditor stătea rezemat de piedestal şi vorbea cu femeia frumoasă de deasupra lui.

– Sunt probabil prostituate plătite generos să se dea cu vopsea albă şi pudră, apoi să stea nemişcate toată seara. Am impresia că individul încearcă să facă un aranjament intim cu nimfa lui preferată.

– Ducele n-are nimic împotrivă?

– Păi, nu i-ar plăcea ca statuia lui să se ducă într-un alcov cu un bărbat, dar îmi închipui că pot s-o facă după bal.

Clare se uită cu atenţie la falsa statuie: o pleoapă dată cu fard alb clipi încet către domnul care îi mângâia picioarele. Purta atât de puţine veşminte încât era clar că silueta ei remarcabilă era perfect naturală.

– Încep să înţeleg de ce nu-şi aduc oamenii aici fiicele nevinovate, spuse ea cu o voce firavă.

Instrumentiştii de la balcon atacară o melodie şi perechile începură să se formeze, cu femei şi bărbaţi înşiruindu-se unii în faţa altora. Clare se trezi bătând tactul cu piciorul.

– Vrei să dansezi? o întrebă Nicholas.

– Nu ştiu cum, zise ea, nefiind în stare să-şi ascundă regretul din voce.

– Hmm, am uitat că dansul nu se încadrează în preocupările unei metodiste. Se uită în jos la piciorul ei care bătea tactul. Când îşi vârî piciorul sub fustă, el zise: Este un dans simplu, popular. Dacă te uiţi la dansatori, vei putea să iei parte la următorul dans, dacă te lasă conştiinţa.

După ce se gândi puţin, ea spuse:

– Conştiinţa mea e paralizată de atâtea şocuri primite în ultimele săptămâni. Dansul nu are cum să-i facă mai rău.

Primul dans popular fu urmat de altul la fel, aşa că Nicholas şi Clare se alăturară dansatorilor. Era încântător, şi ea se împiedică doar o dată, din fericire, pe când el era îndeajuns de aproape s-o poată prinde. Cu sentimentul de vină bine refulat, ea se distră de minune.

Următorul dans era un vals, aşa că ei se retraseră pe marginea sălii de bal.

– Crezi că valsul ăsta păcătos va duce la prăbuşirea civilizaţiei occidentale? o întrebă Nicholas.

– Probabil că nu. Studie perechile care pluteau pe podea. Se pare că e foarte frumos alături de un partener care îţi place, şi destul de neplăcut alături de unul pe care îl deteşti.

– Dacă te interesează, pot să angajez un instructor de dans să te înveţe. Este cam complicat să încerci fără instruire.

O propunere tentantă, dar conştiinţa ei încă mai era trează.

– Mulţumesc, dar nu-mi închipui că voi avea vreo ocazie să valsez în viitor.

– Vom vedea, spuse el, enigmatic.

O roşcată voluptuoasă apăru brusc lângă Nicholas. Ignorând-o complet pe Clare, îl îmbrăţişă şi îi zise pe un ton strident:

– Bătrâne Nick, dragul meu, ai venit acasă. Trebuie să treci pe la mine, în Hill Street, nr. 8. Protectorul meu actual nu se va supăra.

Calm, el o dezlipi de la pieptul său.

– Aşa ai spus şi ultima dată, Ileana, şi până la urmă a trebuit să mă bat în duel la Chalk Farms. Din fericire, iubitul tău de atunci era un ţintaş foarte prost, căci nu pot să neg că era îndreptăţit să mă provoace.

– Henry nu era bun de nimic – de asta te-am invitat la mine atunci. Fără să regrete nimic, se bătu uşor pe încheietură cu un evantai de fildeş strâns. Când pot să-mi faci o vizită?

– Îmi pare rău, sunt foarte ocupat. Se uită la faţa împietrită a lui Clare. Pe lângă asta, nu fac niciodată aceeaşi greşeală de două ori.

Cocheta cea roşcată se bosumflă.

– Am vrut doar să fiu amabilă de dragul trecutului, ştii. Deschise evantaiul şi îl mânui cu rapiditate. Nu că aş avea nevoie de tine. Actualul meu protector e înalt de doi metri şi le are pe toate pe măsură.

În loc să se simtă insultat, Nicholas izbucni într-un hohot de râs.

– Într-adevăr, Ileana, n-ar trebui să-ţi pierzi timpul cu un amărât ca mine.

Buzele rujate ale roşcatei se arcuiră într-un zâmbet şovăielnic şi, pentru prima dată, se uită la Clare.

– Simte-te bine cât ţine, răţuşco. Nimeni nu este ca Nicholas nici în pat, nici în afara lui.

Pe când Ileana pleca unduindu-şi şoldurile, Clare îi spuse lui Nicholas cu arţag:

– Femeile de aici se împart în cele cu care te-ai culcat în trecut şi cele cu care speri să împarţi patul în viitor?

Gura lui schiţă un zâmbet.

– Cred că-mi bat gura degeaba dacă îţi spun să nu te necăjeşti, dar trebuie să remarci că nu i-am acceptat invitaţia. Deşi mă fac vinovat că încerc să te seduc, să-ţi distrug reputaţia şi alte numeroase păcate mai mici, un lucru n-o să fac niciodată: să te umilesc în faţa altor oameni.

Îi puse mâna pe ceafă şi o masă încet. Tensiunea începu să i se risipească, iar ea îşi dădu seama cu tristeţe ce bine o înţelegea el. Deşi era nevinovată de majoritatea păcatelor capitale, era sigur vinovată de mândrie, aşa

că n-ar fi putut suporta dacă Nicholas ar fi preferat-o în faţa ei, în public, pe prostituata cea vulgară.

– Parcă ai spus că femeile uşoare vor fi mai discrete decât doamnele.

– Nu există regulă fără excepţie.

O voce cunoscută îi întrerupse.

– Bună seara, Nicholas şi domnişoară Morgan. Lord Strathmore venea spre ei. Cred că l-am văzut pe Michael îndreptându-se spre salonul de jocuri, dar nu sunt foarte sigur că era el.

– Poate îi dau eu de urmă, îi replică Nicholas. Stai tu cu Clare până mă întorc, eşti amabil?

– Desigur.

În timp ce Nicholas îşi croia drum prin mulţime, Strathmore spuse pe un ton meditativ:

– Iată dovada vie a valorii încrucişării raselor.

Uimită, Clare întrebă:

– La ce te referi?

Strathmore înclină din cap în direcţia lui Nicholas.

– Compară-l cu restul aristocraţilor de aici, oameni educaţi peste măsură.

Ea râse, înţelegând imediat; nu era bărbat în sala de bal care să aibă vitalitatea magnetică a lui Nicholas.

– Înţeleg ce vrei să spui. Prin comparaţie cu el, oricine pare pe jumătate mort. Se uită la însoţitorul ei, zâmbind răutăcioasă. Eşti peste măsură de educat?

– Bineînţeles. Întemeietorul casei Strathmore a fost un baron tâlhar şi desfrânat, dar sângele s-a subţiat de-a lungul secolelor. Căsătoria cu o ţigancă sau două poate să îmbunătăţească stirpea. Îi dărui un zâmbet angelic. Dat fiind că nu am fost niciodată cunoscut că îmi dau frâu liber pasiunilor, Nicholas a ştiut că vei fi în siguranţă cu mine.

– Sunt înclinată să cred că lipsa pasiunii e un defect la un libertin.

– Eu nu sunt libertin decât prin asociere cu prietenii mei. Surâse. Se crede despre mine că am secrete sumbre, misterioase.

Ea spuse în grabă:

– Aşadar eşti spion, nu libertin?

Strathmore îşi luă seama, replicând pe un ton tăios:

– Ţi-a spus Nicholas de...? Se opri, apoi făcu o grimasă. Cred că am spus deja prea multe.

Deşi comentariul lui Clare fusese mai mult în glumă, reacţia lui Strathmore o conduse la o deducţie rapidă.

– Nicholas mi-a pomenit că în călătoriile lui pe continent mai strângea nişte informaţii şi făcea uneori pe curierul pentru un vechi prieten. Deoarece lucrezi la Whitehall, nu e greu de ghicit că se referea la dumneata.

– Şi gândeşti ca un spion. Zâmbetul îl făcea pe Lucien să arate mai tânăr şi mai puţin îngrijorat de soarta lumii. Ei bine, recunosc că nu sunt atât de inutil pe cât pretind, dar aş prefera să nu vorbeşti nimănui despre deducţiile tale.

– Conversaţia asta a fost atât de ciudată, că nu mă văd pomenind-o nimănui, Lord Strathmore.

– Eşti deşteaptă şi discretă. Oftă adânc. De ce nu întâlnesc niciodată femei ca tine? Te rog să-mi spui Lucien, ca toţi prietenii mei. Atunci o să-ţi zic şi eu Clare, dacă nu te deranjează.

– Mi-ar plăcea, Lucien.

El îi oferi braţul.

– Acum că suntem oficial prieteni, găsim pe undeva un pahar cu punci? E cam cald aici.

Cu un zâmbet, ea îl luă de braţ şi traversară sala de bal spre o nişă, unde o cascadă de punci cu vin ieşea dintr-un vas ţinut de o sirenă goală. De această dată, era o statuie adevărată, deşi, dacă s-ar fi găsit sirene în carne şi oase, Clare era sigură că ducele ar fi angajat una.

Strathmore ţinu un pahar sub şuvoiul de punci pentru Clare, apoi îşi umplu şi el unul.

– Te distrezi la primul tău bal?

– Da, dar sper că nu pare evident că nu fac parte din lumea asta.

– Pari calmă şi foarte la locul tău, o asigură el. Nimeni nu ar ghici că eşti o profesoară din Ţara Galilor care a fost târâtă de voie, de nevoie într-o lume străină.

O însoți pe Clare înapoi în sala de bal, să-i privească pe dansatori.

– Nicholas merită o bătaie bună pentru ce îți face, dar îi înțeleg impulsul.

– Sper că e un compliment.

– Așa și e. Tonul ușuratic dispăru. Nu ai nevoie de mine să-ți spun că Nicholas e un om mult mai complicat decât pretinde. Așa a fost mereu și, după nenorocirea de acum patru ani, numai Dumnezeu știe ce este în mintea lui capricioasă de țigan. Are nevoie de ceva sau de cineva, iar tu ești cea mai bună speranță care se întrezărește. Deși ai toate motivele să detești ce face cu viața ta, sper că vei avea răbdare cu el.

– Să fiu sinceră, trebuie să-ți spun că situația mi se datorează și mie, nu numai lui. În primul rând, nu trebuia să-i cer ajutorul, iar apoi să accept provocarea lui ridicolă. Clare se gândi la celelalte lucruri spuse de Lucien. Dar nu sunt cu adevărat importantă în viața lui, în afară de lucrurile în care l-am implicat în Penreith. Surâse. M-am gândit câteodată că Nicholas nu știe dacă să mă trateze ca pe o amantă sau ca pe un animal de companie.

Lucien zâmbi admirativ, dar scutură din cap.

– Ești pentru el mai mult decât fiecare dintre lucrurile astea, dar mă îndoiesc că înțelege exact ce anume.

Comentariile lui Lucien erau interesante, dar Clare nu credea în ele. În timp ce își sorbea punciul, decise că Lord Strathmore, un om foarte cumsecade, chipurile peste măsură de educat, era în taină un mare romantic.

Era mai ușor să creadă asta decât că era foarte importantă pentru Nicholas.

capitolul 17

Jumătate dintre invitații la bal voiau să-l oprească pe Nicholas ca să-l salute de bun venit. În afară de asta, primi trei propuneri ostentative și cinci aluzii clare; era bine că o lăsase pe Clare cu Lucien. Nu că-i păsa de gelozia ei – o găsea mai degrabă plăcută. Cu fiecare

zi ce trecea, Clare devenea mai mult femeie şi mai puţin o învăţătoare virtuoasă.

Până să ajungă Nicholas în sala de jocuri, Michael Kenyon plecase de mult, în caz că fusese vreodată acolo. Nicholas întrebă câţiva jucători dacă îl văzuseră pe Lord Michael, dar nici unul nu părea sigur. Până la urmă, frustrat, se întoarse să-i caute pe Clare şi Lucien.

Când trecu prin holul de la intrare, văzu că i se deschise uşa unui om plin de praf după o călătorie, care se grăbea spre ducele de Candover, care îşi primea încă musafirii întârziaţi. Auzind mesajul, Rafe scoase un strigăt şi urcă treptele, câte două deodată. Nicholas se întrebă ce declanşase o asemenea reacţie la un om al cărui calm legendar rivaliza cu al lui Lucien, dar nu reuşi să-şi imagineze. Ridicând din umeri, se duse în sala de bal, unde se dansa un cadril.

Îi luă câteva minute s-o depisteze pe Clare, iar înălţimea lui Lucien şi părul lui auriu erau un reper bun. Când Nicholas se apropie de ei, muzica se opri brusc, în mijlocul unei măsuri. În tăcerea aşternută deodată, vocea lui Rafe tună în sala de bal.

– Prieteni, am veşti minunate!

Nicholas se uită în sus şi îl văzu pe duce stând la balcon, unde se afla mica orchestră. Cu o voce vibrând de surescitare, Rafe anunţă:

– Tocmai am primit vestea că Napoleon a abdicat. Războiul s-a terminat.

La început, toţi tăcură, uluiţi. Apoi o singură voce ovaţionă cu putere. Mai mulţi oameni i se alăturară într-un strigăt entuziast, care zgudui grinzile din reşedinţa Candover.

Bucurându-se în gălăgia generală, Nicholas îşi croi drum spre Clare; s-o sărute era un mod perfect de a sărbători. Revoltat, văzu că Lucien, care se afla lângă ea, i-o luă înainte cu o îmbrăţişare exaltată ce aproape o doborî pe Clare.

După ce Lucien o lăsă din nou la pământ, Nicholas o luă în braţe şi îi spuse prietenului său:

– Cred că te-ai entuziasmat peste măsură, dar data viitoare, găseşte-ţi o fată numai a ta.

Fără să fie intimidat, Lucien zâmbi strengăreşte şi îl bătu pe spate.

– Războiul care durează de când eram mici s-a terminat! Cu ajutorul lui Dumnezeu, am reuşit!

Mai năucită ca oricând, Clare îl luă pe Nicholas în braţe şi îl sărută cu exuberanţă. Când se înălţă să tragă o gură de aer, spuse cu teamă în glas:

– Chiar dacă forţele lui Napoleon au fost în defensivă în ultimul an, e greu de crezut că au capitulat. În sfârşit, în sfârşit, vom avea pace!

Nicholas se gândi la zonele devastate de război pe care le văzuse în Europa, şi braţele lui o strânseră instinctiv pe Clare.

– Slavă Domnului, luptele n-au ajuns niciodată pe pământ britanic. Pierderile noastre au fost mici în comparaţie cu suferinţele îndurate de majoritatea naţiunilor din Europa.

Radiind încă, Lucien spuse:

– Cu puţin noroc, nu va mai trebui să mai fac nimic util în viaţa mea.

Nicholas râse.

– După tot ce ai făcut pentru ţară în ultimii ani, ai dreptul să petreci restul vieţii în linişte.

Scene asemănătoare de încântare exaltată aveau loc peste tot în jurul lor. Lângă ei stătea un om mai în vârstă îmbrăcat în uniforma Gărzilor Regale, cu un singur braţ. Cel teafăr înconjura talia soţiei sale şi amândoi plângeau încetişor, fără să se simtă stingheriţi. Chiar şi „statuile" îşi părăsiseră soclurile şi săriseră pe podea să se alăture bucuriei generale. Oamenii îl ovaţionară pe Wellington, apoi trupele lui.

Nicholas se uită din nou la balconul cu orchestra, apoi încremeni.

– Cel de sus, care vorbeşte cu Rafe, nu e Michael?

Lucien aruncă şi el o privire în sus.

– El e. Probabil că a vrut să ştie dacă Rafe ştie amănunte. Dumnezeu ştie, dar după felul în care arată,

Michael a plătit pentru victorie un preţ mai mare decât mulţi alţii.

– Din fericire, anunţul l-a bucurat mult.

Luând-o de mână pe Clare, Nicholas îşi făcu drum prin mulţimea entuziasmată, cu Lucien imediat în urma lor. Clare aproape alerga să ţină pasul cu el. Urcară scara din holul de la intrare, apoi o luară la stânga pe un coridor lung, slab luminat, care mergea paralel cu peretele de sus al sălii de bal pe două niveluri.

La capătul îndepărtat al coridorului, ducele şi un bărbat înalt şi voinic ieşiră pe o uşă ce dădea spre balconul orchestrei. În spatele lor, instrumentiştii atacară un marş triumfal, care nu se mai auzi când ducele închise uşa.

În timp ce ducele şi însoţitorul lui veneau pe coridor, discutând cu seriozitate, Clare îl studie pe maiorul Michael Kenyon. Lucien îl descrisese drept un bărbat slab, semănând cu un lup, şi era adevărat că boala lui recentă îl lăsase aproape slab. Totuşi, osatura puternică a feţei îl făcea încă arătos, şi avea mişcări sigure de atlet. Părea un membru vrednic al Îngerilor Căzuţi. Mai ales se gândi ea amuzată, că părul lui castaniu se încadra perfect între ceilalţi membri, blond şi brunet.

Văzându-şi acum prietenul, Nicholas încetini pasul.

– Felicitări, Michael! Ca unul dintre cei care au luptat pentru victoria asta, ai mai multe motive să sărbătoreşti decât majoritatea.

Lord Michael încremeni, însufleţirea de pe faţa lui dispărând brusc. Ochii lui verzi căpătară o nuanţă închisă, de om bântuit de gânduri.

– Strici mereu un moment plăcut, Aberdare, spuse el cu asprime. Date fiind împrejurările, o să fac mai întâi ce am jurat să fac dacă te mai văd vreodată, dar piei naibii din ochii mei înainte să mă răzgândesc.

Nicholas o ţinea încă de mână pe Clare, iar ea îi simţi degetele răcindu-se. Îşi dădu seama cu milă şi durere că, în ciuda avertismentului dat de Lucien, Nicholas nu crezuse că vechiul său prieten îi devenise duşman.

Nici acum nu o credea, căci spuse cu blândeţe:

– E o primire ciudată după atâţia ani în care nu ne-am văzut. Mai încercăm o dată? Făcu un pas şi îi dădu mâna. A trecut prea multă vreme, Michael. Mă bucur să văd că ai supravieţuit războiului din Peninsulă.

Celălalt bărbat se trase înapoi de parcă se confrunta cu un şarpe veninos.

– Crezi că glumesc? Ar trebui să ştii mai bine.

Ducele spuse cu asprime:

– Dacă aveţi ceva de discutat, biroul meu e un loc mai bun decât holul ăsta.

Prin forţa voinţei, îi duse pe toţi într-o cameră în care se intra mai încolo, pe coridor. În timp ce aprinse câteva lămpi, Rafe spuse:

– Astă-seară e timpul potrivit să faceţi pace. Dacă te macină ceva de ani întregi, Michael, acum a sosit timpul să lămureşti lucrurile.

Pe când emoţii potrivnice se încrucişau prin odaie, Clare îşi dădu seama că n-o mai băga nimeni în seamă. Aceşti bărbaţi se întâlniseră în condiţiile dure ale unei şcoli particulare şi crescuseră împreună. Cum se întâmpla în toate grupurile de prieteni, erau legaţi printr-o serie de experienţe împărtăşite de-a lungul multor ani – amintiri fericite sau necazuri, conflicte şi susţinere reciprocă. Nici unul dintre ei nu voia să le uite.

Maiorul se retrăsese în spatele biroului şi privirea lui furioasă o făcu pe Clare să se gândească la un animal de pradă încolţit.

– Asta nu este treaba ta, Rafe. Nici a ta, Lucien. Lui Nicholas îi spuse pe un ton sincer mâhnit: Când am auzit că ai părăsit ţara, m-am gândit că vei avea decenţa să rămâi în străinătate.

Cu vocea încordată ca pielea de pe tobă, Nicholas îi replică:

– N-ai vrea să-mi spui ce crezi că am făcut?

– Nu mai face pe nevinovatul, Aberdare. Ceilalţi poate te cred, dar eu nu.

Rafe dădu să vorbească, dar Nicholas ridică o mână şi îl opri.

– Lasă baltă pentru moment presupusa mea neglijare. Trebuie să-ţi vorbesc de ceva legat strict de afaceri. Mina ta din Penreith e administrată într-o manieră foarte periculoasă. Directorul tău nu doar că pune în primejdie viețile minerilor, dar umblă vorba și că își însușește din profituri. Dacă nu ai timp sau chef să te ocupi de asta tu însuți, vinde-mi mie compania înapoi, ca să fac ce trebuie.

După un moment de uluire, maiorul scoase un râs care îi trimise lui Clare fiori reci pe șira spinării.

– Dacă Madoc te supără, ar trebui să-i măresc salariul.

Clare știa că Nicholas era la fel de furios ca ea, dar își păstra un ton admirabil de calm.

– Nu preface mina într-un motiv de ceartă între noi, Michael. Oamenii ăia care își riscă viețile sunt nevinovați de indiferent ce pică îmi porți tu mie.

– Parc-ai fi o femeie bătrână, Aberdare, spuse maiorul cu răceală. Mineritul a fost întotdeauna primejdios și așa va fi mereu. Minerii știu asta și o acceptă.

– E o diferență între curaj și nesăbuință, i-o întoarse Nicholas. În ultimele două săptămâni, m-am interesat de accidente și victime la alte mine asemănătoare. Mina din Penreith e de patru-cinci ori mai periculoasă decât altele și oricând se poate produce o catastrofă acolo. Am văzut cu ochii mei.

– Ai fost în mină? Ochii lui verzi se îngustară. Nu mai intra niciodată acolo. Dacă aud că te-ai mai dus acolo, îi cer lui Madoc să pună autoritățile pe urmele tale.

– Încep să înțeleg de ce l-ai lăsat pe el să se ocupe de toate – vorbești exact ca el, spuse Nicholas pe un ton glacial. Dacă nu crezi ce-ți spun, cercetează singur. Îți garantez că, dacă nu ești genul de ofițer care se bucură să-și vadă oamenii măcelăriți, vei admite că mina are mare nevoie de îmbunătățiri. Tu ești singurul care poate să facă schimbări rapide, așadar, la naiba, fii la înălțimea răspunderilor tale!

Michael făcu o grimasă.

– Nici prin minte nu-mi trece să îți fac pe plac.

– Nu uita că terenul e al meu – dacă refuzi să îmbunătățești condițiile în mină, găsesc eu o cale să desfac

contractul de concesiune. Nu m-aş adresa justiţiei, pentru că pot muri oameni până se va tranşa chestiunea la tribunal, dar dacă trebuie, să ştii c-o voi face. Şi, pe cinstea mea, dacă mor oameni fără rost cât stai tu îmbufnat, te voi trage personal la răspundere.

– De ce să mai pierdem vremea aşteptând o situaţie de criză? Michael îşi scoase din buzunar mănuşile mototolite şi ocoli biroul. Înainte să-şi dea seama cineva ce avea de gând, îl plesni cu răutate pe Nicholas cu mănuşile peste faţă. Nu e suficient de clar? Găseşte-ţi secunzi, Aberdare.

În tăcerea uluită ce urmă, se auziră de departe sunetele specifice unei petreceri. Clare se simţea ca într-un coşmar. Nu era posibil aşa ceva – nu se putea ca Lord Michael să-şi dorească să se lupte pe viaţă şi pe moarte cu un om pe care nu-l mai văzuse de ani întregi, un om care îi fusese bun prieten.

Obrazul lui Nicholas se înroşi de la lovitura puternică, dar el nu ripostă. În schimb, îşi scrută vechiul prieten, de parcă îl vedea pentru prima oară.

– Războiul îi poate înnebuni pe unii oameni şi e clar că asta ţi s-a întâmplat ţie. Se întoarse spre Clare şi ea văzu suferinţă în ochi lui. N-o să mă lupt cu un nebun. Hai, Clare. E timpul să plecăm.

O luă de braţ şi o conduse spre uşă. Când dădu să pună mâna pe mâner, vocea înverşunată a lui Lord Michael mârâi:

– Laşule!

Un sunet şuierat întrerupse tăcerea şi apoi se auzi o izbitură când vârful unui cuţit prevestitor de rău se înfipse în uşă, între Clare şi Nicholas. Ea se holbă la mânerul ce mai vibra, îngrozită de cât de aproape ajunsese lama mortală.

Nicholas îi spuse încet:

– Nu te speria, Clare. Dacă ar fi vrut să mă nimerească, ar fi făcut-o.

Luă cuţitul şi îl scoase din lemn, apoi se întoarse să-l înfrunte pe celălalt bărbat.

– Nu mă voi lupta cu tine, Michael, spuse el din nou. Dacă vrei să mă omori, va trebui să mă asasinezi cu sânge-rece, dar nu pot să cred că te-ai schimbat atât de mult.

Cu ochi aprinşi de mânie, maiorul spuse:

– Greşeşti, Aberdare, aş prefera să te omor imediat. Luptă, lua-te-ar naiba!

Nicholas scutură din cap.

– Dacă vrei să mă consideri laş, n-ai decât. Sunt complet indiferent la aiurelile tale.

O luă iar de braţ pe Clare.

Michael începu să bată darabana cu degetele de la mâna stângă pe biroul de mahon.

– Ştie târfuliţa ta că ţi-ai omorât bunicul şi soţia?

Cu o mişcare atât de rapidă, încât Clare nu o putu urmări, Nicholas ridică braţul şi azvârli cuţitul prin cameră. Acesta se înfipse în birou, la câţiva milimetri de degetele lui Michael.

– Clare e o lady, ceva ce tu eşti incapabil să recunoşti, spuse el cu o voce care nu mai era calmă. Foarte bine – dacă vrei să ne luptăm, aşa să fie. Dar, pentru că tu m-ai provocat, eu voi alege armele.

Lucien dădu să vorbească, dar Michael îl întrerupse. Cu vocea denotând un orgoliu nemăsurat, spuse:

– Oricând, oriunde, orice armă.

– Ora – acum, zise Nicholas pe un ton impasibil. Locul – aici. Şi armele – bice pentru cai.

Faţa maiorului se făcu stacojie.

– Bice pentru cai? Nu-ţi bate joc de mine, Aberdare. Trebuie să alegi între pistoale şi săbii. Chiar şi lupta corp la corp cu cuţite, dacă vrei, dar nu cu ceva atât de ordinar ca bicele.

– Aştia sunt termenii mei. Îi accepţi sau renunţi.

Nicholas zâmbi glacial.

– Gândeşte-te ce satisfacţie vei avea să mă biciuieşti ca pe un cal – dacă eşti îndeajuns de bun, ceea ce nu cred.

– Sunt destul de bun încât să-ţi jupoi pielea cu biciul, aşa cum meriţi, mormăi Michael. Prea bine, să începem.

Rafe explodă:

– Aţi mers prea departe! V-aţi pierdut minţile amândoi. N-o să permit aşa ceva în casa mea.

Lucien spuse liniştit:

– Dacă Michael e hotărât să se bată, aş prefera ca lupta să aibă loc aici, cu voi doi de faţă.

Lucien şi Rafe schimbară o privire gânditoare. După multă şovăială, ducele zise:

– Poate că ai dreptate.

Nicholas spuse:

– Vrei să-mi fii secund, Luce?

– Bineînţeles.

Maiorul îşi revărsă furia pe Lord Strathmore:

– Arabii au o vorbă: prietenul duşmanului meu mi-e duşman. Să găsească pe altcineva.

Cu faţa neclintită, Lucien spuse:

– Vă număr pe amândoi printre prietenii mei şi datoria principală a unui secund este să încerce să rezolve disputa fără vărsare de sânge. Ai putea începe prin a-mi spune ce nemulţumiri ai, pentru ca Nicholas să aibă şansa de a răspunde.

Michael scutură din cap.

– N-o să vorbesc despre ce s-a întâmplat. Nicholas ştie, fie că recunoaşte sau nu. Dacă insişti să-i fii secund, nu mai suntem prieteni.

– Atunci e din dorinţa ta, nu a mea, zise Lucien pe un ton solemn.

Michael se uită la duce.

– Vrei să-mi fii secund, sau te dai tot de partea ţiganului ăstuia mincinos?

Rafe se uită urât la el.

– E absolut incorect să invoci o chestiune de onoare, când un om nu ştie de ce a fost provocat.

Maiorul repetă:

– Vrei să-mi fii secund?

Rafe oftă.

– Foarte bine. Ca secund al tău, o să întreb dacă e ceva ce poate face Nicholas – să-şi ceară scuze, sau alt mod de a-ţi da satisfacţie – care să rezolve acest conflict.

Michael își arcui buzele într-un zâmbet lipsit de veselie.

– Nu. Ce a făcut el nu poate fi îndreptat niciodată.

Rafe și Lucien mai schimbară o privire. Ducele spuse:

– Foarte bine. Grădina din spatele casei ar fi potrivită și e destul de răcoare ca să nu fie oaspeți prin tufișuri. O să iau două bice de la grajduri și ne vedem acolo.

Ieșiră pe rând din birou și îl urmară pe Rafe în hol, apoi spre curtea din spatele casei. Când Clare veni cu ei, Lucien se încruntă.

– N-ar trebui să vii. Femeile nu asistă la dueluri.

Și ea se încruntă la el.

– Toate aspectele acestui duel ridicol sunt nefirești, așa că mă îndoiesc că prezența mea ar putea înrăutăți lucrurile.

Pe când Strathmore ezita, Nicholas spuse:

– Nu-ți face griji, Luce. Clare poate să disciplineze vreo douăzeci de copii mici, așa că va face față oricăruia dintre noi.

Clare se gândi că el părea mai puțin tulburat decât prietenii lui. Văzându-i îndemânarea la mânuirea biciului, știa că putea face mai mult decât să-l țină în mână, dar atitudinea lui Lord Michael îi îngheță sângele în vene. Părea obsedat și, dacă nu-l putea omorî pe Nicholas în duel, cine știe ce ar fi putut face în schimb.

Coborâră o scară îngustă de serviciu, apoi ieșiră afară. Clare tremura în noaptea rece de aprilie. Nicholas își scoase haina și i-o puse pe umeri.

– Uite asta. Eu oricum n-o port.

Ea încuviință din cap și se înfășură în stofa călduroasă. Îi era greu să-și aducă aminte că acum jumătate de oră petrecea de minune.

Grădina era enormă pentru o casă londoneză, iar în capătul ei îndepărtat, zgomotele de la bal nu se mai auzeau. În spatele casei era o curte unde se dansa primăvara. Erau puse suporturi pentru făclii de jur împrejur, iar Rafe și Lucien o luară înainte și instalară mai multe torțe aduse de la grajduri. Vântul făcea flăcările să pâlpâie, proiectând umbre ce se fugăreau prin grădină.

Maiorul părea mai calm acum că deznodământul se apropia. Ca și Nicholas, își scoase haina și lavaliera. Nicholas merse mai departe, dându-și jos și vesta, pantofii și ciorapii, așa că rămase în picioarele goale.

Cu terenul pregătit, Rafe și Lucien examinară cu solemnitate cele două bice și fură de acord că erau aproape la fel. Când li se înmânară combatanților, Nicholas îl luă pe cel aflat mai aproape de el, îl pocni ca să-l încerce, apoi încuviință din cap. Michael făcu la fel, arzând de nerăbdare. Ducele spuse:

– Nu există reguli scrise pentru un duel cu bicele, așa că le vom stabili acum. Stați spate în spate, faceți opt pași și, când vă spun eu să începeți, întoarceți-vă. Îmi voi lăsa batista să cadă. După ce ajunge jos, loviți după plac. Se uită fix la amândoi bărbații, privirea zăbovindu-i asupra maiorului. Duelul se va termina când convenim eu și Lord Strathmore. Dacă unul din voi nu se oprește când expiră timpul, atunci, pe cinstea mea, vă opresc eu. S-a înțeles?

– Perfect, zise Nicholas. Adversarul său nu se osteni să răspundă.

Lucien se îndepărtă de ceilalți și o duse pe Clare în spate, la marginea curții.

– Stai aici, îi zise el încet. Un bici pentru cai ajunge departe.

Ea dădu din cap în tăcere și încercă să nu se gândească la ce se putea întâmpla. Deși o lovitură de bici nu era mortală, putea să-ți distrugă un ochi într-o clipă. Se îndoia că Nicholas își va schilodi adversarul intenționat, dar Michael ar fi putut crede că, orbindu-și inamicul, avea să se răzbune pentru necazul pe care i-l făcuse.

Într-o scenă stranie, dueliștii împliniră ritualul cerut, stând spate în spate, apoi făcând pașii indicați după ce ducele strigă: „Acum!"

Când cei doi se întoarseră față în față, Rafe își ridică batista, apoi îi dădu drumul. Clare se uită fix la pătratul de muselină care plutea în aer, ca hipnotizată. Chiar înainte ca batista să atingă pământul, o adiere luă bucata de material și o purtă peste dalele de piatră.

Fără să bserve că batista nu atinsese încă pământul sau poate fiind prea nerăbdător să mai aştepte puţin, Lord Michael pocni din bici. Prins cu garda jos, Nicholas îşi duse mâna în sus, să-şi protejeze faţa. Biciul i se încolăci de antebraţ, scoţând un pocnet urât, tăindu-i cămaşa şi pielea de dedesubt.

Când un lichid stacojiu pătă mâneca lui Nicholas, vocea încântată a maiorului murmură:

– Îţi curge sânge pentru prima oară, Aberdare.

– Data viitoare când fac asta, să nu uit să lovesc şi eu mai devreme. Pe când vorbea, Nicholas lovi şi el. Se auzi un şuierat slab, ameninţător, apoi apăru o linie roşie subţire pe obrazul şi falca adversarului său. Michael icni de durere, dar asta nu-l opri să lovească din nou. De această dată, ţinti spre picioare. Nicholas sări ca un dansator şi fâşia de piele trecu pe sub el. Dar, chiar înainte să ajungă înapoi pe pământ, adversarul pocni iar din bici. O tăietură neregulată apăru pe pieptul lui Michael şi sângele începu să curgă iar.

De neoprit, maiorul lovi din nou. Nicholas se răsuci, primind lovitura de bici pe umăr, iar Clare îşi duse pumnul la gură pentru a-şi înăbuşi ţipătul. Văzuse bătăi între băieţi de la şcoală şi o dată între nişte mineri beţi, dar ce vedea acum avea sălbăticia primitivă a războiului.

Mârâind, Michael se avântă înainte ca să poată lovi mai de aproape.

– Am aşteptat ani întregi clipa asta, ticălosule!

În mod uimitor, Nicholas îşi răsuci încheietura şi biciul său îl atinse pe celălalt. Când fâşiile de piele se încolăciră una pe alta, spuse:

– Atunci poţi să mai aştepţi puţin.

Călcă pe biciul lui, încercând să-l dezarmeze pe Michael. Celălalt bărbat ajunse în genunchi, dar reuşi să ţină mânerul armei sale. Preţ de aproape un minut, cei doi traseră fiecare de partea sa, încordându-şi muşchii. Când bicele se descolăciră, cei doi aproape căzură pe spate.

În loc să lovească imediat, Nicholas se ghemui ca un luptător şi se dădu în lături, cu biciul ridicat şi pregătit.

Michael adoptă aceeaşi poziţie şi începură să se rotească unul în jurul celuilalt, mişcările lor line contrastând cu încrâncenarea de pe chipuri.

Chiar şi în lumina slabă, era imposibil să-i confunzi pe cei doi bărbaţi. Nicholas, ţiganul, era agil şi iute, mereu cu un pas înainte să-l lovească biciul adversarului, pe când Michael, războinicul, era agresiv şi înverşunat să-şi distrugă inamicul. Nu se auzea alt sunet în afară de scârţâitul slab al cizmelor maiorului pe dalele de piatră.

Când Nicholas reuşi să evite altă lovitură de bici, Michael spuse gâfâind:

– Eşti bun la fugă, ţigan ticălos ce eşti!

– Nu mă ruşinez de ce sunt, Michael. Îşi răsuci încheietura cu putere şi mai făcu o tăietură în cămaşa celuilalt. Tu poţi să spui la fel?

Sarcasmul lui Nicholas declanşă o izbucnire furioasă. Maiorul lansă un atac violent, fluturându-şi biciul în toate direcţiile şi lovind pe unde apuca. Pe când sunetele neplăcute scoase de fâşiile din piele răsunau prin curte, lui Clare îi scăpă un suspin îndurerat. De ce nu se ferea Nicholas în loc să îndure atâtea lovituri cu numai un braţ ridicat să-şi apere capul?

Află de ce când el făcu o alonjă înainte, cu aproape toată greutatea lui pe un picior. Era momentul pe care îl aşteptase Nicholas. Lovi cu o precizie uimitoare şi biciul său se încolăci în jurul gleznei lui Michael, pe cizmă.

Deşi lovitura în sine nu-i făcu rău, atunci când Nicholas smuci biciul cu ambele mâini, celălalt bărbat căzu rău, prea dezechilibrat ca să evite acest lucru. Avântul său îl trimise de-a rostogolul pe pământ, iar capul i se lovi de pavaj.

Deodată, lupta se termină, cu Michael întins pe jos, nemişcat, într-o tăcere mormântală, întreruptă doar de respiraţia sacadată a lui Nicholas. Clare mulţumi cerului că Nicholas câştigase. Apoi traversă în fugă curtea şi îngenunche lângă omul căzut. Îngrijise mulţi copii loviţi sau răniţi în curtea şcolii, ceea ce îi folosi acum când îi examină cu delicateţe capul însângerat.

Nicholas se lăsă pe vine lângă ea. Cămaşa lui era complet sfâşiată şi îi curgea sânge din cel puţin zece tăieturi, dar o privire rapidă o asigură pe Clare că erau superficiale. El nu le acorda nici o importanţă, căci toată atenţia i se concentra asupra omului leşinat pe jos. Cu voce tremurată, întrebă:

– E rănit grav?

Clare nu-i răspunse până nu-i luă pulsul lui Michael şi îi verifică respiraţia, precum şi rana de la cap.

– Nu cred. Are comoţie, bineînţeles, dar nu cred să-şi fi fracturat craniul. Rănile la cap sângerează întotdeauna abundent, aşa că par mai grave decât sunt. Are cineva o batistă?

I se puse în mână una cu litera C frumos brodată. Ea apăsă tare materialul împăturit pe rană.

Nicholas spuse în şoaptă:

– Slavă Domnului că nu e mai rău! Am vrut să-l încetinesc, nu să-l omor.

– Nu te învinovăţi, zise Lucien, cumpătat. El a căutat cearta asta. Dacă ai fi ales pistoale sau săbii, unul din voi era mort acum.

– A fost o prostie din partea mea să mă las atras în orice fel de luptă, spuse Nicholas, fiind evident că era furios pe sine însuşi. Ai văzut cum s-a purtat Michael mai devreme. Crezi că va accepta asta drept rezolvare a conflictului dintre noi?

Tăcerea ce urmă fu un răspuns concludent.

Când batista se îmbibă cu sânge, Clare folosi alta, de această dată a lui Strathmore cu un S brodat. Din fericire, hemoragia aproape se oprise. Nicholas îşi scoase lavaliera, pe care ea o folosi să lege un bandaj improvizat peste a doua batistă. Ridicându-şi privirea, Clare spuse:

– Ar trebui să-l mişcăm din loc cât mai puţin posibil. Poată să rămână aici, Înălţimea Voastră?

– Firește. Cu admiraţie sinceră în privire, ducele adăugă: Dat fiind că te încadrezi atât de bine în gaşca asta de ticăloşi, mai bine îmi spui Rafe.

Clare se lăsă pe călcâie.

– Nu știu dacă sunt în stare să-i spun unui duce pe numele de botez.

– Te rog, nu te gândi că sunt un duce, ci o persoană care s-a descurcat jalnic la lecțiile lui Nicholas de momit peștii.

Ea zâmbi, dându-și seama că umorul lui era un semn de ușurare că nu se întâmplase ceva mai rău.

– Foarte bine, Rafe.

Ducele continuă:

– Luce, crezi că-l putem duce noi doi în casă? Aș prefera să nu implic servitorii.

– Ne descurcăm noi, sună răspunsul lapidar. Cântărește cu cel puțin 13 kilograme mai puțin decât ar trebui.

Când cei doi bărbați îl ridicară cu delicatețe pe Michael de pe pavaj, cămașa lui zdrențuită căzu, lăsând la vedere o mulțime de cicatrici groaznice, care-i brăzdau carnea de la umărul stâng până în talie. Toți făcură ochii mari, cutremurându-se, iar Nicholas înjură în barbă.

– A fost rănit de șrapnel la Salamanca, zise Rafe pe un ton înverșunat. E clar că a fost mai rău decât a zis el atunci.

Pe când îl sprijineau în picioare, Michael păru să-și recapete un pic cunoștința, suficient cât să nu fie un trup inert în timp ce prietenii lui îi trecură brațele peste umerii lor.

Nicholas își puse ciorapii și pantofii, apoi luă bicicletele. Pe când el și Clara îi urmau pe ceilalți în casă, ea mulțumi cerului că duelul nu se sfârșise cu o catastrofă. Dar nu se simțea prea ușurată, căci se temea că Nicholas avea dreptate; duelul din seara aceea nu avea să potolească furia lui Lord Michael.

capitolul 18

Cu chipul marcat de încordare, Nicholas refuză să i se trateze leziunile. Acceptă o mantie largă de la Rafe, căci nu putea fi vorba să-și îmbrace haina lui strâmtă. După câteva minute, el și Clare se îndreptau spre casă

în trăsura lui. Invitaţii la bal sărbătoreau încă de zor, aşa că nimeni nu se uită de două ori la ei când plecară din casă.

Rămaseră tăcuţi cât străbătură străzile din Mayfair. Nicholas se aşeză pe locul din faţa ei, pe marginea banchetei, ca să nu-şi rezeme spatele rănit. Se mişcă destul de greu când o ajută să coboare din trăsură la reşedinţa Aberdare.

După ce intrară, ea spuse:

– Înainte să te duci la culcare, vreau să curăţ şi să tratez rănile. Îi aruncă privirea ei de profesoară atotştiutoare. Ştiu că îţi place să fii stoic, dar totul are o limită.

El îi zâmbi cu autoironie.

– De acord, şi am atins-o deja. Unde vrei să facă operaţia?

– Cred că în camera ta. Îmi schimb rochia asta şi vin după ce-mi găseşte Polly nişte pomezi.

Clare se duse în odaia ei, unde Polly trăgea un pui de somn. Se trezi repede şi o ajută pe Clare să se dezbrace, apoi se duse după bandaje şi doctorii.

Poate ca pedeapsă pentru frivolitatea ei, rochia albastră a lui Clare era distrusă de sângele lui Lord Michael şi de urmele de pământ. Îşi puse cămaşa de noapte comodă din flanelă albă şi peste ea un halat frumos din catifea roşie, care făcea parte din garderoba ei de la Londra. După ce îşi perie părul temeinic şi îl împleti într-o coadă lejeră, se aşeză şi aşteptă să se întoarcă Polly.

Încordarea nervoasă care o ajutase să facă faţă duelului şi drumului până acasă dispăruse, lăsând-o brusc epuizată. Se rezemă în fotoliu, îşi apăsă mâinile pe tâmple şi începu să tremure când o cuprinseră spaimele nopţii. Fiecare lovitură dată în duelul acela oribil îi fusese întipărită pentru totdeauna în minte. Dacă lui Lord Michael i s-ar fi satisfăcut cererea şi s-ar fi luptat cu pistoale sau săbii... Se cutremură şi încercă să se gândească la altceva.

Cu toate că se simţise disperată când îl văzuse pe Lord Michael atacându-l pe Nicholas, acum, că duelul se terminase, o durea inima pentru maior. Deşi acuzaţiile lui

înverşunate la adresa lui Nicholas erau făcătura minţii sale tulburate, el credea în ele, căci chinul lui fusese autentic. Oftă. Nu era primul soldat distrus de război şi, din păcate, nu avea să fie nici ultimul. Poate că, după ce trecea o vreme, avea să-şi revină; spera să fie aşa.

Dar, între timp, era un adevărat pericol. Nicholas nu credea că vechiul său prieten era capabil să comită o crimă cu sânge-rece, dar Clare nu era atât de sigură. Poate că sosise timpul să se întoarcă în Ţara Galilor. Michael insinuase că nu s-ar fi dus să-l caute pe Nicholas; cu un pic de noroc, proverbul „Ochii care nu se văd se uită" se va adeveri şi în acest caz.

Când Polly se întoarse cu o tavă plină de bandaje, doctorii şi un lighean cu apă caldă, Clare îşi obligă trupul obosit să se ridice de pe scaun. După ce luă tava, o trimise pe cameristă la culcare şi o porni pe coridor până la camera lui Nicholas. Uşa era întredeschisă, aşa că o deschise larg şi intră în odaie.

Nicholas stătea în genunchi pe covoraşul din faţa şemineului şi punea cărbuni în foc. Lui Clare aproape îi scăpă tava din mâini când îl văzu, căci prima ei impresie fu că era în pielea goală. Dar, se uită mai bine şi observă că avea un prosop în jurul taliei. Era minimul necesar ca să arate decent, dar prea puţin pentru liniştea ei sufletească.

Era tulburător să vadă de aproape corpul frumos şi musculos pe care îl admirase fără ruşine pe când înota cu pinguinii. Şi mai tulburător era să-i vadă rănile. Îşi dădu seama cu întârziere că el îşi scosese aproape toate hainele ca să-i poată trata ea rănile. Acest gând o linişti; era aici ca infirmieră, nu ca amantă.

El termină de făcut focul şi puse paravanul la loc, apoi se ridică şi luă un pahar de pe masă.

– N-ai vrea nişte brandy? Măcar astă-seară ar fi momentul potrivit să nu mai ridici obiecţii cu privire la băuturile tari.

După o dezbatere scurtă în sinea ei, ea spuse:

– Regula metodistă e să iei decizii în funcţie de ce e în inima ta, iar inima mea spune că o băutură calmantă ar fi bine-venită.

El turnă un pic de brandy şi îi întinse paharul.

– Bea cu grijă. E mult mai tare decât vinul de Xeres.

– N-ar trebui să mă încurajezi să beau mai mult. Am auzit că e o tehnică standard de seducere să ameţeşti o femeie.

– M-am gândit să fac asta, dar nu ar fi fost sportiv, spuse el cu un umor sec. Te voi seduce pur şi simplu.

– Nu, nici aşa, nici altfel, replica ea.

Deşi prima înghiţitură de brandy o făcu să se înece, pe urmă îi aprecie efectul calmant.

Pe când sorbea băutura, privirea ei îl urmărea cum se învârtea prin cameră, cu paharul în mână. Aşa cum era, pe jumătate gol, reprezenta cea mai fascinantă privelişte. Încercând să fie obiectivă, observă că braţele sale, partea de sus a pieptului şi spatele avuseseră cel mai mult de suferit. Picioarele lui frumos dăltuite rămăseseră neatinse...

Cu cinism, Clare îşi aminti de treaba ei de infirmieră. Îşi puse jos paharul şi spuse repede:

– E timpul să ne apucăm de treabă. Aşază-te pe taburet, te rog.

El făcu întocmai, în tăcere. Ea începu să-i spele delicat rănile cu apă caldă pentru a înlătura mizeria şi fragmentele de material intrate în tăieturi. El se uită lung prin odaie, sorbind din când în când din brandy. Clare încercă să nu se lase distrasă de unduirea muşchilor încordaţi când el îşi schimbă poziţia. Toate gândurile ei necugetate dispărură când durerea depăşi pragul suportabilităţii şi el tresări involuntar.

Pe când presăra praf de busuioc pe rănile deschise, Clare spuse:

– Tăieturile sunt murdare şi trebuie să te simţi groaznic, dar sunt destul de superficiale şi nici una nu mai sângerează. Mă aşteptam să fie mai rău.

– Biciul face ravagii dacă nu te poţi feri de lovituri, ca atunci când un soldat e legat de stâlp şi biciuit, spuse el, absent. O ţintă în mişcare nu are chiar atât de suferit.

Ea îşi mută atenţia spre antebraţul lui stâng, care era tăiat şi lovit în mai multe locuri. El strânse mai tare paharul în mână când ea îi curăţă sângele închegat dintr-o tăietură de la încheietura mâinii.

– E ciudat că toate rănile sunt în partea de sus a corpului. Lord Michael nu are imaginaţie – a lovit mereu în aceeaşi zonă.

Nicholas se întinse după carafă şi îşi mai turnă brandy.

– Încerca să-mi taie beregata. Dacă era în stare să-mi încolăcească biciul de gât şi să tragă, aşa cum am făcut eu cu glezna lui, probabil ar fi reuşit.

Ea se opri, îngrozită.

– Vrei să spui că încerca intenţionat să facă singurul lucru care putea să te omoare?

Nicholas ridică din sprâncene.

– Desigur. Michael a spus că mă vrea mort şi a fost întotdeauna un om de cuvânt.

Mâinile lui Clare începură să tremure. Privind iute spre faţa ei, Nicholas se ridică şi o duse la fotoliul cel mai apropiat. Ea îşi luă faţa în mâini, nefiind în stare să scape de viziunea oribilă a ce s-ar fi putut întâmpla dacă maiorul ar fi reuşit ce-şi propusese.

– Îmi pare rău... n-ar fi trebuit să-ţi spun, zise Nicholas şi se întoarse pe taburet. Nu avea nici o şansă să reuşească. O dată sau de două ori, am văzut încăierări asemănătoare între ţigani, aşa că ştiu bine tacticile în lupta cu bicele.

După ce se strădui din răsputeri să-şi stăpânească o criză de isterie, ea îşi ridică privirea.

– Chiar nu este în toate minţile, aşa cum ai spus. Ai idee de ce te-a ales pe tine?

– N-ar fi mai nimerit să te întrebi dacă Michael a fost corect când m-a acuzat că mi-am omorât soţia şi bunicul?

Ea făcu un gest nerăbdător cu mâna.

– Cred că încerca doar să şocheze şi moartea lor subită îi oferea muniţia potrivită. Pe lângă asta, mă îndoiesc că îi păsa de reacţia mea. Îl interesa mai mult să-şi facă un duşman din tine şi să te despartă de ceilalţi prieteni ai tăi.

Nicholas se ridică iar şi începu să măsoare camera cu pasul.

– Aşa raţional să fi fost? Dar tot cred că i-a trecut prin minte că aş putea să fiu un ucigaş.

– Normal. Şi eu m-am gândit la posibilitatea asta acum patru ani, când au murit cei doi. Îşi împreună mâinile în poală, hotărâtă să fie la fel de calmă cum credea el că este. Însă, deşi ai câteodată izbucniri de furie, nu cred că ai genul ăla de violenţă în tine.

El îşi făcea de lucru cu cordonul clopoţelului, răsucindu-l în jurul unui stâlp al patului.

– Există mai multe feluri de violenţă?

– Firește, răspunse ea. Este uşor de crezut că Lord Michael e capabil de crimă. Cred că şi Lucien este, dar în situaţii excepţionale – cu siguranţă că e crud când e necesar. Dar, deşi poţi şi tu să fii periculos, aşa cum ai dovedit astă-seară, mai degrabă râzi şi te fereşti de situaţii dificile. Nu pot să mi te închipui omorând pe cineva decât în autoapărare, dar chiar şi atunci doar dacă nu poţi să eviţi fapta.

El făcu o grimasă.

– La naiba, aproape l-am omorât pe Michael astă-seară!

– A fost un accident, spuse ea pe un ton tăios. Crezi că n-am văzut cum te dădeai înapoi? E priceput la lupta cu biciul, dar tu eşti mai bun. Puteai să-l tai în bucăţi, dacă ai fi vrut. În loc de asta, te-ai lăsat rănit mai mult decât era necesar, în timp ce aşteptai o ocazie să-l dezarmezi.

– Observi multe. Se duse la dulapul din lemn de nuc şi începu să facă grămezi de monede, după mărime. Poate prea multe.

– Observ tot ce e legat de tine, Nicholas. Îşi încleştă degetele mai tare. Ocupaţia tatălui meu ne aducea în

casă mulţi oameni de tot felul. Am avut prilejul să învăţ câte ceva despre natura umană.

– Ne-ai analizat bine pe Michael, pe Lucien şi pe mine în ceea ce priveşte capacitatea de a fi violenţi, remarcă el, concentrându-se asupra monedelor. Dar pe Rafe?

Ea chibzui.

– Abia îl cunosc. Presupun că e ca tine – genul de om care nu caută să se bată, dar care se descurcă atunci când necazul nu poate fi evitat.

– Eşti şi mai periculoasă decât am crezut, spuse el cu o notă de amuzament în voce. Eşti tocmai potrivită să mă feresc de tine... cred că e ceva înnăscut la ţigani. Am fost mereu prigoniţi – ca să supravieţuim ca rasă, a trebuit să învăţăm să ne luăm corturile şi să fugim ca să nu fim măcelăriţi.

– Cine luptă, apoi fuge, va mai trăi o zi ca să fugă iar.

– Exact. Pierzându-şi interesul faţă de monede, începu să-şi facă de lucru cu o cutie din argint pentru cărţi de joc. Ai întrebat de ce m-a ales Michael pe mine ca ţintă. Presupun că mânia lui e din cauza bătrânului conte. Deşi nu mai avea legături cu propriul tată, ducele de Ashburton, Michael se împăca bine cu bunicul meu, dintr-un motiv sau altul. Bătrânul conte spunea deseori că l-ar fi dorit pe Michael drept moştenitor în locul meu.

Nicholas luă din cutie cărţile şi le făcu evantai. Bunicul meu a fost un om sănătos şi viguros până în noaptea când a murit. Poate că Michael chiar crede că l-am omorât pe bătrân cu vreo otravă ţigănească sau o vrajă puternică.

Gândind că el era nefiresc de nepăsător în privinţa lucrurilor care trebuiau să-l doară cel mai mult, ea îl întrebă:

– Îl invidiai pe Michael că se înţelegea atât de bine cu bunicul tău?

El strânse cărţile şi le puse la loc în cutie.

– Poate că mă deranja când eram mai tânăr, dar pe vremea când Michael s-a mutat la Penreith, nu-mi mai păsa. Dacă erau amândoi fericiţi când Michael făcea

pe nepotul lui, n-aveau decât. Îmi petreceam majoritatea timpului în altă parte.

Clare se întrebă dacă intenţia bătrânului conte fusese să-i învrăjbească pe cei doi tineri, sau voise doar să-i facă rău nepotului său adevărat. Cum putuse contele să fie atât de ticălos şi de crud? Dacă acesta era adevărul, avea multe păcate de ispăşit. Şi, asemenea lui Emily, Clare spera că le ispăşea într-un loc foarte fierbinte.

Hotărând că trebuia să-şi ducă datoria la îndeplinire ca să poată merge în odaia ei şi să se prăbuşească în pat, luă un borcănel cu alifie şi începu să-i ungă lui Nicholas - care stătea sprijinit de dulap - rănile mai superficiale, unde nu mai sângera.

Lui i se tăie respiraţia când atinse un loc sensibil de pe spate, dar nu se clinti.

- Dar tu poţi fi violentă, Clare? N-ai să mă convingi niciodată că eşti numai lapte şi miere sau că nu vei speria niciodată un pinguin.

- Cred că pacea e mai bună decât războiul, şi că e mai bine să întorci obrazul celălalt decât să spargi capete. Puse pomadă pe o tăietură lungă, care se întindea de la clavicule până la coaste. Dar, deşi nu sunt prea mândră s-o recunosc, bănuiesc că pot fi violentă de dragul celor la care ţin. Dacă ar veni vreun nemernic la şcoală şi mi-ar ameninţa elevii, de exemplu. „Sau dacă l-ar ameninţa cineva pe Nicholas."

Se întoarse spre tavă să mai ia nişte bandaj.

- O să acopăr cele mai grave răni cu asta. Îi bandajă încheietura, apoi începu să-i tragă o faşă în jurul pieptului.

Pe urmă, el întrebă ca din întâmplare:

- Cum sărută Lucien?

- Poftim?! De uimire, aproape îi scăpă bandajul din mână. O, aşa e, m-a sărutat când s-a anunţat abdicarea lui Napoleon. A fost un sărut frumos, aşa cred - nu i-am dat prea mare importanţă. Îi trecu bandajul pe sub braţ şi făcu un nod pe umăr. Muselina părea foarte albă pe pielea lui oacheşă. Nu a fost cum e cu tine.

– Data viitoare, trebuie să-l umilesc un pic pe Lucien, o să-i spun ce puţin te-a impresionat sărutul lui.

– Sunt sigură că n-o să... Se uită la el cu nesiguranţă. Vai, glumeşti.

– Firește... fantezia e atuul meu. Nicholas se dădu deoparte şi îşi mişcă umerii să vadă cât de mult îl dureau. De ce ai spus că Lucien poate fi crud? Ai dreptate, dar e surprinzător că ai dedus asta după ce l-ai întâlnit doar de câteva ori, şi când s-a purtat cu tine cât poate el de frumos.

Ea începu să strângă pe tavă bandajele şi pomezile.

– Aşa am avut senzaţia. Deşi face foarte bine pe dilettantul, e ceva în el care mă duce cu gândul la oţelul bine lustruit. Zâmbi puţin. L-am uimit ghicind că postul lui de la Whitehall presupune strângerea de informaţii, şi că ai lucrat pentru el.

– O, Doamne! Ţi-ai dat seama de asta? Ar trebui să fii şi tu spion.

Nicholas îşi termină restul de brandy, apoi se uită gânditor la carafă.

– Ia nişte laudanum, sugeră ea. Efectul va mai blând decât dacă încerci să-ţi amorţeşti durerea cu brandy.

– N-am nevoie nici de ăsta. Strânse din buze şi puse paharul lângă carafă. Îţi mulţumesc că m-ai bandajat. Îmi pare rău că primul tău bal s-a sfârşit aşa.

– Păi... a fost sigur o experienţă de neuitat.

Luă tava şi se îndreptă spre uşă.

– Clare. Nu pleca încă, zise Nicholas, cu vocea încordată.

Ea se întoarse din drum.

– Da?

El se uita lung pe fereastră la strada liniştită, cu răsuflarea prea rapidă şi mâna dreaptă încleştându-se şi descleştându-se pe marginea draperiei. Când văzu că el nu răspunde, ea zise:

– Mai era şi altceva?

Vorbind de parcă fiecare cuvânt i-ar fi fost scos din gură cu un cleşte înroşit în foc, el spuse:

– Clare, vrei... să stai cu mine în noaptea asta?

– Vrei să dorm cu tine? întrebă ea prostește, mai uimită decât atunci când o întrebase de sărutul lui Lucien.

El plecă de la fereastră, iar zgomotul răsuflării lui sacadate se auzi mai tare. Ea își dădu seama că era prima oară că se uita în ochii ei de când se întâlniseră cu Lord Michael, și fu șocată de suferința atroce pe care o văzu în privirea lui.

Era deodată evident că detașarea lui fusese un joc. Greșise enorm. Deși ar fi trebuit să fie intuitivă, nu înțelesese deloc de ce era agitat, ceea ce nu-i stătea în fire, și refuzase sistematic să îi întâlnească privirea.

Acum masca pe care el o construise cu grijă căzuse și lăsa la vedere ce se afla sub ea. O durea inima pentru el; deși ghicise că trebuia să fie groaznic de dureros pentru un bărbat care credea în prietenie să fie părăsit de un bun prieten, realitatea era mult mai rea decât și-o închipuise.

Interpretându-i greșit expresia, el îi spuse, poticnindu-se:

– Nu ca amantă, ci... ca prietenă. Mâna i se încleștă din nou și tendoanele îi ieșiră în relief ca niște corzi de fier. Te rog.

Ei îi venea să plângă văzându-l atât de vulnerabil. În schimb, puse jos tava și spuse, calmă:

– Desigur, dacă așa dorești.

El traversă rapid camera și o îmbrățișă cu pasiune. Ea protestă:

– Nu vreau să-ți fac rău.

– N-o să-mi faci, zise el, încordat.

Ea nu-l crezu, dar îi fu clar că nevoia de apropiere fizică era mai mare decât durerea. Dorința lui era aproape palpabilă – de căldură, prietenie, de orice îi putea alina sentimentul trădării de care avusese parte în acea seară.

Atentă să nu-i atingă rănile, ea își petrecu brațele în jurul taliei sale și își lăsă capul pe obrazul lui. Rămaseră așa mult timp. Când respirația îi redeveni mai normală, îi dădu drumul din brațe și spuse:

– Tremuri. Suie-te în pat unde este cald, şi vin şi eu imediat.

Se duse în garderobă în timp ce ea stingea lămpile, şi scotea halatul şi îl punea pe un scaun. Luminată doar de tăciunii încinşi din şemineu, se strecură în patul lui. Cu toate că se ruşina, nu se îndoi nici o clipă că făcea lucrul corect, căci compasiunea conta mai mult decât decenţa.

După un minut, el se întoarse purtând o cămaşă de noapte. Ea zâmbi puţin, ghicind că îşi pusese acel veşmânt din respect pentru sensibilităţile ei de fecioară, deoarece părea că nu fusese purtat niciodată. Cu bandajele acoperindu-i rănile, părea normal, în afară de tristeţea ce i se citea pe chip.

Se strecură în pat la stânga ei, ca să fie pe partea lui mai puţin vătămată. După ce o sărută uşor pe buze, îi trase capul pe umărul lui şi îi trecu degetele prin păr.

– Nu voiam să fiu singur, îi şopti el.

– Şi eu mă bucur că nu sunt singură în noaptea asta, spuse ea cu sinceritate pe când se lipea de el. Deşi era conştientă de durerea lui, fizică, dar şi emoţională, ştia şi că prezenţa ei îl alina mai mult decât orice.

Şi reciproca era adevărată.

El mai vorbi doar o dată, spunând cu tristeţe:

– Îmi zicea întotdeauna Nicholas.

Iar acum Michael folosea numele impersonal de „Aberdare". Făcu un jurământ în sinea ei: indiferent ce avea să-i aducă viitorul, ea nu va ajunge niciodată unul dintre oamenii care să trădeze prietenia lui Nicholas.

capitolul 19

Deşi Nicholas nu se aşteptase să doarmă, căldura blândă a lui Clare îi domoli durerea şi suferinţa sufletească. Se trezi la revărsatul zorilor şi rămase întins, nemişcat, căci nu dorea să deranjeze somnul liniştit al femeii din braţele lui. Ce era mai rău trecuse; supravieţuise şi altor trădări şi avea să supravieţuiască şi de această dată. Dar i-ar fi fost mult mai greu fără Clare lângă el.

Noaptea trecută, crezuse că se prefăcea destul de bine, până în momentul în care ea dăduse să plece. Apoi îi năpădise un val devastator de disperare. În acea clipă, ar fi îngenuncheat şi ar fi implorat-o, dacă asta ar fi convins-o să rămână cu el.

Ar fi fost mai bine dacă ar fi reuşit să se stăpânească până la plecarea ei, căci era întotdeauna o greşeală să-ţi dezvălui slăbiciunea. Dar nu fusese niciodată în stare să regrete ce nu putea fi schimbat şi nu o făcea nici acum.

Cu siguranţă nu regreta că o avea pe Clare în patul lui. O dâră de parfum exotic zăbovea încă, amintindu-i cu claritate cât de minunat arătase ea. În această dimineaţă, în cămaşa ei de noapte simplă şi cu şuviţele care îi scăpau din împletitură, era adorabilă, mai ispititoare decât cea mai scumpă dintre curtezane.

Se lăsă în voia fanteziei că erau deja amanţi şi că avea s-o trezească în curând cu un sărut care avea să fie primul pas spre împlinire. Apoi privirea îi alunecă înspre gura ei. Chiar şi când strângea din buze, încruntându-se ca o profesoară, nu le putea ascunde forma naturală plină. În lumina slabă a dimineţii, buzele ei erau atât de ademenitoare, că abia se stăpânea să nu se înfrupte din ele.

Trecu în revistă în sinea lui cele mai memorabile săruturi ale lor. Lista era lungă, căci Clare se dovedise o elevă pricepută la arta senzualităţii. Acest lucru nu îl mira; învăţase devreme că femeile inteligente erau cele mai bune partenere în pat. Când aveau să devină amanţi, ea avea să fie fără asemănare.

Dar, dat fiind că asta nu se întâmplase încă, el trebuia să-şi pună frâu dorinţei. Nu crezuse că reţinerea ar putea fi o problemă... până când îşi dădu seama că deja îi mângâia trupul zvelt.

Când îşi porunci să se oprească, mâna lui rămase pe sânul ei şi refuză să se ridice de acolo. Prin flanela străvezie, îi simţea inima cum bătea în palma lui.

Era timpul să-şi ia mâna de acolo, îşi dictă el cu hotărâre, şi reuşi s-o ridice câţiva centimetri – destul cât să-i dezmierde sfârcul cu vârfurile degetelor şi să-l întărească minunat.

Nu ştia dacă să râdă sau să se blesteme. Refuzul corpului său de a-l asculta ar fi fost amuzant dacă nu ar fi fost aşa periculos.

Ea scoase un suspin de mulţumire şi se cuibări mai aproape de el, iar mâna îi alunecă mai jos pe bustul lui. Pentru o clipă, dorinţa se dovedi mai puternică, şi el se aplecă în faţă. Avea s-o sărute pasional, ca să fie deja stârnită când se trezea de-a binelea. Murea de nerăbdare să-i scoată cămaşa de noapte din flanel şi să-i descopere pielea mătăsoasă. Când avea să-i sărute sânii, ea avea să scoată acel sunet delicios din gâtlej. Apoi avea să închidă ochii când trupul ei dornic avea să-i învingă mintea zbuciumată. Fantezia părea atât de aievea, încât aproape îl copleşi.

Dar, bineînţeles, nu putea face nimic din toate acestea. Pentru o clipă, se simţi paralizat, prins între poftă şi conştiinţă. Ca să iasă din impas, se gândi la trecut, la cel mai groaznic moment din viaţa lui, un eveniment atât de scârbos, că îi anihilă dorinţa. Nu în întregime, dar suficient cât să se poată mişca.

După ce îşi luă încetişor braţul de sub capul ei, se dădu jos din pat, tresărind când simţi durerea pricinuită de tăieturi şi de vânătăi. Dar, în ciuda grijii sale, Clare se trezi.

Îl privi cu seriozitate printre genele lungi şi negre. În ochii ei adânci şi albaştri citi sfială, dar nu şi regret.

– Ai reuşit să dormi?

– Mai bine decât mă aşteptam.

Ea se ridică într-o rână, cu picioarele încrucişate şi cu păturile învălmăşite în jurul ei, şi îl privi cu o curiozitate somnoroasă.

– Îmi tot spui că vrei să mă seduci, dar îţi scapă o ocazie perfectă. Ai grijă, îţi respect stăpânirea de sine, dar mi se pare cam ciudat.

El zâmbi prefăcut.

– Te-am rugat să rămâi în calitate de prietenă, ceea ce nu ai avut cum să refuzi. Să profit de asta ar fi fost dezonorant.

Ea scoase un chicot slab, din gâtlej.

– Codul onoarei la bărbaţi este ciudat şi schimbător.

– E adevărat, fără îndoială. Privirea i se fixă asupra decolteului cămăşii ei de noapte, un mic triunghi de piele goală. Fiind singura porţiune vizibilă din ea, devenea uimitor de erotică. Din fericire, el purta o cămaşă largă, care îi ascundea excitaţia. Încercând să se gândească la lucruri mai onorabile, el explică: Onoarea, asemenea credinţei metodiste, este o chestiune foarte personală. Nu am remuşcări să te seduc şi să-ţi distrug reputaţia, dar nu pot să o fac prin mijloace necinstite.

– Ce fel de ţigan eşti tu? întrebă ea cu ironie în glas. Credeam că înşelătoria e un stil de viaţă printre semenii mamei tale.

El zâmbi.

– Aşa e, dar am fost stricat de moralitatea tradiţională britanică.

Ea îşi muşcă uşor buza de jos, ceea ce îl făcu pe el să dorească acelaşi lucru. Ideea era atât de ademenitoare, că aproape n-o auzi când spuse:

– Vom pleca acasă în curând? Londra a fost încântătoare, dar sunt aşa multe de făcut la Penreith...

– Încerci să mă scoţi din linia focului?

– Da, recunoscu ea. Nu-mi închipui că Lord Michael va fi mulţumit cu rezultatul confruntării de seara trecută.

– Nu, dar nu mă va împuşca pe la spate, spuse Nicholas, dorind s-o liniştească. Şi nici nu mă voi lăsa atras în altă luptă cu el, de nici un fel.

Clare nu părea convinsă.

– Sper că ai dreptate, dar eu tot mă voi întoarce curând în Ţara Galilor. Am văzut din Londra tot ce aveam de văzut.

– Majoritatea treburilor mele ar trebui să fie aranjate în următoarele câteva zile, zise el. Apoi putem pleca.

– Bine, încuviinţă ea, dintr-odată mai binedispusă, şi se dădu jos din pat. E timpul să mă întorc în odaia mea. E destul de devreme, şi nici unul din servitori nu trebuie să ştie unde mi-am petrecut noaptea.

– Contează ce gândesc ei?

Ea zâmbi mâhnită în timp ce îşi puse halatul de catifea.

– Poate că nu, dar, cum eu nu am fost crescută ca o aristocrată, nu am indiferența ta olimpiană față de părerile altora.

Când ea puse o mână pe clanță, el avu aceeași senzație sfâșietoare pe care o simțise cu o seară înainte când ea voise să plece. Deși acum nu mai era la fel de puternică, rămânea totuși inconfundabilă. Știind că se comporta ca un prost, el spuse:

– Cred c-o să-mi iau sărutul pentru astăzi.

Ea se răsuci, părând un pic prudentă.

– N-ar trebui să-l păstrezi pentru mai târziu?

– Poți să ai mai multe oricând vrei.

Se apropie de ea doi pași și o trase în brațele lui. Deși i se tăie răsuflarea când îi simți erecția prin cămașa de noapte, ea nu se smulse de lângă el.

Cu o încetineală desfătătoare, el îi mușcă ușor buza de jos care îl ispitise mai devreme. Gura ei se deschise, și răsuflarea ei neregulată îl mângâie pe obraz. Când buzele li se contopiră și limba lui pătrunse în adâncul fierbinte și primitor, limba ei îi veni în întâmpinare, atingându-l delicat, apoi retrăgându-se, într-o invitație îndrăzneață de a continua jocul.

Sărutul ținu o vecie, tăindu-le răsuflarea și accelerându-le pulsul. El își dădu ca prin ceață seama că o țintuise de ușă și că bazinele lor se frecau unul de altul, simulând cu mult erotism actul sexual. Îi ridică ușor halatul și cămașa de noapte și îi cuprinse cu o palmă posteriorul dezgolit, apăsând-o mai tare de vintrele lui.

– Ah, Clare, spuse el răgușit. Ești așa frumoasă. Așa atrăgătoare.

N-ar fi trebuit să vorbească, căci cuvintele lui o făcură să deschidă ochii și să murmure:

– E timpul... să ne oprim din sărutat.

Ajunsese atât de departe, că aproape uitase de înțelegerea lor. Când își aminti, gemu tare.

– Ieri n-am avut parte de un sărut protocolar. Pot să îl iau acum? Fără să mai aștepte un răspuns, își puse buzele pe gâtul ei.

Ea icni, dar reuși să spună:

– Nu! Ziua de ieri s-a terminat, şi nu poţi să iei sărutări retroactiv. În plus, au fost multe neprotocolare.

Masculul primitiv din el nu era gata să renunţe deocamdată. Îi frământă fundul, urmărind curbele armonioase.

– Atunci nu pot să-l iau pe cel de mâine?

Ea chicoti pe jumătate isteric.

– Dacă am socoti şi sărutările din viitor, am ajunge undeva prin anul 1830. E de-ajuns, Nicholas!

„E de-ajuns." Expiră cu zgomot. „Ia-ţi mâna de pe ea, deşi ai să urăşti goliciunea de după. Lasă-i halatul să cadă peste frumoasele picioare goale. Pune-ţi palmele pe uşă şi împinge-te departe de ea. Uită-te în altă parte, nu la buzele ei pline şi la ochii îmbătaţi de pasiune.

Onoarea. Nu uita de onoare.

Acum deschide uşa, să iasă naibii de aici înainte să fie prea târziu."

Mai trebuia să spună un lucru.

– Clare! Îşi înghiţi cu greu saliva şi se mută la o distanţă sigură. Îţi mulţumesc că ai rămas.

Ea îi zâmbi foarte dulce.

– Pentru asta sunt prietenii. Apoi ieşi.

Se uită mult timp la uşa închisă, corpul şi mintea zvâcnindu-i de nevoi, unele simple, altele nu.

Cine s-ar fi gândit că profesoara cea afectată putea fi aşa senzuală?

Şi cine ar fi prevăzut că femeia enervantă care venise la Aberdare să-l terorizeze avea să devină prietena lui?

Portarul demn de la White's îl salută pe Nicholas de parcă trecuse pe acolo cu doar o zi în urmă. Clubul exclusivist arăta exact la fel ca acum patru ani; ar fi fost surprinzător dacă s-ar fi schimbat.

Dat fiind că Rafe nu sosise încă, Nicholas se duse în sala de lectură şi alese un exemplar al ziarului *The Times*. Aşa cum se aşteptase, abdicarea lui Napoleon domina ştirile, împreună cu speculaţii despre viitor şi articole laudative despre triumful şi înţelepciunea britanicilor.

Auzind o voce cunoscută, își ridică ochii și îl văzu pe Rafe apropiindu-se. La jumătatea drumului, ducele fu abordat de un tânăr înflăcărat care bolborosi:

– Ați auzit veștile, Înălțimea Voastră? Se zice că dinastia lui Napoleon va fi înlăturată și domnia Bourbonilor va reveni la tronul Franței.

– Serios? spuse Rafe cu voce glacială, săgetându-l pe tânăr cu privirea.

Tânărul roși, apoi se retrase, mormăind niște scuze.

Nicholas privi scena cu un umor sardonic. Când Rafe ajunse la el, îi zise:

– Ești chiar mai bun la terorizat impertinenții decât erai acum patru ani.

– Sper că da, răspunse Rafe, zâmbind alene. Am exersat mult.

Nicholas nu-și mai reținu râsetele.

– Câtor oameni din lume le permiți să te vadă așa cum ești cu adevărat?

– Partea arogantă din mine e cât se poate de autentică. Dat fiind că ție îți lipsește aroganța, ți-e mai greu s-o recunoști la alții, comentă Rafe. Dar, dacă vrei să știi în fața câtor oameni mă relaxez cu adevărat, sunt vreo șase.

Într-o rară manifestare de afecțiune, Rafe își puse o mână pe umărul lui Nicholas. Luat prin surprindere, acesta tresări.

– Fir-ar să fie! Rafe își luă mâna în grabă. Scuze! Pari așa normal, că am uitat că spatele tău trebuie să arate ca o zebră. Cât de grav e?

Nicholas ridică din umeri, în ciuda durerii.

– Nimic important.

Rafe nu părea convins, dar renunță la subiect.

– Te superi dacă merg direct la cafenea? Am avut atâta treabă ca amfitrion ieri-seară, că n-am prea apucat să mănânc și nu am luat nici micul dejun azi-dimineață.

– E-n regulă. În vreme ce se îndreptau spre cafenea, Nicholas adăugă: După noaptea trecută, nu am mai fost sigur că nu o să anulezi totul. Michael va considera această întâlnire drept un semn că te-ai dat de partea inamicului.

– Nu fi ridicol! N-am de gând să las baltă un prieten numai pentru că altul şi-a ieşit din minţi pentru moment. Rafe zâmbi firav. În afară de asta, nici nu va şti că ne-am văzut.

În cafenea, platourile cu friptură rece şi alte mâncăruri erau puse pe un bufet. Erau puţine mese ocupate atât de devreme, aşa că, după ce îşi aleseră ceva de mâncat, cei doi se aşezară într-un colţ liniştit unde puteau vorbi fără să fie auziţi. Văzându-l pe duce, un chelner aduse fără să i se ceară o sticlă de vin nemţesc, apoi se retrase. Când rămaseră singuri, Nicholas întrebă:

– Cum se simte Michael în această dimineaţă?

Rafe tăie în două o ceapă murată şi o mâncă împreună cu o bucată de friptură de vită.

– Din punct de vedere fizic, e bine, în afară de o durere groaznică de cap. Doctorul care l-a examinat a confirmat diagnosticul pus de Clare. Îi aruncă lui Nicholas o privire cu subînţeles. Mi-a plăcut foarte mult de ea. Are capul pe umeri. După ce se gândi un moment, adăugă: Şi umeri foarte frumoşi.

– Sunt de acord cu ambele observaţii, zise Nicholas, neavând dispoziţia necesară să discute despre relaţia lui neobişnuită cu Clare. Mă bucur că n-a fost rănit grav, dar cu sănătatea mintală cum stă?

– Când am fost pe la el azi-dimineaţă, era politicos, dar rezervat, de parcă am fi fost doi străini. Nu s-a referit deloc la duel. Rafe ezită, de parcă se gândea dacă să spună mai mult sau nu. Când am pomenit de tine, s-a închis în el. N-a zis nici de ce s-a înfuriat aşa tare ieri-seară şi nici dacă vrea să te mai caute.

– Dacă o mai face, n-o să-l mai las să mă atragă în altă luptă, spuse Nicholas încă o dată.

– Nici dacă o insultă pe domnişoara Morgan?

Nicholas strânse din buze, dar zise:

– Nici măcar atunci. Răbdarea mea e mai mare decât insultele lui. Nici în cazul în care are să ameninţe că spune tuturor că sunt un laş – nu am genul ăsta de mândrie.

– Poate tu nu te lupți, dar asta nu înseamnă că el va sta degeaba.

Nicholas îi aruncă ducelui o privire pătrunzătoare.

– Oricât de furios ar fi, Michael nu va încerca să mă omoare luându-mă prin surprindere.

Rafe părea tulburat.

– Aș vrea să pot fi sigur de asta.

Nicholas pufni.

– Îl știi pe Michael, poate fi un cretin rigid, dar nu s-ar purta niciodată fără onoare.

– Patru ani de război pot schimba pe oricine. Și el a zis așa.

Cum vorbele astea veneau de la Rafe, Nicholas se gândi serios la această posibilitate. Îl cunoștea pe Michael Kenyon de peste douăzeci și cinci de ani, trecuseră împreună prin perioade mai bune și mai rele. Michael avusese întotdeauna un temperament violent – dar și un puternic simț al onoarei. Periculos, da. Trădător, niciodată. Nicholas scutură din cap.

– Nu se putea schimba așa mult – nu Michael.

– Ai negreșit dreptate, și eu îmi fac prea multe griji. Rafe ciocni paharul cu vin de al lui Nicholas. De fapt, va fi prea ocupat ca să caute răzbunare. A spus azi-dimineață că, dat fiind că războiul s-a terminat, preferă să-și vândă postul decât să se întoarcă în armată.

– Bine. Fără lupte care să-i alimenteze nebunia, cu timpul își va reveni.

– Așa sper și eu. Hotărât să fie vesel, Rafe continuă: Chiar ți-ai amintit că ai întâlnit-o pe Jane Welcott la Blenheim sau doar ai vrut să fii politicos?

– Mi-am amintit, deși împrejurările nu au fost unele pe care să le dezvăluie un gentleman. Nicholas râse strengărește. Nici măcar eu.

– Nu e nevoie. Îmi pot imagina. Rafe gustă din tocana de iepure. Cred că drumul doamnei e pe punctul să se despartă de al meu. A devenit prea plicticoasă în ultimul timp.

Nefiind genul de afirmație pe care un om înțelept s-o comenteze, Nicholas se servi cu plăcintă din carne

de porc. Aventurile neserioase, dar civilizate ale lui Rafe rareori durau mai mult de şase luni, iar Lady Welcome nu era femeia care să-i schimbe acest obicei.

Se gândi la Clare, cu încăpăţânarea şi moralitatea ei exasperante – şi onestitatea şi căldura ei sufletească. Chiar dacă mica lui roză galeză era plină de ţepi, tot prefera să petreacă o săptămână cu ea decât un an cu una dintre rafinatele doamne mondene ale lui Rafe.

Mai luă o înghiţitură de plăcintă. Săptămânile treceau repede, şi sosise timpul să facă din Clare amanta lui. Trebuia să folosească din plin următoarele zile, fiindcă presupunea că ea avea să cedeze mai uşor în Londra cea anonimă decât în vale, înconjurată de amintirile fostei sale vieţi.

Îşi termină paharul cu vin alb. Trebuia să fie a lui cu totul înainte să se sfârşească acele trei luni. Nici un alt rezultat nu era acceptabil, pentru că nu voia s-o lase să plece.

Împingându-şi deoparte farfuria goală, îl întrebă pe Rafe:

– Ce ai mai făcut cât timp am fost plecat din ţară? Mai alergi la curse cu roibul ăla roşcat superb?

– Nu, dar are un mânz la fel de minunat, răspunse Rafe.

Conversaţia trecu uşor de la cai la politică şi apoi la alte subiecte. Nicholas se distra de minune; Rafe, asemenea lui Lucien, era genul de prieten cu care relua imediat relaţia, oricât de mult timp trecuse de la ultima lor întâlnire.

Şi cu Michael fusese cândva aşa.

Alungând cu furie acest gând, Nicholas se ridică de la masă.

– Am întâlnire cu un avocat, aşa că trebuie să plec. Mă întorc în Ţara Galilor peste câteva zile, dar cred că voi reveni la Londra în scurt timp.

– Bine. Gândeşte-te, poate vii la castelul Bourne pentru o săptămână în vara asta.

– Dacă afacerile mele din Penreith merg bine, voi fi încântat. Dacă nu pot să plec de acolo, eşti întotdeauna bine-venit la Aberdare.

Pe când cei doi prieteni îşi strângeau mâinile, Rafe spuse pe un ton serios:

– Ştiu că nu-ţi pasă de ce ar putea face Michael, dar... fă-mi o favoare, te rog. Ai grijă.

Se despărţiră într-o atmosferă apăsătoare.

Clare era foarte bucuroasă că Nicholas îşi petrecea ziua departe de reşedinţa Aberdare; avea nevoie de timp să îşi revină după efectul ameţitor al îmbrăţişării de dimineaţă. Faptul că îşi petrecuse noaptea cu el o făcuse exagerat de sensibilă şi fusese cât pe ce să-i cedeze. O uimea că fusese în stare să-i ceară să se oprească tocmai când se smiorcăia ca o imbecilă.

Slavă Domnului că o sărutase pe acea zi, căci se simţea în continuare vulnerabilă şi hipersensibilă. Poate ar trebui să pună la socoteală sărutarea pe gât pe care i-o furase când se dădeau bine unul pe lângă altul. Dacă o punea în contul lui, avea să fie protejată de insistenţele lui pentru încă o zi.

Până când Nicholas reveni pentru cină, reuşise să-şi potolească poftele trupeşti. Atâta timp cât nu mai petrecea o noapte cu el, virtutea ei nu avea să fie în pericol.

– Vrei să vii cu mine în bibliotecă? o întrebă el când terminară de mâncat. Aş vrea să te uiţi pe contractul de închiriere al minei Penreith. Poate vezi ceva care ne-a scăpat mie şi avocatului.

– Cauţi o modalitate de-a încălca acel contract ca să poţi prelua mina?

– Întocmai. Făcu o grimasă. Avocatul meu mă asigură că orice poate fi adus în faţa justiţiei, dar acest contract este atât de simplu, că e dificil să-i găseşti un punct slab. Un document lung şi complicat ar fi mai uşor de contestat.

Deşi discutau adesea despre afaceri, era prima dată că îi cerea lui Clare ajutorul în asemenea chestiuni, iar ea se simţea flatată. De fapt, îşi dădu ea seama în drum spre bibliotecă, întreaga lui purtare era diferită

în acea seară. Îi veni o idee minunată: acum, că era prieteni, poate Nicholas avea să renunțe la campania lui de seducere.

Relația lor era un amestec ciudat de provocare și amiciție, dar simțea că noaptea trecută se schimbase: relația lor era acum mai profundă și mai afectuoasă decât simpla poftă trupească. Nicholas știa că viața ei avea să fie distrusă dacă o seducea și nu voia să distrugă cu nici un chip viața unei prietene.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai sigură era că nu mai avea de ce să se teamă de avansurile lui. În sprijinul acestei teorii venea și faptul că nu o atinsese nici măcar o dată de când se întorsese acasă, ceea ce era neobișnuit la un bărbat căruia îi plăcea să atingă femeile.

Cu toate că aveau să-i lipsească sărutările lui – Doamne, ce îngrozitor! –, nu avea să simtă lipsa jocului periculos pe care îl jucaseră. De săptămâni întregi stătea într-un echilibru precar pe marginea unei stânci, la doar un pas de a cădea în prăpastie. Ar fi mai sigur și mult mai simplu să petreacă restul din cele trei luni ca frate și soră. Și, la sfârșitul lor, ea s-ar putea întoarce la Penreith cu virtutea nepătată.

Nu era așa proastă să creadă că Nicholas avea să îmbrățișeze celibatul. Odată ce pierdea speranța de a împărtăși patul cu ea, avea să găsească numaidecât o femeie mai binevoitoare. Acest gând nu o încânta deloc, ba chiar îi întorcea stomacul pe dos. Dar, cât timp nu cunoștea detaliile, putea să îndure. Mai bine să fie prietena lui decât una din șirul nesfârșit de amante repede uitate.

În bibliotecă, el îi dădu o copie a contractului, și ea se așeză să-l studieze. În vreme ce ea citea, el își luă harpa și începu să cânte încetișor. După ce parcurse documentul de trei ori, Clare îl puse la loc pe birou.

– Înțeleg la ce te referi când pomenești de simplitate. Aici nu apare menționat decât că Lord Michael Kenyon și moștenitorii lui au dreptul să extragă cărbune din filonul desemnat timp de douăzeci și unu de ani. Dacă taxa de cesionare s-ar baza pe rata profitului, ai putea

să ai un caz solid în situaţia în care Madoc deturnează fonduri, dar, întrucât taxa e o sumă fixă, n-o să meargă.

– Şi, din păcate, chiria de cinci sute de lire e plătită cu promptitudine în fiecare zi de Sfântă Marie, zise Nicholas. Am verificat, în speranţa că respectiva companie întârziase vreodată cu plata, dar nu am avut noroc.

– E vreo şansă ca galeriile minei să se fi extins dincolo de terenul închiriat?

El ridică din sprâncene.

– Bună întrebare. Terenul închiriat e destul de mare şi mina a rămas, probabil, în limitele lui, dar trebuie să cercetez. Mai ai şi alte idei?

– Îmi pare rău, asta-i tot ce pot face.

El zâmbi.

– Ideea ta e mai bună decât a avocatului meu. El mi-a sugerat să intentez un proces pornind de la presupunerea că Michael şi-a folosit influenţa cu scopul de a-l convinge pe bunicul meu să-i concesioneze drepturile asupra zăcământului, lipsindu-mă astfel de moştenirea cuvenită. E un argument slab – nu numai că cinci sute e un preţ corect, dar bunicul meu era în toate minţile când a semnat contractul. Însă, dacă ne mai gândim, poate găsim o prevedere juridică aplicabilă în acest caz.

El începu să cânte din nou la harpă, iar de această dată şi din gură în galeză. Clare îşi dădu jos pantofii şi se instală pe sofa, cu picioarele vârâte sub ea. La al doilea cântec, el o convinse să i se alăture. Cu toate că vocea ei nu era excepţională, după o viaţă de cântat imnuri ajunsese să fie puternică şi flexibilă – şi, ca toţi compatrioţii ei, Clare iubea muzica.

Trecură de la un cântec la altul, uneori în engleză, alteori în galeză. Clare cânta când ştia cuvintele şi asculta mulţumită când nu. Era genul de seară pe care prietenii o savurau împreună, iar ea se bucura de fiecare clipă şi de fiecare notă. Ce e drept, Nicholas părea foarte romantic aşa cum se apleca deasupra harpei, cu întregul corp dăruit muzicii, făcând totul cu naturaleţe. Important era că se puteau bucura amândoi de acea seară, fără mari eforturi.

Cel puțin așa gândea Clare, până când el începu să intoneze cântece de dragoste. Fiecare privire a lui era o mângâiere, fiecare frază ce făcea inima să vibreze îi era adresată ei, așa că se îndreptau rapid spre distrugerea reputației ei fără ca ea să-și dea seama de pericol. Fără s-o atingă, îi distrugea rezistența și o pregătea pentru patul lui.

Încântarea visătoare i se risipi. Când se ridică în capul oaselor pe canapea, ea îi spuse pe un ton acuzator:

– Încerci din nou să mă seduci.

El termină melodia pe care o cânta, apoi îi zâmbi inocent și indolent.

– Nu te-am atins de azi-dimineață.

Ea se încruntă.

– Dar cântecele tale sunt menite să zăpăcească o femeie.

El zâmbi mai larg.

– Sper din tot sufletul.

Năzuințele ei de mai înainte se spulberară când își dădu seama că nimic nu se schimbase.

– Sperasem că ai renunțat la gândul de a mă seduce, spuse ea cu amărăciune în glas. Dacă suntem prieteni, cum poți să vrei să-mi distrugi viața?

– Problema e că eu nu văd pasiunea ca pe ceva distructiv. Degetele lui ciupiră coardele. O văd ca pe... o eliberare. O împlinire. Așa cum am spus când am făcut această înțelegere – dacă o să câștig eu, vom câștiga amândoi.

– Și, dacă voi câștiga eu, tu ai să pierzi, spuse ea cu acreală în voce. O idee care îmi surâde. Se ridică și porni spre ușă. Era irațional să se simtă trădată – convingerea că Nicholas terminase lupta cu ea nu fusese decât în imaginația ei –, dar totuși se simțea profund jignită. Noapte trecută, când avusese nevoie de ea, își lăsase imediat deoparte toate scrupulele ca să-l ajute, însă el nu îi răspundea cu aceeași monedă.

Aproape ajunsese la ușă, când el începu să cânte din nou. Recunoscu melodia, compusă de un poet și prinț din secolul al XII-lea, pe nume Hywel ap Owain

Gwynedd. Dar niciodată nu i se păruse atât de fermecătoare ca în clipa asta, când o auzea cântată de Nicholas: „Am ales o fecioară, minunat de frumoasă şi zveltă, frumoasă şi înaltă în mantia ei purpurie".

Vrăjită de muzică, se opri din drum, apoi se întoarse încet la el. Pe când focul întunecat din ochii lui îi topea furia şi rezistenţa, vocea lui catifelată depăna o poveste de dor a unui bărbat care tânjea după o femeie. „Tu eşti aleasa mea – cum de mă faci nefericit? De ce nu-mi spui vorbele şoptite, tu ce în tăcere aşa dulce eşti?"

Şovăind la fiecare pas, ea traversă odaia spre el. Ochii lui aruncau văpăi şi vocea i se înălţa înspre finalul cântecului. „Am ales o fecioară şi nici un regret nu am, căci se cuvine să alegi o domniţă blândă şi frumoasă."

În timp ce ultimele note se stingeau, el îi făcu semn cu mâna şi spuse încetişor:

– Sărutul ăsta trebuie să vină de la tine.

Aşa puternică era vraja lui, că ridică şi ea mâna să o ia pe a lui. Magie ţigănească. Magia muzicii.

Bătrânul Nick, cu toată puterea lui demonică.

Dezgustată de ea însăşi, înţelegea cât de aproape era să-l dorească. Îi lăsă mâna.

– Eşti ca un păianjen care îşi ţese pânza de sunete pentru a prinde o muscă imprudentă. Dar nu-ţi va merge de data asta.

El zâmbi cu o uşoară nostalgie.

– Suprema uniune e să devii parte din altă fiinţă. Asta năzuiesc oamenii, dar, în cel mai bun caz, obţin asta doar pentru scurt timp. Acordurile joase, melancolice ale harpei se împletiră cu vorbele lui. Cine poate să spună că musca nu se bucură de suprema uniune care pune capăt singurătăţii?

Exasperată de capacitatea lui de a face orice să sune romantic, ea izbucni:

– Este o metaforă foarte frumoasă, dar realitatea este că păianjenul o mănâncă pe muscă la cină. Musca moare, iar păianjenul continuă să devoreze alte proaste. Se răsuci pe călcâie şi o porni hotărâtă spre uşă. Găseşte-ţi altă victimă.

Auzi vibrația coardelor când el puse harpa pe podea și o urmă.

– Clare!

Fără tragere de inimă, să întoarse spre el.

– Nu ai nici un drept să mă oprești... M-ai sărutat pe ziua de azi, ba chiar și pe mâine.

– Să nu crezi că nu știu asta, zise el cu tristețe în glas. Se aplecă înspre ea, atât de aproape, încât căldura trupului său o învăluia mângâietor. Dar nu o atinse. Eu nu mai pot să te sărut, dar tu poți, șopti el și-i dărui un fascinant zâmbet țigănesc. Mă voi opune, dacă vrei asta.

Ea începu să fiarbă de furie.

– Asta nu e glumă, fir-ai să fii!

– De ce ești așa necăjită? o întrebă el încet.

Ea își reținu lacrimile ce amenințau să-i curgă.

– Poate oi crede tu în prietenie, dar numai în termenii tăi. Ești un mare egoist, Nicholas, ca orice bărbat pe care l-am întâlnit vreodată.

El se clătină puțin, și ea văzu cu satisfacție că vorbele ei îl jigniseră. După o pauză, Nicholas spuse:

– Poate că prietenia între bărbați și femei e rară pentru că sexele o văd diferit. Evident că tu crezi că prietenia noastră trebuie să fie platonică, iar eu cred că prietenia sporește pasiunea. Își trecu degetele prin părul ei ușor ca atingerea unui fluture. Da, vreau să fac dragoste cu tine – și e ceva egoism în asta. Dar, dacă aș vrea doar să-mi satisfac pofta carnală, aș putea s-o fac mai ușor în altă parte. Cu tine, pasiunea ar însemna mult mai mult.

Tandrețea din vocea lui aproape o zăpăci, dar, dacă se înmuia, era pierdută. Mânia îi era mai de folos acum.

– Vorba ta lingușitoare de țigan ar putea să vândă castraveți grădinarului, dar cu mine nu o să-ți meargă de data asta. Oricum ai vrea tu să faci să pară, adevărul este că dorințele tale vin pe primul loc și ale mele pe un loc doi, la mare distanță.

Știa că era irațională și nu s-ar fi mirat dacă el își ieșea din fire, dar răspunsul lui fu blând:

– Tu ești cea care a spus că ține mai mult la sătenii și la minerii din Penreith decât la propria bunăstare, preciză el. Fac tot ce pot ca ei să dobândească prosperitatea

şi siguranţa pe care le doreşti tu pentru ei. Pasiunea este ţelul meu în această înţelegere, şi eu pur şi simplu încerc să te fac şi pe tine s-o doreşti. Şi am reuşit, nu-i aşa? De aceea eşti necăjită acum.

Onestitatea o sili să recunoască:

– Ai dreptate, dar asta nu mă face mai puţin furioasă. Noapte bună, Nicholas.

Ieşi ca o furtună şi trânti uşa după ea. El încerca s-o facă să-şi uite interesele, dar, ce Dumnezeu, Clare avea să întoarcă sorţii în favoarea ei. O dorea, şi ea avea să se folosească de acest lucru pentru a-l face să se simtă la fel de chinuit ca ea.

Dar tot el avu ultimul cuvânt, căci, după ce se băgase în pat, Clare auzi melodia săltăreaţă a cântecului popular „The Raggle Taggle Gypsies, O". Cuvintele vechii balade îi dansau prin minte, spunând povestea unei doamne nobile care a renunţat la aur, mătăsuri şi la proaspătul ei lord şi a fugit cu ţiganii vagabonzi.

Doamna din baladă era o femeie imorală, şi trebuia să se controleze la cap dacă prefera să doarmă sub cerul liber decât într-un pat moale, cu plapumă din puf de gâscă. Însă, dacă ţiganul care o ademenise să plece cu el semăna cu Nicholas, Clare nu putea să-i găsească nici o vină.

capitolul 20

Clare se trezi a doua zi mai puţin mânioasă, dar la fel de hotărâtă să-i dea o lecţie lui Nicholas. Însă ce răzbunare ar fi potrivită?

Pe tavanul odăii ei era pictată o scenă câmpenească, în care satirii urmăreau nimfe ce chicoteau, şi, în vreme ce se uita la jocurile lor amoroase, îi veni în minte răspunsul la propria întrebare. Urmărirea şi fuga era o schemă repetată la nesfârşit între bărbaţi şi femei – femeia prudentă fugea, vrând să se păstreze pentru cel mai bun partener posibil; bărbatul renunţa la urmărire, dornic să cucerească altă femeie. Aşa se desfăşurase şi relaţia lui Clare cu Nicholas.

Dat fiind că acel joc stătea la baza necazului ei, trebuia să se răzbune cu aceeaşi monedă – era vremea să facă pe nimfa pentru satirul din el. Avea să se poarte ca o adevărată desfrânată până când el avea să înnebunească de dorinţă. Apoi avea să fugă de el, lăsându-l să îndure chinurile frustrării.

Firește, dorinţa ei de a se răzbuna era profund necreştinească. Totuşi, după o lună petrecută cu Nicholas, sufletul ei era atât de corupt, încât un alt păcat de ordin moral nu-l putea mânji mai mult.

Mai tare o îngrijora faptul că avea să acţioneze cu o imaturitate cu totul nepotrivită la o femeie în toată firea. Nu se purtase în viaţa ei într-o manieră atât de meschină. Îşi dădu seama cu regret că acesta era un semn al descompunerii ei morale pe care o aştepta cu nerăbdare.

Mai serios, exista un risc să se lase în voia pasiunii şi să-i dea lui Nicholas ce îşi dorea. Dacă se întâmpla asta, avea s-o merite, dar credea că avea să fie în stare să reziste. La urma urmei, reuşise să i se împotrivească după o noapte languroasă petrecută în braţele lui, un act de voinţă care încă o uimea.

Cel mai mare pericol era ca Nicholas să fie atât de aţâţat, încât să nu se poată stăpâni când ea avea să-i ceară să înceteze. Şi, dacă se întâmpla asta, nu prea putea să dea vina pe el pentru rezultate. Dar avea încredere în stăpânirea lui de sine, pe care i-o demonstrase în repetate rânduri. Nu era un băiat de douăzeci de ani, înnebunit de dorinţă, iar ea nu era Elena din Troia, al cărei chip făcuse să pornească pe mare zece mii de corăbii.

Zâmbi gândindu-se la ce avea să fie şi îşi puse mâinile la ceafă. Acum, că decisese ce strategie să folosească, îi rămânea doar să aleagă momentul şi locul în care s-o aplice.

Nicholas se simţi uşurat să vadă că, până a doua zi, furia lui Clare se domolise. Deşi era liniştită, nu părea bosumflată. Cât despre el, evită să-i mai ceară un sărut, ca să le compenseze pe celelalte două în plus pe care i le furase dimineaţa trecută.

Dar trebuia să găsească cea mai bună modalitate de a o seduce pe fetişcana aceea încăpăţânată. Problema era că Clare nu era ca nici una dintre femeile pe care le cunoscuse vreodată. Majoritatea acestora se topeau dacă primeau haine scumpe şi bijuterii; Clare consimţea să le poarte mai mult ca să-şi îndeplinească partea ei din înţelegere. Majoritatea femeilor deveneau drăguţe şi simţitoare când bărbaţii le curtau cu poezii sau cântece de dragoste; dar Clare, deşi nu rămânea indiferentă, tot nu-şi uita moralitatea ei obositoare; acestea nu erau de-ajuns pentru ea.

Dacă ar fi fost credincios, ar fi putut să-i înţeleagă mai bine împotrivirea, dar era convins că evlavia ei era o chestiune de suprafaţă. Sub ea, avea o senzualitate tipic păgână; o văzuse uneori răbufnind. Bănuia că îşi păstra virtutea doar din încăpăţânare. Jurase că el nu avea s-o seducă şi avea să-şi respecte jurământul, chiar dacă asta îi omora pe amândoi. Îndărătnică fetişcană!

Da, oricât de încăpăţânată era, nu îl putea întrece.

La o zi după cea fără sărutări, Clare apăru la cină arătând mai atrăgătoare ca oricând. Nicholas o privi cu admiraţie în vreme traversa sufrageria spre el. Purta o rochie roz care reuşea să pară deopotrivă modestă şi provocatoare. Părul îi era aranjat în alt fel, iar el tânjea să-şi treacă degetele prin coafura ei cu onduleuri. Nu arăta ca o învăţătoare de la ţară; arăta ca o lady sofisticată cu vino-ncoa'.

– Arăţi minunat astă-seară. Îi oferi braţul său. Camerista ta doreşte să vină cu noi în Ţara Galilor?

– Polly e foarte pricepută, dar nu am nevoie de cameristă, spuse Clare un pic surprinsă. M-am descurcat fără una toată viaţa.

– La majoritatea rochiilor tale noi ai nevoie de ajutor la îmbrăcat. De asemenea, e foarte bună la coafat.

– Foarte bine, zise Clare, de-a dreptul încântată. O voi întreba pe Polly dacă e dispusă să stea două luni în Ţara Galilor, până mă întorc acasă.

El detesta s-o audă vorbind despre întoarcerea acasă, dar nu comentă; dacă afla planurile pe termen lung pe care şi le făcuse şi în care o inclusese şi pe ea, avea să devină şi mai încăpăţânată. În vreme ce îi trăgea scaunul, spuse:

– M-am îngrijit de cele mai urgente afaceri, aşa că ne putem întoarce la Aberdare poimâine.

Faţa ei se lumină.

– Voi fi gata.

– Înainte să încep lucrul la cariera de gresie, aş vrea să vizitez Penrhyn ca să văd cum se conduce o carieră foarte mare. Se aşeză şi el la masă. Dacă mergem prin partea centrală a Ţării Galilor, ne va lua două, trei zile la dus şi tot atâtea la întors. Crezi că ai putea călări pe o asemenea distanţă?

– Da, atâta timp cât ritmul nu e prea rapid, zise ea. Mi-ar plăcea să fac drumul primăvara prin munţi.

– Bine. Cred că vom pleca după o săptămână sau două de la întoarcerea la Aberdare.

Masa dură destul de mult, căci conversaţia lor decurgea de la sine. Era atât de târziu când îşi terminară cafeaua, încât Nicholas nu ar fi fost surprins dacă ea s-ar fi scuzat şi s-ar fi retras la culcare. În schimb, ea se uită la el cu o asemenea inocenţă, că el începu să intre imediat la bănuieli.

– Ai chef să joci biliard? îl întrebă ea. Am exersat mult şi aş vrea să joc cu un adversar.

El acceptă, aşa că trecură în camera de biliard. Clare îşi ridică tacul şi îl lăsă să-i alunece încet printre degete.

– Să jucăm pe o miză, oricare ar fi, ce zici?

– Trebuie să fi exersat nu glumă, replică el amuzat. Pe când cobora puţin candelabrul ce atârna deasupra mesei, o întrebă: La ce anume te-ai gândit?

Lui Clare i se ivi un licăr în ochi.

– Dacă voi câştiga eu, nu vei mai avea voie să mă săruţi.

– Nu se acceptă, zise el imediat, decât dacă, în cazul victoriei mele, în seara asta tu nu vei avea voie să mă refuzi.

– Nu se acceptă, răspunse ea. Alte sugestii?

În timp ce aprindea lumânările, el se gândi la alternative.

– Putem juca biliard pe dezbrăcate; cel care pierde o partidă trebuie să-şi scoată un articol de îmbrăcăminte.

– Asta nu e, cu siguranţă, un joc obişnuit!

– Nu, dar am jucat cărţi pe acelaşi principiu, aşa că nu văd de ce n-am juca şi biliard. Cel care pierde este primul care rămâne în pielea goală. Rânji în timp ce înălţa candelabrul şi fixa frânghia. Eşti de acord?

Ea se gândi puţin.

– E-n regulă, deşi, dacă ajung în cămăşuţă, mai bine abandonez decât să o dau jos.

– Destul de corect. Trebuie să începem cu acelaşi număr de veşminte. Socoti în minte. Dacă îmi scot haina, voi avea zece articole, adică exact câte ai şi tu dacă nu porţi mai multe jupoane sub rochia asta superbă.

Roşind uşor, ea făcu inventarul în minte, apoi încuviinţă din cap.

– Sunt tot zece. Începem?

– Doamnele sunt întotdeauna primele.

După ce aranjă bilele, Clare se aplecă să dea prima lovitură. Frivolitatea îi dispăru, şi îşi alinie bilele cu o concentrare de neclintit.

O femeie jucând biliard oferea o mulţime de lucruri încântătoare: glezne fine, un fund irezistibil de rotund, o porţiune ispititoare de decolteu. Şi, în timp ce Nicholas admira priveliştea, mica obrăznicătură începu să-şi bage în buzunare toate cele şase bile albastre ale ei, una după alta, câştigând partida înainte ca el să aibă şansa de-a da măcar o lovitură.

– Dar ai exersat, nu glumă, observă el râzând. Îşi scoase o cizmă militărească bine lustruită şi o puse lângă perete, apoi începu altă partidă. După ce băgă în buzunare patru dintre bilele sale roşii, o rată pe a cincea când bila atinse o umflătură dintr-o perniţă şi ricoşă tare.

Era din nou rândul lui Clare, care îşi băgă iarăşi toate cele şase bile. După ce îşi scoase şi cealaltă cizmă şi o puse alături de prima, Nicholas spuse:

– Dă-mi să-ţi văd tacul.

Ea i-l dădu peste masă, şi el îi examină vârful.

– Bucăţica asta e din piele? Când ea aprobă, el o întrebă: Pot să încerc şi eu câteva lovituri cu el?

Cum ea îi dădu permisiunea, el încercă să joace cu tacul ei, având rezultate uimitoare. Când i-l dădu înapoi, spuse:

– Clarissima, e posibil să fi revoluţionat străveche artă a biliardului. N-am văzut niciodată un tac cu atâta precizie.

– Şi pe mine m-au uimit rezultatele. Îşi muşcă buza. Dat fiind că eu am un tac mai bun, tu nu trebuie să te afli în dezavantaj. Ar trebui să jucăm de pe picior de egalitate. Îi zâmbi ştrengăreşte. Nu vreau să profit de tine.

– Poţi să profiţi de mine oricând doreşti, zise el, cu o privire pofticioasă.

Se aştepta la o căutătură tăioasă ca răspuns la remarca lui sugestivă, dar ea spuse în schimb:

– Poate mai târziu. Îşi coborî puţin pleoapele cu gene lungi când îi vorbi. Dar deocamdată să jucăm biliard. O să dau şi eu lovituri cu ricoşeu.

– Aşa o să fim egali.

Când ea începu altă partidă, el se aplecă peste masă şi încercă să ghicească de ce părea aşa diferită în acea seară.

Oricât ar fi vrut să creadă că ea hotărâse să i nu se mai împotrivească şi să se bucure de ce era inevitabil, tot nu putea. Micuţa vrăjitoare voia probabil să-l pună la punct, înfrângându-l zdrobitor la biliard. Şi cu tacul îmbunătăţit şi priceperea ei incontestabilă, ar fi reuşit dacă din onestitatea ei înnăscută nu ar fi hotărât să egalizeze raportul de forţe între ei, astfel încât el să nu fie în dezavantaj.

Îi era greu să-şi ia ochii de la ea, căci toate mişcările ei erau pline de un erotism subtil. Pe când Clare băga în buzunar a doua bilă, el îşi dădu seama că avea aerul unei curtezane experimentate – genul de femeie care era absolut sigură de feminitatea şi de puterea ei asupra bărbaţilor. Deşi nu credea să fi exersat arta curtezanelor împreună cu jocul de biliard. Era clar că acum îşi dezvăluia senzualitatea înnăscută ca niciodată înainte.

Era atât de cufundat în gânduri, că ea se văzu nevoită să ridice tonul şi să repete:

– Nicholas, e rândul tău.

El se aplecă peste masă şi îşi alinie bilele. Deoarece juca biliard foarte bine şi îi lipsea instinctul competiţiei înverşunate, devenise neglijent de-a lungul anilor, iar recenta îndemânare a lui Clare îl punea în încurcătură. Îşi băgă toate bilele în buzunare, şi acum era rândul ei să joace.

Îndatoritoare, îşi scoase unul din pantofii ei din piele de căprioară, arătându-şi un pic gleznele. Când puse jos piciorul acoperit de ciorap, spuse:

– Hmm, ce minunat se simte covorul ăsta.

Degetele de la picioare i se îndoiră senzual în ţesătura togată.

Nicholas fu tentat să se întindă pe jos ca ea să calce pe el. În schimb, îşi aranjă bilele şi se jură în sinea lui să joace cât de bine putea, ca să vadă mai mult din trupul ei.

Conversaţia lâncezea, şi tensiunea dintre ei creştea în vreme ce jucau amândoi ca nişte aşi împătimiţi ai biliardului. Cum se pricepeau amândoi la fel de bine, porţiunile denivelate ale mesei şi ricoşeurile hotărâră soarta majorităţii partidelor.

Lavaliera lui Nicholas dispăru de la gâtul lui şi se duse alături de cizme, apoi Clare renunţă şi la celălalt pantof. Când pierdu şi următoarea partidă, se aşeză şi îşi săltă fusta până la genunchi. El o privi hipnotizat când îşi ridică un picior frumos şi îşi scoase ciorapul stâng. Rulă mătasea crem pe gambă şi în jos pe gleznă, dând o explicaţie sfioasă:

– O jartieră stă pe picior şi fără ciorap, dar invers nu se poate, aşa că ciorapul trebuie scos primul.

– Foarte logic, aprobă el, cu gura uscată.

Deşi îşi acoperi din nou gleznele, el rată următoarea lovitură. Zâmbind maliţios, Clare îşi băgă bilele în buzunare din şase lovituri. După ce îşi scoase vesta gri de catifea, el îngenunche să facă focul, căci era o noapte răcoroasă, şi pierdeau amândoi din haine într-un ritm rapid. Nicholas zâmbi în sinea lui în vreme ce adăuga

cărbuni; singurul avantaj care îi rămăsese era că el avea să se simtă mult mai puţin stânjenit ca ea de propria goliciune.

Celălalt ciorap al ei fu scos la fel de ceremonios ca primul. El privea admirativ, dar reuşi să-şi ţină cumpătul şi să joace bine. Din păcate, bilele nu colaborară la a patra lovitură. Clare preluă conducerea şi câştigă partida.

El îşi scoase primul ciorap şi, după câteva minute, şi pe al doilea. Covorul era plăcut la atingere sub tălpile goale.

Anticiparea viitoarelor mişcări ale lui Clare îl amb-ţionă şi câştigă următoarea partidă. Fusta ei se ridică din nou, de data aceasta suficient de sus să descopere jartiera cu fundă legată deasupra genunchiului. Spre încântarea lui, era decorată cu un gingaş trandafiraş roz din satin. Ea desfăcu funda fără grabă. După ce îşi puse piciorul jos, se uită gânditoare la jartieră. Apoi îşi ridică privirea şi i-o aruncă lui, zâmbind maliţios.

El prinse jartiera cu o mână şi descoperi că satinul îi mai păstra căldura corpului, precum şi o dâră din parfumul cu care se dăduse. Când ea începu următoarea partidă, el îşi înfăşură funda pe degete şi nu o scoase decât atunci când aceasta ajunse la temperatura camerei şi nu-i mai putea detecta mirosul.

Îşi puse apoi jartiera la încheietura mâinii şi se aplecă peste masă, băgând cu grijă în buzunare patru mingi. A cincea ricoşă mult, şi astfel veni rândul lui Clare. Ea îşi luă locul lângă el, aşa aproape, că fustele îi fluturară în jurul picioarelor goale când se aplecă peste masă. El ar fi putut să se dea deoparte, dar nu o făcu.

Când ea îşi alinie bilele, el îi admiră fundul rotund. Dar, când întinse mâna să i-l mângâie, o retrase în grabă ca să nu facă un *faux pas*[1] catastrofal; un gentleman nu se amesteca niciodată în loviturile adversarului.

Ea băgă bila în buzunar, apoi îşi schimbă poziţia. Deşi părea să-şi concentreze toată atenţia asupra mesei, degetele ei goale de la picioare le atinseră pe ale lui când se mişcă. Privirea lui se aţinti asupra picioarelor ei.

[1] În franceză, în original, „pas greşit", „gafă" (n.tr.)

Stângul era ridicat, iar ea stătea în echilibru pe dreptul. Nu observase până în acel moment ce picioare fine avea.

– Nicholas, zise ea, iar el clipi nedumerit şi îşi ridică privirea. E timpul să-ţi scoţi ceva, spuse ea, torcând ca o pisică.

Hotărând să i-o plătească, el îşi desfăcu nasturii de la gât cu o nepăsare calculată. După aceea îşi scoase cămaşa din pantaloni şi şi-o trase peste cap – şi o văzu pe Clare cum îl urmăreşte cu ochii mari. Deşi purta un maiou, era foarte răscroit la gât, aşa că i se vedea mare parte din pielea tuciurie.

Ea îşi înghiţi nodul din gât şi se uită din nou la masă, dar nu mai era atentă la joc şi nu reuşi să bage în buzunar nici măcar o bilă.

Bucuros de ce avea să urmeze, el goli masa în mai puţin de un minut.

– Cealaltă jartieră este, bănuiesc, următorul articol, nu-i aşa?

Ea îi zâmbi jucăuş.

– Aşa e. Se cocoţă pe marginea scaunului şi îşi ridică fusta ca să repete ce făcuse mai înainte, dar, de această dată, jartiera nu voia să se desfacă. După ce se chinui un minut s-o scoată, îşi ridică privirea, încruntată. Funda s-a înnodat şi nu pot s-o desfac. Mă ajuţi?

El se simţi ca un peşte pe uscat. Avea să moară gâfâind pe mal în orice clipă, dar nu-i păsa. Îngenunche în faţa scaunului şi îi puse piciorul gol pe coapsa lui. Apoi îl mângâie uşor până ajunse la jartiera de deasupra genunchiului.

Funda era bine înnodată, iar degetele lui erau prea neîndemânatice s-o desfacă. Interiorul coapsei lui Clare era cald şi mătăsos, şi ea tremură când îi atinse pielea albă. Asemenea lui.

Până reuşi să desfacă nodul, fustele i se ridicară până la jumătatea coapsei, şi amândoi respirau neregulat. Îi scoase funda de pe picior şi i-o dădu.

– Poftim!

– Lasă-mă s-o leg lângă cealaltă, spuse ea cu glas răguşit. El ridică braţul şi ea îi legă jartiera la încheietura mâinii.

Privirile li se întâlniră, şi se priviră îndelung unul pe altul. Ea avea o expresie erotică, delicios de binevoitoare, aşa că el se întrebă dacă n-ar fi momentul să-şi ia sărutul pe acea zi.

Ea îi uşură misiunea, aplecându-se spre el şi apăsându-şi buzele pe ale lui, într-un sărut arzător, cu gura deschisă. Avea gust de miere dulce din flori sălbatice.

El fusese luat prin surprindere, dar se îndreptă şi ajunse între picioarele ei. Fustele îi intrară între picioare când îi înconjură mijlocul cu braţul. Ea îşi netezi părul de mai multe ori, lăsându-l s-o îmbrăţişeze, până căzu de pe marginea scaunului şi alunecă în faţa lui. Sfârşiră unul în braţele celuilalt, râzând de poziţia lor stânjenitoare.

Când râsetele încetară, el simţi fierbinţeala pântecelui ei lipit de al lui. Era gata s-o sărute din nou, când ea îşi ridică ochii şi îl întrebă:

– Eşti gata pentru jocul următor?

Mâinile lui o strânseră de umeri.

– Sunt gata pentru un joc diferit.

– Nu vrei să vezi cum se termină ăsta? întrebă ea, zâmbindu-i ca Eva când îl înnebunise pe Adam.

El râse răguşit şi reuşi să se tragă de lângă ea. Nu numai că ea dădea frâu liber senzualităţii ei naturale, dar şi înţelegea instinctiv că amânarea sporea plăcerea recompensei supreme. Îi admira inteligenţa – dar nu s-ar fi supărat să aibă mai puţină.

După ce se ridică, o ajută şi pe ea.

– Sunt gata, dacă îţi aminteşti al cui e rândul.

Ea scoase un hohot de râs.

– Cred că al meu.

Persoana care începea jocul câştiga de obicei, aşa cum se întâmplă şi de această dată. Maioul lui Nicholas era următorul articol de dat jos.

Când şi-l trase peste cap, degetele ei se încleştară pe tac. Cu ochii aţintiţi la pieptul lui gol, îi spuse:

– Nu mai putem continua aşa – rămânem amândoi fără haine.

– Suntem pe aproape, încuviinţă el voios.

Era rândul lui să înceapă jocul. Un ricoşeu urât îi lăsă iniţiativa lui Clare, dar nici ea nu avu noroc. Trecură la masă pe rând de încă două ori, până când ea pierdu în cele din urmă.

Îi aruncă o privire provocatoare.

– O să am nevoie de ajutor din nou. După cum ai spus, rochiile de genul acesta nu pot fi scoase fără ajutor.

– Plăcerea va fi a mea, spuse el cu sinceritate.

Rochia ei era prinsă în spate cu multe funde şi copci. Ce bine că învăţase să le ajute pe doamne să-şi scoată rochiile! Altfel, s-ar fi chinuit tot restul nopţii să o descheie pe aceasta.

Când rochia fu descheiată, i-o trase încetişor de pe umeri. Materialul roz se undui, căzându-i până la coate şi lăsându-i la vedere umerii albi ca spuma laptelui. Fiindu-i imposibil să reziste, el se aplecă şi îi sărută ceafa printre cârlionţii delicaţi de păr negru.

Când ea expiră, înfiorându-se puţin, el îşi puse buzele pe urechea ei, apoi pe gât şi pe curba delicată a umărului. În acelaşi timp, îi trase rochia mai jos, peste talie şi şolduri, până căzu în jurul picioarelor ei goale.

Ea se întoarse spre el, numai în jupon, corset şi pantalonaşi. Pupilele i se dilataseră într-atât, că ochii îi păreau aproape negri. El se gândi că avea să-i sară în braţe, dar ea îşi atinse buza de jos cu vârful limbii, apoi spuse:

– E rândul meu să încep.

Dat fiind că părul i se desfăcea oricum, el îi scoase şi restul de ace. Când îşi luă tacul, o cascadă de bucle scânteietoare i se lăsă pe umeri, apoi se învolbură şi îi dansă în jurul şoldurilor, în vreme ce îşi lua tacul. Băgă în buzunare cinci bile una după alta, apoi rată o lovitură uşoară la ultima, căci îi veni părul peste faţă.

Nicholas respiră adânc de câteva ori, să se liniştească, apoi lovi şi el. Mai mult datorită norocului decât îndemânării, câştigă acea partidă.

– N-ai nevoie de ajutor să-ţi scoţi juponul? întrebă el, plin de speranţă.

Ea râse şi scutură din cap.

– Nu, dar, dacă mai câştigi o partidă, voi avea nevoie de ajutor la corset.

Îşi desfăcu betelia juponului, apoi îşi trase articolul peste cap, smucindu-l puţin. Marginea bordată cu dantelă flutură frumos în jurul ei.

Sub jupon nu purta decât nişte pantalonaşi până la genunchi, uşor transparenţi. Lui îi venea greu să-şi ia ochii de la ea şi să se uite la masă. Îi trecu prin minte că, de câte ori fusese cu o femeie îmbrăcată aşa sumar, sfârşise prin a face dragoste cu ea. Spera din tot sufletul că avea să se întâmple la fel şi acum.

Reuşi să bage prima bilă în buzunar. Clare se uită la el din partea cealaltă a mesei. Când îşi alinie bilele pentru a doua lovitură, ea îşi încrucişă braţele pe pernă, apoi se aplecă asupra lor. Sânii, rotunzi, perfecţi şi albi ca fildeşul din care erau făcute bilele pentru biliard, păreau să salte pe masă.

Distras fără putinţa de-a se opune, el îşi agăţă tacul în postav, ratând complet bila.

– Micuţă vrăjitoare! zise el, râzând. Ce şmecherie veche!

Fără căinţă, ea spuse:

– N-aş fi ratat ultima lovitură dacă nu mi-ai fi lăsat părul pe spate.

Zâmbind ca o mâţă care a dat iama la oala cu smântână, ea începu să bage toate bilele în buzunare, apoi se îndreptă de spate şi aşteptă ca el să-şi scoată pantalonii.

Cu ochii într-ai ei, el îşi descheie nasturii, apoi îşi dădu jos articolul de îmbrăcăminte, rămânând într-o pereche de izmene lungi până la genunchi. Jocul aproape se terminase. Dar al naibii să fie dacă avea să piardă fără s-o facă să rămână şi ea în pantalonaşi.

Ea începu următoarea partidă şi băgă trei bile înainte ca tacul să devieze pe un petic de postav tocit.

Asta fu şansa lui Nicholas. Se concentră mai mult decât o făcuse vreodată în viaţă şi trase prima lovitură.

apoi pe a doua. Nu ţinti prea bine la a treia, dar tacul împinse bila suficient cât s-o bage în buzunar.

Mai avea încă trei. Îşi şterse mâinile de cămaşa dezbrăcată, se aplecă peste masă şi o băgă pe a patra în buzunar. Într-o pornire curajoasă, reuşi să le bage şi pe ultimele două dintr-o singură lovitură. Încercând să-şi stăpânească nerăbdarea, rostogoli imediat bilele ei albastre în diverse buzunare.

– E timpul să-ţi scoţi corsetul, Clarissima.

Legănându-şi încet şoldurile, ea se îndreptă spre el, apoi se întoarse ca el să-i desfacă şireturile. Deoarece silueta ei zveltă nu avea nevoie de un corset întreg, purta cel mai comod tip, scurt până în talie. Făcut din rips alb matlasat, corsetul oferea o linie elegantă sub rochii şi îi susţinea sânii într-un mod ademenitor.

Deşi desfăcuse şireturile, degetele lui erau neîndemânatice când le trecu prin găuri. Nu-l ajuta deloc faptul că pantalonaşii ei erau atât de străvezii, că îi vedea liniile armonioase ale picioarelor.

Când corsetul fu descheiat, îi trase de pe umeri bridele înguste, apoi îşi strecură mâinile sub braţele ei şi îi cuprinse sânii în palme. Sub materialul fin al cămăşuţei, sfârcurile i se întăriră imediat. Ei i se tăie răsuflarea când el i le dezmierdă cu degetele mari. Pe urmă, se trase voit îndărăt, şi conturul trupului ei se lipi de al lui.

Nicholas îşi pierdu stăpânirea de sine. Luând-o de mijloc, o ridică şi o puse pe marginea mesei de biliard, pentru ca feţele lor să fie la acelaşi nivel. Sărutul lui fu lacom, iar ea îi răspunse la fel. Îmbătat, el se mişcă între picioarele ei şi îi mângâie coapsele, trăgând în sus de tivul cămăşuţei.

Apoi, spre marea lui mirare, mâna ei coborî pe bustul lui. Se cutremură când degetele ei în înconjurară şovăielnice erecţia fierbinte.

Orbeşte, o împinse pe spate, aşa că acum jumătate din corpul ei era întins pe masă. În vreme ce se mişca deasupra ei, singurul lui gând era cum să-i scoată veşmintele fine ce îi mai despărţeau.

– De-ajuns, Nicholas! exclamă ea ridicând tonul. Încetează în clipa asta!

El se opri şi încercă să-şi aţintească ochii înceţoşaţi la faţa ei. Cu glas răguşit, spuse:

– Dumnezeule, Clarissima, nu de data asta! Mâna lui se strecură mai sus pe coapsă. Lasă-mă doar să-ţi arăt...

Chipul îi trăda o avalanşă de emoţii, dar în vocea ei nu se simţea pic de îndoială.

– De-ajuns! Sărutul pe ziua de azi s-a terminat.

El încremeni, incapabil să înţeleagă ori să se desprindă de ea. În tăcerea încordată, se auzi dintr-odată ceasul bătând ora exactă în sufragerie. Unu, doi, trei...

Douăsprezece. El zise, triumfător:

– Miezul nopţii. Începe altă zi, Clarissima, aşa că am dreptul la un sărut.

Apoi se aplecă şi îşi apăsă gura înfometată pe sânul ei.

capitolul 21

Apelase la ultimul strop de voinţă din ea pentru a-i cere lui Nicholas să înceteze, dar rezistenţa ei se făcu fărâme când gura lui fierbinte făcu vrăji pe sânul ei. Se arcui înspre el, incapabilă să-şi amintească de ce voia ca asta să se sfârşească, fiindcă acum nimic nu i se părea mai puternic decât dorinţa.

El trase de pe umăr breteaua şi începu să-i sărute celălalt sân, acum direct pe pielea goală, nu prin materialul străveziu. Înfierbântată, ea îi mângâie spatele gol, înfigându-şi degetele în muşchii încordaţi. Degetele lui trasară o linie arzătoare spre locul tainic dintre coapsele ei. Când o atinse atât de intim, ea gemu şi mişcă din cap în faţă şi-n spate, căci nu avea cuvinte să exprime patima ce o cuprinsese.

Îi dezmierdă cu îndemânare pliurile umede, desfăcându-le. Apoi ea simţi o presiune puternică, lentă, dar inexorabilă. Ştiu din instinct că el îi oferea împlinirea după care tânjea trupul ei şi se lipi mai tare de el, întâmpinând cu plăcere greutatea corpului său.

Apoi durerea o sfâșie cu atâta violență, că uită de dorință. Simțindu-se spintecată, îi împinse umerii.

– Oprește-te!

El încremeni, se sprijini deasupra ei, cu fața devastată când se uită lung la ea. Mădularul tare palpita amenințător lipit de ea, de parcă era hotărât să se înfigă din propriei voință.

Când durerea și panica îi alungară orice gând la moralitate sau răzbunare, îl imploră:

– Te rog... gata.

Pentru un moment, rezultatul rugăminții ei fu incert. Apoi, cu tendoanele brațelor reliefându-se ca niște arcuri de oțel, el se ridică de pe ea, înjurând obscen în barbă.

Ușurarea fu urmată imediat de o confuzie zdrobitoare. Doamne, cum de lăsase să se întâmple asta? Își puse mâna la gură, încercând să oprească în ea rușinea teribilă ce o cuprinsese. Cine seamănă vânt culege furtună.

Știind că era cât pe ce să facă o criză de isterie, se ridică în capul oaselor și își trase cămășuța să-și acopere corpul cât mai mult cu putință. Nicholas se ghemuise pe podea, ținându-și capul aplecat în față, așa că nu i se vedea chipul. Își cuprinsese încheieturile cu mâinile și zemura la fel de tare ca ea.

Ea se uită în altă parte, fiind străpunsă de jenă asemenea junghiului resimțit cu câteva momente mai devreme. Chiar și în culmea furiei, nu făcuse ce intenționase. Voise să-i dea o lecție, nu să-i devasteze pe amândoi.

După ce trase adânc aer în piept, Nicholas spuse cu un umor amar:

– Îți joci cu pricepere rolul de învățătoare evlavioasă, însă ești mult mai convingătoare în cel de târfă care doar întârâtă.

Lacrimile pe care încercase să și le rețină îi țâșniră din ochi, și începu să plângă amarnic. Urându-se pe sine, bolborosi:

– Nu sunt doar o târfă, ci și o ipocrită. Pentru câteva clipe, am vrut să fiu o femeie decăzută, dar nu mi-a ieșit

nici asta! Își cuprinse fața în mâini. Doamne, cât îmi doresc să nu mă fi născut!

După o tăcere îndelungată, el spuse pe un ton sec:

– Asta e prea mult. Ce-ar fi făcut tatăl tău fără tine?

– Tata abia știa că trăiesc.

Gura i se închise, de parcă se condamna pentru faptul că spusese ce nu recunoscuse niciodată în sinea ei. Iar Nicholas, al naibii să fie, înțelesese semnificația afirmației sale chinuite. Cu voce mai sigură, el spuse:

– N-ai simțit că te iubea?

– O, da, mă iubea, zise ea, posomorâtă. Era un sfânt - iubea pe toată lumea. Avea timp, compasiune și înțelepciune pentru toți cei care îl solicitau. Dar eu nu puteam să-i cer, așa că pentru mine nu avea nimic. Își ținea capul în jos, incapabilă să se uite la Nicholas. Tu ești singurul care m-a întrebat cum a fost să trăiesc cu un sfânt, așa că o să-ți spun: Era ca iadul pe pământ. Primul lucru pe care l-am învățat de la mama a fost că lucrarea Domnului e mai importantă decât familia predicatorului și că trebuia s-o punem mereu pe primul loc. Am încercat din răsputeri să fiu cum se aștepta tata să fiu: pioasă, senină și generoasă, la fel de bună creștină cum erau el și mama. Speram că, dacă îi făceam tatei viața mai ușoară, urma să aibă timp pentru mine. Dar asta nu s-a întâmplat niciodată, zise ea, și gura i se schimonosi. Când mi-ai spus cum te-a ajutat când ai venit la Aberdare, am fost geloasă pe tine, pentru că ți-a dat mai multă atenție și mai mult din timpul lui decât mie. Nu a fost prea mărinimos din partea mea, nu?

– E foarte omenesc să-ți dorești iubirea părintelui tău. Poate nu trecem niciodată peste lipsa acesteia.

– Nu știu de ce îți spun asta, zise ea nefericită, înfigându-și unghiile în palme. Familia ta a fost mult mai căldoasă decât a mea. Tatăl meu cel puțin nu m-a vândut și nici n-a spus că își dorea altă fată drept fiică. Și, când își amintea, îmi mulțumea întotdeauna foarte politicos că aveam atâta grijă de el.

– Nu e mare lucru să urăști pe cineva care te-a trădat pe față, remarcă Nicholas. Poate că e mai dureros și mai

usturător să urăşti un sfânt altruist care te-a trădat în moduri mai subtile – mai ales când toţi din comunitatea ta presupun că şi tu trebuie să fii altruist şi sfânt.

Înţelegea prea mult. Supărată, îşi şterse lacrimile.

– Dar eu nu sunt o sfântă. Deşi dăruiam cu plăcere, voiam şi ceva în schimb, şi n-am încetat niciodată să detest faptul că nu primeam. Sunt egoistă şi lacomă, şi am meritat să fiu alungată din Capela Sionului.

– De ce crezi că eşti o impostoare?

Ea îşi privi mâinile împreunate.

– În centrul religiei mele stă experienţa nemijlocită a divinităţii. La începuturile metodismului, John Wesley îi intervieva personal pe cei dornici să intre în rândurile noastre, ca să se asigure că experienţa şi credinţa lor erau autentice. Dacă m-ar fi întrebat pe mine, nu aş fi răspuns mulţumitor, pentru că niciodată – nici măcar o dată – nu am simţit prezenţa divinităţii. Am văzut la alţii – uneori, când vorbeam cu tata, el nu mai asculta, ci privea undeva departe, cu faţa radiindu-i, de parcă spiritul sălăşluia în el. Vocea i se frânse. Eram invidioasă pe toţi cei care aveau asemenea experienţe. Când eram mai mică, mă rugam multe ore pe zi, cerându-i lui Dumnezeu să simt şi eu, măcar pentru o clipă, acea legătură spirituală cu El. Dar, chiar dacă raţional credeam, inima îmi era pustie.

Ironia sorţii e că alţii aflau de rugăciunile mele şi presupuneau că eram foarte pioasă. Când am refuzat să conduc un grup de la capelă, am fost catalogată drept modestă şi sfioasă. Ar fi trebuit să spun adevărul, dar mi-era mai uşor să mă prefac că sunt aşa cum credeau alţii. Când acţionam cu sfinţenie şi cu altruism, păream o persoană autentică. Dar, de când te-am întâlnit, s-a ales praful de toate prefăcătoriile mele, una câte una, iar acum nu mi-a rămas nimic. Nu mai sunt deloc o persoană autentică.

Ea nu-şi dădu seama că el se ridicase şi traversase încăperea până când degetele lui nu-i atinseră uşor părul răvăşit.

– Mie îmi pari autentică, Clare, chiar dacă nu eşti femeia care credeai că erai. Degetele lui alunecară mai jos şi îi mângâiară ceafa încordată. Îţi va lua ceva timp să afli cine eşti cu adevărat. Trecutul trebuie distrus, ca să facă loc unei vieţi noi, şi este un proces dureros. Dar pe termen lung vei fi mai fericită. Îmi pare rău că te-am adus şi eu în această situaţie. Ştiu că pare contradictoriu, dar, deşi am vrut să te necinstesc, n-am intenţionat niciodată să-ţi fac rău.

Ea îşi puse obrazul pe mâna lui, gândindu-se ce ciudată era această conversaţie. Amândoi păreau să fi trecut de la furie la o resemnare tristă.

– Nu e vina ta. Nicholas. Nu mi-ai făcut nimic mai rău decât mi-am făcut cu mâna mea. Şi sunt foarte ruşinată de ce am încercat să-ţi face eu ţie. Se străduí să zâmbească. Acum înţeleg de ce Dumnezeu şi-a păstrat răzbunarea pentru Sine. Când un muritor încearcă să se răzbune, cel mai adesea nu iese foarte bine.

– Lucrurile merg de cele mai multe ori rău între bărbaţi şi femei, spuse el mâhnit. E uimitor că rasa umană reuşeşte să supravieţuiască. Împerecherea pare mult mai uşoară la animalele care nu gândesc.

Poate asta era problema ei – gândea prea mult. Clare oftă.

– Nu ştiu de ce mi-au scăpat toate lucrurile astea despre mine. Ispăşire pentru purtarea mea urâtă, bănuiesc.

Degetele lui le strânseră pe ale ei.

– Sunt flatat că ai fost sinceră cu mine. Încetează să te mai învinovăţeşti, Clare! Păcatele tale sunt minore, săvârşite mai mult din confuzie decât din răutate.

– O femeie de vârsta mea n-ar trebui să fie aşa confuză.

El se îndepărtă de ea preţ de o clipă, apoi se întoarse şi îi puse haina lui pe umeri.

– Du-te la culcare. Rânduiesc eu aici. Nimeni nu va şti ce... era să se întâmple.

Chiar şi acum, asta conta pentru ea. Cu ajutorul lui se dădu jos de pe masă. Încă nu putea să se uite în ochii lui, dar era bucuroasă să vadă că îşi pusese pantalonii

pe el. Cu cât erau mai multe obstacole între ei, cu atât mai bine.

Ieşi pe uşă şi străbătu în picioarele goale drumul până în odaia ei. Luna era aproape plină şi arunca destulă lumină cât să vadă pe unde mergea.

Abia când ajunse în odaia ei îşi dădu seama că sângera. Începu să râdă isteric. Asta însemna că nu mai era virgină? Sau putea fi parţial virgină? Nicholas trebuia să ştie, dar nu se vedea întrebându-l o treabă aşa intimă, chiar dacă el era cel responsabil de starea ei parţială de virginitate.

Pe când făcea o compresă să absoarbă sângele, se gândi că ar fi o ironie ca reputaţia ei să fi fost distrusă fără ca ea să se fi bucurat de nici un beneficiu. Se înveli cu o pătură şi se ghemui pe bancheta de la fereastră, prea încordată pentru a se vârî în pat.

Fără tragere de inimă, de parcă verifica o măsea dureroasă, se gândi la acele momente în care fusese orbită de pasiune. Tremură amintindu-şi de dorinţa ce o cuprinsese şi îi înfierbântase acele locuri tainice pe care el le trezise la viaţă cu durere.

Pentru prima dată, înţelese cu adevărat cum pasiunea putea să orbească pe cineva într-atât încât să uite de onoare, de decenţă şi de bun-simţ. Îi trecu prin minte şi cât de ridicol şi de vulgar era să fii defloratăpe o masă de biliard. De n-ar fi fost durerea neaşteptată, ea şi Nicholas ar fi amanţi acum.

Deşi auzise femei căsătorite făcând aluzii că durea să-ţi pierzi fecioria, Clare avusese impresia că disconfortul era minor şi de scurtă durată. Era clar că intensitatea durerii varia de la femeie la femeie. Ar trebui oare să se bucure că fusese mai greu la ea, pentru că durerea o salvase de o prostie supremă? Sau să-i pară rău? Probabil s-ar fi simţit mai fericită dacă ar fi renunţat pentru totdeauna la virtute; şi ar fi fost, cu siguranţă, mai puţin confuză.

Acum, că atât pasiunea, cât şi durerea se mai ostoiseră, Clare se întrebă dacă nu-şi plănuise răzbunarea cu tainica speranţă că Nicholas avea s-o ducă la extaz

cu virilitatea lui irezistibilă. Dacă ar fi reuşit, acum ar dormi în patul lui, la căldură şi ocrotită în braţele sale. O păcătoasă, dar una fericită.

Se uită la luna cea rece care trecea impasibilă peste stupul forfotitor al Londrei. În mitologia occidentală, luna era întotdeauna femeie; Diana, zeiţa lunii, îşi apărase cu ferocitate fecioria. Ce-ar fi făcut zeiţa cu Nicholas? Clare zâmbi cu tristeţe. Diana şi-ar fi aruncat probabil arcul şi săgeţile şi l-ar fi umilit pe un pat de muşchi în pădure.

Îşi strânse pătura în jurul ei, gândindu-se ce mult îi lipseau certitudinea şi stabilitatea din fosta sa viaţă. Cu toate că mai avusese câteodată îndoieli, în cea mai mare parte a timpului fusese în stare să le ignore. Apoi se încurcase cu Nicholas, şi certitudinea se năruise ca un castel de nisip, lăsând-o mereu într-o continuă schimbare stânjenitoare.

Totuşi, deşi recunoscuse în cele din urmă că era o creştină mincinoasă şi inadecvată, nu putea să renunţe complet la morală. În adâncul sufletului ei, credea în continuare că ar fi un păcat să ajungă amanta lui Nicholas. Dacă i se dăruia doar ca să-şi satisfacă pofta trupească, avea să se dispreţuiască de îndată ce aceasta avea să fie satisfăcută. Şi, din punct de vedere strict practic, ar fi o proastă să se încredinţeze unui bărbat care nu avea nici s-o iubească, nici să se însoare cu ea.

Chestiunea cu amanta ieşise din discuţie acum. Deşi Nicholas fusese surprinzător de drăguţ cu ea după eşecul din această noapte, nu credea că avea să mai vrea s-o aibă în preajma lui. Asta poate însemna că ea reuşise să-şi atingă unul din scopurile de mai înainte: acela de a-l face s-o alunge. Dar reuşita, în acest caz, nu avea să-i aducă fericirea.

Cu un suspin, se ridică de pe bancheta de la fereastră şi se duse în pat. Nu putea să schimbe dezastrul întâmplat cu puţin timp în urmă şi era mult prea devreme pentru ca ea să înţeleagă ce fel de femeie avea să devină acum, că nu mai avea masca în spatele căreia să se ascundă. Trebuia, în schimb, să-şi muncească mintea

chositã cu gândul la cum avea sã dea dimineaţã ochii cu Nicholas.

Nicholas fu nevoit sã plece devreme de acasã cu treburi, lucru pentru care era recunoscãtor. Era greu de crezut ce puţin timp trecuse de când Clare intrase în viaţa lui ca o furtunã; se pãrea cã trãiserã ani de complicaţii în tot atâtea sãptãmâni. Relaţia lor se schimbase noaptea trecutã, iar el nu avea idee ce avea sã se întâmple în continuare. O dorea mai mult ca oricând, însã criza de nervi îl afectase la fel de mult ca pe ea.

Când termină cu afacerile, se gândi un moment sã se oprească la un stabiliment foarte scump şi discret, unde fetele erau frumoase, afectuoase şi binevoitoare. Se rãzgândi imediat; împerecherea cu o stráinã nu putea sã-i alunge dorinţa de-a o avea pe Clare, urmând a-l face sã se simtã mai degrabã singur, nu satisfãcut.

Casa lui era lângã Hyde Park, şi Clare se plimba adesea la aceastã orã, aşa cã hotãrî sã o ia pe acolo. Fiind devreme, parcul nu era înţesat de oameni, aşa cã o gãsi repede pe Clare, însoţitã de camerista ei îndatoritoare.

Îi dãdu frâiele rândaşului, cu poruncã sã meargã acasã, apoi îi fãcu semn cameristei sã plece, fãrã sã-i spunã o vorbã. Când ajunse lângã Clare, ea îşi îndreptã privirea înspre el, dar nu pãru surprinsã. Purta cele mai simple haine ale ei şi avea cearcãne sub ochi, dar îşi recãpãtase calmul obişnuit.

– Ai un adevãrat talent sã apari şi sã dispari, remarcã ea. Ca o pisicã.

O luã la braţ, şi se plimbarã spre lacul cel mic numit Serpentine.

– Mã bucur cã îmi vorbeşti azi.

Ea oftã şi îşi feri privirea.

– N-am nici un motiv sã fiu supãratã pe tine. Tot ce mi s-a întâmplat poate fi pus pe seama îndãrãtniciei şi a lipsei mele de raţiune.

– Nu te-oi simţi tu o bunã creştinã, dar ai un pronunţat sentiment de vinã.

Lui Clare îi veni mintea la cap şi îi aruncă o privire indignată.

– Prefer aşa decât să nu am conştiinţă, ca o persoană pe care o pot numi.

El o bătu uşurel pe degetele care zăboveau pe braţul lui.

– Bine. Îmi place mai mult când te răsteşti la mine. E mai normal.

Ea schiţă un zâmbet şovăielnic.

– Dacă normalitatea echivalează cu dorinţa de-a te trage de urechi, atunci să ştii că sunt gata.

– Prima regulă a luptei la ţigani e să nu tragi niciodată de urechi pe cineva cu douăzeci de centimetri mai înalt ca tine.

– O să ţin minte.

Ajunseră pe malul lacului, unde nişte raţe gălăgioase se încăierau şi doi băieţei lansau la apă bărcuţe de jucărie sub supravegherea atentă a unei dădace. Pe când se plimbau în jurul lacului, Nicholas făcu semn din cap în direcţia bărcuţelor.

– Lucien spune că se fac planuri pentru sărbătorirea victoriei aici în iunie. Prinţul regent va pune, probabil, în scenă Bătălia de la Trafalgar pe lacul Serpentine.

– Vorbeşti serios?

– Pe cinstea mea, o asigură el. Plus artificii, parade şi un bâlci vesel, vulgar pentru oamenii de rând. Dacă vrei să vezi spectacolul, te voi aduce înapoi în Londra atunci.

– Nu ştiu ce va fi peste două luni – abia îmi imaginez cum voi trece peste ziua următoare. Ea se uită în sus, ochii ei de un albastru intens păreau ai unui om obsedat. Nu putem continua ca înainte. Îţi dai şi tu seama.

El strânse din buze.

– De ce?

– Ne-am lăsat prinşi în jocul periculos al seducerii şi al aţâţării, ajungând din ce în ce mai aproape de propriile limite, spuse ea fără menajamente. Ne vom distruge unul pe altul cu crizele mele de isterie şi cu frustrarea ta, dacă nu ne oprim.

– Poate ai dreptate, zise el fără prea mare convingere. Ce propui în schimb?

– Ar fi mai uşor pentru amândoi dacă m-aş întoarce acasă la Penreith.

El fu cuprins de un val de anxietate.

– Ce am spus înainte rămâne valabil, zise el pe un ton aspru. Pleacă înainte să se facă trei luni în cap, şi las baltă planurile pentru vale.

Ea se opri din mers şi se uită fix la el.

– Pur şi simplu nu înţeleg de ce ţii atât de mult la prezenţa mea. Aş zice că vrei să continui treburile la mină doar ca să-l jigneşti pe Lord Michael.

El nu se înţelegea pe sine însuşi, dar ştia al naibii de bine că nu voia ca ea să plece. Începu să ridice mâna, voind instinctiv s-o convingă cu o mângâiere. Ea se încordă şi se retrase, făcând o mişcare aproape insesizabilă, dar inconfundabilă.

Lui i se strânse stomacul, şi lăsă mâna în jos. El ar fi prea îndurerat dacă ea ar începe să se teamă de el. Nu îi venea în minte decât o soluţie acceptabilă, deşi detesta acel gând.

– O să renunţ la sărutul meu zilnic. Aşa vom putea fi împreună fără să ne pierdem minţile. Nu tu ai sugerat iniţial abstinenţa castă ca miză, înainte de-a începe să jucăm biliard, ieri-seară?

– Acum te înţeleg şi mai puţin, zise ea încruntată. Ieri-seară ai refuzat categoric să renunţi la sărutările tale.

– Asta a fost atunci. Acum e altceva. O luă iar de braţ şi începu să se plimbe cu ea, relaxându-se, fiindcă părea că avea să i se facă pe voie. Ar trebui să fie evident că îmi place compania ta. Când ne vom întoarce la Aberdare, poate o să-mi iau un câine, dar deocamdată tu îmi eşti de-ajuns.

Ea zâmbi uşurată.

– Dacă pui problema în termini aşa flatanţi, cum pot să refuz?

El se bucura să o vadă zâmbind. Dar, pe drumul de întoarcere spre moşia Aberdare, îşi dădu cu tristeţe seama că mai avea doar două luni pentru a o convinge să rămână cu el şi nu mai putea folosi pasiunea ca argument.

*

Ducele de Candover se întoarse acasă şi îşi găsi oaspetele pe punctul de a pleca. Ascunzându-şi stânjeneala, Rafe întrebă:

– Te-am neglijat prea mult, Michael?

Cu chipul lipsit de expresie, prietenul lui zise:

– Nu, deloc. Oricum, nu îmi mai permit să pierd timpul stând la pat ca un invalid – am prea multe de făcut. N-am nimic, sunt sănătos – m-am lovit altă dată mai grav la cap izbindu-mă de uşi. Amintindu-şi de maniere, adăugă: Mulţumesc pentru găzduire.

– De ce nu renunţi la apartamentul închiriat şi să rămâi aici? sugeră Rafe. E un afurisit de loc mare şi frumos, şi m-aş bucura să am companie.

– Voi pleca din Londra. Mi-am neglijat afacerile prea multă vreme – e timpul să merg personal acolo.

Rafe simţi o împunsătură în ceafă.

– Şi la mina din Penreith?

Michael îşi luă pălăria de la majordom şi şi-o puse, borul ei aruncând o umbră pe ochii lui.

– Bineînţeles.

Ducelui îi veni să înjure.

– Un război abia s-a terminat. Sper că nu ai de gând să începi altul.

– Nimeni nu iubeşte pacea ca un soldat lăsat la vatră, replică Michael, având pe faţă o expresie calmă şi indescifrabilă. Te anunţ când mă întorc la Londra.

Se întoarse cu spatele şi ieşi pe uşa din faţă, fără să se mai uite în urma lui.

capitolul 22

Pentru familia Morris, duminica era o zi consacrată atât familiei, cât şi lui Dumnezeu. De obicei, asta însemna o plimbare după prânz. Uneori venea şi Margaret, dar adesea stătea acasă, pentru că voia puţină linişte din când în când. Lui Owen îi plăcea să-şi petreacă timpul singur cu copiii. Dacă un bărbat nu se străduia

cu adevărat, putea rata cu uşurinţă anii în care îi creş-teau odraslele.

Era o zi tipică pentru Ţara Galilor, când cu ploaie, când cu soare. La insistenţele lui Trevor, fiul mai mare al lui Owen, o luară pe o altă potecă printre dealuri. Puţini oameni mergeau pe acolo, căci drumul trecea pe lângă conacul Bryn, moşia lui Lord Michael Kenyon, iar trecătorii nu erau bine-veniţi. Moşia, înconjurată de ziduri de piatră, era foarte diferită de Aberdare, unde se încrucişau mai multe drumuri publice. Însă Owen era sigur că, dacă se ţineau departe de proprietatea lui Kenyon, nu aveau să apară probleme, iar drumul era încântător pe timp de primăvară.

Megan, ca o adevărată domnişoară, mergea alături de tatăl ei, în timp ce băieţii alergau pe lângă ei ca nişte căţeluşi. Lui Owen îi creştea inima în piept să-l vadă pe micul Huw făcând năzbâtii cu fiii lui. De când îl luase din mină, copilul crescuse cu vreo opt centimetri, pusese ceva carne pe oase şi avea o culoare sănătoasă în obraji. Marged spunea că era un elev bun, devorând fiecare lecţie cu aceeaşi poftă pe care o arăta la masă.

În vreme ce drumul şerpuia în sus, Owen i se adresă lui Megan:

– În curând e ziua ta. Ai vrea ceva anume?

Ea se uită chiorâş la el.

– Un pisoiaş.

El ridică din sprâncene.

– Avem deja o pisică.

– Dar eu vreau un pui de pisică, îl lămuri ea. Doar al meu.

El zâmbi pe sub mustaţă.

– Pisoii se fac pisici, o avertiză el, şi, dacă primeşti unul, va trebui să ai grijă doar tu de el. Dar o să faci zece ani – eşti aproape matură. Dacă eşti sigură că asta vrei, o să vorbesc cu mama ta. Dacă nu e de acord...

Megan îl întrerupse cu un gângurit nedemn de o domnişoară.

– Mama mi-a zis să vorbesc cu tine şi că, dacă tu n-ai nimic împotrivă, o să fie totul bine. Pisica lui Ethelwyn

tocmai a făcut pui. Peste două săptămâni o să poată fi luați de lângă mamă.

Owen zâmbi larg. Nu avusese nici o șansă. Nu că putea să îi refuze vreodată ceva lui Megan, din moment ce semăna așa bine cu mama ei.

Fericirea se destrămă când Trevor apăru în fugă dinspre pădure.

– Tati, vino repede. Nu știu ce-i cu Huw, spuse el gâfâind. S-a dus să culeagă narcise pentru mama, apoi a venit la mine într-un suflet, de parcă l-a văzut pe dracu'. L-am întrebat ce a pățit, dar plânge și nu-mi răspunde.

Owen iuți pasul. După câteva minute de mers prin pădure, ajunseră la ceilalți doi copii. Huw suspina necontrolat, cu narcisele galbene strânse la piept. David, fiul mai mic al lui Owen, care își întâmpină ușurat tatăl, îl mângâia pe umăr, dar fără rezultat.

Owen îl luă pe Huw în brațe și încercă să-l liniștească. Deși crescuse, era tot un pici. Când încetă să mai plângă, îl întrebă:

– Ce s-a întâmplat, băiete?

Huw se frecă la ochi cu pumnii murdari.

– Unchiule Owen, am... am văzut porțile iadului.

Deși îi tot puse întrebări pe un ton calm, Owen nu reuși să obțină un răspuns mai coerent.

– Trevor, du-i pe David și pe Megan acasă, zise el în cele din urmă. Huw o să-mi arate ce a văzut.

Trevor își călăuzi frații mai mici înapoi pe potecă. Huw părea nefericit, dar, când Owen îl luă de mână, porni la drum. Se afundară mai mult în pădure, până când ajunseră la un zid de piatră prăbușit. Huw îi dădu drumul lui Owen și o zbughi printr-o spărtură din zidul de piatră.

Owen se încruntă.

– E proprietate privată, moșia Kenyon. Nu trebuia să te duci acolo.

– Am văzut narcise, și am vrut să culeg câteva să i le dau mătușii Marged, zise Huw cu un aer vinovat. Nu este departe.

Știind că era mai bine ca Huw să își înfrunte frica decât să tot aibă coșmaruri, Owen se strecură prin spărtura îngustă din zid. Pe cealaltă parte era o culme, cu o porțiune cu narcise galbene strălucitoare care înfloreau aproape de vârf. Deși dealul era împădurit, crengile erau tot golașe, așa că se vedea fum ridicându-se dinspre partea cealaltă a culmii.

Nerăbdător, Huw se uită peste umăr și își duse un deget la buze. Apoi, cu spatele încovoiat, urcă pe furiș până în vârful culmii, de unde se vedea o mică vale. Adăpostiți după un tufiș, Owen îl luă pe Huw pe după umeri și se uită în jos, să vadă ce îl speriase pe băiat.

„Poarta iadului" se dovedi a fi o colibă dărăpănată, construită pe povârniș. O rază de soare făcea fumul care plutea să strălucească infernal, motiv pentru care Huw interpretase greșit priveliștea.

– Vezi, băiete, cum strălucește soarele prin fum? îl întrebă Owen. E doar coliba unui pădurar.

Deși nu-i răspunse, Huw se liniști puțin. În loc să plece, Owen se uită curios la colibă. Cam ciudat să facă așa foc mare într-o zi de primăvară călduroasă.

În vreme ce se uitau, fumul se risipi, și, câteva minute mai târziu, ușa se deschise. Când din căsuță apărură doi oameni în straie întunecate, Huw se uită la Owen.

– Sunt diavoli, îi șopti el.

Bărbații erau George Madoc și Nye Wilkins, tatăl lui Huw. Owen își mijì ochii. Dacă Huw îl văzuse fără să vrea pe părintele lui îngrozitor, atunci nu încăpea îndoială că băiatul fusese convins că zărise iadul însuși.

Madoc închise și încuie ușa, iar cei doi se îndepărtară de locul din care îi priveau ei doi pe ascuns. În timp ce aștepta să dispară din raza lor vizuală, Owen se gândi la ceea ce văzuse. Madoc, în calitate de administrator al lui Lord Michael Kenyon, avea tot dreptul să fie acolo; casa lui Madoc era chiar pe proprietatea lui Kenyon, aproape de sat. Dar era ciudat că se afla la acea colibă dărăpănată și ascunsă. Însă ce căuta Nye Wilkins aici? În mină, el era tot timpul pe urmele lui Madoc, dar acum era duminică. Nu părea credibil ca ei doi să se întâlnească

şi în afara serviciului, căci Madoc era prea conştient de statutul său superior.

După ce bărbaţii dispărură din raza lor vizuală, Owen îi zise lui Huw:

– Aşteaptă aici. Vreau să mă uit mai îndeaproape.

Owen coborî fără să facă zgomot până la colibă şi se uită printr-una dintre ferestrele mici. Înăuntru era un cuptor mare care îi amintea de un cuptor de ardere a ceramicii pe care îl văzuse lângă Swansea. Dar nu credea nici o clipă că pe George Madoc îl pasiona olăritul. Cercetă cu privirea instrumentele şi ustensilele aşezate pe o masă necurăţată.

Pe unele le recunoscu, pe altele nu.

Merse cu prudenţă înapoi spre sat alături de Huw. Poate că imaginaţia i-o luase puţin razna, şi de fapt nu se întâmpla nimic important. Totuşi, când Nicholas Davies avea să se întoarcă din Londra, Owen intenţiona să-i spună despre coliba misterioasă.

Clare află că viaţa fără sărutări era mai simplă şi mai confortabilă decât traiul continuu pe muchie de cuţit. Dar vai, era şi mai puţin plăcută. Nu-i lipsea numai contactul fizic, ci şi familiaritatea care dispăruse odată cu acesta. Acum Nicholas nu o mai atingea decât în situaţii protocolare, când o ajuta să urce sau să coboare din trăsură. Deşi vorbeau cu uşurinţă, el părea să se fi retras întru câtva. La întoarcerea spre Aberdare, prefera să călărească decât să stea în trăsură cu Clare şi cu Polly. Acest lucru reducea stresul de a fi atât de aproape, dar călătoria părea mai lungă decât cea spre Londra.

Clare fu copleşită de tot felul de sentimente, acum că se întorcea în vale. Era acasă, cel mai familiar loc din lume. Dar se simţea complet diferită de cea care fusese când plecase.

Se schimbase, şi căminul nu avea să mai fie la fel.

Primul lucru pe care îl făcu după ce ajunse la Aberdare fu să se vadă cu Rhys Williams. După ce îl puse la curent cu achiziţiile făcute pentru casă şi îl anunţă când aveau să ajungă, îl întrebă direct:

– Au plecat cumva unii servitori pentru că nu vor să stea în casă cu o femeie depravată şi imorală?

După ce ezită o clipă, majordomul îi răspunse la fel de direct:

– Au plecat două servitoare: Tegwen Elias şi Bronwyn Jons. Cea din urmă n-a vrut să plece, dar a insistat maică-sa.

Putea să fie mult mai rău; moralitatea era un lucru luat foarte în serios în vale.

– O să apară mai multe probleme? întrebă Clare.

– Nu cred. Aş fi putut angaja cu uşurinţă alte două servitoare, dar am zis că mai bine să te ocupi tu de asta la întoarcere, spuse el şi zâmbi ironic. Greu se găseşte un loc de muncă. Nu mulţi renunţă la o slujbă bună din cauza unor bârfe. Eu, unul, n-aş face-o.

Pragmatismul era de partea ei. Se gândi să-l întrebe dacă avea vreo părere personală în legătură cu moravurile ei sau cu lipsa lor, dar se hotărî că mai bine nu afla.

La o zi după ce se întorsese acasă, voia să vadă ce se făcuse în lipsa ei. Rhys Williams şi servitorii făcuseră o treabă minunată cu odăile pentru musafiri, care erau acum curate, strălucitoare şi neîngrămădite cu prea multă mobilă urâtă. Cu tapetul, vopselele şi materialele comandate de la Londra, casa avea să fie curând minunată, aşa cum şi trebuia.

Deşi treburile casnice mergeau destul de bine, îngrijorarea îi crescu pe măsură ce ziua înainta. Avea întâlnire cu grupul în seara aceea şi nu ştia cum avea să fie întâmpinată. La cină, Nicholas îşi dădu seama că nu era în apele ei şi o întrebă ce era în neregulă. Când ea îi explică, el zise:

– M-aş oferi să merg cu tine, dar sunt sigur că ai avea probleme mai mari. Bănuiesc că nu iei în calcul varianta de-a nu te duce.

Ea scutură din cap.

– Ar fi o dovadă de laşitate. Ba, mai rău, aş lăsa impresia că sunt prea bună pentru vechii mei prieteni, acum, că mă învârt printre nobili. Faţa i se încordă. Dacă îmi cer să plec, măcar voi şti cum stau lucrurile.

După cină, Claire se duse sus şi îşi puse una dintre rochiile de dinainte să plece la Londra, cu care se putea îmbrăca fără ajutor. Membrii grupului erau prietenii ei cei mai apropiaţi şi care aveau cea mai mare încredere în ea. În sinea ei, simţea că merita să fie exclusă de la întruniri. Deşi era în continuare virgină, era limpede că se făcea vinovată de un comportament totalmente imoral. Şi cel mai grav era că nu îi părea rău. Era derutată şi nefericită, dar nu-i părea rău cu adevărat.

Se duse cu brişca până la căsuţa familiei Morris, ajungând înainte ca întrunirea să înceapă. Când intră, în odaie se lăsă tăcerea, şi unsprezece perechi de ochi se holbară la ea. Marged rupse tăcerea apropiindu-se şi îmbrăţişând-o zise:

– Clare, ce mă bucur să te văd! Poţi să treci pe la şcoală zilele astea? Copiilor le e dor de tine. Zâmbi. De-abia aşteaptă să vadă pinguinii lui Lord Aberdare.

Clare era încântată că prietena ei o susţinea, dar asta nu însemna că restul grupului avea să o vadă cu ochi buni. Aruncă o privire prin cameră şi se forţă să zâmbească. Câţiva membri îi zâmbiră drept răspuns, iar tânărul Hugh Lloyd îi făcu cu ochiul. Ultima la care se uită fu Edith Wickes, de la care se aştepta la o reacţie vehementă.

– Mai sunt bine-venită aici? o întrebă.

Edith plescăi.

– Fetiţo, ai judecat foarte prost. Jumătate dintre locuitorii văii sunt convinşi că eşti o stricată.

– Nu sunt amanta lui Lord Aberdare, zise Claire, profund recunoscătoare că putea rosti adevărul.

– Sper că nu, zise Edith cu repezeală. Dar oamenii ca doamna Elias preferă să creadă asta. Îşi trase nasul. Când o să vină Domnul să separe oile de capre la Judecata de Apoi, n-o să găsească prea multă lână bună la ea. A zis că n-ai îndrăzni să vii aici, acum că lucrezi în casa mare, dar ştiam eu mai bine.

Clare se întinse şi o îmbrăţişă pe Edith. Îi venea să cânte de uşurare.

– Slavă Domnului că ai încredere în mine! Nu spun că purtarea mea a fost ireproşabilă, dar nici n-am făcut nimic îngrozitor. Cum a mers predatul la şcoala de duminică?

– Discutaţi mai târziu despre asta, doamnelor, acum e timpul să începem, zise Owen, dojenindu-le uşor în calitatea lui de conducător al grupului. Acum să-l slăvim pe Domnul prin cântec.

Recunoscătoare, Clare se relaxă şi se lăsă prinsă în ritualul familiar al imnurilor, rugăciunilor şi discuţiilor. Când îi veni vremea să vorbească, spuse pe scurt că Londra era plină de atracţii, precum şi de tentaţii, dar se bucura să fie din nou acasă.

Când întâlnirea luă sfârşit, toată lumea rămase să bea ceai, să mănânce o prăjitură şi să o asculte pe Clare vorbind despre călătoria ei. După ce îi încântă cu poveşti legate de Turnul Londrei, monştrii mecanici şi vizita la capela Foundry, unde slujise John Wesley, Clare se ridică îndurerată.

– A sosit vremea să plec.

– Clare, te însoţesc până la Aberdare, îi zise Owen pe când grupul se împrăştia. Nu vreau să mergi singură aşa departe.

Ea se uită curioasă la el, căci valea fusese mereu un loc sigur, dar încuviinţă imediat. În vreme ce se îndreptau spre Aberdare în brişca ei, Owen îi spuse că voia să discute în primul rând cu Nicholas. Nu era nimic important, dar poate lordul era interesat.

Nicholas auzi uşa principală deschizându-se şi veni în hol dinspre bibliotecă, de parcă o aşteptase pe Clare să se întoarcă. Când îl văzu pe Owen, îi zâmbi larg şi îi strânse mâna cu putere.

– Ce coincidenţă! Am nişte întrebări la care sper să-mi poţi răspunde.

– Şi eu am nişte întrebări, replică Owen.

– Să plec sau să rămân? întrebă Clare.

– Rămâi, spuse Nicholas şi îi pofti în bibliotecă. Owen, tu primul.

Owen se aşeză într-unul dintre fotoliile moi, îmbrăcate în piele, şi zise:

– Poate nu înseamnă nimic, dar am văzut ceva ciudat în urmă cu câteva zile. Începu să descrie coliba pe care o găsise cu Huw pe moşia lui Kenyon.

Când isprăvi, Nicholas zise:

– Interesant. Ai idee ce poate însemna asta?

– Dacă nu mă înşel, acolo se fac minereuri de metal, zise Owen încetişor. Poate aur, dar cu siguranţă argint.

– E posibil? întrebă Nicholas mirat. Ştiu că s-au mai găsit aur şi argint în Ţara Galilor, dar niciodată prea mult şi deloc aici.

– Uneori argintul în stare foarte pură se găseşte în zăcăminte de înaltă calitate, îl lămuri Owen. Am văzut unul odată lângă Ebbw Vale. Era uimitor – aşa de pur că se putea topi şi turna în lingouri doar cu un cuptor foarte fierbinte, ca acela din colibă. Nu cred că argintul de înaltă calitate se găseşte într-un strat de cărbune, dar mai ţii minte mina aia închisă de unde ieşea praf de cărbune când se schimba roca? E posibil ca roca diferită să aibă argint în ea.

Nicholas se încruntă, întocmai cum se aşteptase Owen.

– Poate că Wilkins a descoperit argint şi l-a abordat pe Madoc. Dacă metalul e în depozite micuţe şi în stare foarte pură, poate fi scos din mină fără să observe altul. Moşia Kenyon e un loc perfect unde să topeşti metalul în secret, pentru că Lord Michael nu e acasă, iar Madoc e cel care supraveghează proprietatea.

– De ce să se ducă Wilkins la Madoc şi să nu ţină pentru el comoara descoperită? întrebă Clare.

– Nye Wilkins nu e suficient de isteţ pentru a procesa ori a vinde argintul fără un tovarăş cu experienţă ca Madoc, îl lămuri Owen. Dacă bănuielile noastre sunt corecte, cred că fac bani frumoşi.

– Exact asta căutam! Clare aproape sări din fotoliu de încântare. Contractul lui Lord Michael acoperă doar cărbunele, nu şi celelalte minerale. Dacă Madoc şi Wilkins scot argint sau orice alt metal preţios din mină,

ai motive întemeiate să anulezi contractul. Dacă Lord Michael nu știe ce fac angajații lui, compania sa va fi răspunzătoare în fața legii dacă îți sustrage ceva ce-ți aparține.

Urmă o tăcere. Apoi Nicholas strigă fericit, sări din scaun și o sărută pe Clare. Își aminti în ultima clipă să nu o sărute prea mult și prea apăsat. Se întoarse spre Owen și îi spuse:

– L-am văzut pe Lord Michael Kenyon în Londra. A fost cu armata în peninsulă și de aia și-a neglijat afacerile. Din moment ce a refuzat categoric să schimbe ceva, am tot încercat să găsim o cale prin care să anulăm contractul. Iar acum Dumnezeu mi-e martor că am găsit ceva, mulțumită ție și lui Huw.

Owen zâmbi.

– Ai avut dreptate – aici este mâna lui Dumnezeu. E greu de crezut că Huw a găsit întâmplător coliba și m-a dus acolo.

– Până acum am făcut doar speculații, spuse Nicholas, refuzând să intre într-o dezbatere religioasă. Avem nevoie de dovezi concrete. Poți să mă duci din nou în mină? Dacă noi doi depunem mărturie că am văzut operațiuni ilegale de minerit, pot să mă duc la tribunal să închid operațiunea existentă și să încep una nouă.

Owen se încruntă.

– N-o să fie ușor să intrăm în mină. După ce Madoc ți-a interzis să mai calci pe acolo, a dat ordin să fie înștiințat numaidecât dacă pui piciorul pe proprietate. Cel care se ocupă de galeria principală e un om de treabă, dar nu s-ar întoarce împotriva lui Madoc.

– Ce-ar fi să ne ducem noaptea? Odată ce ajungem în subteran, nu mai contează ce moment al zilei e.

– După prima ta vizită, Madoc a cerut să se construiască un gard la intrarea în mină, iar noaptea pune acolo un câine de pază și un gardian. Am putea trece de ei, dar va fi imposibil să acționăm troliul fără să fim văzuți. Cu toții suntem de părere că Madoc e puțin nebun că depune atâtea eforturi pentru a te ține la distanță. Owen ridică din umeri. Mereu am crezut că este puțin sărit de pe fix.

– E clar că nu puteți să folosiți intrarea principală, dar vechea galerie Bychan? interveni Clare. Cea folosită în mare parte pentru ventilație.

Owen făcu ochii mari.

– Ce memorie ai, fetițo! Aproape am uitat de Bychan.

– S-ar putea folosi? întrebă Nicholas.

– Da, spuse Owen cu prudență. E foarte îngustă, dar există o găleată cu care se poate ridica sau coborî câte un om pe rând. Găleata este trasă de un bărbat cu un ponei, așa că o să mai avem nevoie de cineva. În plus, mina e aproape de tunelul închis, așa că nu trebuie să te miști prea mult în subteran și să riști să fii văzut. E un plan viabil.

– Să încercăm peste patru zile? Între timp, o să-l pun pe omul din Swansea să cerceteze aspectele juridice, zise Nicholas. Înainte să intrăm în mină, vreau să văd și eu coliba aia, ca să o examinez mai îndeaproape. Dacă se topește argint, ar trebui să fie urme în jurul cuptorului sau pe echipamentul de acolo. Mai multe dovezi.

Owen încuviință.

– În regulă, peste patru zile. Am suficient timp să verific dacă funia și găleata sunt în ordine. Deveni dintr-odată foarte serios. Cu cât acționăm mai repede, cu atât mai bine. În ultimele două săptămâni problemele cu gazul se agravaseră și trei tuneluri se prăbușiseră din cauza galeriilor neconsolidate. N-a murit nimeni din clipa în care ai coborât, dar simt că se va întâmpla curând ceva îngrozitor.

– Într-o săptămână, mina va fi în mâinile mele, și o să pot face schimbările necesare, zise încrezător Nicholas.

Instinctul lui de țigan îi spunea că găsiseră calea prin care să ia frâiele din mâna lui Lord Michael. Iar dacă lui Michael nu-i convenea, ghinionul lui.

capitolul 23

George Madoc nu avu timp să se pregătească pentru vizita stăpânului său. Lord Michael Kenyon pur

simplu dădu buzna în biroul lui fără să-l lase pe funcționar să-i anunțe venirea.

Madoc nu l-ar fi recunoscut pe nou-venitul sfrijit și cu privirea aspră ca fiind tânărul lord elegant care îl angajase cu patru ani în urmă. Însă, când străinul vorbi, vocea gravă îl dădu imediat de gol.

– Madoc, iartă-mă că am dat așa buzna, dar m-am hotărât pe nepusă masă să vin la Penreith.

Madoc se ridică cu greu și strânse mâna lordului.

– Lord Michael, ce surpriză! se bâlbâi el. Nu știam că sunteți în Anglia.

– Am fost trimis să mă recuperez în urmă cu câteva luni. Dat fiind că războiul s-a sfârșit, îmi vând comisionul, așa că o să mă implic mai mult în administrarea intereselor mele de afaceri. Lord Michael se așeză pe scaun fără să aștepte să fie poftit. Pentru început, vreau să văd registrele contabile din ultimii patru ani.

– Sunteți nemulțumit de cum am administrat? îl întrebă Madoc înțepat, încercând să pară indignat, nu îngrijorat.

– Deloc, ai făcut un profit foarte bun. Vreau doar să mă familiarizez din nou cu operațiunile. Lordul zâmbi slab și fără pic de amuzament. După ani întregi de urmă, trebuie să învăț din nou cum e viața de civil.

– Desigur. Madoc începu să gândească frenetic. Registrele mai vechi sunt la mine acasă. Le aduc și vă trimit totul odată. Stați la han?

– Nu, o să stau la conacul Bryn. Mă îndreptam încolo, dar m-am gândit să trec pe aici mai întâi, ca să discutăm.

– Rămâneți aici pentru totdeauna?

Kenyon ridică din umeri.

– Nu știu cât o să stau. Nu mă grăbesc să plec – este minunat primăvara în Țara Galilor.

– Ați dori un ceai sau poate ceva mai tare?

– Nu-i nevoie. Lord Michael se ridică din nou și începu să se învârtă agitat prin biroul spațios. Ți-a dat cumva de furcă Lord Aberdare?

– Un pic, zise mirat Madoc. De unde știți?

– L-am văzut în Londra, şi m-a bătut la cap cu siguranţa minelor, îi zise Kenyon cu răceală. Ne-am contrazis – cu destulă violenţă.

Madoc pufni.

– Contele nu pare să-şi dea seama că mineritul a fost mereu o trebuşoară periculoasă.

– I-am spus şi eu întocmai. Lordul se răsuci, cu o privire severă întipărită pe chip. A pus piciorul pe proprietatea mea?

– O dată. I-am poruncit să plece şi am pus gărzi în faţa minei în acea noapte. Nu s-a mai întors.

– Excelent! Dacă mai vine Aberdare pe aici, sper să iei toate măsurile necesare pentru a-l ţine la distanţă.

Lui Madoc îi veni o idee şi zise:

– Ca să fiu sincer, deşi îmi dădea bătăi de cap, am cam ezitat să-i împiedic accesul, pentru că vă e prieten.

– A fost, nu mai e cazul, răspunse Lord Michael pe un ton mai rece decât crivăţul. Aberdare a făcut suficiente rele. N-o să-i mai permit să-mi tulbure şi afacerile. Dă-mi de veste imediat dacă îşi mai bagă nasul.

– Prea bine, domnule. O să vă trimit registrele mâine-dimineaţă.

Lord Michael îşi înclină uşor capul şi părăsi biroul, închizând uşa în urma lui.

Madoc se afundă în scaun, apoi luă o sticlă de whisky dintr-un sertar de la birou şi îşi turnă un pahar straşnic. Lord Michael Kenyon fusese mereu crunt, dar acum era de-a dreptul ameninţător. De ce nu a murit nenorocitul ăsta în peninsulă?

Madoc se felicită pentru că avusese intuiţia să ţină la zi registrele false.

Avea să le parcurgă în seara asta, ca să se asigure, dar cu siguranţă nu exista vreun motiv ca afurisitul ăla de lord să se panicheze. Până la urmă din mină ieşea un profit decent. Nu pe cât de mult se putea, dar din registre nu reieşea suma pe care o şterpelise Madoc.

Cu toate acestea, întoarcerea lui Lord Michael era un dezastru. După ce cumpărase mina şi se implicase total, lordul avea prostul obicei de a-şi face apariţia

pe nepusă masă și fusese, din păcate, foarte atent. Ar putea observa neconcordanța dintre suma cheltuită chipurile pe bârne și starea actuală a tunelelor din mină. Poate avea să dea și peste afacerea suplimentară a lui Madoc, pe care trebuia să o sisteze momentan.

Whisky-ul îi făcu mâinile să nu mai tremure, și se lăsă pe spate în scaun, cu o expresie sumbră pe chip. Era fiul unui mic negustor din Swansea și trudise pentru tot ce avea. Preț de patru ani, se ocupase de mină de parcă ar fi fost a lui, și al naibii să fie dacă avea să accepte cu capul plecat ordine din partea unui aristocrat spilcuit.

Din păcate, aristocratul ăla spilcuit conducea compania. Madoc trebuia să facă momentan pe servitorul supus. Cu puțin noroc, Kenyon avea să se plictisească repede și să plece din vale, iar lucrurile aveau să revină la normal. Dar, dacă nu o făcea...

Madoc nu se obosi să-și continue gândul, însă, după ce își umplu din nou paharul cu whisky, scotoci în minte după idei pentru a-și îmbunătăți situația. Prima idee care îi veni era foarte simplă, dar cu șanse mici de reușită. Dacă dădea greș, avea să încerce un șiretlic mai complicat care avea să presupună racolarea altor oameni. Și asta era riscant; însă, dacă devenea necesar, știa unde să găsească niște bandiți care ar face orice și apoi să-și țină gura.

Pe când își termina whisky-ul, un zâmbet neplăcut i se așternu pe față. Deși fusese furios când auzise de întoarcerea lui Lord Michael, cu cât se gândea mai bine, cu atât mai limpede își dădea seama că avea prilejul să își ia ce i se cuvenea. Era mai deștept decât Aberdare sau Michael Kenyon și muncise mai din greu. Pentru că ei doi erau slabi, venise vremea ca George Madoc să devină cel mai puternic din vale.

Când îl văzu pe micul Olwen Lloyd că se duce după un pinguin agitat, Clare puse mâna pe umărul copilului ca să-l oprească.

– Nu speria sărmana creatură, Olwen. Gândeşte-te ce supărător este să-i viziteze atâţia străini pe el şi pe prietenii lui.

De fapt, pinguinii suportau destul de bine invazia. Când pasărea îşi dădu seama că scăpase de urmărirea copilului, nu se mai îndepărtă bălăbănindu-se, ci începu să ciugulească liniştită prin iarbă. Olwen se aplecă şi ridică o pană albă care căzuse, apoi se uită fix la pinguin.

– Domnişoară Morgan, n-o să-i fac nici un rău! promise el.

Văzând că Olwen avea deja un pumn de pene albe şi negre, Clare îl întrebă:

– Le iei acasă să le duci fratelui tău?

– Dacă am suficiente pene, poate îmi fac un pinguin numai al meu, zise copilul cu demnitate.

Clare zâmbi.

– Poate o păpuşă pinguin, însă doar o mamă şi un tată pinguin pot să facă un bebeluş pinguin.

Olwen îşi trase nasul.

– Vedem noi, zise el şi se duse să mai culeagă pene.

Clare râse, apoi se uită mulţumită la grupul de copii plini de viaţă. Picnicul cu pinguini se dovedea un mare succes.

La o zi după întâlnirea de grup, Clare vorbise cu Marged să îi ducă pe cei mici să vadă păsările. Prietena ei îi adusese aminte că se apropia Festivalul Primăverii, aşa că nu puteau găsi prilej mai bun pentru un picnic.

Nu fusese prea greu să organizeze ieşirea, lucru bun, pentru că aveau doar două zile la dispoziţie. Trei căruţe de la Aberdare fuseseră umplute cu paie şi duse la şcoală. De acolo luaseră o mulţime de copii surâzători, dar şi câteva mame care trebuiau să aibă grijă de micuţii agitaţi. Apoi căruţele se mişcaseră greoi înapoi la Aberdare, de-a lungul moşiei şi pe cărare spre iazul cu pinguini.

Chiar şi vremea groaznic de imprevizibilă fusese înţelegătoare şi caldă. Nu că s-ar fi amânat dacă ploua; galezii sunt oameni rezistenţi, chiar şi copiii. Dar cerul senin şi briza blândă erau o binecuvântare.

Clare preferase să o călărească pe Rhonda, poneiul gălbez blând, în loc să stea în căruță. Nicholas venise și el călare. Ea se mirase când el se oferise să îi însoțească, dar spusese cu o licărire în ochi că nu voia ca pinguinii să fie sufocați de atâta dragoste.

Oricare ar fi fost motivele lui, se bucura la fel de mult ca micuții. Clare se uită la el și își dădu seama că Nicholas era capabil să trăiască clipa, lucru care doar celor mici le reușea. Rareori adulții mai păstrau această abilitate. Îl invidia, căci nu își amintea să fi simțit vreodată o asemenea plăcere simplă pe care o citea în ochii lui în vreme ce le dădea pinguinilor fericiți pește dintr-un butoi adus de el.

Cunoscuse alt gen de bucurie, în brațele lui...

În vreme ce el scotea din iaz un copil ud până la piele, Clare se întoarse cu spatele, cu chipul roșu ca focul. Deși locuiau împreună ca frații, memoria ei neascultătoare nu o lăsa să uite cum fuseseră mai devreme.

Era mai bine așa, se asigura ea încrezătoare. Înainte ca mintea să o contrazică limpede, li se alătură celorlalte femei, care începuseră să împartă plăcinte cu carne de vaie și prăjituri cu coacăze negre gătite de bucătarul de la Aberdare. Din fericire, coșurile cu mâncare fuseseră umplute cu vârf, iar pinguinii primiseră porții generoase de firimituri și de prăjituri.

Cerul se înnora, așa că, după ce termină toată lumea de mâncat, hotărâră că era vremea să plece acasă. Nicholas îi puse pe copiii mai mici în căruțe, unde se ghemuiră prin paie și ațipiră ca niște cățeluși bine hrăniți. După ce urcă toată lumea, Nicholas le făcu semn vizitiilor să pornească, și căruțele se urniră cu greu din luminiș.

Nicholas și Clare fură ultimii care plecară. Pentru că armăsarul lui negru era prea agitat de fel pentru a se afla în preajma unor copii curioși, călărea un roib.

– A ieșit foarte bine! Trebuie să repetăm experiența.

Ea zâmbi după ce îi dădu pinteni Rhondei în urma căruțelor.

– Mă bucur, pentru că n-ai de ales. Când o să ajungă acasă copiii și o să le spună familiilor, o să fii nevoit

să organizezi o petrecere la care să vină tot satul. Cel mai bine ar fi într-o sâmbătă după-amiază.

El râse.

– Prea bine. Ce spui de solstiţiul de vară? Dacă vine tot satul, ar fi cel mai bine să ţinem picnicul într-un luminiş mai jos şi să lăsăm doar grupuri mici să vadă pinguinii. Nu vreau ca păsările astea lacome să renunţe la peşte şi să tânjească după prăjituri cu coacăze.

Călăriră în tăcere. În faţă, Marged începu să cânte, iar în curând aerul se umplu de vocile melodioase ale copiilor încă treji. Pentru Clare, era unul dintre acele momente perfecte când cupa fericirii era plină ochi.

Coborâseră puţin de pe munte, când Nicholas spuse cu nonşalanţă:

– Poate n-ai auzit, dar ieri s-a întors Michael Kenyon în vale. Lumea spune că stă la conacul Bryn şi se ocupă de mină.

Clare se întoarse brusc.

– E aici?

– Aşa se spune. Zâmbi uşor. Clarissima, nu fi aşa îngrijorată! Conacul Bryn e singura casă pe care o are Michael, şi e normal să stea acolo.

– Nu e normal că a hotărât să continue războiul cu tine aici. Cercetă nesigură dealurile din jurul lor. Nicholas, e un bărbat periculos.

– Da, dar şi inteligent. N-o să mă omoare, căci ar fi primul bănuit, spuse Nicholas pe un ton rezonabil. Cred că, odată ce s-a liniştit după duelul nostru, şi-a amintit ce-am spus despre mină şi s-a hotărât să cerceteze.

Neconvinsă, Clara murmură:

– Sper să ai dreptate.

În faţa lor se lăsă tăcerea preţ de câteva secunde, pe când se sfârşea un cântec şi era ales altul. Cerul era acum cenuşiu, şi se auzi tunetul de departe. O clipă mai târziu, trăsni din nou, mai aproape. Poneiul lui Clare se sperie, iar roibul lui Nicholas se dădu în spate nechezând.

Nicholas înjură furios în vreme ce încerca să-şi menţină echilibrul. După ce potoli roibul, se aplecă şi o plesni pe Rhonda peste crupă.

– Du-te după cotitura aia din față! îi zise el pe un ton poruncitor. Acum!

Poneiul porni în galop, iar roibul îl urmă. Clare fu cât pe ce să cadă, dar, după câteva momente de panică, reuși să-și mențină echilibrul. Coborâră ca vântul și ca gândul drumul ce șerpuia pe lângă un dâmb stâncos.

– Poți încetini acum, îi strigă Nicholas. Aici cred că suntem în siguranță.

Claire trase de frâie și se uită la Nicholas. Înainte să-l întrebe ce-l apucase de o luase așa la goală, văzu sângele șiroind pe grumazul roibului.

– Doamne sfinte, a fost zgomot de pușcă, nu de tunet. Ești bine?

– Sunt teafăr. Caesar a fost zgâriat, dar glonțul m-a ratat. Se aplecă și cercetă rana roibului. E doar o zgârietură. O să-i rămână cicatrice, dar nimic grav.

– Nimic grav? strigă Clare. Puteai fi ucis!

– N-ar fi prima oară când un braconier împușcă din greșeală pe cineva. Am fost norocoși. Mângâie grumazul plin de sudoare al roibului, murmurând vorbe de alin imposibil de înțeles.

Lui Clare îi venea să-l plesnească pentru cât de prost era.

– Chiar crezi că e o coincidență că Lord Michael s-a întors la Penreith și o zi mai târziu cineva încearcă să te împuște?

Nicholas se uită calm la ea.

– Clare, e o coincidență. De unde ar ști Michael unde să mă găsească azi?

– Toată lumea din vale știa de ieșirea de azi, îi zise ea exasperată.

– Dacă Michael ar vrea să mă împuște, n-ar face-o riscând ca glonțul să lovească o femeie sau o căruță plină cu copii. Presă batista de grumazul roibului ca să oprească sângerarea. Adăugă, așa cum o făcuse și la Londra: Și nu ar rata.

Știind că, dacă se isteriza, nu rezolva nimic, Clare îi zise cu prudență:

– N-ar fi mai simplu să crezi că Lord Michael este cel care a tras? Dacă îţi iei nişte precauţii, ţi-ai putea salva viaţa.

– Şi mai exact ce anume să fac? Nicholas îşi struni calul să meargă la pas. Pot să-mi dau seama de unde a venit glonţul, dar cine a tras a plecat de mult. Dacă aş merge la un judecător să-l acuz pe Michael de tentativă de crimă, aş fi dat afară pentru că n-am nici un fel de probe. Chiar dacă glonţul trebuia să mă lovească, n-o să-mi petrec restul vieţii ascuns în casă şi departe de fereastră ca să nu risc să fiu împuşcat. Mai bine mor. Se uită la ea cu coada ochiului. Nu spun asta ca să nu te îngrijorezi, Clare. Chiar cred că era un braconier. Dacă Michael vrea să mă atace, o va face faţă în faţă, nu aşa.

– Cât timp o să-i mai cauţi scuze? îl întrebă ea cuprinsă de disperare. Îţi admir loialitatea, dar nu înţeleg cum poţi fi aşa sigur de ce face sau nu Michael. Nu l-ai mai văzut de ani de zile, şi s-a schimbat foarte mult în acest timp.

Pentru o vreme, Nicholas călări în tăcere.

– Nici un om nu e complet previzibil, dar poţi cunoaşte pe cineva suficient de bine cât să înţelegi care-i sunt limitele, îi zise el în cele din urmă. Michael e unul dintre puţinii oameni pe care-i cunosc atât de bine. Nu mă surprinde că e furios, înverşunat şi distructiv – mereu a avut asta în el. Însă onoarea e parte din el ca sângele şi carnea care îl fac om. Da, e periculos. Dar n-o să cred niciodată că e răzbunător.

– Ieri ai văzut coliba de pe moşia Kenyon şi ai găsit probe că se procesează argint acolo, zise ea. Mâine tu şi cu Owen intraţi în mină ca să găsiţi dovezi de minerit ilegal. Dacă şi când veţi găsi ce căutaţi, crezi că Lord Michael va sta deoparte în timp ce tu îi distrugi compania?

El se uită cu răceală la Clare.

– Nu vreau să-i distrug afacerea. Nu trebuie decât să sporească siguranţa oamenilor care lucrează acolo şi o poate păstra. Dar, dacă vrea să se împotrivească... Nicholas ridică din umeri. Aşa să fie.

– Nu-ţi cer să te ascunzi toată viaţa în casă, dar poţi măcar să fii cu băgare de seamă? insistă ea pe un ton neînduplecat.

– Nu-ţi face griji. Cât am fost la Londra, mi-am revizuit testamentul. Dacă mi se întâmplă ceva, tu vei administra un fond cu suficienţi bani cât să menţii prosperitatea la Penreith. Ai şi tu o sumă frumuşică pentru timpul şi efortul depuse. Îi zâmbi cu ironie. Mai bine te-ai ruga să mă ucidă Michael, pentru că tu şi satul aţi profita de pe urma morţii mele.

De data asta îl lovi – sau măcar încercă, năpustindu-se cu furie să-i tragă o palmă.

El îi prinse cu uşurinţă mâna şi o ţinu nemişcată în aer cât timp trase de frâie. Când poneiul se opri supus, o întrebă:

– Asta pentru ce-a fost?

– Cum îndrăzneşti să-mi spui să mă rog să mori? Lacrimile îi şiroiau pe obraji. Cu unele lucruri nu se glumeşte.

– Clarissima, viaţa-i o glumă. Îi duse degetele la buze, apoi îi dădu drumul mâinii. Şi doar dacă râzi supravieţuieşti. Nu-ţi pierde timpul făcându-ţi griji în ceea ce mă priveşte.

– N-am de ales, îi şopti ea. Şi ştii asta foarte bine.

Se uită serios la ea şi dădu din nou pinteni calului.

În vreme ce călăreau în tăcere, Clare era convinsă că Nicholas înţelesese ce văzuse în ochii ei. Dar nu era în stare să recunoască asta mai mult decât ea.

capitolul 24

Nicholas se trezi într-un peisaj înceţoşat. Zâmbi satisfăcut. Era o vreme perfectă pentru o vizită secretă în mină.

După ce se îmbrăcă în haine uzate de miner, coborî să ia un mic dejun uşor. Clare se trezise deja. Se uită la el cu seriozitate în clipa când se ridică să toarne cafea.

– Ai grijă, te rog.

– Stai liniştită.

Dădu pe gât cafeaua fierbinte, apoi unse o felie de pâine cu gem.

– Până diseară o să dăm lovitura, zise el şi, muşcând din pâine, ieşi din casă şi se duse spre grajduri.

Ceaţa care înconjura totul făcu drumul spre Penreith straniu de încântător. Nicholas aproape cânta de fericire pe când o apucă pe drumul cunoscut. Ce ciudat i se părea acum că iniţial refuzase când Clare încercase să-l implice în treburile satului; acum se simţea mai plin de viaţă ca oricând. Acum, dacă reuşea şi el să o implice pe Clare într-o treabă...

Gândul îl întristă puţin. Treaba asta afurisită cu actualitudinea frăţească era din ce în ce mai greu de făcut. Era ceva nespus de erotic în amestecul de gingăşie şi pasiune ce-o caracteriza, iar imaginea ei îl bântuia zi şi noapte. Nu avea să se mai poată uita vreodată cu detaşare la o masă de biliard.

Însă gândurile frivole fură treptat înăbuşite. Situaţia de faţă era aproape insuportabilă, iar viitorul părea chiar mai sumbru, pentru că ea voia să plece la sfârşitul celor trei luni. Cu siguranţă exista o soluţie la această dilemă, dar el habar nu avea care era aceasta.

Se simţi uşurat să ajungă la întâlnirea lor, lângă un pâlc de copaci nu departe de mină. Owen îl aştepta deja împreună cu un bărbat mai în vârstă, cu un picior de lemn. După ce Nicholas descălecă, Owen făcu prezentările.

– El e Jamie Harkin. O să se ocupe de funie şi de găleată.

Porniră tăcuţi înspre destinaţie, cu Nicholas mânându-şi calul. Zarva obişnuită de la mina din apropiere era distorsionată de ceaţă. Se aflau în fundul văii, iar ceaţa deasă îi obliga să meargă încet, căci altfel s-ar fi rătăcit. Lui Nicholas nu-i păsa. Mina Bychan era îndeajuns de aproape de galeria principală încât cineva să observe ceva suspect, dar astăzi ceaţa era de partea lor.

Când ajunseră la mină, Nicholas legă calul de roata care acţiona găleata. Alesese pentru această operaţiune un armăsar castrat, puternic şi liniştit. Owen verifică scripetele şi funia, apoi încuviinţă din cap.

– Mă duc eu primul. Jamie, îţi dăm de veste că sunt gata când tragem de frânghia asta care e legată la un clopoţel.

După ce îi arătă cum, aprinse o lumânare şi se vârî în găleată. Harkin puse armăsarul în mişcare, iar Owen se făcu nevăzut în puţul îngust, în vreme ce roata scârţâia. Când sună din clopoţel, Jamie inversă direcţia roţii şi ridică găleata la suprafaţă.

Apoi fu rândul lui Nicholas. Avea deja lumânarea aprinsă, aşa că se urcă şi îi făcu semn lui Jamie să înceapă. Pe când cobora, se hotărî că era mai bine să stea în găleată decât să atârne de o frânghie, aşa cum făcuse prima oară. Însă mina Bychan era aşa îngustă, încât i se părea că intra într-o vizuină de iepure. Aerul şuiera pe lângă el, iar găleata se bălăngănea şi se lovea de pereţii minei. Înainte să ajungă jos, i se stinse lumânarea. Din fericire, Owen îl aştepta jos cu lumânarea aprinsă.

Nicholas ieşi din găleată şi îşi aprinse iarăşi lumânarea.

– Pe unde o luăm?

– Pe aici. Owen o porni în dreapta. Nu e departe, dar facem un ocol, ca să nu fim văzuţi.

Era una din părţile mai vechi ale minei, iar bârnele de susţinere erau puţine şi rare. În vreme ce mergea în urma lui Owen, Nicholas îşi aminti de prima coborâre aici şi de complicaţiile absolut delicioase ale faptului că rămăsese prins cu Clare în viitură. Îl sărutase de multe ori în ziua aceea...

Îşi controlă gândurile cu înverşunare. Ştia deja că mina nu era un loc unde să te cufunzi în gânduri.

Trecură de una dintre galeriile de acces de unde se pompa apa afară din mină, apoi se ascunseră pe un coridor părăsit, în timp ce şase băieţi împingeau şase coşuri goale de-a lungul tunelului principal. Când zgomotul de roţi se opri, îşi continuară drumul.

În clipa când trecură de un tunel de unde se auzea zgomotul metalic al târnăcoapelor, Owen spuse încruntat:

– Aici duceau flăcăii coşurile. Unii au hotărât să mai lărgească mina. Nu-mi place – e prea mult gaz în partea asta, şi de aia nu s-a lucrat aici ani de zile. Dar sunt

minereuri în tunelul ăsta, iar unii sunt dispuşi să rişte. Mai ales că Madoc a scăzut recent banii pe încărcătură, aşa că oamenii trebuie să extragă mai mult cărbune ca să primească aceiaşi bani ca înainte.

Câteva minute mai târziu, ajunseră la pasajul care avea bârnele bătute în cuie de-a curmezişul. Owen se lăsă în jos şi se băgă pe dedesubt, iar Nicholas îl urmă. Observă multe urme proaspete în praful de pe podeaua tunelului. Se uită la pereţi şi văzu cum piatra îşi schimba culoarea pe măsură ce se apropiau de capătul puţului. Owen începu să atingă uşor pereţii cu palmele.

– Dacă găsim ce bănuiesc eu că se ascunde aici...

– Ce căutăm? îl întrebă Nicholas, imitându-l.

– Uneori găsim spaţii goale cu aer în piatră. Se numesc bule, şi pot fi de mărimea unei nuci sau a unei camere. E genul de loc unde se poate găsi argint brut. Wilkins era unul dintre cioplitori, pe vremea când se muncea în porţiunea asta. Cred că a dat peste o gaură mare cu bule şi a tăcut mâlc când a priceput ce-a găsit. Şi nimeni nu şi-a dat seama când porţiunea asta a fost închisă şi s-a oprit lucrul.

Mâna lui Nicholas dispăru brusc într-o gaură de la nivelul genunchiului. Se lăsă pe vine să o cerceteze şi găsi un puţ de aproape şaizeci de centimetri înălţime.

– Ăsta cred că e.

Owen i se alătură, iar Nicholas se puse pe burtă şi se târî prin spărtură.

– Să vedem unde duce.

Caverna o lua spre stânga, apoi se deschidea într-un spaţiu mai larg. Ridică lumânarea, apoi icni când văzu lumina reflectată de pe o mie de suprafeţe strălucitoare. Bula era o încăpere neregulară din ai cărei pereţi ieşeau cristale scânteietoare.

– Intră, locul ăsta e incredibil, îi strigă, ridicându-se şi mişcându-se cu grijă, ca să nu se lovească de o bucată de cuarţ.

Owen i se alătură o clipă mai târziu, se ridică şi se uită uimit prin încăpere.

– O peşteră cu cristale. Anticii credeau că asemenea locuri erau magice, şi poate aveau dreptate. Am văzut peşteri mici cu cristale, dar niciodată una atât de mare.

Nicholas îi arătă o grămăjoară de cuarţ zdrobit.

– Asta căutăm?

Owen dădu la o parte bucăţile de cristale zdrobite şi apropie lumânarea, făcând lumina să se reflecte de pe o bucată strălucitoare de argint. Arătă înspre o bucată mică de metal în mijlocul zonei zdrobite.

– Asta e! exclamă el triumfător. Bucata asta s-a desprins când o bucată de argint brut a fost dăltuită. Să vedem câte zone sparte de acest gen mai sunt.

Începură să cerceteze cu amănuntul şi găsiră aproape patruzeci de locuri dăltuite. În câteva descoperiră urme de argint brut. Mai găsiră şi un alt coridor mai jos.

– După ce Wilkins a luat tot argintul de aici, a săpat în continuare, sperând să mai găsească o bulă prin apropiere, zise Owen.

Owen fu primul care intră prin spărtură într-o bulă mai mică, unde erau tot formaţiuni de cuarţ, dar nu atât de multe. Probabil le descoperise de puţină vreme, căci erau puţine zone dăltuite.

Când Nicholas ridică lumânarea şi cercetă tavanul, o lumină strălucitoare îi atrase atenţia. Se uită cu băgare de seamă şi văzu un mănunchi de fire argintii înfăşurate dezordonat în jurul unei bucăţi de cuarţ.

– Evrica! zise el încetişor. O formaţiune intactă.

Owen veni şi se uită peste umărul lui.

– E prea frumos să fie spartă, nu?

– Da, dar ar trebui să o luăm ca mostră. Când mergem la tribunal, ne va fi de folos să pledăm cazul în faţa unui magistrat care n-a mai văzut în viaţa lui argint brut.

Owen adusese câteva ustensile mici şi începu să dăltuiască bucata de cuarţ.

– Îţi ia ceva timp să scoţi argintul, zise el ca să treacă timpul. Plus că majoritatea formaţiunilor sunt probabil îngropate printre cristale şi nu aşa uşor de găsit ca asta. Eu cred că Wilkins a lucrat aici luni întregi, câteva

ore pe zi, ca să nu vadă nimeni ce punea la cale. Rupse întreaga formaţiune cu tot cu cuarţ, apoi i-o dădu lui Nicholas. Asta îţi aparţine.

Specimenul strălucitor era de mărimea unui măr, nu mai că mult mai greu. Pentru a proteja marginile delicate de cristal şi argint, Nicholas împături bucata într-o batistă, apoi o băgă într-unul din buzunarele adânci ale hainei sale.

– Când ieşim de aici, vreau să mergem la Swansea ca să dăm o declaraţie scrisă sub jurământ în faţa unui judecător. Avocatul meu este pregătit să ceară o interdicţie. Până mâine mina va fi închisă.

Owen se încruntă.

– Nu te-am ajutat ca minerii să moară de foame.

– Bineînţeles că nu, îl asigură Nicholas. O să-i iau pe toţi şi le dau aceleaşi salarii. Pot munci la cariera de piatră şi la linia de tramvai. Nu va pierde nimeni nimic.

Owen încuviinţă din cap, apoi se lăsă în jos şi ieşi din bulă. Nicholas îl urmă, făcând deja planuri. Ajunseră la culoarul principal şi o porniră înapoi pe unde veniseră. Pe când treceau pe lângă tunelul care ducea la noua secţiune, auziră bărbaţi apropiindu-se.

– Mereu am detectat uşor gazul, zise Owen, iar acum mirosul e mai puternic decât mai înainte. Dacă ar fi mai pregnant, ar trebui să ne stingem lumânările şi să ne întoarcem pe întuneric. Unul dintre flăcăi sigur şi-a dat seama şi i-a convins şi pe ceilalţi să plece, slavă cerului.

– Ori asta, ori unul dintre flăcăi le-a cerut celorlalţi să plece ca să se pună pe jos, să aprindă gazul şi să-l lase să treacă pe sub el.

– Se face uneori, dar sper să nu încerce aici. În lumina scânteietoare a lumânărilor, Owen părea îngrijorat. Din cauza zgârceniei lui Madoc, stâlpii de rezistenţă de aici sunt cei mai fragili din toată mina – majoritatea au fost scoşi şi refolosiţi la noile tuneluri. Nu trebuie mult pentru a se prăbuşi. Există, de asemenea, riscul unor explozii de praf. Schiţă o grimasă. Chiar şi aerul plin de praf poate exploda în condiţiile potrivite – sau nepotrivite.

Nicholas își spuse că minerii cu experiență nu ar face ceva atât de periculos, dar iuți pasul. Din experiența lui, fiecare grup își avea neghiobii. Răsuflă ușurat când ajunseră în zona deschisă unde se afla găleata.

De pe culoarele din spatele lor se auzi o explozie. Înmărmeniră amândoi, apoi deslușiră strigătul de durere al unui bărbat aflat în depărtare, urmat de un bubuit sinistru prin tuneluri. O altă explozie zgudui pământul, de data asta mai aproape de ei. Cu fața palidă, Owen exclamă:

– Dumnezeu să ne ajute, se prăbușește totul!

Nicholas se holbă la găleata care-i aștepta, încercând să-și dea seama cum ar putea să se suie amândoi în ea. Îi luă doar o clipă să înțeleagă că era imposibil. Îl înșfăcă pe Owen de braț și îl împinse spre găleată.

– Mai întâi tu, ai familie.

Owen ezită o clipă, apoi se smuci.

– Nu!

Nicholas dădu să spună că efectul exploziei nu avea să ajungă, cel mai probabil, așa departe, dar nu mai avu prilejul. Decât să piardă timpul vorbind, Owen îi trase lui Nicholas un pumn asprit de muncă în falcă.

Lovitura neașteptată îl luă complet prin surprindere. Deși Nicholas nu-și pierdu cunoștința, vederea i se înceță și genunchii începură să-i tremure. Încercă să protesteze pe când Owen îl împinse în găleată și îi încolăci mâinile în jurul uneia dintre frânghii, dar fu în zadar.

Owen trase de funia de semnal. Clopoțelul sună slab sus, iar Nicholas începu să fie ridicat spre suprafață, înjurând furios din pricină că se simțea neputincios. Sub el zgomotele dezastrului se apropiau. Vântul se strecura în puț, făcând găleata să se izbească de pereți.

Când ajunse la suprafață, Nicholas țâșni țipând:

– Trimite iar găleata asta blestemată jos! A avut loc o explozie și trebuie să-l scoatem pe Owen numaidecât!

Jamie Harkin făcu întocmai. Disperat, Nicholas se duse la capul calului și se folosi de toată magia țigănească de care era în stare ca să convingă animalul să se miște mai repede.

Dar era deja prea târziu. Sub ei pământul mugea, iar nori de fum sufocant apărură dinspre puţ, negri pe fundalul ceţii palide.

Suflul exploziei azvârli găleata afară din puţ, propulsând-o în aer ca pe o rachetă. După ce rupse frânghiile, găleata se izbi de pământ la cincisprezece metri depărtare. În vreme ce Nicholas se uita îngrozit, puţul se prăbuşi în interior, acoperind coloana de fum.

Catastrofa la care se aşteptase toată lumea lovise în cele din urmă mina din Penreith.

capitolul 25

Explozia se auzi în toată valea, şi o mulţime de bărbaţi în putere veniră de pe o rază de câţiva kilometri ca să ajute la operaţiunile de salvare. Cum mina Bychan era definitiv închisă, Nicholas se duse la intrarea principală şi se alătură primului grup de salvatori care se avântau sub pământ. Deşi câţiva îl recunoscură miraţi, nimeni nu îi puse la îndoială dreptul de a fi acolo. În mină nu era conte, ci o altă mână de ajutor.

Cuprins de un aflux de adrenalină, ridică pietre săptămâni ore întregi, până când nu-şi mai simţi mâinile zgâriate, şi muşchii începură să-i tremure de oboseală. La un moment dat se târî într-un morman de moloz, ca să scoată un tânăr încă în viaţă. De cele mai multe ori, bărbaţii pe care îi dezgropau nu mai puteau fi ajutaţi.

După nenumărate ore de trudă, un nou-venit îl luă de braţ şi îl duse înapoi spre lift, spunându-i că avea nevoie de odihnă, căci altfel nu avea decât să încurce, în loc să ajute. Când Nicholas ajunse la suprafaţă, ceaţa se risipise şi soarele apunea, scăldând valea într-o lumină puternică de un roşu sângeriu. Undeva în apropiere o voce autoritară dădea ordine pe un ton ridicat, dar era prea obosit să asculte.

Pe când mijea ochii în lumina orbitoare, un alt bun samaritean îi arătă o masă unde se serveau sendvişuri şi ceai cald. Gândul la mâncare îi făcea stomacul să se întoarcă pe dos, dar acceptă o cană cu ceai fierbinte care

fu oferită. Era foarte dulce, iar băutura fierbinte îi limpezi gândurile. Deşi avea nenumărate zgârieturi şi vânătăi, nu-l durea nimic. Nu simţea nici o durere.

Peste tot erau oameni. Deşi unii mişunau cu un scop, majoritatea erau rude care aşteptau veşti despre minerii dispăruţi. Unii suspinau, iar alţii aşteptau cu fatalism veştile. Nicholas nu avea să le uite chipurile pentru tot restul vieţii.

Nu se miră când o văzu pe Clare. Era o oază de putere calmă în mijlocul haosului şi părea preocupată să le dea de mâncare muncitorilor. Deşi era la cincizeci de metri de el, simţise că era privită, căci ridică privirea. Preţ de o clipă, se uitară fix unul la altul cu un amestec de durere şi compasiune. Nicholas se întoarse brusc, conştient că, la cum se simţea el acum, ea era în stare să dărâme zidul ridicat cu atâta trudă de el. Dacă se întâmpla aşa ceva, avea să cedeze complet.

Se duse înspre locul carnagiului fără tragere de inimă, dar incapabil să se oprească – două rânduri de cadavre fuseseră puse pe pământ şi acoperite cu saci goi de cărbune. Numără douăzeci şi opt. Pe când se uita, o altă victimă era aşezată la capătul şirului. Cadavrul era ars, dar o femeie înnebunită îngenunche, se uită la inel şi izbucni în lacrimi de durere. În vreme ce trupul era acoperit, un bărbat mai în vârstă o trase de acolo cu chipul scăldat, la rându-i, de lacrimi.

Se întoarse cuprins de greaţă şi dădu nas în nas cu Marged Morris. La şaisprezece ani fusese cea mai frumuşică fată din vale, şi ajunsese o femeie încântătoare. Acum arăta ostenită şi de două ori mai bătrână.

– Owen lipseşte. Cre... crezi că mai e vreo şansă?

Nicholas ar fi preferat să moară în mină decât să răspundă la această întrebare. Însă trebuia să spună ceva, căci doar el ştia unde fusese Owen în momentul exploziei.

– Nu cred, Marged, zise el cu durere în glas. Puţul Brychan este blocat, iar tunelurile de sub el s-au prăbuşit mai mult ca sigur. Îi pieri vocea. După ce se forţă să înghită în sec, adăugă: Inginerul nu se aşteaptă să mai fie găsiţi supravieţuitori în partea aia a minei.

Preț de o clipă femeia doar se uita fix la el, făcându-l să se întrebe dacă înțelesese. Apoi își dădu seama că murmura, de parcă fusese scuturată de un fior puternic.

Incapabil să se uite în ochii ei, o luă în brațe, ca să o consoleze, dar să-și găsească și el alinarea. Se ținea de ea de parcă se îneca, suspinele zguduindu-i trupul firav.

Cu lacrimi de durere în ochi, spuse pe un ton răgușit:

– Marged, tu și copiii nu veți duce lipsă de nimic, ți-o jur.

În timp ce vorbea, își dădea seama că banii erau un substitut mărunt pentru un soț și un tată dispărut.

Clare se apropie de ei mohorâtă. El se uită cu disperare la ea, peste capul lui Marged. Clare înțelese și se duse la prietena ei, spunându-i:

– Dacă sunt vești bune, vei fi înștiințată numaidecât. Dar acum te duc acasă. Copiii au nevoie de tine.

Marged se îndreptă încet de spate și își duse la ochi dosul palmei.

– Bineînțeles că trebuie să mă întorc la copii. Și să-i spun și mamei lui Owen, zise ea obosită. Preț de o clipă, în ochi i se putu citi furia. N-o să-mi las niciodată fiii să lucreze aici. Niciodată! exclamă ea, apoi se întoarse și plecă de acolo cu Clare de mână.

Nicholas se uită la cele două femei până când se făcură nevăzută în mulțimea de oameni. Era aproape întuneric, și se aprindeau torțele. Lumina pâlpâitoare făcea mina să arate ca un tablou medieval sinistru care înfățișa iadul.

Cu inima grea ca plumbul, se duse la puțul principal și se alătură altui grup de bărbați care ieșea să ia o pauză. Nu puteau fi deosebiți din cauza prafului negru de cărbune cu care erau acoperiți. Nicholas era convins că el arăta la fel.

Pe când aștepta să coboare, auzi o voce cunoscută urlând dintr-odată:

– Ce naiba faci aici, Aberdare? Pleacă de pe proprietatea mea!

Nicholas se întoarse și îl văzu pe Michael Kenyon venind ca o furtună spre el. Își dădu seama vag că el dăduse

mine şi mai devreme, organizând munca de salvare cu ficienţa şi detaşarea pe care le deprinsese din lupte.

-Te poţi isteriza după ce se termină totul, îi zise Nicholas obosit. Până atunci, ai nevoie de orice ajutor.

Când celălalt deschise gura să-i dea replica, Nicholas ri ridicând o mână.

-Michael, taci naibii din gură!

Michael se înroşi ca racul de nervi, dar nu mai scoase vorbă. Se răsuci strângând din buze şi se îndepărtă. Iar Nicholas se întoarse în mină.

După ce o duse pe Marged acasă, Clare îl mai văzu pe Nicholas abia la două zile de la explozie. Atunci Lewis Căruţaşul, care făcea majoritatea livrărilor în Penreith, aduse pe contele inconştient. Când Rhys Williams îi ceru lui Clare să iasă numaidecât, rămase şocată când văzu în ce stare era Nicholas. Nu numai că era istovit şi murdar, dar pe mâini şi pe haine avea dâre de sânge.

Văzând-o aşa îngrijorată, Lewis îi spuse pe un ton liniştitor:

-Nu e rănit, domnişoară Morgan. Doar ostenit. Dă din cap aprobator din cap. O fi contele ţigan, dar îi băiat de treabă. Nu-i este teamă să se murdărească. Spune lumea că n-a dormit de două zile, dar oamenii tot trebuie să se odihnească odată şi odată.

Williams şi un valet îl ridicară pe Nicholas din căruţa plină cu paie.

-Nu vă faceţi griji, domnişoară, o să îl îngrijim cum se cuvine, îi zise majordomul, văzându-i îngrijorarea.

Femeia se întoarse spre căruţaş, ştiind că mai mult ar încurca.

-Spuneţi-mi domnule Lewis, se ştie cu precizie numărul victimelor?

El schiţă o grimasă.

-Treizeci şi doi de morţi, zeci de răniţi, cinci încă dispăruţi. Nu e vreo familie în sat care să nu fie afectată. Nu e de aşteptat să mai fie careva găsit în viaţă. O echipă va să mai caute cadavre, dar mâine o să înceapă din nou munca acolo unde nu a fost distrus puţul.

„Viaţa trebuie să meargă înainte", se gândi Clare cu amărăciune. Madoc şi Lord Michael sigur nu voiau să amâne începerea lucrului şi să piardă astfel prestigiosul profit.

– Îţi mulţumesc că l-ai adus pe Lord Aberdare acasă, zise ea, apoi ezită, întrebându-se dacă bărbatul nu aştepta o recompensă mai substanţială.

– Nu-i nevoie, domnişoară Morgan, zise Lewis, ghicindu-i gândurile. Lord Michael Kenyon m-a răsplătit generos. E strict, da-i corect. S-a dus în puţ de câteva ori. Lumea speră ca de acum să se ocupe el de mină, spuse şoptit. George Madoc n-ar fi stat atâta vreme să salveze oameni.

Se părea că Lord Michael avea totuşi nişte calităţi ascunse. După ce îşi luă rămas-bun de la căruţaş, Clare se duse înăuntru şi zăbovi pe hol, întrebându-se ce să facă. Trudise şi ea mult de la explozie. Pe lângă faptul că îi hrănise pe salvatori şi îi bandajase pe cei răniţi, se dusese şi pe la prietenii ei îndureraţi, să le aducă alinare şi să-i ajute concret.

În acea zi, oboseala o doborâse mai devreme. După trei ore de somn, era pregătită să se întoarcă în sat, dar, din ce spusese domnul Lewis, situaţia de criză trecuse. Deşi putea găsi ceva de făcut, ajutorul ei nu mai era indispensabil, mai ales că o luase ameţeala şi nu putea gândi limpede.

Oftând, urcă scările şi se băgă înapoi în pat.

Când Clare se trezi din nou, era întuneric. Deşi se simţea sleită de puteri, mintea ei înţelese cu limpezime că nu avea să-l mai revadă pe Owen. I se strânse inima şi mai mult când se gândi la Marged şi la copii.

Noaptea părea să-i împărtăşească starea sufletească, căci o furtună se dezlănţuia, vâjâind în jurul casei şi agitând crengile, care se izbeau de geam.

Muzica se împletea atât de subtil cu vântul şi cu suferinţa ei, că îi luă ceva timp să-şi dea seama că acel sunet melancolic nu era în mintea ei. Era ca prima noapte la Aberdare, dar de data asta ştia de unde venea.

Nicholas se trezise şi pusese un cântec funebru, în memoria celor dispăruţi.

Incapabilă să îndure singurătatea, se trezi, îşi puse papucii şi îşi dădu cu apă rece pe faţă. Încă mai purta rochia mototolită, căci nu se schimbase de haine. În loc să-şi facă din nou părul, îl legă cu o fundă şi se duse să-l caute pe Nicholas. Era foarte târziu, iar ea bănui că toată lumea din casă dormea de multă vreme dusă.

Îl găsi în biblioteca luminată difuz, interpretând o melodie elegiacă din vechime. Arăta aproape normal după ce se îmbăiase şi se îmbrăcase cu hainele lui obişnuite alb cu negru, cu excepţia unei vânătăi de-a lungul maxilarului şi a sângelui cu care degetele sale zdrelite mânjiră coardele harpei. Ridică ochii când Clare intră în cameră, iar privirea îi era mohorâtă. Apoi se aplecă din nou asupra instrumentului. Deşi cuvintele şi melodia erau galeze, o nostalgie puternică, tipic ţigănească, se făcea simţită în muzică.

Ea traversă odaia fără să scoată o vorbă şi mai puse cărbuni pe foc. Apoi se aşeză într-un fotoliu şi îşi sprijini capul de rezemătoare, lăsând muzica să curgă prin ea. Se simţea bine în aceeaşi încăpere cu el.

Ultima notă umplu camera, apoi se risipi şi se stinse. În tăcerea care urmă, se auzi zgomotul tunetului. Ca la un semnal, Nicholas spuse cu voce îndurerată:

– Aş fi putut face mai mult. Mi-ai spus cât de periculoasă e mina, dar nu ţi-am luat avertismentele în serios. Pentru mine, toată afacerea era doar un joc nou.

Surprinsă de reproşurile pe care şi le făcea, Clare îi zise:

– Ai vorbit cu Lord Michael şi ai făcut tot ce ţi-a stat în putere să anulezi contractul. Dar ce altceva să fi făcut fără autoritate juridică?

– Aş fi putut face mai mult. El puse jos harpa şi se ridică, apoi începu să se plimbe prin odaia întunecată. Din vina mea a murit Owen.

– Nu te învinovăţi, îi spuse ea cu blândeţe. Toată lumea care a lucrat la abataj a murit.

– Dar Owen nu era la abataj, era cu mine. Ar trebui să fie în viaţă acum. Nicholas se opri în dreptul unei ferestre, dădu în lături perdelele, ridică iute cercevelua, apoi trase cu putere aer în piept, de parcă încerca să inhaleze furtuna. Eram la piciorul puţului Bychan, gata de plecare, când a izbucnit prima explozie şi tunelurile au început să se prăbuşească. Găleata putea ţine doar o persoană. Degetele strânseră mai tare cercevelua. I-am spus lui Owen să se ducă primul, pentru că are familie. Decât să se certe cu mine, mi-a tras una în falcă şi m-a împins în găleată. Încă un minut sau două şi ar fi scăpat, dar nu a mai fost timp. Nu a mai fost timp... Pe când vocea i se stingea, primele picături de ploaie se izbiră de geam şi intrară pe fereastra deschisă. El se întoarse, având în ochi aceeaşi furie oarbă pe care ea i-o mai văzuse când ciopârţise portretul soţiei. Dar acum era mai rău, pentru că era mânios pe el însuşi. Dacă viaţa mea ar valora o sută de guinee de aur, a lui Owen era nepreţuită, zise el cu sălbăticie. Owen ştia să construiască, să cânte, să râdă. Iubea şi a fost iubit. La naiba, de ce el, şi nu eu?

Clare îşi înfipse unghiile în braţele fotoliului. Şi ea s-ar fi simţit la fel în locul lui; mai bine să moară decât să trăiască cu preţul vieţii unui prieten.

– S-a sacrificat pentru tine fiindcă tu ai puterea să faci schimbări, îi zise ea, încercând să-i aline durerea. Datorită ţie multe vieţi vor fi salvate în viitor.

– Nu este suficient!

Cuprins de o violenţă bruscă şi şocantă, Nicholas înşfăcă harpa şi o azvârli în celălalt capăt al odăii. Instrumentul graţios se izbi de perete cu un zgomot strident de coarde rănite, apoi se făcu bucăţi, lăsând o notă dureroasă şi discordantă în aer. Fulgerul străbătu cerul nopţii, învăluindu-l pe Nicholas – şi harpa făcută bucăţi – cu o strălucire feerică.

În vreme ce tunetul reverbera în vale, ea îi strigă:

– Nu te mai învinovăţi! Nu eşti Dumnezeu!

– Din câte văd, nici Dumnezeu nu mai e ce-a fost, replică el cu amărăciune. Am citit Cartea lui Iov, iar Dumnezeu nu e zugrăvit într-o lumină favorabilă.

Clare știa că trebuia să-l mustre pentru blasfemia făcută, dar nu reuși; îi era greu să creadă în justiția divină când mureau tragic oameni buni la suflet.

Tot plimbându-se agitat, Nicholas ajunse în fața căminului. Se uită la cărbunii încinși, cu brațele sprijinite de policioară.

– Dacă aș fi acționat mai repede, dacă aș fi stat să mă gândesc la viețile oamenilor la fel de mult cât am stat să mă gândesc cum să mi te vâr în pat, nu s-ar fi întâmplat una ca asta. Owen ar mai fi în viață, asemenea celorlalți. Trase înfiorat aer în piept. Două dintre victime erau copii de-o vârstă cu Huw Wilkins.

– Dacă vrei să dai vina pe cineva, Madoc e persoana potrivită. Sau Lord Michael, care a avut autoritate, dar a lăsat totul pe mâna unui prost lacom.

– Totul s-a terminat, Clare, îi zise el neconsolat. Se întoarse spre ea cu o expresie implacabilă. Renunț la înțelegerea dintre noi. Du-te înapoi la Penreith. O să mă țin de înțelegere și o să fac tot ce vrei pentru vale, dar de capul meu, fără să te rănesc mai mult decât am făcut-o deja.

Ea se uită fix la el, culoarea scurgându-i-se din obraji, nevenindu-i să creadă că renunța la ea într-un mod atât de samavolnic.

– M-ai auzit. Pleacă! Ridică vocea. Nu mai trebuie să suporți egoismul și caracterul meu profan!

Pentru a-și ușura vina chinuitoare, simțea nevoia să se pedepsească, își dădu ea seama. Și avea de gând să facă asta îndepărtând-o exact când avea mai multă nevoie de ea.

Se uită la el neajutorată și încremenită. Furtuna care măturа valea se potrivea cu cea care se dezlănțuia în biblioteca liniștită și întunecată. Iar ea era la fel de lipsită de putere în fața amândurora.

Fulgerul străbătu din nou cerul, și, în acea secundă de lumină orbitoare, Clare simți o durere interioară, o scindare a temerilor și a îndoielilor care o acaparaseră. Însă acestea nu se risipiră, ci deveniră mai clare.

Toată viața tânjise după o legătură spirituală și după dragoste trupească. Cum îi lipseau amândouă,

se dispreţuia fiindcă era prea slabă şi cu un suflet prea meschin pentru a le merita pe amândouă.

Însă viaţa ei se schimbase într-o clipită, ca imaginile rotitoare dintr-un caleidoscop. Deşi nu simţise până atunci iubirea divină sau călăuzirea interioară care constituiau fundamentul religiei sale, acum ştia totul cu claritate deplină. Îl iubea pe Nicholas; îl iubise dintr-deauna. Acel adevăr zdrobitor îi punea viaţa într-o totul altă perspectivă.

Şi în adâncul sufletului era convinsă că trebuia rămână.

Se apropie de el şi îi luă mâinile zdrelite într-ale ei.

– Nicholas, ai spus de la început că te interesează doar femeile dornice. Îi sărută degetele însângerate, apoi duse mâinile lor împreunate în dreptul inimii. Se uită la el şi îi spuse cu blândeţe: Acum sunt dornică.

În vreme ce tunetul bubuia din nou, trupul lui se încordă.

– Mila e o scuză foarte şubredă pentru dorinţă, Clare.

– Nu îţi ofer mila mea, replică ea şi îi susţinu privirea, apoi îi dădu drumul şi începu să descheie nasturii de la gulerul cămăşii. După asta îşi băgă mâinile pe sub material şi îi masă uşor muşchii încordaţi ai umerilor. Îţi ofer prietenia mea.

El închise ochii şi trase înfiorat aer în piept.

– Ar trebui să refuz, dar nu pot. Deschise ochii din nou, vocea devenindu-i o şoaptă. Dumnezeu să mă ajute, dar chiar nu pot.

Ea se ridică pe vârfuri şi îşi lipi buzele de ale lui, dorind să-i ia durerea şi să o transforme cu forţa dragostei. De data asta nu avea să mai existe cale de întoarcere.

Gemu şi o lipi de el cu atâta forţă, că abia mai putea respira. Mâinile lui se mişcau cu o crudă disperare, de parcă nu se sătura de ea.

Se lăsă în genunchi şi îşi îngropă faţa între sânii ei, suflând o boare caldă asupra lor. Ea îi mângâie părul cârlionţat şi mătăsos pe când el îşi întinse mâinile şi îi mângâie tot trupul, trasând conturul şoldurilor şi al coapselor. Apoi o trase în jos, aşa că acum era în genunchi

lângă el pe covorul oriental, focul încălzindu-i partea stângă. Afară, ploaia deveni tot mai aprigă, lovind ferestrele de parcă îşi dorea să le distrugă adăpostul secret.

Gura lui o întâlni pe a ei. O devoră şi o năpădi de parcă încerca să-i absoarbă toată esenţa. Degetele lui abile se chinuiau să descheie panglica şi nasturele care îi încheiau rochia. Îşi trecu mâinile pe sub ele şi desfăcu şireturile de la corset, apoi dădu jos cele două articole de îmbrăcăminte, ca să-i poată cuprinde sânii goi.

Ea trase repede aer în piept în vreme asprimea palmelor lui o făcea să se înfierbânte. Săptămânile în care se sărutaseră aţâţător şi jucaseră jocuri senzuale o făcuseră mai sensibilă, pregătind terenul pentru această furtună de pasiune. Simţea nevoia să-l aibă aproape, aşa că îi scoase cămaşa din pantaloni şi îşi trecu mâinile pe sub pânza catifelată. Îi mângâie pieptul lui acoperit de păr negru. Când îi atinse un sfârc, îi veni o idee. Îi ridică peste cap cămaşa, apoi se aplecă şi îi sărută mugurele moale până când acesta se întări sub limba ei.

El gemu cu capul pe spate, cu pulsul bătându-i vizibil pe gât. Se concentră asupra celuilalt sfârc şi îl dezmierdă cu dinţii.

Nicholas scoase un sunet gutural sufocat, apoi îşi trase de tot cămaşa şi o azvârli cât colo. Strălucirea roşiatică a cărbunilor juca pe torsul lui musculos, pe când se apleca înspre ea să o întindă pe spate pe covor.

O furtună de senzaţii îi acapară mintea. Sărutările lui, insistente şi posesive; forţa muşchilor tari cu piatra pe sfârcurile ei sensibile; fibrele înţepătoare ale covorului şi căldura uscată a focului. Apoi gura lui flămândă şi arzătoare pe sânii ei dezgoliţi. Degetele ei înnebunite se înfipseră în umeri. Voia să simtă căldura şi forţa peste tot deodată, cel mai mult în acel loc care pulsa adânc în fiinţa ei.

El îi ridică fustele până la burtă, apoi începu să-i mângâie coapsele, mişcându-şi mâna din ce în ce mai sus, până când îi atinse partea umedă şi ascunsă. Ea scoase un mic strigăt de mirare datorită senzaţiilor pe care

le simţea. Era o lumină caldă şi incandescentă asemănătoare fulgerului care străbătea cerul.

Trupul ei avea o viaţă numai a lui, frecându-se involuntar de mâna lui. Aproape plânse când el se opri. Se auzi fâşâit de material, zgomotul făcut de un nasture rupt din cauza nerăbdării sale febrile.

Ea se încordă când Nicholas se puse peste ea, aşteptându-se la durere şi pregătindu-se pentru a nu-şi lăsa chipul să trădeze nimic. Dar de această dată disconfortul nu dură decât o clipă, fiind urmat de o penetrare eternică şi lină ce îi umplu deopotrivă inima şi trupul.

Sprijinindu-şi mâinile de fiecare parte a capului ei, se implântă în ea, imprimând din şolduri un ritm pe care ea îl recunoscu, deşi nu-l mai experimentase niciodată. Era o pasiune fără subtilităţi: o nevoie primitivă şi disperată de apropiere care îi aruncă pe amândoi în vârtoiul furtunii.

Furtuna biciuia casa cu forţă, iar tunetul era peste tot în jurul ei, în ea, transformând-o cu puterea sa irezistibilă. În vreme ce se cutremura sub el, nu mai ştia unde se sfârşea ea şi unde începea el, căci erau una şi aceeaşi persoană, mai puternici împreună decât ar fi putut fi singuri.

El mai zvâcni o dată şi scoase un ţipăt când se cutremură adânc în ea. Fulgerul se văzu deasupra casei, umplând biblioteca în care se aflau ei doi cu o lumină albă-albăstruie, iar tunetul făcu ferestrele să zăngăne. Fulgerul mai străbătu o dată cerul, scăldându-i trăsăturile feţei într-o lumină nepământeană.

Era imposibil, zdrobitor de frumos, şi nu ştia şi nici nu-i păsa dacă era un demon deghizat în conte sau un înger căzut, prinţ al luminii sau al întunericului. Tot ce conta era că-l iubea, iar această contopire a trupului şi sufletului era cel mai autentic lucru pe care îl făcuse ea vreodată.

capitolul 26

Odată potolită pasiunea, rămaseră unul în braţele altuia în faţa focului. Furtuna se domolise, şi tunetul

se auzea doar în depărtare, în josul văii. Clare îi mângâia capul lui Nicholas în vreme ce i se odihnea pe un sân. Nu se simţise niciodată mai fericită sau mai împlinită în toată viaţa ei.

Ce ciudat că dragostea profană îi vindecase slăbiciunea spirituală. Sau poate nu era deloc ciudat. Simţindu-se neiubită de tatăl ei, firea ei dornică de afecţiune nu putea primi iubire divină. Fusese goală pe dinăuntru.

Recunoscuse că îl iubea pe Nicholas, iar poarta spre inima ei se deschisese larg. Ştiuse dintotdeauna în sinea ei că tatăl ei o iubise cum se pricepuse el mai bine.

Din nefericire, el nu avusese cum să îi ofere ceea ce îi trebuia. Acum era în cele din urmă în stare să-şi accepte tatăl aşa cum fusese şi să-l iubească fără resentimente.

Parcă renăscuse şi se simţea mai vie ca niciodată. Încercase să îi transforme durerea lui Nicholas şi reuşise să se schimbe şi ea. Voia să râdă în gura mare de atâta încântare.

Se întrebă, fără să se îngrijoreze, ce urma să se întâmple. Faptul că îl iubea nu însemna că şi el simţea la fel. Încetă să-l mai mângâie. Avea să-i simtă cumplit de acut lipsa când relaţia lor avea să ia sfârşit. Dar urma să supravieţuiască, întrucât acum îşi simţea inima împlinită.

Focul aproape se stinsese, şi un curent rece intra prin fereastra deschisă. Nici Nicholas nu o mai putea încălzi acum îndeajuns, aşa că începu să tremure. Expirând uşor, el se puse în şezut şi se uită în jos la ea. Deşi era serios şi destul de distant, suferinţa sălbatică dispăruse.

Clare deschise gura să spună ceva, dar el îi duse un deget la buze, reducând-o la tăcere. După ce îşi trase hainele pe ea, Nicholas se ridică şi îi urmă exemplul.

Cu mişcări rapide şi chibzuite, bărbatul închise fereastra şi trase draperiile, stinse singura lumânare din care şiroia ceara, apoi îşi luă cămaşa boţită de pe jos, îngenunche, o luă în braţe şi o scoase din bibliotecă, nelăsând nici o urmă a ceea ce se întâmplase între ei.

Ameţită şi cu capul rezemat de umărul lui, se lăsă purtată până în odaie. După ce o puse pe pat, îi dădu jos hainele înainte să o bage sub aşternuturi. Deşi, după

ce se petrecuse între ei, timiditatea nu-şi mai avea locul, se simţea totuşi mulţumită că erau aproape în beznă.

Se aşteptă ca el să plece, dar, spre uimirea ei, îl auzi învârtind cheia în broască şi lepădându-şi hainele. Apoi veni lângă ea în pat şi o luă în braţe. Îşi dădu seama că, deşi era stânjenită să se ştie privită, nu avea nici o ruşine să-şi încolăcească trupul în jurul lui.

Adormi cu conştiinţa şi cu spiritul împăcate.

Se trezi când auzi pe cineva chinuindu-se să deschidă uşa. Era dimineaţă devreme, momentul când Polly îi aducea de regulă ceaiul, şi preţ de o clipă nu pricepu de ce uşa era încuiată. Apoi îşi aminti ce se întâmplase cu o noapte în urmă.

Polly, ca o fată isteaţă, renunţă şi plecă. Slavă cerului că nu era din partea locului! Mai era şi discretă pe deasupra. Dacă îşi dăduse seama că nu dormise singură, avea să-şi ţină gura.

Clare întinse un braţ şi constată că era singură în pat. Dar cum de uşa era în continuare încuiată dacă Nicholas plecase? Se ridică în şezut şi se uită în jur.

El stătea la fereastră, cu braţele încrucişate la piept, şi se uita la vale. Era gol în toată splendoarea lui, iar pielea îi strălucea ca bronzul în lumina palidă a zorilor.

O auzi mişcându-se, aşa că se întoarse, şi privirile li se întâlniră. Avea o expresie total necunoscută ei: nu avea vină disperată din noaptea precedentă, nici furia oarbă care i se mai citea uneori în priviri. Cu siguranţă nu era acea sinceritate jucăuşă pe care o îndrăgea. În schimb, arăta... Hotărât? Resemnat? Părea aproape un străin, un pic ameninţător.

– Cum te simţi în dimineaţa asta? îl întrebă ea cu ezitare.

El ridică din umeri.

– La fel de vinovat, dar mai puţin înnebunit. O să supravieţuiesc. Se uită la ea. Pari remarcabil de calmă pentru fiica pângărită a unui predicator.

Când îşi dădu seama că era goală ca un prunc, cu excepţia părului lung, îşi trase repede aşternutul peste sâni.

– E cam târziu să mă simt jenată.

Într-un gest de sfidare, lăsă să-i cadă aşternutul până la talie şi îşi dădu părul peste umeri. El îşi pierdu întru câtva stăpânirea de sine, şi respiraţia i se acceleră. Făcu un efort vizibil şi îşi înălţă privirea spre chipul ei.

- E limpede că trebuie să ne căsătorim, şi, cu cât mai repede, cu atât mai bine. O să trimit azi la Londra după dispensă specială.

Calmul i se risipi, şi căscă larg gura.

- Căsătorie? Ce tot bălmăjeşti acolo?

- Cred că e evident, îi zise el cu răceală. O căsătorie legală. Soţ şi soţie. Până când moartea ne va despărţi.

Deşi renăscuse spiritual, în mintea ei era o mare confuzie.

- Ne va ce? se bâlbâi ea. Mi-ai jurat că nu te mai însori. De ce Dumnezeu vrei să te însori cu mine?

- Dintr-un motiv foarte simplu – s-ar putea să-mi porţi copilul în pântece.

Îşi înăbuşi fără milă încântarea simţită la acel gând.

- Mi-ai spus cândva că există metode de a preveni aşa ceva.

- Da, dar noaptea trecută nu m-am gândit la asta, îi zise el sec.

- Se prea poate să fi rămas grea, recunoscu ea, dar nu e sigur. Cel mai înţelept e să aşteptăm şi să vedem, decât să ne pripim şi apoi să regreţi.

- S-ar putea să treacă săptămâni întregi până afli sigur. Nicholas ridică din sprâncene. Vrei să ai un aşa-numit „copil de şapte luni", şi toată lumea din Penreith să ştie că ai fost forţată să te măriţi? Fiind virgină, aveai conştiinţa împăcată, fapt ce ţi-a dat puterea de a face faţă acuzelor celor care credeau ce e mai rău despre tine. Acum nu mai e la fel; te-am făcut vulnerabilă, şi nu există decât un mod de a repara asta.

Clare amuţi. Deşi nu-i era ruşine să-i aducă alinare cu trupul ei, detesta clevetelile care i-ar decreta iubirea ca fiind ieftină şi desfrânată.

- De ce erai aşa pornit împotriva căsătoriei? îl întrebă ea în cele din urmă.

Nicholas își țuguie buzele și se uită pe fereastră, așa că ea îi văzu doar profilul întunecat.

– Cea mai mare grijă a bătrânului conte era să aibă cui să lase moșia Aberdare. M-am răzvrătit, refuzând să-i dau un moștenitor legitim. Fiindcă oricum nu mai are cum să-i mai pese dacă are să existe sau nu al șaselea conte de Aberdare, aș spune că a fost un fel de răzbunare copilărească, dar singura care mi-a stat în putere.

Se întoarse din nou spre ea. Din cauza soarelui de dimineață care îi bătea în ochi, Clare nu își dădea seama de expresia întipărită pe chipul lui.

– Responsabilitatea față de tine trebuie să depășească răzbunarea mea prostească împotriva bunicului. Deși nu am avut conștiința încărcată la gândul că o să-ți distrug reputația luându-ți virginitatea, mi se pare inacceptabil să te las singură, cu un copil în pântece. Așa că vreau să ne căsătorim.

Nu își dorea nimic mai mult pe lume decât să fie soția lui Nicholas, dar, înainte de această dimineață, acest lucru fusese absolut imposibil. Se întrebă dacă voia să se însoare cu ea numai pentru a se simți mai puțin vinovat de moartea lui Owen.

– De când am făcut înțelegerea, ai tot încercat să mă seduci, îi zise ea. Mi-e greu să înțeleg cum succesul tău a produs o asemenea schimbare.

Se uită cu ironie la ea.

– Nu te-am sedus. Ba dimpotrivă.

Clare se făcu roșie ca un rac.

– Nu am încercat să te prind în capcana căsniciei.

– Știu, Clare, îi zise el calm. Mi-ai oferit un mare dar, izvorât din generozitate. Dar acceptarea lui a presupus anumite obligații, pe care eu mi le onorez mereu.

Ea își înăbuși un fior involuntar.

– E o temelie cam nepotrivită pentru o căsnicie.

– O, dar nu e singura. O lumină cunoscută îi juca în ochi, îmblânzindu-i detașarea rece. De pildă, acum, că mi-am făcut de cap cu tine, vreau din nou. Și dacă. Se pare că ai nevoie de convingere, îi zise el când o văzu că ezita.

Făcu doi paşi mari şi ajunse în pat. Înainte să apuce să-şi tragă răsuflarea, era întinsă pe spate, şi el o săruta, cu o mână în părul ei şi cu cealaltă mângâindu-i sânul.

Răsuflarea ei întretăiată şi răguşită suna, probabil, de parcă se preda, căci el ridică privirea şi îi murmură:

– Vrei ceva special la nuntă? Cred că ar fi potrivită una mică, dar făcută ca la carte.

Ea se străduia să fie raţională, dar nu-i era uşor când el făcea aşa lucruri minunate cu trupul ei dornic.

– N-am... n-am zis că mă căsătoresc cu tine.

Chipul lui era la câţiva centimetri de al ei, şi văzu cum ochii i se întunecă şi mai mult.

– De ce nu? întrebă el, cu o oarecare asprime în voce. Nu-ţi displace cum fac dragoste. Desigur, există femei care se culcă cu bărbaţi cu care nu s-ar vedea niciodată într-un context social.

– Nu fi ridicol, îi zise ea pornită. Ai înţeles pe dos. Conţii nu se însoară cu învăţătoare de la ţară.

– La fel cum fiii de conţi nu se însoară cu ţigănci? Tatăl tău a fost vicar, un mic nobil educat, iar mama ta – fiică respectabilă de ţărani liberi. Mulţi ar crede că strămoşii ta e mai respectabilă decât a mea. Se mai lumină la faţă. Clare, chiar trebuie să te însori cu mine. Îi datorezi un nume copilului tău nenăscut.

Femeii îi scăpă un hohot de râs.

– Nu sunt deloc convinsă de existenţa acestui copil nenăscut.

– Ar trebui să fii. Îşi trecu uşor palma peste burta ei, apoi începu să se joace cu cârlionţii catifelaţi dintre coapsele ei. Suntem pe cale să dublăm şansele de sarcină.

– Termină! Îi trase una peste palmă, ca să i-o dea în lături. Nu pot să gândesc când faci asta.

Netulburat, el duse din nou mâna acolo şi continuă.

– Nu trebuie să te gândeşti mult pentru a zice „da".

Îi înşfăcă mâna şi nu-i mai dădu drumul. Îi spuse pe un ton foarte serios:

– Pot să accept că te-ai însura cu mine fără să mă iubeşti, dar nu că mă vei urî pentru că te-am prins într-o căsnicie pe care nu ţi-o doreşti.

– Clare, n-aş putea niciodată să te urăsc, îi răspunse el la fel de serios. Mă bag în asta cu ochii deschişi - n-o să te pedepsesc pentru o situaţie pe care eu însumi am creat-o.

Ea ezită, detestând întrebarea care nu-i dădea pace.

– Mai e ceva.

El ridică încurajator din sprâncene. Ea îşi luă privirea de la el.

– Am auzit că nu i-ai fost fidel primei soţii. E adevărat?

El se întunecă la faţă.

– Da, aşa e.

– Ştiu că aristocraţii au alte păreri în legătură cu chestiuni de genul ăsta, dar eu nu sunt aristocrată, punctă ea. N-aş... n-aş suporta dacă te-ai culca cu altele.

Tăcerea se prelungi. Chipul lui nu-i oferea nici un indiciu despre ceea ce simţea el, şi, când vorbi din nou, vocea lui părea distantă.

– Propun alt rămăşag. O să-ţi fiu fidel atâta timp cât îmi vei fi şi tu. Dar, dacă te vâri cumva în patul altcuiva, te asigur că fac şi eu la fel.

Fu năucită de un val de uşurare.

– Dacă eşti de acord cu acest târg, atunci vei avea o viaţă lungă şi plictisitoare, căci eu nu o să mă uit vreodată la alt bărbat.

– Plictisitoare? Cu tine? Nu prea cred. Se lumină la faţă. Să înţeleg că accepţi propunerea mea?

Ea închise ochii, dorind să-şi limpezească mintea ca să-şi audă vocea interioară. Simţi numaidecât cum creşte în ea un val de certitudine, ca în noaptea precedentă. Aşa trebuia să fie – pentru asta se născuse. Nu credea că i-ar plăcea o declaraţie făţişă de dragoste. Deschise ochii şi se mulţumi să-i spună:

– Da, Nicholas. Din toată inima.

El se rostogoli din pat, se duse la biroul ei şi scoase prin dulap. Când se întoarse, ea văzu că avea în mână un briceag. Ea îl privea mirată, iar el îşi ridică mâna şi îi tăie încheietura cu lama ascuţită şi îngustă. O picătură mare de un roşu-închis se formă pe pielea lui întunecată, urmată imediat de alta. Apoi îi ridică şi ei mâna.

Intuind ce avea să urmeze, Clare reuşi să nu se mişte când el îi făcu o incizie similară. Îşi ţinu încheietura lângă a ei pe când sângele li se amesteca şi spuse:

- Sângele e legământul nostru. Am isprăvit, nevastă!

Ea se uită la încheieturile lor împreunate şi simţi o legătură profundă şi primitivă. Sângele avea să-i lege până la moarte.

- E cumva un ritual ţigănesc?

- Unul dintre ele. Ţiganii sunt un popor foarte dificil. Zâmbi. Petrecerea de nuntă se sfârşeşte de obicei cu o falsă răpire. Nu e considerat normal ca o mireasă să fie prea dispusă să-şi părăsească familia. Din moment ce ai fost forţată să vii la Aberdare, putem să considerăm asta o răpire. Îi duse încheietura la gură şi linse sângele, dezmierdând cu limba locul unde o înţepase. Să ne apucăm de treabă?

Ea ridică braţele în întâmpinarea lui, iar părul lung până la mijloc se revărsă în jurul ei ca o mantie provocatoare.

- Cu mare încântare, soţul meu.

În vreme ce o săruta, se gândi în treacăt la cât de imprevizibilă era viaţa. Cu trei zile în urmă totul era normal la mină, Owen Morris era în viaţă şi nici nu se punea problema de căsnicie. Acum, totul se schimbase, iar trecutul şi viitorul lui Nicholas erau mai separate decât îşi închipuise vreodată. Făcuse un legământ la bine şi la rău cu femeia din braţele lui. Viaţa lui plină de libertate dezlănţuită fusese înlocuită de perspectiva unei existenţe mai aşezate – o familie şi un cămin. Însă, pe când se desfăta cu gura minunată a lui Clare, îi era greu să poată să regrete această întorsătură pe care o luase viaţa lui.

De data aceasta nu avea să fie rapid şi nepăsător, cum fusese cu o noapte înainte. Având nevoie disperată de căldura şi de înţelegerea ei, o luă în stăpânire cu o rapiditate violentă. Slavă cerului că nu fusese chiar fecioară, altfel ar fi rănit-o grav. Ea ar fi îndurat cu stoicism durerea, dar el s-ar fi urât după ce îşi astâmpăra dorinţa sălbatică. De data aceasta se va folosi de toată priceperea ca să-i arate ce înseamnă pasiunea.

Ea era minunat de încântătoare, lipsită de acea voluptate care putea deveni uşor excesivă, având o siluetă suplă, dar cu forme, pe care el o considera irezistibilă. Pe când îi sprijinea spatele de perne, îi şopti:

– Relaxează-te şi bucură-te, Clarissima. Ultima noapte a fost doar varianta prescurtată. Acum a sosit vremea pentru versiunea integrală.

Clare se supuse şi se relaxă, cu părul lung care se odihnea pe pernă în tot felul de modele fermecătoare. Nicholas îi sărută fiecare curbă apetisantă până când gemu cu o plăcere mirată. Când fu umedă şi pregătită, el se strecură între picioarele ei, ca mădularul lui tare să se odihnească pe mugurele minuscul, centrul senzaţiilor feminine. Se îndoia că ea ştia că exista aşa ceva, dar avea să afle curând.

În vreme ce îi dezmierda un sfârc, carnea lui încălzită intră cu voluptate în ea. Această frecare senzuală o făcu să deschidă larg ochii, mirată şi foarte tristă.

– Nu... acum? făcu ea cu voce tremurată.

– Nu încă, răspunse el şi continuă să o dezmierde cu mâinile, cu buzele şi cu limba, după care începu să-şi mişte şoldurile cu o voluptate făţişă. Ea gemu şi scoase un sunet răguşit şi chinuit, care se potrivea cu ritmul mişcărilor lui. Apoi se cutremură odată cu el, pipăind instinctiv. El icni, boarea caldă a respiraţiei sale revărsându-se peste sfârcul ei întărit.

Sprijinindu-se în braţe, începu să o pătrundă mai adânc, dezmierdând-o cu toată lungimea membrului, de la bază la cap şi din nou. Ea îl ţinea strâns de braţe cu unghiile înfipte adânc în carne şi cu gura deschisă pentru a trage mult aer în plămâni. El o aduse pe culmea extazului şi o ţinu acolo să o necăjească, până când torsul i se acoperi de umezeală şi îşi începu să-şi mişte cu frenezie capul înainte şi-napoi.

El intenţiona să mai slăbească ritmul, dar, fiind cuprins de o plăcere oarbă, se trase îndărăt aşa mult, că schimbă poziţia. Deodată, se înfigea în carnea ei seducătoare şi disponibilă. El se opri, cu muşchii zvâcnindu-i şi încercă să se retragă, dar ea îşi ridică bazinul şi

pasă de el, făcându-l să-şi piardă stăpânirea de sine. Când alunecă din nou în ea, corpul ei îl acapară ca mătasea caldă şi umedă.

La început se mişcă încet, cât timp testă cât de adânc îl putea primi trupul ei. Apoi începu să se mişte într-un ritm din ce în ce mai accelerat, retrăgându-se dureros de departe înainte să intre înapoi cu o încântare supremă.

Când ea strigă de plăcere, el o îmbrăţişă imediat, înăbuşindu-şi faţa în curbura umărului ei. Ea îşi înfipse mâinile în şoldurile lui când începu să se cutremure, iar el gemu, extazul lui scurgându-se parcă dintr-al ei. Profunzimea ascunsă a trupului ei se dovedi cea mai dulce din care avusese vreodată parte.

Stăteau împreună într-un amestec de membre tranzpirate şi miresme intime, amândoi tremurând. Când răsuflarea le reveni la normal, ea şopti:

- Cred că înţeleg de ce religia organizată dezaprobă relaţiile intime. Oamenii ar uita de Dumnezeu, căci e greu de închipuit că raiul ar putea oferi ceva mai mult.

El râse uşurel.

- Sună a blasfemie.

- Mai mult ca sigur chiar asta este. Îi strânse ceafa cu degetele. Încep să înţeleg de ce voiai atât de mult să mă seduci. Pasiunea e ceva minunat, nu-i aşa?

- Da, deşi nu-i mereu aşa minunată. Îşi puse mâna pe burta ei delicată şi se întrebă dacă o viaţă nouă creştea acolo. De când ai venit prima oară la Aberdare, am ştiut că vei fi o amantă foarte iscusită.

Acum era rândul ei să râdă.

- Credeam că voiai mai degrabă să scapi de mine.

- Şi asta, recunoscu el.

Îi ridică braţul şi îi sărută tăietura mică pe care şi-o făcuse cu acel briceag.

- Deşi mai e până la ceremonia oficială, mă simt cât se poate de căsătorită.

- Foarte bine, pentru că intenţionez să mă strecor lângă tine în fiecare noapte de acum încolo. Aducându-şi aminte de lumea reală, oftă şi se ridică în capul oaselor. Însă, de dragul a ce a mai rămas din reputaţia ta, o să vin

şi o să plec discret. E suficient de devreme, şi nu cred că am atras atenţia cuiva, cu excepţia valetului şi a slujnicei tale – iar tăcerea face parte din meseria lor.

Ea îi zâmbi recunoscătoare.

– Îţi mulţumesc. Cu siguranţă-i o prostie să-mi pese de ce cred alţii, dar aşa sunt eu.

– Din moment ce o să trăim în vale tot restul vieţii, puţină discreţie nu este o exagerare. Se aplecă şi o sărută, apoi se îndreptă de spate, rezistând dorinţei de a se băga la loc în pat. O să-i trimit un bilet lui Lucien în dimineaţa asta şi îl rog să se ducă la tribunal pentru o dispensă specială. Se pricepe de minune la chestii de astea. Cred că într-o săptămână putem să organizăm ceremonia.

Ea încuviinţă, urmărindu-l cu privirea pe Nicholas în vreme ce se îmbrăcă şi ieşi din cameră. Totul decursese atât de rapid, că nu-i venea să creadă. Însă, deşi o cerusese de soţie fără prea mare tragere de inimă, nu părea nefericit. Îşi jură că avea să facă tot ce îi stătea în puteri ca el să nu ajungă să regrete.

Cum viaţa ei pământeană se bucura de prosperitate, Clare se hotărî că sosise vremea să se ocupe şi de viaţa spirituală. Se dădu jos din pat, îşi trase halatul pe ea, apoi îngenunche în lumina soarelui care intra pe fereastră. Îşi limpezi mintea, cu mâinile împreunate în poală.

Credinţa i se revărsă în suflet ca un râu de foc. Tatăl ei cunoscuse zi de zi o asemenea pace divină şi aşa o bucurie şi îşi consacrase toată viaţa pentru a împărtăşi asta. Când meditaţia deveni mai profundă, simţi vag, pentru scurtă vreme, prezenţa tatălui ei. Mirată, înţelese că el ştia de slăbiciunea ei şi se rugase pentru mântuirea ei.

Acum venise să împartă cu ea iluminarea.

Prezenţa tatălui ei se disipă după câteva minute. Zâmbi firav. Chiar şi acum, de pe lumea cealaltă, se îngrijea de cei mai puţin norocoşi, dar lui Clare nu-i mai displăcea acest lucru.

Ochii i se umplură de lacrimi de recunoştinţă şi de umilinţă. Rosti o rugăciune de mulţumire. Acum

că inima îi era luminată, ştia că flacăra credinţei nu avea să se stingă niciodată.

Iar dragostea îi arătase calea.

capitolul 27

Clare era atât de adâncită în meditaţie, încât fu mirată să descopere că Polly venise între timp şi lăsase un ceainic şi un urcior cu apă fierbinte. Amintindu-şi cât de multe mai avea de făcut, se spălă şi se îmbrăcă rapid, apoi coborî să ia micul dejun. Însă înainte de toate se abătu din drum şi se duse la bibliotecă.

Rezistând tentaţiei de a se uita fix la covorul pe care făcuseră dragoste, îngenunche acolo unde zăcea harpa distrusă a lui Nicholas. În vreme ce o studia, în bibliotecă apăru Nicholas.

Clare îşi ridică privirea şi îi zise cu ezitare:

– S-au rupt multe cuie, şi câteva coarde s-au desprins de cutie, dar cred că piesele se pot uni la loc.

Nicholas îngenunche şi ridică bucăţile.

– Ai dreptate, zise după ce se uită şi el cu atenţie. Se poate repara uşor. Mângâie lemnul de salcie mătăsos. Mă bucur. Tam a fost un mare artist – am comis un sacrilegiu distrugându-i instrumentul.

– Din fericire, harpa este solidă. A făcut o gaură destul de mare în perete. Noaptea trecută, când ai azvârlit-o, am simţit că voiai să-ţi distrugi şi muzica din suflet. Sper că nu ai reuşit.

Rosti ultimele cuvinte pe un ton vioi, întrebător.

– Bănuiesc că asta am vrut, deşi nu gândeam prea limpede. Pişcă una dintre coardele care mai era la locul ei, şi aceasta scoase o notă melancolică. Poate ar trebui să compun un cântec despre explozia de la mină în care să-i onorez pe cei morţi, potrivit unei străvechi tradiţii celtice.

Ea îşi puse mâna peste a lui.

– Te rog să faci asta şi să-l interpretezi la noul festival local de poezii şi cântece. Ar însemna enorm pentru toţi din vale.

Se încordă, iar ea îşi dădu seama că el se gândea că ar fi însemnat mai mult pentru ei dacă ar fi reuşit să îmbunătăţească la timp siguranţa în mină. Deşi în această dimineaţă îşi ţinea sub control durerea şi vina, acestea nu dispăruseră. Clare era de părere că nu avea să scape niciodată de ele.

Liniştea fu întreruptă când Williams intră alături de un băieţel care gâfâia. Clare îl recunoscu pe Trevor Morris, băiatul cel mai mare al lui Marged, şi se ridică numaidecât.

– Trevor, are mama ta nevoie de mine? întrebă ea. Mă pregăteam să mă duc în sat.

El scutură din cap.

– Nu, domnişoară Morgan, am veşti minunate. Tata e în viaţă. L-au găsit în dimineaţa asta. Mama m-a trimis să vă spun imediat ce l-au adus acasă.

– Slavă cerului!

Cuvintele sincere ale lui Clare au fost estompate de fericirea fără margini a lui Nicholas:

– Aleluia!

Părea aproape prea frumos ca să fie adevărat, dar chipul înseninat al lui Trevor era o dovadă vie. Şi pe faţa lui Nicholas se citea aceeaşi bucurie, iar Clare ştia că această veste avea puterea de a-l alina ca nimic altceva.

– Williams, adu brişca, porunci Nicholas. Trevor o să ne spună povestea pe drumul spre sat.

În cinci minute goneau spre Penreith cu o viteză care ar fi speriat-o pe Clare dacă vizitiul ar fi fost altul decât iscusitul Nicholas. Trevor le explică, înghesuit lângă ea:

– Explozia l-a aruncat pe tata într-unul dintre tunelurile mai vechi şi i-a rupt piciorul. A zăcut inconştient multă vreme. Când s-a trezit, şi-a amintit că era lângă una dintre galeriile de acces.

Nicholas îşi luă puţin ochii de la drum şi zise:

– Unul dintre tunelurile de scurgere?

Băiatul încuviinţă din cap.

– A trebuit să sape pe sub un acoperiş prăbuşit ca să dea de el. Când a ajuns la galeria de acces, şi-a dat seama că explozia scăzuse nivelul apei, aşa că putea respira. Ieri-noapte a reuşit să se târască la suprafaţă, şi azi-dimineaţă l-a găsit un păstor.

– Un miracol, murmură Clare.

– Asta spune şi mama.

Preţ de o clipă, se aşternu tăcerea. Apoi Nicholas puse o întrebare:

– Cum se vor descurca familiile bărbaţilor care au murit?

– Există două asociaţii de binefacere, răspunse Clare. Oamenii dau bani în fiecare săptămână, aşa că există fonduri pentru cei care trec acum prin clipe grele.

– Aşadar, numărul mare de morţi vor pune societatea în dificultate, zise el. Crezi că mândria încăpăţânată a galezilor va fi jignită dacă mă ofer să ajut?

– Sunt sigură că nu se va opune nimeni.

Când ajunseră la casa familiei Morris, Nicholas îl rugă pe Trevor să mâne caii de la brişcă înainte şi înapoi, pentru ca animalele să se liniştească, o sarcină pe care băiatul o acceptă cu promptitudine.

Marged deschise uşa casei. Cearcănele erau nesemnificative pe lângă zâmbetul ei luminos. Clare se repezi în braţele prietenei sale, şi plânseră amândouă. Când reuşiră să vorbească din nou, se duseră înăuntru, unde Marged insistă să le dea ceai şi cornuri cu gem de coacăze.

Marged repetă vorbele lui Trevor.

– Şi mai sunt şi alte veşti bune, adăugă ea. Au mai fost găsiţi doi bărbaţi în viaţă, zise ea şi le rosti numele. Clare fusese învăţătoare pentru copiii ambilor bărbaţi. Umblă vorba că o să fie schimbări la mină, continuă Marged. Se pare că Lord Michael Kenyon nu a fost mulţumit de ce a găsit şi va prelua el însuşi conducerea.

Nicholas se uită fix la ea.

– Şi cu Madoc cum rămâne?

Marged zâmbi pe deplin încântată.

– Lordul nu a scos o vorbă despre Madoc în pub[illegible] dar asta nu înseamnă că nu e evident faptul că Mado[illegible] devenit mai mult un supraveghetor care duce la înde[illegible]nire poruncile patronului. Cică Madoc e furios, dar [illegible] îndrăznește să se plângă, ca să nu-și piardă salariul g[illegible] și casa. După ce luă o înghițitură din cornul cu gem d[illegible] coacăze, continuă: Lordul și-a însărcinat oamenii să îm[illegible]bunătățească sistemul de rezistență al puțurilor răma[illegible] în picioare. Cică a mai comandat o pompă Watts cu abur și un motor cu rotor, ca bărbații să nu urce și să coboare pe frânghia aia ca niște ciorchini cu struguri.

– Slavă cerului! exclamă Clare cu fervoare. Se pare că se va face tot ce e necesar. Cu puțin noroc, n-o să se mai repete niciodată un asemenea dezastru.

– Se pare că Michael a preluat frâiele de unde le-a lăsat acum patru ani, admise Nicholas. Se uită la gazda lui și întrebă: Marged, pot vorbi cu Owen, dacă e treaz?

– Mă duc să văd, răspunse ea și ieși, apoi se întoarse și îi zise: E treaz și vrea și el să te vadă.

– Bănuiesc că ar fi prea mult să mă vadă și pe mine, zise Clare. Marged, vrei să spunem împreună o rugăciune de mulțumire?

Mirată, Marged își lăsă într-o parte capul.

– Nu mi s-a părut niciodată că-i semeni lui taică-tău, dar pentru o clipă mi s-a părut că-l văd pe el în locul tău. Mulțumesc că mi-ai amintit că e vremea să ne rugăm. Am lăsat totul de izbeliște de când l-au adus pe Owen acasă.

În vreme ce femeile îngenuncheau, Nicholas se duse sus. Owen și Marged dormeau într-o odaie din fața casei, nu mai mare decât patul dublu care domina încăperea. Owen era palid, și piciorul stâng îi era prins cu atele, dar avea o expresie calmă întipărită pe chip. Își ridică mâna fără să scoată o vorbă.

Nicholas i-o strânse tare și se lăsă în genunchi lângă pat.

– Slavă cerului că ești bine, îi zise el cu patimă. E greu de crezut că ai supraviețuit după o asemenea explozie și după trei zile de stat prins sub pământ.

– Cred că nu-mi sosise ceasul, zise Owen cu glasul său răguşit. E un miracol că n-am murit pe loc şi că am fost suficient de aproape de galeria de acces, pentru a putea ieşi.

– Dar şi tu meriţi felicitări, zise Nicholas. A fost o ispravă extraordinară să-ţi găseşti calea printr-un labirint de tuneluri, într-un întuneric cumplit şi cu un picior rupt.

– Am avut o motivaţie puternică.

Nicholas cercetă chipul bărbatului.

– De ce m-ai silit să ies eu primul? Ai o familie căreia să-i porţi de grijă.

Owen afişă un zâmbet firav.

– Ştiam că, dacă mor, ajung direct în rai, dar mă îndoiam foarte tare în ceea ce te priveşte.

Preţ de o clipă, Nicholas se întrebă dacă Owen glumea. Când îşi dădu seama că Owen vorbea serios, Nicholas începu să râdă incontrolabil, rezemându-şi capul de tăblia din stejar a patului. Dar, chiar şi râzând, ştia că fusese martorul unei demonstraţii de credinţă, una care avea să-l afecteze profund pentru tot restul vieţii. Incapabil să vorbească despre asta, spuse doar:

– Ai perfectă dreptate. Dacă există rai şi iad, acum aş fierbe ca un ou.

– Cu siguranţă. Ochii lui Owen licăreau. Acum o să ai mai mult timp să te îndrepţi. Nu că ai fi cu adevărat malefic, dar mă îndoiesc că te-ai gândit serios la starea în care e sufletul tău.

– Ai dreptate din nou. Clare va avea, cu siguranţă, o influenţă pozitivă în acest sens. După o clipă, adăugă: O să ne căsătorim într-o săptămână. Tu eşti primul care află.

– Clare a mea contesă sună foarte bine, zise Owen încântat. Nu puteai face o alegere mai bună. Ai nevoie de o femeie ancorată în realitate.

Văzând că Owen obosise, Nicholas se ridică.

– Dacă te simţi bine atunci, poate o conduci pe Clare la altar. Cred că i-ar plăcea.

– În cârje? făcu Owen neîncrezător.

– Ne-am bucura să fii acolo şi într-un fotoliu cu ro
Simţindu-se de parcă i se luase o mare greutate de pe suflet, Nicholas coborî. Veneau tot mai mulţi oameni, aşa că el şi Clare îşi luară rămas-bun de la Marged, ca să-i lase şi pe alţii să-i ureze numai bine lui Owen.

– Dacă ai fi ştiut că Owen era în viaţă, noaptea trecută s-ar fi scurs altfel, iar astăzi nu te-ai mai fi trezit osândit pe viaţă la căsătorie, zise Clare în vreme ce se întorceau la Aberdare.

El ridică din umeri.

– Poate aşa a fost scris. Oricum e totul stabilit, aşa că nu e loc de îndoieli. Se înseninã. După cum cred că ai ghicit, ţiganii sunt foarte fatalişti.

– Atâta vreme cât eşti... mulţumit.

El îi aruncă o privire scurtă, întrebându-se dacă regreta că se căsătorea cu el, dar părea senină.

– Se pare că Michael a luat în serios ce i-am spus la Londra. Acum, că a văzut cum stau lucrurile şi a luat măsuri să îndrepte situaţia, nu mai trebuie să rupem contractul.

– Recunosc că sunt impresionată. Se pare că a devenit un om rezonabil odată ce s-a calmat, zise Clare. Acum o să ai mai mult timp pentru cariera de gresie.

– Ţi-ar plăcea să-ţi petreci luna de miere călare în drum spre carierele din Penrhyn? Doar noi doi cu munţi, nopţi cise şi nopţi romantice sub cerul înstelat...

Clare se încruntă.

– Şi dacă ploua?

– Nopţi mai confortabile, dar mai puţin romantice în vreo cabană de munte.

– Sună minunat. Îi zâmbi atât de ademenitor, încât lui îi veni să lege caii şi să o ducă în tufişuri.

După ce cântări lucrurile cu maturitate, exact aşa şi făcu.

Următoarea săptămână se scurse într-o agitaţie continuă. Nunta nu presupunea cine ştie ce planificare, căci se hotărâseră să facă o ceremonie restrânsă la Aberdare. Totuşi, erau multe de făcut în sat pentru familiile bărbaţilor care muriseră în mină. Clare participă la o mulţime

de înmormântări, ţinu în braţe femei care plângeau de durere şi ajută văduvele să îşi planifice viitorul. Vestea logodnei se răspândea, stârnind inclusiv dezaprobarea sau indignarea unora, însă căsătoria ei era o veste nesemnificativă prin comparaţie cu recenta explozie. Deşi părea ironic, faptul că sătenii erau în continuare preocupaţi de dezastrul din mină îi uşura situaţia.

Atitudinea lui Nicholas o cam nedumerea. Era şarmant, atent şi se bucura pe deplin de trupul ei. Însă Clare simţea că, din mai multe puncte de vedere, erau mai puţini intimi ca iubiţi decât ca adversari. Parcă încerca să compenseze apropierea lor fizică prin detaşare emoţională. Deşi răceala lui nu o făcu să pună sub semnul întrebării hotărârea de a se mărita, o întrista profund. Putea doar să spere că, odată căsătoriţi, Nicholas avea să nu mai fie aşa reţinut.

La cinci zile după logodnă, se întoarse la Aberdare după-amiaza târziu şi fu întâmpinată de Williams.

– Contele de Strathmore este în salon. A ajuns cu două ore în urmă.

– O, Doamne! făcu Clare cu mâhnire pe când îşi dădea jos boneta. Şi Nicholas nu s-a întors de la Swansea?

– Nu, domnişoară.

Intră în salon şi îl găsi pe conte aşezat confortabil şi citind o carte, iar pe masă observă o tavă cu ceai.

– Lucien, ce surpriză. Nicholas nu mi-a spus că te aşteaptă pe la el.

Lucien se ridică şi o luă de mână, apoi o sărută uşor pe obraz.

– Nu era... Am vrut să-i aduc personal dispensa specială. Trebuia să-şi dea seama că nu vreau să ratez nunta. Orice mire are nevoie de un prieten lângă el. Din nefericire, Rafe nu poate veni. Are treburi la Camera Lorzilor – un proiect de lege la care a tot lucrat urmează să fie votat. Însă mi-a poruncit să sărut mireasa din partea lui. Îi atinse celălalt obraz cu buzele.

– Nu sunt încă mireasă.

– Atunci o să te mai sărut şi-n ziua nunţii, îi zise el calm. De două ori, dacă nu se supără Nicholas.

– Îmi pare rău că a trebuit să aştepţi atât de mult.

– Asta merită un musafir nepoftit.

– Ai vrea să ne plimbăm prin grădină? îi sugeră ea. E o zi de mai splendidă.

– Dacă amintirile mele despre Ţara Galilor sunt corecte, atunci am face bine să ieşim repede, altfel riscăm să plouă când ajungem acolo.

Ea se strâmbă.

– Trist, dar adevărat.

Soarele încă mai strălucea când ieşiră în curtea interioară pavată cu piatră. Un păun păşea ţanţoş şi îşi desfăcea coada, razele strălucitoare luminându-i modelul albastru-verzui al penelor.

– Ce creaturi superbe, remarcă Lucien. Dar izbitor de proaste. Un exemplu clar de blestem al frumuseţii.

Clare râse.

– Tu şi prietenii tăi, Îngerii Căzuţi, sunteţi frumoşi, dar nici unul nu e prost.

O luă de mână şi i-o puse sub braţul lui, cu un licăr în ochii de un verde-auriu.

– Aşa e, dar nu ne-am împrietenit datorită înfăţişării.

– V-aţi apropiat dintr-un motiv anume şi aţi rămas prieteni aşa multă vreme? Evident, în afară de faptul că vă simţiţi bine împreună.

– Majoritatea grupurilor de bărbaţi au un şef şi un număr de adepţi, zise el gânditor. Probabil ne-am împrietenit pentru că nici unuia nu i-a plăcut să fie condus.

– Bănuiam eu că toţi sunteţi lideri înnăscuţi. Fiecare dintre voi ar fi putut conduce un grup de linguşitori adoratori.

– Dar nu am vrut. Lui Rafe îi displac lingăii, şi fiind moştenitor al ducatului, trăgeau la el ca muştele la cac. Îl ştii pe Nicholas – să-i spui să facă un lucru care nu-i place e ca şi cum ai porunci vântului, însă nu vrea nici să conducă pe alţii. Probabil sângele ţigănesc e de vină. Michael cred că preferă să se răfuiască întotdeauna cu egalii lui decât să se complacă în situaţia de-a domina oameni mai slabi de înger.

– Dar tu? îl întrebă ea, interesantă de analiza lui.

– Asemenea lui Nicholas, şi mie îmi displace să primesc ordine sau să fiu atât de vizibil cum sunt de obicei liderii.

– Născut să fii spion, de fapt.

– Mă tem că da. Se uită neîncrezător la păun, care păşea ţanţoş prin faţa unei păunişte deloc impresionate. Te rog să vorbeşti mai încet. Păunii ăştia ar putea fi agenţi francezi.

Clare râse pe când coborau treptele spre cărarea cu pietriş.

– O fi greu să-i poruncească lui Nicholas, dar simţul responsabilităţii îl poate constrânge să facă lucruri pe care ar prefera să le evite.

Lucien se uită cu viclenie la ea.

– Eşti îngrijorată că se însoară cu tine mânat de simţul responsabilităţii?

– Un pic. Neputând să reziste prilejului de a vorbi despre îngrijorările sale, zise cu băgare de seamă: Când eu şi el am făcut târgul iniţial, eram o străină, aşa că a fost uşor să mă ameninţe că mă distruge. Dar, când a ajuns să mă cunoască, cred că a început să se simtă vinovat, iar cererea în căsătorie a venit ca o consecinţă. Părea destul de hotărât că nu vrea o nouă soţie. Sper să nu regrete că se însoară cu mine.

– Deşi are simţul datoriei, nu s-ar duce la altar dacă chiar nu ar vrea, o asigură Lucien. Nu cred că Nicholas a făcut ceva împotriva voinţei sale. După cum a învăţat pe pielea lui bătrânul conte. De aia nu s-au înţeles niciodată.

Grădinile ajunseseră să arate mult mai bine, într-un timp scurt, căci bătrânul grădinar avea trei ajutoare vânjoase. Riscând să trezească furia grădinarului, Clare se aplecă să culeagă o lalea de un roşu-închis.

– Cum era bunicul lui Nicholas? Nu l-am cunoscut niciodată.

– Era un om dificil. Avea un comportament complex faţă de Nicholas, dar niciodată nu s-a purtat cu căldură. S-ar fi înţeles mai bine dacă Nicholas s-ar fi umilit. În schimb, deşi Nicholas a fost mereu civilizat cu el, era oarecumva... absent.

– Știu exact despre ce vorbești, zise ea, gândindu-se la cum fusese el în ultimele zile. E cam înnebunitor.

– Pe bunicul lui sigur l-a înfuriat.

Tot mergând, ajunseră la grădina alpină. Pe când o luau pe poteca șerpuitoare, o păuniță începu să țipe dintr-un copac din apropiere unde se cocoțase. Clare se uită dezaprobator la pasăre.

– Măcar masculii sunt spectaculoși, dar felul în care țipă femelele mă tentează să încerc să gătesc tocană de păuniță. Eu mereu am crezut că sunt elegante și au un aer aristocrat, dar se pare că sunt doar niște fazani gălăgioși și mândri. Ce dezamăgire cruntă!

– S-a isprăvit cu aerul strălucitor al nobilimii. Lucien zâmbi. Nu știu de ce, dar discuția despre păuni îmi amintește de prima soție a lui Nicholas.

Clare răsucea laleaua printre degete.

– Cum ți s-a părut?

– Bănuiesc că n-ar trebui să-ți zic, dar o voi face. Este bine ca a doua soție să știe cum era femeia de dinainte. Se gândi puțin. Era foarte frumoasă, bineînțeles, și pe deplin conștientă de asta. Era și foarte plină de viață, dar nu mi-a plăcut niciodată cu adevărat de ea. Avea o fire rece care mi-a displăcut profund. Se uită la Clare amuzat. Dar eram în minoritate. Majoritatea bărbaților i s-ar fi pus preș la picioare ca să calce pe ei, dacă asta și-ar fi dorit Incomparabila Caroline.

– Nu cred că mi-ar plăcea să pășesc pe un covor făcut din oameni, zise Clare sec. Nu e deloc confortabil.

– De aia tu și cu Nicholas vă veți înțelege de minune. Deși îi admira farmecul covârșitor, nu prea era făcut să fie preș.

Clare se întrebă dacă asta fusese sursa problemelor în căsnicia lor.

– A iubit-o suficient cât să se însoare cu ea.

– Dar nu a fost vorba despre dragoste, fiind o căsătorie aranjată, după cum știi. Lucien se încruntă. Sau poate nu știai. A fost ideea bătrânului conte, bineînțeles - voia să știe înainte să moară care aveau să-i fie succesorii. Nicholas a avut dubii, dar a acceptat să se însoare

cu Caroline şi a fost plăcut surprins. Se temuse că bu-nicul îi alesese o femeie urâtă şi fără minte, dar dintr-o familie bună. Însă bătrânul conte a fost suficient de isteţ să ştie că, dacă fata ar fi fost neatrăgătoare, Nicholas nu ar fi cooperat. În situaţia dată, Nicholas a fost de acord cu respectiva căsătorie.

– Au avut probleme în căsnicie de la început?

– Dacă mă gândesc cum sunt de obicei căsniciile aranjate, pot spune că a lor a arătat chiar promiţătoare. Nicholas părea mulţumit de aranjament. Dar, după câ-teva luni... Lucien ridică din umeri. Ceva n-a mers bine, însă habar n-am ce. Nicholas a trimis-o pe Caroline la Aberdare şi a rămas singur în Londra.

– Şi s-a dedat desfrâului, îl ajută Clare, dat fiind că Lucien nu părea hotărât să detalieze.

– Mă tem că da, aprobă el. Nu că am ceva împotriva desfrâului, dar nu părea să-i facă prea mare plăcere. Deşi l-am mai văzut când şi când la Londra, nu mi s-a confe-sat. Apoi s-a întâmplat tragedia la Aberdare, şi a părăsit ara. Probabil ştii mai multe decât mine.

– Mulţumesc că mi-ai vorbit aşa deschis. Vreau să în-eleg cât pot de mult despre Nicholas. Culese o lalea albă ca să se asorteze cu cea roşie. Câteodată simt că joc într-o piesă şi am intrat direct în actul doi, aşa că trebuie să deduc ce s-a întâmplat înainte.

Lucien zâmbi.

– Aşa sunt toate prieteniile între oameni şi asta le face interesante.

– Apropo de prietenie, ştiai că Lord Michael stă la conacul de pe partea cealaltă a văii?

Lucien se întoarse cu faţa la ea, îngrijorarea citin-du-i-se în privire.

– Nu auzisem asta. Au fost cumva probleme?

Clara îşi întări convingerea că, în ciuda firii mai uşuratice, Lucien era un bărbat formidabil. Dornică să-i împărtăşească îngrijorarea, îi mărturisi:

– La o zi după ce s-a întors Lord Michael la Penreith, un glonţ aproape l-a atins pe Nicholas când călăream.

Mi-a fost teamă să nu fi tras Michael, dar Nicholas a insistat că a fost un braconier.

– S-au mai petrecut incidente similare?

– Din câte ştiu, nu. Lord Michael a avut treabă, zise Clare şi-i spuse despre explozia de la mină şi despre faptul că Lord Michael începuse să ia măsuri pentru a îmbunătăţi condiţiile de lucru.

Lucien se mai relaxă. După ce isprăvi, zise:

– Se pare că Michael redevine echilibrat, ca de obicei. Este limpede că a venit aici mânat de interesele de afaceri, nu pentru că îl dispreţuieşte fără nici un motiv pe Nicholas.

– Sper. Nu mi-a plăcut deloc să stau să mă întreb dacă avea de gând să-l găurească pe Nicholas. Îşi muşcă buza de jos. Din moment ce azi pare ziua în care pun întrebări impertinente, ar fi un moment bun să te întreb şi ce calităţi are. Mă gândesc că o avea câteva, altfel n-ar avea aşa prieteni de ispravă.

– E curajos, inteligent, cinstit, îi zise Lucien prompt. Mereu ştii cum stau lucrurile în ceea ce-l priveşte pe Michael. Când era binedispus, adică de obicei, era un tovarăş spiritual şi plăcut. Era şi profund loial prietenilor.

– Nu şi în cazul lui Nicholas, scoase ea în evidenţă.

– Da, şi aş vrea să ştiu de ce, zise Lucien. Dar se pare că e din ce în ce mai binedispus.

– Sper, din moment ce o să fim vecini. O să te duci pe la el cât eşti în vale?

– Cred că da. Cu puţin noroc, poate m-a iertat că l-am ajutat pe Nicholas la duel. Lucien zâmbi. Apropo de Nicholas, uite-l că vine.

În vreme ce bărbaţii îşi strângeau mâinile, Clare îşi aminti momentul când Lord Michael îşi făcuse apariţia la balul ducelui Candover. Deşi voia să creadă că nu mai reprezenta o ameninţare, era greu de imaginat că o asemenea ostilitate dispăruse complet. Se ruga din tot sufletul să se înşele.

În acea noapte, Nicholas veni foarte târziu în patul lui Clare. Gândindu-se că avea să stea până în zori

de vorbă cu prietenul lui, ea adormise, dar se trezi când saltеaua se lăsă sub greutatea lui.

– Cine-i acolo? şopti ea adormită, încercând să-l machineze.

Îl auzi cum trage adânc aer în piept, iar temperatura din cameră păru să scadă cu câteva grade.

– Pe cine naiba aşteptai? întrebă Nicholas cu răceală.

Ea se trezi de-a binelea imediat.

– Am făcut o glumă, Nicholas.

– Se pare că una proastă.

– E destul de uşor de intuit că prima ta soţie nu ţi-a fost fidelă, zise ea încetişor, cuprinzându-l cu braţele pe după umeri. Cred că asta a stat la baza propriului tău adulter. Dar nu sunt ca ea, chiar dacă uneori am un simţ deplasat al umorului. Pentru mine, simplul gând de a face dragoste cu alt bărbat este de neconceput. Simţind că Nicholas se îmbunează, adăugă: Gândeşte-te la cât de uimitor de greu a fost să mă aduci în pat. De ce crezi că altul ar avea mai mulţi sorţi de izbândă?

El îşi puse mâna peste a ei.

– Doar cineva complet nevinovat ar putea veni cu un raţionament aşa şubred, dar nu sunt eu cel care să critice, căci şi eu am făcut multe glume idioate. În voce avea acum o notă aspră. Ai intuit bine – scumpa mea primă soţie a fost o târâtură. Nu e un subiect pe marginea căruia mai vreau să discut.

– Eu zic că alte subiecte merită dezbătute, fu ea de acord. Mâna ei coborî uşor, până când găsi ce căuta. De pildă...

El trase aer în piept.

– Înveţi remarcabil de repede. E vremea să treci la o lecţie de avansaţi. Cu o mişcare rapidă ca a unei pisici, o întoarse şi i se alătură, făcând lucruri care o uimiră.

În acea noapte, făcu dragoste cu o posesivitate furioasă, de parcă voia să o marcheze, să facă pentru toată lumea clar faptul că era lui. Ea îl acceptă bucuroasă, încântată să şteargă amintirea remarcii ei nesăbuite. Preţ de câteva clipe, detaşarea lui fu topită de focul pasiunii. Erau intimi, uniţi trupeşte şi sufleteşte.

Însă acel sentiment o părăsi mai târziu, dar, dacă se putuse întâmpla o dată, se putea repeta. Clare adormi în braţele lui, mai fericită ca oricând. Dar, înainte de a se lăsa pradă somnului, se surprinse sperând că există cu adevărat un iad cu foc şi pucioasă. Şi că ardea acolo Caroline Davies, fiica ducelui şi soţie infidelă.

Michael Kenyon lucra în birou când servitorul lui, atât majordom, cât şi valet, intră să-i anunţe vizita contelui de Strathmore. Michael ezită, tânjind să-şi vadă vechiul prieten. Ba, mai mult, tânjea după viaţa simplă de odinioară, când el, Luce, Rafe şi Nicholas intrau cu nonşalanţa unor fraţi unul în casa altuia...

Dar viaţa nu mai fusese simplă de ani întregi, iar în Londra Lucien se aliase cu Aberdare.

– Spune-i lui Lord Strathmore că nu primesc oaspeţi.

– Prea bine, domnule, spuse acesta, deşi în ochii lui se vedea dezaprobarea, şi apoi părăsi odaia.

Michael încercă să se întoarcă la muncă, dar era imposibil să se concentreze la socoteli. Iritat, dădu registrul contabil deoparte şi se duse glonţ la fereastră ca să se uite îngândurat la vale. Când îl văzu pe Lucien îndepărtându-se călare, strânse din buze. Luce venise cu siguranţă pentru nunta lui Aberdare, de care ştia toată valea. Se pare că Aberdare se însura cu amanta, minunata cu care fusese la Londra. Michael îşi aminti că era rezonabil de atrăgătoare şi că păruse cu capul pe umeri, în ciuda faptului că voia să se culce cu Aberdare, dar era oricum complet diferită de Caroline, predecesoarea ei.

Stomacul i se strânse şi se uită spre mină, abia vizibilă în depărtare. Se întorsese în Penreith cu un scop, însă, din cauza dezastrului de la puţ, nu era mai aproape să îl atingă decât fusese în ziua în care venise. În fiecare moment avusese câte ceva de făcut; mai întâi operaţiunile de salvare, apoi planuri pentru a implementa îmbunătăţirile care ar fi trebuit făcute cu ani de zile în urmă. Era de-a dreptul chinuitor pentru el să admită că Aberdare avusese dreptate în legătură cu mina. Poate că Aberdare avea dreptate şi când susţinea că Madoc deturna

înduri, deşi Michael nu găsise încă dovada. Cifrele din registre se potriveau, dar nu prea aveau sens. Nu voia să continue investigaţia pentru moment. Dacă Madoc se lăcomise, Michael fusese cel care îi oferise ocazia. Adevărul era că se dovedise foarte folositor.

În plus, Michael avea lucruri mult mai importante pe cap. Activitatea febrilă nu era o scuză pentru laşitate. În scurt timp trebuia să rezolve dilema îngrozitoare care îl adusese înapoi la Penreith. Şi, oricât de dureros era, trebuia să se facă dreptate.

capitolul 28

Clare deveni contesă de Aberdare cu o uşurinţă fantastică. Purta o rochie simplă, dar elegantă, de culoare crem şi în mână avea un buchet de flori primăvăratice mai colorate. Marged era lângă ea, iar Owen o conduse la altar în cârje.

Îi invitase şi pe cei din grup, care veniseră cu toţii, cu multe urări de bine şi cu privirea lucind de curiozitate. Nicholas era de-a dreptul şarmant, şi până şi Edith Wickes părea convinsă că era pe drumul cel bun şi că găsea o femeie de toată isprava.

Uimitor, dar Clare nu avu deloc emoţii nici în timpul ceremoniei şi nici la masa de după nuntă. Poate pentru că se simţise căsătorită cu Nicholas încă de când sângele lor se unise. Chiar şi metodiştii băură şampanie, după ce Nicholas îi convinse că nu avea mai mult alcool ca berea obişnuită. Drept rezultat, ambele părţi erau binedispuse.

Lucien trebuia să se întoarcă la Londra şi plecă imediat după micul dejun, care se întinse până după-amiaza. Clare îl îmbrăţişă cu drag, fericită că făcuse călătoria lungă până în Ţara Galilor. Bănuia că venise şi cu gândul de a demonstra că prietenii bine-crescuţi ai lui Nicholas puteau o căsnicie pe care o mare parte a societăţii era să o considere o mezalianţă nepotrivită.

După ce restul invitaților plecară, cântând cu o vigoare și o melodicitate tipic galeze, Nicholas o luă de mână pe Clare și o trase jucăuș după el prin casă.

– Vreau să-ți arăt ceva. A fost instalat ieri cât erai plecată.

Când intră în sala de biliard, făcu ochii mari.

– I-ai pus mesei de biliard blat de gresie?

Își trecu palma peste suprafața verde și nu simți nici o umflătură.

– E netedă ca o oglindă acoperită cu pânză. Ar putea stârni o nouă modă.

– Intenționez să vând multă gresie în acest scop, la preț mare. Își puse mâinile la capătul mesei și o împinse cu putere, dar nu se întâmplă nimic. Un avantaj la care nu m-am gândit este că a fost nevoie de zece bărbați și un băiat pentru a o muta, la cât e de grea. Nu o să se mai miște accidental ca să ratez lovituri. Tâmplarul a trebuit să-i întărească picioarele și cadrul, ca să suporte greutatea gresiei.

– Să o testăm jucând biliard în ziua nunții? Zâmbi larg. Ar trebui să câștigi. Am băut două pahare cu șampanie, și nici măcar tacul meu cu vârf din piele nu o să mă ajute să țintesc bine.

– Biliardul are atât de multe cuvinte cu dublu înțeles – lovitură, bilă, chiar și tacuri cu vârf din piele... Îi zâmbi cu viclenie. Aveam un joc în minte – și nu era biliard.

– Nicholas, e mijlocul după-amiezii! Pe jumătate râzând, pe jumătate serioasă, se duse repede în cealaltă parte a mesei. Dacă intră cineva peste noi?

– Servitorii beau bucuroși șampanie în aripa rezervată lor. Se apropie de ea cu un scop bine știut. Și ai uitat că era după-amiază când ne-am întors din Penreith? Și în șură acum trei zile. Și...

– Dar atunci pur și simplu s-a întâmplat, n-a fost nimic plănuit, ca acum. Vocea îi era afectată, dar se aplecă și își sprijini brațele de marginea mesei, ca să i se vadă decolteul.

Sprâncenele lui se arcuiră diabolic.

– Vrei să spui că acele prilejuri nu erau plănuite? Atunci de ce-ai venit după mine pe scară spre şură şi mi-ai pus mâna pe...?

Ea râse şi îl întrerupse.

– Te rog, milord! Trebuie să-mi reaminteşti cât de lipsită de voinţă sunt?

– Eu prefer să mă gândesc că eşti o nevastă îndatoritoare. Începu să dea ocol mesei, ca o pisică pândind un şoarece. Trebuie să şterg amintirea acelui ultim joc din Londra, altfel n-o să mai joc niciodată biliard.

Ochii Clarei începură să strălucească. Poate că, de fapt, băuse trei sau patru pahare cu şampanie, nu două.

– În acest caz, toarse ea, ar trebui să recreăm condiţiile generale ale jocului şi să schimbăm rezultatul final.

Se aşeză cu graţie pe marginea unui scaun, îşi trase tivul în sus şi se descălţă de pantofii din piele de ied. Apoi îşi ridică piciorul şi îşi trase fără vlagă ciorapul jos, având grijă să îl lase să vadă puţin din coapsa interioară. Cam aşa făcuse şi la Londra, dar de data asta jocul avea să se sfârşească altfel. Flacăra dorinţei o mistuia încet la acel gând. Azvârli ciorapul spre Nicholas.

– E rândul tău, scumpul meu soţ.

El prinse articolul din mătase cu o mână şi inspiră mireasma.

– Un parfum îmbătător de liliac şi de... Clare.

Ochii săi negri o priveau cu o intensitate hipnotică, şi îşi dădu jos haina de pe umerii musculoşi.

Apoi fu din nou rândul ei. Se dezbrăcară încet-încet de toate hainele, fără a se atinge altfel decât cu privirile înfierbântate. Era ca un dans exotic, deopotrivă senzual şi teribil de erotic.

Când veni vremea să-şi dea jos corsetul, se apropie de el unduindu-se, apoi se întoarse ca el s-o ajute. Pentru un bărbat care se mişca mereu cu o măiestrie exemplară, fu dintr-odată cuprins de un atac de neîndemânare, mâinile coborându-i spre rotunjimi aflate foarte departe de şireturile din dantelă.

Puse pe jos haina din bumbac matlasat şi o lipi pe Clare de el, dezmierdându-i sânii cu o minuţiozitate

încântătoare. Oftând de plăcere, ea se lăsă pe spate, ten-
tată să rămână în îmbrăţişarea lui. Îi simţi mădularul
erect lipit de fundul ei, semn că era la fel de excitat ca
ea. Dar se străduí să o facă iarăşi pe învăţătoarea disciplí-
nată şi se deprinse de el provocator, conştientă de faptul
că amânarea avea să aţâţe flacăra pasiunii.

El îşi scoase lenjeria, rămânând cu bărbăţia sa
nestăpânită la vedere. Ultima ei piesă vestimentară fu
cămăşuţa. Prelungi momentul, descheie şiretul, apoi
şi-o trase provocator peste cap, în timp ce tremura din
tot corpul.

Nicholas înaintă dornic spre ea, dar Clare ridică o
mână ca să îl oprească. Se sprijini de un capăt al mesei
şi se urcă pe ea, picior peste picior. Apoi îşi scoase acele
din păr şi îl eliberă. Acesta se revărsă în cascadă peste
spate şi peste sâni, ca mătasea neagră.

Efectul era exploziv. Nicholas se năpusti ca o furtună
şi o întinse pe masă, şi sfârşiră ce lăsaseră neterminat la
Londra. În ultima săptămână, trupurile lor se armoni-
zaseră complet, iar apropierea lor era blândă, jucăuşă
şi sălbatică.

Pe urmă, în vreme ce stăteau îmbrăţişaţi, nerușinat
de satisfăcuţi, el îi şopti:

– Există multe avantaje ale sexului înainte de căsăto-
rie. Ziua nunţii devine astfel mult mai încântătoare.

– Ăsta e un gând distructiv, genul care face un băr-
bat să capete reputaţie de crai. Râse încetişor. Ai avut
dreptate atunci când ai spus că, dacă pierd, câştigăm amândoi.

Îşi trecu degetele prin părul ei încâlcit.

– Cred că a fost scor egal datorită dibăciei tale. Amân-
doi am câştigat, fără să piardă nici unul.

Poate doar Nicholas, căci îşi pierduse statutul de
burlac, dar, din moment ce nu părea deranjat, Clare nu
avea de gând să-i reamintească acest lucru.

– Noua masă are o suprafaţă minunată de joc, zise el
tărăgănat, dar cred că trebuie să fie chiar mai grea – sunt
sigură că tocmai am reuşit împreună s-o mutăm cu câţi-
va metri de-a lungul podelei. Acum avea vocea severă

de învățătoare. Iar dimia nu poate ascunde faptul că gresia se simte mai rece decât lemnul... dacă stai gol pe ea.

El o ridică fără efort deasupra lui.

– E suficient de cald dacă stai pe omul ăsta gol?

– Păi, da.

Partida lor de amor avusese din nou o intimitate profundă, iar ea își simțea inima atât de plină, că nu putu să rămână tăcută. Îi spuse pe un ton ușor meditativ, uitându-se în ochii lui negri:

– Poți suporta să mă auzi spunându-ți că te iubesc? Cred că am știut asta din prima clipă când te-am văzut. Aveam cinci sau șase ani. Era primăvară, și tu ai venit la mine acasă să-l cauți pe tata. Călăreai fără șa pe un ponei bălțat și erai cel mai fermecător bărbat pe care îl văzusem vreodată. Nici măcar nu m-ai observat.

El îngheță, căutându-i privirea.

– Serios?

– Da. Te urmăream ori de câte ori puteam, îmi aminteam fiecare cuvânt pe care mi-l adresai.

– Unele poate au fost necuviincioase.

– Da. Să ți le zic?

– Mai bine nu. El o apucă de mijlocul gol și o cercetă obosit cu privirea. Dacă spui că erai îndrăgostită de mine, nu te-ai purtat ca atare când ai venit aici să mă forțezi să te ajut cu proiectele tale.

– Nu m-am gândit niciodată că e dragoste – cum să fie ceva între moștenitorul unei averi și fata fără nici o lețcaie a unui predicator cu păreri contradictorii? Mai degrabă îmi doream luna de pe cer. Dar ai fost mereu acolo, în mintea mea. În inima mea, deși nu am vrut să recunosc asta nici măcar față de mine.

El rămase tăcut, frământându-i fără încetare cu mâinile partea de jos a spatelui și fesele. Clare simțea cum el se retrage din nou și știa că dragostea ei era o povară pe care el nu voia să o poarte.

Își rezemă capul de umărul lui, iar părul i se revărsă pe piept.

– Îmi pare rău, zise ea, suferind în tăcere. Nu trebuia să-ți fi spus. Sună de parcă făceam calcule cinice. Dar nu era așa.

– Ai dreptate, mai bine nu mi-ai fi spus. În voce avea o notă de iritare. N-am încredere în cei care afirmă că mă iubesc. Cuvintele sunt invariabil folosite ca o armă. Cei în care am cea mai mare încredere sunt cei care şi-au exprimat cel mai puţin devotamentul.

Clare bănuia că se referea la prieteni ca Lucien şi Rafe. Cine îi mai spusese făţiş că îl iubea? Mama? Bunicul? Soţia?

Cei care îl trădaseră.

– Uită că am deschis gura, îi zise ea cu calm. M-am căsătorit cu tine ca să-i dau un nume potenţialului nostru copil nenăscut, ca să am partener de biliard şi pentru că un soţ e ceva foarte comod pe timp de iarnă în Ţara Galilor. Nu e nevoie de încredere.

El zâmbi, dar nu şi cu privirea.

– Nu ştiu ce relevanţă are, dar am încredere în tine la fel cum am şi în alţii.

Îi cuprinse faţa în mâini şi o sărută cu o poftă ciudată, de parcă dorea, dar totodată îi era teamă de dragoste. Însă, când vorbi din nou, trecu la subiecte banale.

– Sper să fie vreme bună şi mâine, când ne ducem la Penrhyn.

Ce subiect la îndemână şi sigur era vremea!

Ochii reci se uitau prin binoclu în vreme ce contele de Aberdare şi noua lui contesă se îndepărtau călare de Aberdare, cu desagile pline atârnate de cai. Urmăritorul rânji satisfăcut la vederea lor. Odată ce se hotărâse ce trebuia făcut, totul se potrivea de minune. Aberdare nu ascunsese faptul că intenţiona să meargă călare până în nord-vestul Ţării Galilor şi nici nu fusese misterios în legătură cu drumul pe care aveau să-l urmeze. Câteva vorbe aruncate la întâmplare de servitori şi în curând toată valea avea să ştie unde, când şi de ce se ducea Aberdare.

Ar fi fost mai greu lângă Penreith, dar, după ce Aberdare ajungea în ţinutul dealurilor sălbatice, avea să fie foarte uşor să pună ambuscada la cale. Toate aranjamentele fuseseră făcute – planul pus la punct, drumul ales

oamenii angajaţi. În două zile avea să scape de probleme – şi să se bucure de dreptate.

Prima noapte a lunii lor de miere fu senină, aşa că dormiră sub cerul înstelat, după cum promisese Nicholas. După ce făcură dragoste, Clare i se cuibări în braţe în vreme ce el îi arăta diferite constelaţii şi îi spunea legende ţigăneşti despre cum fuseseră aşezate pe cer.

Când ea se afundă în lumea viselor, el se întrebă cum de fusese aşa norocos. Clare era complet diferită de Caroline – caldă, isteaţă, practică, receptivă şi fidelă. Îi umpluse golurile pe care le tot acumulase de pe vremea când era copil. Poate era un pic prea receptivă; nu-şi dăduse seama cât de multe îi dezvăluise până când nu constatase că ea intuise adevărul incomod despre Caroline. Din fericire, ce era mai rău nu avea să se afle niciodată.

Bănuia că dragostea şi fidelitatea aveau să meargă mână în mână pentru cineva ca ea. Putea suporta gândul că îl iubea atâta vreme cât era discretă în această privinţă. Era mai sigur să nu spună şi să nu aibă aşteptări prea mare.

Se întinse pe o parte, o trase aproape de el şi o acoperi cu pătura până sub bărbie. Noaptea era însufleţită de şuierul vântului şi de sunetele blânde ce răzbeau până la ei – un adevărat dormitor ţigănesc. Într-o bună zi trebuia să o ducă să-i cunoască rudele mamei. Zâmbi larg, întrebându-se cât de departe ar merge încercând să-i convertească pe ţigani sau să-i înveţe pe ţigănuşi să citească. Chiar şi Clare avea să eşueze în această privinţă. Era bine să o ţină umilă pe neastâmpărată.

Adormi cu inima împăcată.

Clare ştiuse că avea să se bucure de călătorie pentru simplul fapt că era alături de Nicholas, şi preţ de câteva zile nu aveau altceva de făcut decât să călărească şi să se bucure unul de altul. Cu toate acestea, era surprinsă de cât de bine se simţea. Plecaseră de o zi şi jumătate, iar el era mai deschis, mai relaxat decât îl văzuse vreodată.

Cu siguranţă, aerul proaspăt dădea la iveală sângele de ţigan din el.

În vreme ce îl privea îmbătată de iubire, văzu în umbră o formă încolăcită, sub haina legată de desagi.

– De ce-ai adus un bici când nu avem trăsură?

– E un obicei ţigănesc. Un bici are multe întrebuinţări. De pildă... Scoase biciul şi pocni tare din el. Vârful se încolăci de o creangă aflată deasupra capetelor lor. Când trase de mâner, ramura se lăsă astfel încât acum el o putea atinge. Dacă ar fi mere coapte aici, ne-am putea ospăta.

Ea râse.

– Nu m-am gândit niciodată la asta, dar viaţa de nomad are reguli speciale.

El încolăci biciul şi îi arătă o pasăre într-un copac.

– Sunt ţigani prin apropiere.

Ea cercetă pasărea zveltă alb cu negru.

– Arată ca o codobatură pestriţă, nu ca un ţigan.

– I se mai spune şi *chiriklo*, pasărea ţiganilor, o lămuri el. Dacă vezi una, sunt ţigani prin apropiere.

Clare se uite în jur, dar erau la înălţime în ţinutul dealurilor, unde nu exista vreun semn al existenţei omeneşti în zonă – poate doar drumul îngust.

– Se ascund bine.

– Aşteaptă şi ai să vezi.

La aproape un kilometru mai departe, Nicholas îi arătă un copac.

– Vezi cârpa cenuşie atârnată de un copac? Când e încuviinţă, el îi explică: E o urmă: o şatră dă de veste alteia că a trecut pe acolo. Semnul se numeşte *patrin*, adică frunză, dar poate lua multe forme – câteva rămurele sau cârpe ca aia. Vezi cum e legată deasupra razei vizuale a unui călăreţ? Dacă nu ştii să te uiţi, poţi trece cu uşurinţă fără să o observi.

– Deci oamenii tăi lasă mesaje unii pentru alţii, murmură ea nedumerită. Ce inteligent! Îi ştii pe cei care au lăsat semnul ăsta?

– Poate că da – am văzut fiecare şatră care călătoreşte de obicei prin Ţara Galilor. Cercetă cârpa. De fapt,

mă gândesc la cinci şatre. Este o tabără de ţigani la câţiva kilometri mai departe pe drum. Vrei să-i vezi dacă sunt acolo?

– Mi-ar plăcea la nebunie, îi răspunse ea.

Dar vremea le era potrivnică. Fuseseră averse când şi când toată dimineaţă, iar pe măsură ce treceau orele, o ploaie constantă începu să cadă din cer. Clare nu se plânse – te obişnuiai cu umezeala în Ţara Galilor –, dar ziua nu mai era atât de plăcută.

Pe când îşi strângea mai bine haina pe lângă ea, Nicholas zise:

– Uite cabana unui călător. Să înnoptăm?

– Desigur, zise ea încântată.

Cabana era uşor retrasă de la drum, aproape ascunsă în crângul de copaci înalţi, cu etaj şi solidă. Avea şi un şopron într-o parte, pentru cai. În vreme ce descălecau, Nicholas zise:

– Du-te înăuntru şi încălzeşte-te. Nu vreau să răceşti în luna de miere. Se uită pofticios şi jucăuş la ea. Dacă e să cazi la pat, ar fi bine să ai un motiv mai incitant.

Clare râse şi se duse în cabană, care era mobilată simplu cu o masă şi câteva scaune. Câteva minute mai târziu, Nicholas aduse desagile şi un braţ de lemne uscate adăpostite în şopron. Apoi ieşi din nou să facă culcuş pentru cai. Avea mare grijă de ea, observă ea cu inima plină de dragoste. Era o plăcere să fii răsfăţată.

Când auzi focul trosnind, începu să exploreze. Nu-i luă mult, pentru că sus era o singură odaie mai încăpătoare exact ca aceea de jos, numai că nemobilată. Un strat subţire de praf acoperea toate suprafeţele, dar în rest totul era destul de curat. Cobora treptele abrupte, când Nicholas intră din nou.

– Nu m-am aşteptat la asta, remarcă ea. Sunt multe cabane ca asta în munţi?

– Nici una aşa. Îşi dădu jos pălăria şi haina, care se udaseră. La mijlocul secolului trecut, un negustor prosper de lână a fost prins aici de viscol, şi ar fi murit dacă păstorul nu l-ar fi adăpostit. Drept mulţumire, negustorul a dat fonduri celei mai apropiate parohii

să construiască şi să îngrijească un adăpost pentru călători. Fiind un om cu bun-simţ, a specificat să fie făcută şi o a doua cameră, în caz că femeile erau prinse aici printre brutele de bărbaţi.

– Dar mie îmi place să fiu prinsă aici cu o brută de bărbat.

– Nu toate femeile au judecata ta sănătoasă. Se chinui să-şi dea jos cizmele de călărie. Aşa că s-a construit cabana, şi în fiecare primăvară parohia trimitea pe cineva să repare stricăciunile de pe timpul iernii. Altceva nu prea trebuia, pentru că oamenii care ştiu de cabană o folosesc cu grijă. De pildă, înainte să plecăm dimineaţa, o să strângem suficiente lemne să înlocuim ce ardem. Până vine noul călător, o să fie uscate şi pregătite.

– E uimitor, deşi păstorul care l-a salvat pe negustor ar fi preferat să i se dea zece lire. Îngenunche şi mai puse lemne pe foc. Aici stau şi ţigani?

– Doamne, niciodată. Nici un ţigan care se respectă n-ar sta înăuntru când ai aer liber la dispoziţie. Tânjesc după vânt. Se uită la ea gânditor. Însă tu ai face bine să-ţi dai jos hainele alea jilave. Veni spre ea. Să te ajut să te dezbraci.

Ea ştia unde avea să ajungă cu acel ajutor, şi avu dreptate. Era încântată.

Pe urmă, aţipiră în faţa focului înainte să se trezească şi să pună haine uscate pe ei. Clare pregăti o cină simplă cu şuncă, cartofi, ceapă stropită cu o sticlă scumpă de vin roşu de Bordeaux pe care o adusese Nicholas, în spiritul lunii de miere. Îşi petrecură seara lenevind întinşi în faţa focului, flecărind şi sorbind ceai. Apoi se băgară sub plapumă, şi ea şopti:

– Să mergem în fiecare primăvară într-o călătorie ca asta. Doar noi doi.

– Mi-ar plăcea. O sărută uşor. Să nu devii niciodată prea contesă. Îmi placi exact aşa cum eşti.

Ea îşi ridică privirea şi îi zâmbi.

– Dacă tu eşti Contele Ţigan, asta înseamnă că eu sunt acum Contesa Ţigancă?

– Bănuiesc că da. Asta te face *rawnie*, adică o mare doamnă. Dar mereu ai fost. El îi sprijini spatele de piept, cuprinzând-o cu brațul. Somn ușor, Clarissima.

Membrii șatrei se plângeau de ploaie, dar bulibașa îi reduse la tăcere, amintindu-le cât de bine aveau să fie răsplătiți pentru trebușoara din noaptea asta. Însă era și el nervos, căci nu se așteptase ca prada să se adăpostească într-o cabană.

Pe când așteptau zorii zilei, trecând o sticlă de whisky de la unul la altul ca să-și încălzească oasele, se gândi cum să ducă treaba la bun sfârșit. Cel mai simplu era să dea buzna în cabană, dar sigur era zăvorul tras, și, dacă dărâmau ușa, se ducea naibii elementul surpriză. Era posibil ca bărbatul să aibă pistol, și părea genul de bărbat care ar putea fi periculos.

Căpetenia își lăsă oamenii și cercetă în liniște zona de lângă cabană. Clădirea era solidă, ferestrele mici și prea sus ca să ajungi ușor în casă. Se hotărî să arunce o privire în șopron și deschise ușor ușa. Unul din cai fornăi, dar nu suficient de tare cât să-i trezească pe cei care dormeau înăuntru. Lângă peretele cabinei observă o ridicătură întunecată ce se dovedi a fi un morman de lemne uscate de foc. Zâmbi sinistru, căci acum știa cum să scoată prada afară.

Avea să dea foc cabanei.

capitolul 29

Nicholas se trezi deodată. Preț de o clipă, stătu nemișcat, întrebându-se de ce se alertase acea parte din creierul lui care nu dormea niciodată.

Fumul. Era mult prea mult pentru a putea fi de la micul foc făcut de ei. Se ridică în capul oaselor și cercetă încăperea. Văzu o lumină slabă care pâlpâia la fereastra din fața șemineului. Ploaia se oprise, iar în tăcere auzi un trosnet slab și amenințător.

Lângă el, Clare încă dormea. O scutură de umăr.

– Trezește-te, e un incendiu afară.

După ce deschise ochii, el se ridică, își trase repede pantalonii, se încălță și își luă cămașa pe el. Dar nu se îngrijorase degeaba; ușa era la câțiva metri de el, așa că nu aveau cum să rămână ferecați înăuntru.

Clare se ridică la rându-i, clipind somnoroasă. Îi ignoră pentru prima oară goliciunea încântătoare și îi aruncă cămașa de noapte pe care nu apucase să o poarte.

– Pune-o pe tine, ca să ieșim afară să vedem ce arde. Dacă avem noroc, focul poate fi stins ușor, dar nu vreau să risc.

Ea încuviință din cap și se supuse, se încălță cu cizmele și își puse mantia în timp ce se îndrepta spre ușă. Își luă desagile de jos, în care aveau tot ce era de valoare, și o urmă.

Totuși, el nu putea scăpa de un sentiment care nu-i dădea pace și care-i spunea că era ceva în neregulă. Scânteile din coș ar fi putut isca un incendiu, dar era al naibii de ciudat, dată fiind umezeala pădure. Și de ce veneau flăcările din laterala opusă celei în care se afla șopronul? Nu-și amintea să fi văzut ceva inflamabil acolo.

Pe când Clare trase zăvorul de la ușă și începu să o deschidă, el își dădu seama că trosnetele se auzea din ambele laturi ale cabanei. Se alarmă. Dacă șopronul era în flăcări, de ce nu nechezau caii? Și cum putea să se iște un incendiu accidental în două locuri opuse?

Se uită peste umărul lui Clare și văzu o mișcare rapidă la vreo zece metri de ușă. Cineva ridica și îndrepta un obiect drept și lung spre ei.

O pușcă.

Îl cuprinse groaza. Lăsă jos desagile, o prinse pe Clare de mijloc și o trase în jos. În aceeași clipă cineva trase. Un glonț le trecu pe lângă capete și se înfipse în peretele din spate. Acționând din instinct, o îmbrățișă pe Clare și se rostogoli departe de ușa de deschisă. Când nu mai erau în bătaia puștii, el se întinse și închise ușa cu putere. În câteva secunde, alte trei gloanțe se înfipseră în ușa masivă din lemn.

– Sfinte Dumnezeule! icni Clare. Ce se întâmplă?

– Cineva vrea să ne omoare, zise el îngrijorat. Sau mai degrabă vrea să mă omoare şi nu-i pasă dacă mori şi tu.

El se ridică brusc şi trase zăvorul la uşă, deşi asta avea să le ofere doar o minimă protecţie. Îşi adusese pistolul, aşa că îl scoase din bagaj şi îl încărcă. Apoi se uită pe fereastra de pe partea din faţă a cabanei. Acolo pâlpâiau flăcări pe ambele laturi ale cabanei. Judecând după cantitatea de lumină şi fum, şopronul ardea zdravăn, şi cu siguranţă avea să se facă scrum.

Cinci bărbaţi înarmaţi stăteau în spatele flăcărilor. În faţa lor văzu doi cai, care probabil fuseseră scoşi din şopron înainte să fie pus focul. În timp ce se uita, unul dintre bărbaţi începu să se mişte cu băgare de seamă spre uşă, cu arma ridicată şi pregătită.

Nicholas sparse fereastra cu patul pistolului şi trase. Bărbatul strigă şi se întoarse înainte să cadă secerat la pământ. Nicholas reîncărcă degrabă şi trase din nou, dar ceilalţi atacatori erau în afara razei pistolului, aşa că nu mai făcu victime.

Auzi o voce lătrând un ordin, şi unul dintre bărbaţi începu să dea roată cabanei, îndreptându-se către partea din spate. Nicholas înjură în barbă; acum nu mai puteau scăpa ieşind pe fereastra din dos.

Clare îi spuse cu voce gâtuită, dar calmă:

– Cabana e în flăcări, nu?

– Da, şi sunt cel puţin patru bărbaţi afară, înarmaţi şi gata să tragă dacă ieşim afară. Trecu repede în revistă posibilităţile. Din moment ce eu sunt cel pe care-l vor, s-ar putea să te lase să scapi dacă mă predau.

– Nu! Fumul se întetea, începând să le înţepe ochii şi să li se acumuleze în plămâni. Din cauză vehemenţei cu care răspunsese, Clare inhalase prea mult şi acum tuşea. Când reuşi să vorbească din nou, zise: Nu mă pot lăsa în viaţă, căci aş fi martoră la uciderea ta. Dacă ne-am preda, m-ar viola, apoi m-ar omorî oricum. Dacă e să mor, atunci o voi face lângă tine.

– Aş prefera să nu mor deloc. Îi trecu prin minte o posibilitate. Puse piedica la pistol şi apoi îl vârî la betelia pantalonilor. Hai sus! Repede!

– Aşteaptă. Scoase o cămăşuţă din bagaj, o rupse în două şi înmuie bucăţile într-o oală cu apă care fusese pregătită pentru dimineaţă. Pune-ţi asta peste gură.

O rupseră la fugă pe scări, ghemuindu-se ca să nu inhaleze fumul înecăcios, care se înteţea pe măsură ce urcau. N-ar fi rezistat în camera de sus fără cârpele acelea umede peste faţă. Căldura era deja aproape insuportabilă. În câteva minute, toată cabana avea să fie înghiţită de flăcări.

– N-avem cum să scăpăm de aici, îi zise Clare cu calm. Am avut o căsnicie scurtă, dar reuşită. Nici măcar nu ne-am certat. Tuşi, apoi se lipi cu spatele la perete, cu faţa abia vizibilă în fumul ce se înteţea. Zise cu un zâmbet încântător de dulce: Iartă-mă că spun asta, dar te iubesc, Nicholas. Nu regret nimic, doar că n-am avut mai mult timp.

Cuvintele ei erau ca nişte cuţite în inima lui. Vieţile lor nu se puteau sfârşi aşa – nu avea să lase să se întâmple una ca asta.

Se uită pe una din ferestrele din spate, dar nu-l văzu pe bărbatul înarmat care dăduse roată casei.

Foarte bine, asta însemna că nici acesta nu-l vedea. Fereastra avea mai multe despărţituri, aşa că desfăcu zăvorul şi o deschise larg. Flăcările se târau în sus pe zid, la câţiva metri sub el, şi începu să tuşească din cauza fumului care venea de afară.

După ce calculă rapid distanţele şi hotărî că era posibil, îi făcu semn lui Clare:

– Avem o şansă, îi zise el repezit. Apucă marginea şi suie-te. Nu-ţi fie teamă, nu te las să cazi.

Ea încuviinţă din cap cu tristeţe, înţelegând. El se urcă pe fereastră şi încălecă rama, luptându-se cu căldura şi cu fumul ca să rămână conştient. Clare se târî dincolo de el, apoi se ridică pe cadru, cu trupul în afara ferestrei. El o echilibră pe când se întinse şi prinse marginea acoperişului, apoi Nicholas o împinse de jos până când reuşi să ajungă sus în siguranţă.

Rugându-se ca fumul să ascundă fuga lor de privirile celorlalţi, el îşi înfăşură biciul în jurul taliei, apoi

se puse pe pervaz şi se întinse şi el să se prindă de acoperiş. Apucă marginea cu uşurinţă şi se ridică, însă degetele începură să îi alunece pe placa de ardezie umedă.

Mai avea foarte puţin şi cădea în flăcări, când Clare îl prinse de mână şi îi menţinu echilibrul. Balansându-se ca un acrobat, reuşi să îşi pună piciorul stâng pe marginea acoperişului. De acolo, îi luă doar o clipă să ajungă pe suprafaţa înclinată. Acoperişul era o amestecătură de lumină puternică şi umbre întunecate. Văzu că ea se prinsese cu o mână de bara orizontală înainte să-l ajute. Slavă cerului că era o femeie cu creier.

Până acum, fumul care se ridicase şi zgomotul care creştea în intensitate al celor două focuri îi ascunsese de privirile atacatorilor, dar adăpostul lor era riscant. Primul nivel al cabanei ardea deja, şi era doar o chestiune de timp până când flăcările aveau să înghită întreaga cabană. Se ghemui şi o ajută pe Clare să ajungă în celălalt capăt al acoperişului, ţinând o mână pe bara orizontală, în caz că unul din ei aluneca.

Pe când patinau pe ardezia alunecoasă, se ruga la Dumnezeu să aibă în apropiere un copac potrivit. Şi fix atunci zări un ulm înalt şi gros, destul de aproape de colibă, deşi nu cât trebuia.

Acum urma partea cea mai periculoasă, pentru că trebuia să se îndrepte de spate. Dacă era văzut, avea să fie o ţintă uşoară pentru oamenii înarmaţi cu puşti. Dar nu avea ce să facă. Desfăcu biciul de la brâu şi se ridică. Puse un picior pe bara orizontală, ca să aibă echilibru. Apoi aruncă biciul înspre singura creangă abia vizibilă care părea suficient de aproape şi de rezistentă ca să-i ţină.

Biciul se înfăşură bine pe creangă. El trase cu pricepere, dar strânsoarea nu părea sigură. Se luptă cu nerăbdarea mânioasă, desfăcu biciul şi îl aruncă din nou. Poate i se părea, dar ardezia părea să se încălzească. Timpul părea să se dilate nefiresc. Cât trecuse de când se trezise? Cinci minute? Trei?

Ce conta era cât timp mai aveau. Se întinse cât de mult putu în faţă şi aruncă iarăşi biciul. Testă din nou

strânsoarea şi i se păru mai puternică. Spera să şi fie, căci nu mai era timp să îl arunce din nou. Întinse mâna liberă spre Clare.

– Vino aici.

Ea se târî spre el şi se săltă în picioare. Îi luă o clipă să-şi lipească gura de a ei într-o sărutare care voia să însemne tot ce nu putea el rosti. Apoi îi cuprinse talia cu braţul.

– Ţine-te bine, draga mea.

Ea îl cuprinse cu braţele subţiri, dar puternice. O clipă mai târziu, atârnau în gol, susţinuţi doar de biciul negru subţire din piele. Simţi o mişcare, o slăbire a biciului pe creangă. Dacă se prăvăleau jos, nu aveau să moară, dar atacatorii aveau să ajungă la ei în câteva secunde.

Arcul descris de bici îi purtă în jos până se izbiră de trunchiul copacului. Clare icni când aerul îi ieşi din plămâni. Nicholas încercă să absoarbă şocul cu genunchii îndoiţi, dar, chiar şi aşa, forţa impactului aproape îl făcu să o scape. Preţ de o clipă, atârnară în gol, greutatea amândurora fiind susţinută de braţul lui drept.

Biciul începu să se desfacă sub greutatea lor. Erau cât pe ce să cadă din copac, când el reuşi să-şi sprijine piciorul pe o cracă. Nu era el în echilibru perfect, dar era de-ajuns. O clipă mai târziu stăteau în siguranţă pe o creangă groasă.

Mişcă de mâner până când reuşi să elibereze biciul. Pe când îl înfăşura din nou, acoperişul se prăbuşi cu un zgomot cumplit. Un munte de flăcări şi scântei se ridică înspre cer, şi un val sinistru de căldură îi izbi. În lumina puternică, văzu silueta bărbatului îmbrăcat simplu care îi aşteptase cu puşca în mână, în caz că încercau să scape pe fereastra din spate. Deşi era la mai puţin de zece metri depărtare, atacatorul nu îi văzuse prin fum şi întuneric. Nicholas se uita cum bărbatul cobora arma şi încercuia cabana în flăcări din care nu avea să mai iasă nimeni în viaţă.

Erau suficient de sus ca Nicholas să-i vadă pe atacatorii care aşteptau în faţa focului. Unul dintre bărbaţi era înalt şi zvelt şi îi părea cunoscut. Strânse din buze.

Se uită în jos şi o văzu pe Clare privind în aceeaşi direcţie, iar pe chip avea o furie mocnită.

Acum era timpul să scape, în vreme ce atacatorii se uitau la foc mânaţi de o fascinaţie primitivă. O atinse pe Clare pe umăr, şi începură să coboare. Creanga cea mai de jos era la distanţă destul de mare de pământ, aşa că se folosiră din nou de bici ca să coboare în siguranţă.

Când ajunseră, Nicholas strânse biciul şi o conduse pe Clare în pădure, departe de cabană şi de drum. Pământul era umed, iar aerul – rece. Ce bine că avea pelerina pe ea.

Când Nicholas socoti că erau cam la un kilometru jumătate de cabană, se opriră să se odihnească puţin. Clare respira anevoios, aşa că o luă în braţe. Tremura violent, iar el bănuia că nu numai de la frig.

– Suntem în siguranţă aici, îi şopti el. Chiar dacă ticăloşii ăştia sunt suficient de răbdători cât să aştepte până să se stingă focul pentru ca apoi să scotocească după cadavre sub cenuşă, asta nu se va întâmpla decât cel mai devreme în zori.

Cu vocea înăbuşită de umărul lui, Clare îl întrebă:

– L-ai văzut, nu?

El nu se sinchisi să ceară lămuriri.

– Am văzut un bărbat înalt care ar fi putut fi Michael Kenyon, şi nu îmi vine în minte nimeni altcineva care să vrea să mă ucidă, zise el cu asprime. Dar întrebarea asta e pentru mai târziu. Acum trebuie să ajungem într-un loc unde să fim în siguranţă.

– Sunt oare căsuţe prin apropiere?

– Nu, însă avem ceva mai bun. O cuprinse cu braţul pe după umeri şi începu să meargă, bazându-se pe intuiţie, un dar cu care se născuse. Ne ducem la ţigani.

Merseră ore întregi prin pădure, dădură peste pământ tare şi se udară de la apa care cădea din copaci. Clare era fericită că amândoi se încălţaseră înainte să scape, altfel ar fi fost în încurcătură acum. Însă oricum obosi repede, şi ar fi leşinat sub un copac dacă Nicholas nu ar fi sprijinit-o. Părea să ştie exact încotro mergeau,

deşi pentru ea toţi copacii umezi arătau la fel. Şi nu era deloc plăcut să te plimbi printre ei.

Cerul începea să se înseninеze, când simţiră miros slab de fum.

– E şatra, zise el încântat.

Abia atunci îşi dădu Clare seama că nu fusese sigur că aveau să găsească ajutor acolo.

Deodată, se auziră mai multe lătrături, şi siluetele întunecate a şase câini se năpustiră asupra lor. Ea îngheţă, întrebându-se dacă să alerge sau să se caţăre într-un copac. Dar, pe când haita feroce se apropia, Nicholas îşi dădu braţul înainte şi schiţă un gest larg, ca şi cum ar fi aruncat ceva. Deşi nu avea nimic în mână, efectul fu magic. Câinii amuţiră imediat şi începură să meargă pe lângă ei.

Era suficientă lumină ca să vadă că şatra avea trei căruţe. Formele întunecate de sub căruţe păreau să fie paturi, şi se gândi că ploaia îi făcuse pe ţigani să se adăpostească aşa bine. Treziţi de zgomot, câţiva bărbaţi se ridicară şi se apropiară, în stare de alertă. Unul avea în mână un bici strâns.

Nicholas o luă protector pe Clare pe după gât şi mijì ochii spre bărbatul cel mai apropiat.

– Kore, tu eşti?

Urmară câteva secunde de tăcere mirată. Apoi se auzì un strigăt baritonal:

– Nikki!

Şi deodată se treziră înconjuraţi de oameni care sporovăiau tare în ţigăneşte. Nicholas reuşi să-i reducă la tăcere ridicând o mână. Cu braţul încă pe după gâtul lui Clare, îi puse repede la curent în aceeaşi limbă.

O femeie cu chip neted şi frumos o luă pe Clare de braţ.

– Du-te cu Ani, o să aibă grijă de tine. Vin şi eu mai târziu.

Acum, Clare era dispusă să-şi lase soarta în mâinile altcuiva. Ani o duse la una dintre căruţele cu prelată şi o ajută să urce pe ceea ce părea un soi de verandă micuţă, în partea din spate. Când uşa se deschise, Clare văzu un rând de căpşoare care se iţiră de după o plapumă. Ochii

lor negri străluceau de curiozitate. Ca ochii lui Nicholas, își dădu ea seama. Copiii începură să o bombardeze cu întrebări, dar Ani îi făcu să tacă.

Capătul căruței era acoperit cu o căptușeală subțire.

– Tu dormi aici, îi zise Ani într-o engleză cu un vag accent.

Clare își dădu jos haina udă și se chinui să se descalțe de cizme. Apoi se așeză cu rochia ei murdară cu tot. Ani puse o altă plapumă peste ea, și Clare adormi în trei minute.

Era înspre prânz când Clare se trezi cu brațul lui Nicholas încolăcit în jurul mijlocului. La fel ca ea, purta hainele cu care scăpase, o pereche de pantaloni și o cămașă deschisă ce-i dezvelea pieptul. Așa adormit cum era, părea tânăr și arătos de îți stătea inima în loc. Se rostogoli și îi sărută ușor fruntea.

El deschise ochii.

– Cum te simți?

– Foarte bine, mulțumesc. Avea câteva vânătăi, pentru că se izbise de copaci, dar nimic grav. Își înăbuși un tremur. Ești un bărbat bun la nevoie, când pericolul dă târcoale.

– Dacă nu eram cu tine, viața ta n-ar fi fost niciodată în primejdie, răspunse el, cu chipul încordat.

– N-avem de unde să știm asta. Îi zâmbi veselă. Și ce aventură splendidă! Câți oameni se pot lăuda cu o asemenea lună de miere?

Deși îl văzu zâmbind la auzul remarcii neașteptate, Clare simțea tristețea din el. Se întreba cum s-ar simți dacă una dintre prietenele ei vechi – de pildă Marged – ar încerca să o omoare. Gândul, atât de greu de acceptat, îi produse un junghi de durere, așa că și-l alungă repede din minte. Dacă i se părea supărător și numai să-și imagineze așa ceva, cât de groaznic putea fi pentru Nicholas, care se încăpățânase să creadă în prietenie? Hotărându-se să se rezume la chestiuni practice, întrebă:

– Unde mergem de aici?

– Șatra se îndrepta spre nord, dar sunt dispuși să se întoarcă și să ne ducă la Aberdare. O să le ia cam trei zile cu căruțele.

Clare se gândi la poneiul ei și oftă.

– Sper ca omul care o s-o aibă pe Rhonda să se poarte frumos cu ea.

– Când ajungem acasă, o să trimit câțiva bărbați aici să facă niște investigații. Dacă vinde cineva caii, poate reușesc să-i răscumpăr. Așa poate aflăm cine sunt cei care ne-au atacat.

Clare încuviință din cap și trecu la următoarea întrebare:

– Ar trebui să știu ceva despre viața cu țiganii?

El se gândi o clipă.

– Încearcă să respecți mania lor în ce privește curățenia. Într-o tabără se ia apă de izvor din mai multe puncte și numai cea mai „curată" este folosită pentru băut și gătit. Apa de spălat și îmbăiat e luată de mai jos. Să te speli mereu cu apă curgătoare înainte să mănânci, niciodată să nu pui tacâmuri sau vase în apă murdară, pentru că asta le face *marhime*, adică spurcate, și trebuie aruncate. Se uită la ea strângând din buze. N-o să-ți placă asta, dar și femeile sunt considerate murdare. Să nu ți se frece fustele de alt bărbat în afară de mine, să nu mergi niciodată în fața unui bărbat, între doi sau în fața cailor.

– Ai dreptate, nu-mi place deloc, zise ea încruntată.

– Are sens pentru cei care trăiesc înghesuiți, o lămuri el. Femeile au o anumită intimitate și protecție, care altminteri ar fi imposibilă, ca să nu mai spun că se reduce astfel și tensiunea sexuală. Deși țigăncile sunt renumite pentru farmecul lor, promiscuitatea este o pasăre rară printre țigani.

– Înțeleg. O să încerc să nu jignesc pe nimeni.

Atrasă de sunetul vocilor, Ani aruncă un ochi în căruță.

– Hai la micul dejun. Du-te, Nikki. O să aduc haine pentru soția ta.

El se ridică supus şi coborî din căruţă, apoi o ajută pe Ani să urce. Ţigăncile purtau de obicei o bluză largă decoltată şi mai multe straturi de fuste lungi şi colorate. Cercei mari din monede de aur la urechi, care se asortau cu salbele de galbeni de la gât, iar în cap o basma cu model.

Clare primi aceleaşi lucruri, mai puţin bijuterii. Uitându-se la bluza foarte decoltată, remarcă:

– Lui Nicholas are să-i placă la nebunie.

Ani zâmbi larg, dinţii ei albi contrastând cu pielea ei închisă la culoare şi strălucitoare.

– Este bine că Nikki are nevastă. De cât timp sunteţi căsătoriţi?

Clare numără în gând.

– De trei zile.

– Aşa puţină vreme! O luă pe Clare de mână şi se uită la încheietura ei, apoi dădu aprobator din cap când văzu tăietura mică, aproape vindecată. E bine. Vom da un ospăţ în cinstea nunţii. Dar acum trebuie să mănânci, adaugă ea, cu spirit practic.

Coborâră din căruţa făcută din lemn şi decorată cu picturi îndrăzneţe şi cu sculpturi. Nu mai ploua, iar cerul era limpede şi aerul proaspăt. Bărbaţii se strânseseră în jurul cailor legaţi la ceva distanţă. Femeile se mişcau graţios prin tabără, şi o ceată de copii aproape goi alergau prin preajmă, ţipând încântaţi. O femeie bătrână şi firavă, cu chipul ca o nucă sfrijită, o cercetă pe Clare, apoi încuviinţă din cap şi începu să pufăie din nou din pipă.

Lângă căruţă era un foc de gătit. O oală şi un cazan se încălzeau deasupra cărbunilor. În vreme ce Clare adulmeca înfometată, Ani îi zise:

– Spală-te întâi.

Ridică un urcior din metal cu apă şi îi spuse din priviri lui Clare să se spele pe mâini sub şuvoiul de apă pe care îl vărsa Ani. Clare se supunea, fericită că Nicholas îi spusese câte ceva pe scurt despre obiceiurile ţiganilor.

Ani îi dădu o ceaşcă cu cafea dulce şi tare şi o farfurie cu ceapă prăjită şi cârnaţi. Totul era delicios. În vreme

ce Clare mânca, văzu că femeile își strângeau lucrurile pentru a se pregăti de plecare, dar fără să se grăbească.

Nicholas se întoarse cu trei bărbați, vorbind cu totul deschis. Făcuse rost de o vestă largă din piele, plus un batic roșu pe care-l purta în jurul gâtului, și părea să se simtă ca acasă printre neamurile lui. Văzându-l așa, nu ți-ai fi imaginat că era, de fapt, nobil britanic.

O văzu pe Clare și porni spre ea, dar făcu cale-ntoarsă când o observă pe bătrână.

– Keja! o strigă el.

Ea îi zâmbi cu gura știrbă, și cei doi începură să vorbească în țigănește.

În vreme ce Clare își termina cafeaua, un băiat veni într-un suflet în tabără.

– Vin oameni încoa', zise el gâfâind. Au puști la ei.

Inima lui Clare îi tresări în piept. Poate erau doar vânători, dar era mai plauzibil să fie atacatorii de noaptea trecută, căutând prada care le scăpase printre degete.

– Pe aici, zise Ani și făcu un gest larg spre căruță.

Clare și Nicholas se cățărară înăuntru.

– Stai jos, îi zise el și făcu la fel.

Clare se supuse, și Ani aduse un braț de plăpumi care fuseseră puse afară la aerisit. Întinse una câte una peste Clare și Nicholas, până când fură complet acoperiți. Apoi simțiră deasupra o greutate care se agita.

Simțind-o pe Clare tresărind, Nicholas îi luă mâna într-o caldă strânsoare:

– Ani și-a pus fiul de patru ani peste *dunha*. Chiar dacă ne caută cineva, o să-l vadă pe Jojo. E cam lipicios de obicei.

Deși simțea că abia putea respira, Clare se forță să stea nemișcată, ținându-l strâns de mână pe Nicholas. Câteva minute mai târziu, auzi o voce aspră în afara căruței, vorbind în engleză.

– Ați văzut un bărbat și o femeie pe jos? Suntem îngrijorați. Au... au febră și s-au îndepărtat de tabăra noastră.

– Nu am văzut nici un *gorgio* în afară de voi, domnilor, zise unul dintre țigani.

– Conașule, vrei să-ți ghicesc viitorul? întrebă o voce feminină. Văd o femeie frumoasă în viitorul tău, cu mâini la fel de grațioase ca păsările. Doar fă semnul crucii pe palma mea...

– Nu, conașule, se băgă Ani, io-s cea mai bună la ghicit. Am cu adevărat ochi de țigancă.

– Un bănuț și pentru mine, vă rog, domnilor! se auzi o voce de copil.

Apoi se auziră mai multe voci stridente de copii în cor.

– Un bănuț, domnule, sau juma' de penny. Un bănuț, vă rugăm! Un bănuț, domnule.

– Pentru numele lui Dumnezeu, se răsti vizitatorul, de-abia peste șase luni se comemorează noaptea lui Guy Fawkes[1]. Ia plecați de lângă mine, țâncilor.

Ușa de la căruță se deschise cu un scârțâit. Clare strângea atât de tare degetele lui Nicholas, încât sigur îi oprise circulația. Un simț supranatural îi spunea că unul dintre atacatori se uita în căruță, la doar câțiva metri de capetele lor.

Copilul de deasupra lor începu să se agite.

– Bănuț, vreau bănuț, ceru Yojo.

– E ceva înăuntru? se auzi altă voce în engleză.

– E doar alt țânc murdar, zise primul scârbit. Cred că s-au născut cu cerșitul în sânge.

Ușa se trânti, iar vocile se stinseră pe măsură ce se îndepărtau. Clare răsuflă ușurată, căci până atunci își ținuse răsuflarea. Nicholas făcuse bine că venise la ai lui.

Așteptarea sub plăpumi fu lungă și sufocantă. Yojo se duse repede în căutare de aventuri mai interesante, dar ei rămaseră acolo până când o voce de bărbat le zise:

---

[1] Guy Fawkes era membru al unui grup de restauraționiști catolici din Anglia care au plănuit Complotul Prafului de Pușcă din 1605. Scopul lor era înlăturarea guvernării protestante din țară prin aruncarea în aer a clădirii Parlamentului în timp ce înăuntru se aflau regele James I și întreaga nobilime protestantă (dar și mare parte din cea catolică). Conspiratorii credeau că aceasta este o reacție necesară față de ceea ce ei considerau a fi discriminarea sistematică împotriva catolicilor englezi. (n.tr.)

– Nikki, poţi ieşi acum. Poate ar trebui să rămâneţi totuşi în căruţă când pornim la drum, dar cred că acum sunteţi în siguranţă.

Nicholas dădu la o parte plăpumile, şi se ridicară amândoi în capul oaselor, uşuraţi. Kore, un bărbat arătos şi îndesat, stătea pe vine pe pragul din faţa căruţei. Era soţul lui Ani şi conducătorul şatrei.

– Era bărbatul cu ochi verzi pe care ţi l-am descris printre cei care-au venit?

Kore scutură din cap.

– Au fost patru bărbaţi, dar nu şi cel despre care zici. Ridică un urcior din piatră. Băieţii s-au întors de la cabana care a ars. N-au găsit multe. Toate lucrurile au fost distruse, şi caii furaţi. În apropiere au găsit o sticlă de whisky goală şi asta, zise el şi îi dădu o cutie plată din argint.

Lui Clare i se făcu stomacul ghem când îşi dădu seama că era o cutiuţă pentru cărţi de vizită, care nu-i putea aparţine decât unui gentleman. Nicholas o deschise, cu faţa împietrită. Cărţile de vizită dinăuntru erau umede, dar scrisul se putea citi uşor.

Lord Michael Kenyon.

Văzând reacţia lui Nicholas, Kore se întoarse politicos şi sări din căruţă.

– Îmi pare rău, Nicholas, îi şopti Clare.

El făcu mâna pumn şi închise cutiuţa cu zgomot.

– Dar nu are sens, zise el cu o durere nedisimulată în glas. Să zicem că Michael a luat-o razna şi s-a hotărât să mă vâneze. Dar de ce aici, în munţi? De ce să plătească oameni să-l ajute, când e în stare să se descurce de unul singur? Şi, dacă mă căuta, ştia că într-o şatră trebuie să caute mai cu atenţie.

– Dar nu a venit şi el acum. Poate voia să se asigure că nu e bănuit, îi zise ea încetişor. Suntem aşa departe de Penreith, că moartea noastră ar putea părea un simplu accident. Dacă s-ar face o anchetă, vina ar cădea asupra bandiţilor când s-ar descoperi că au fost implicaţi mai mulţi bărbaţi. Ezită, apoi adăugă: Poate nu are sens, dar e posibil să nu mai judece cum trebuie.

Totul era perfect plauzibil. Şi totuşi, în vreme ce îl lua de mână pe Nicholas, Clare îşi dorea din tot sufletul să se înşele.

capitolul 30

Deşi Clare era la aproape o sută de kilometri de acasă, călătoria cu ţiganii era precum vizita într-o ţară străină. Multe dintre obiceiuri erau englezeşti, şi toţi vorbeau engleză şi galeză, dar şi limba ţigănească. Însă erau cu totul diferiţi din alte puncte de vedere. Fiind soţia lui Nicholas, îi vedea cum puţini *gorgio* ar fi reuşit, căci o acceptară cu o lejeritate fermecătoare, de parcă era un pui de pisică aciuat pe acolo. Deşi nu era de acord cu unele obiceiuri, nici nu putea rezista căldurii şi vitalităţii lor debordante.

Văzându-i pe ei, îl înţelegea mai bine pe Nicholas. Capacitatea lor de a trăi clipa, de parcă nu exista trecut sau viitor, fatalismul lor încântător, libertatea elegantă a mişcărilor – toate aceste trăsături erau o parte a moştenirii ţigăneşti a soţului.

Deşi se integrase şi era foarte populară, treptat îşi dădu seama că Nicholas nu era cu adevărat un membru al şatrei; mintea şi spiritul lui se detaşaseră parţial de lumea îngustă a ţiganilor. Se întrebă dacă ar fi fost mai fericit dacă nu i-ar fi părăsit niciodată pe ţigani. Poate că într-o zi avea să-l întrebe, dar nu acum. Când ajungeau la Aberdare, aveau de rezolvat problema cu Michael, şi simţea durerea din sufletul lui Nicholas.

În ultima noapte se ţinu ospăţul promis, cu cantităţi enorme de mâncare, băutură şi multe râsete. Piesa de rezistenţă fu un purceluş de lapte cu măr în gură, făcut la proţap. Pe când Clare îşi termina porţia, delectându-se cu carnea de pe un os, remarcă:

– Sper că purceluşul a fost obţinut cinstit, dar mi-e teamă să întreb.

Nicholas zâmbi larg. În seara asta dăduse uitare grijile şi se simţea bine în pur stil ţigănesc.

– Da, e cumpărat. Din fericire, s-a întâmplat să am o guinee în pantaloni când am scăpat din cabană. I-am dat-o lui Kore ca plată pentru cheltuieli. L-am văzut cu ochii mei plătind pentru purceluşul ăsta.

Ani se apropie de buşteanul unde stăteau.

– Cum e un ospăţ în cinstea căsătoriei voastre, o să facem un mic ritual, da? Nu răpirea, nici bocitul, ci ceva pentru a simboliza unirea sufletelor voastre.

– Nu vă cunosc obiceiurile, mărturisi Clare, nesigură pe ea.

– O să fie simplu, zise Ani repede. N-o să ai probleme. O să-l rog pe Milosh să ia scripca. Nikki, tu mai târziu o să cânţi la harpă pentru noi.

În vreme ce Ani umbla de colo-colo, Clare întrebă uimită:

– Care-i treaba cu bocitul?

– De obicei, mireasa îi cântă mamei un cântec în care se jeleşte că a fost vândută de nevastă şi că îşi doreşte să moară, îi explică Nicholas.

Clare se uită fix la el.

– Nu e foarte festiv.

– E foarte răscolitor. Asta şi răpirea zugrăvesc o imagine interesantă a istoriei ţiganilor.

Clare linse ultimele urme de grăsime de pe degete.

– De unde au venit ţiganii?

El luă o gură de vin dintr-un urcior înainte să răspundă. Bea ca un ţigan, cu urciorul pus pe umăr şi cu degetul agăţat de inelul aflat la baza sticlei. Efectul era foarte elegant.

– Cum ţiganii nu au limbă scrisă, nimeni nu ştie de fapt. Un lingvist de la Oxford care a studiat limba mi-a spus că ţiganii şi-au început probabil peregrinările în Asia. Cel mai sigur, nordul Indiei.

Gândindu-se la ce citise despre India, îi cercetă pe oamenii cu pielea închisă la culoare din jurul ei şi se decise că teoria lingvistului părea plauzibilă.

– Nu există poveşti transmise prin viu grai despre istoria ţiganilor?

– Multe, dar majoritatea se contrazic. Chicoti. O zicală veche spune să întrebi douăzeci de ţigani acelaşi lucru, şi o să primeşti douăzeci de răspunsuri diferite. Pe de altă parte, dacă întrebi un ţigan acelaşi lucru de douăzeci de ori, tot douăzeci de răspunsuri diferite o să primeşti.

Clare râse.

– Aşadar, consecvenţa nu e o virtute printre ţigani.

– Şi toţi, de la cel mai tânăr la cel mai bătrân, te pot minţi frumos şi fără poticneli când e necesar. Mai trase o duşcă din sticlă, apoi i-o dădu următorului bărbat din cerc. Sau poate minţi dintr-un exces de creativitate sau din amuzament. Un bărbat şiret este admirat, la fel ca un galez cinstit.

În partea cealaltă a taberei, Milosh cânta la scripcă, iar un altul îl acompania la tamburină. Oamenii începură să mai vorbească şi începură să bată din palme, accentuând ritmul vechi al muzicii. Ani îşi mişcă trupul planturos înspre Clare şi îi dădu un batic roşu-închis.

– Dansează cu Nikki şi apucaţi fiecare un capăt, le explică ea. Ca să le arătaţi tuturor că sunteţi uniţi.

Deşi Clare nu avea deloc talent la dans, era dispusă să încerce.

– Desfă-ţi părul, îi sugeră Nicholas când ea se ridică.

Se conformă şi îşi dădu jos broboada, trecându-şi degetele prin cozile groase, care se revărsară ca o mantie neagră şi strălucitoare. Apoi ea şi Nicholas apucară capetele opuse ale baticului şi se duseră în mijlocul cercului.

– Să te porţi ca o fecioară seducătoare, îi zise el cu zâmbetul lui de demon. Prefă-te o neastâmpărată aţâţătoare, pentru că ştiu că poţi!

Clare se gândi la asta când începură să se învârtă uşor, cu baticul întins între ei. Cum se simţise când căzuse sub vraja lui Nicholas? Înspăimântată de magnetismul lui sexual, însă absolut incapabilă să-i reziste. Se uită adânc în ochii lui şi se lăsă copleşită de amintirile puternice. Îşi coborî uşor privirea mimând timiditatea, apoi îşi lăsă bluza decoltată să îi cadă seducător de pe un umăr în vreme ce se îndepărta. Sprinten şi puternic,

Nicholas răspunse ca un animal în căutarea perechii, trăgând de batic pentru a o aduce înapoi.

Clare se apropie, apoi se retrase când el se întinse după ea. Cum el o urmă, ea se lăsă în jos sub braţul lui, iar părul ei trecu peste chipul lui, într-un gest deopotrivă defensiv şi aţâţător. O lăsă să se retragă, apoi o trase din nou aproape. Ea îşi acoperi cu timiditate faţa cu mâna liberă, însă, când se îndepărtă de lângă el, fusta i se roti provocator. El o privi cu aroganţa mândră a unui armăsar, promiţându-i fără cuvinte că o va cuceri şi o va face fericită. Pe măsură ce ritmul muzicii se intensifica, ei se învârteau de parcă erau posedaţi, mişcările lor fiind un preludiu arzător al sfârşitului inevitabil al dansului.

Cu o ultimă înfloritură dezlănţuită, muzica se opri, lăsând în urmă o linişte agitată. Nicholas o luă pe Clare în braţe, aplecând-o peste braţ.

Când se lăsă pe spate, simţi un fior de panică, dar numai o clipă. Dispăru aşa repede cum apăruse, căci ştia cu toată fiinţa că Nicholas nu avea să o lase să cadă. Părul i se împrăştie pe iarbă, iar el o sărută posesiv. Ţiganii chiuiră şi bătură aprobator din picioare.

O ridică din nou, mângâind-o cu privirea.

– Un ultim ritual, Clarissima. Trebuie să sărim peste ramura înflorită de grozamă pe care a pus-o Ani jos.

O luară într-un suflet spre luminiş ţinându-se de mână şi săriră împreună. În ropotul de aplauze, ea reuşi să rostească printre dinţi:

– Săritul peste coada de mătură este un obicei galez din vechime, probabil din vremea druizilor.

El râse.

– Ţiganii sunt foarte eclectici. Preiau orice obicei care le face plăcere.

Se auzi din nou scripca, iar de această dată toată lumea începu să danseze, de la bătrâna Keja la copiii care puteau să meargă. Se formară cercuri, iar apoi grupuri mai mici. Muzicienii cântau pe rând, ca toată lumea să aibă şansă să danseze. Pentru Clare era o revelaţie. Nu era neapărat un dans, cât mai degrabă simplă delectare sau tentaţie păcătoasă. Era mai mult decât dans, era viaţă trăită cu adevărat.

Iar Nicholas era cel mai înfocat dintre toţi. Când o prinse de mâini şi o învârti, îi simţi energia pulsând prin ea ca un râu de foc. Ea îi răspunse cu toată pasiunea care înflorise în ea în ultima vreme. Înainte fusese fecioară, acum dansa ca o seducătoare, o femeie mândră de feminitatea ei şi complet încrezătoare în puterea de a satisface un bărbat.

Mai târziu, după ce copiii istoviţi fuseseră duşi la culcare şi chiar şi adulţii erau prea obosiţi pentru a mai dansa, Kore aduse o harpă mică şi i-o dădu lui Nicholas.

El atinse uşor instrumentul şi îl acordă, gândindu-se ce să cânte. Alese o baladă lungă ţigănească, ce părea să fi izvorât din nesfârşitele bucurii şi tristeţi ale neamului său rătăcitor. Clare se aşeză lângă el, cu ochii închişi, şi savură frumuseţea vocii sale profunde şi ample. La sfârşit, cântă o strofă pe care cu siguranţă o tradusese în engleză de dragul ei. „Lucrurile lumeşti te stăpânesc şi te distrug,/ Dragostea trebuie să fie liberă ca vântul ce suflă./ Prinde vântul între patru pereţi, şi se stinge./ Corturi deschise, inimi deschise,/ Lasă vântul să sufle..."

Adevărul vorbelor îi pătrunse până la inimă. Deşi se îndoia că era un mesaj pentru ea, simţea că singurul mod prin care îl putea ţine pe Nicholas aproape era să nu încerce să facă asta. Dragostea trebuia să fie liberă ca vântul care suflă...

Apoi se retraseră în pat, la mare depărtare de celelalte. Ghemuiţi între căldura primitoare a două *dunha* şi doar cu cerul deasupra capului, făcură dragoste cu o pasiune sălbatică. O dorinţă intensificată de dansul lor de împreunare, care se intensificase în tăcerea în mijlocul căreia se contopeau.

Dorindu-şi ca mărturisirile de iubire să nu fie interzise, Clare îşi lăsă trupul să vorbească pentru ea. Mai târziu, când Nicholas dormea cu capul pe sânul ei, Clare îi mângâia părul negru şi des, uimită de bărbatul cu care se căsătorise. Un ţigan, un galez, un nobil, un poet – era toate acestea şi mai mult. Şi ştia că avea să-l iubească până la moarte.

A doua zi dimineaţă, Clare se simţea puţin fragilă. Fusese foarte necumpătată seara trecută: mâncase prea mult, băuse prea mult vin, dansase prea multă vreme şi făcuse sex dezlănţuit cu soţul ei. Şi nu doar o dată. John Wesley sigur nu ar fi fost de acord. Însă acum, că avea propria călăuză interioară, întrebă direct divinitatea şi trase concluzia că El nu se supărase deloc, căci dragostea era izvorul pasiunii. Cu toate acestea, uşoara durere de cap o făcea să creadă că moderaţia îşi avea rostul ei în viaţă.

Pe când şatra îşi strângea lucrurile, bătrâna Keja veni la ea şi îi zise:

– Trebuie să vorbesc cu tine. În dimineaţa asta mergi cu mine în căruţă.

Clare acceptă bucuroasă. Deşi nu schimbase mai mult de o vorbă cu Keja, simţise de multe ori că femeia o pironea cu privirea. Erau doar ele în căruţă, căci Keja se folosise de influenţă ca să aibă intimitate. Multă vreme, Keja doar se uită fix la Clare în vreme ce pufăia din pipă.

– Eu sunt verişoară cu tatăl Martei, mama lui Nikki, îi zise ea brusc.

Clare deveni şi mai interesantă. Asta însemnă că era una din rudele cele mai apropiate ale lui Nicholas. Dorind să profite de acest prilej, o întrebă:

– De ce şi-a vândut Marta fiul? Astă l-a rănit profund pe Nicholas.

– Marta murea de boală la plămâni, îi zise Keja la fel de direct. Ar fi trebuit să-l lase pe Nikki cu noi, dar îi jurase soţului că fiul va trăi o viaţă de *gorgio*. Bătrâna se strâmbă. Asta îşi dorise Kenrick, iar ea ştia că foarte curând avea să nu-i mai poată purta de grijă lui Nikki, aşa că l-a dus la bunicii lui, cele mai apropiate rude.

– Faptul că l-a vândut pe o sută de guinee nu prea mă face să cred că a făcut un gest dezinteresat, îi zise Clare cu asprime. Cum poate o femeie să-şi vândă copilul?

– Bătrânul *gorgio* a dat de bunăvoie bani, zise Keja dezgustată. Marta aproape i-a scuipat în faţă, dar era ţigancă – dacă *gorgio* voia să fie prost, avea să-l lase.

Gândindu-se la ce aflase despre ţigani, Clare spuse cu ezitare în glas:

– Cu alte cuvinte, cele două afaceri au fost separate – l-a dus pe Nicholas la bunicul lui de dragul lui Kenrick, iar în mintea ei banii nu aveau nici o legătură cu Nikki.

Keja îi zâmbi ştirb, încuviinţând din cap.

– Deşi eşti *gorgio*, ai înţeles bine. Îţi arăt dovada că Marta nu şi-a vândut fiul pentru bani. Deschise un cufăr şi scotoci prin el, scoţând o punguţă grea din piele. I-o dădu lui Clare şi zise: Mi-a lăsat asta să i-o dau lui Nikki când va sosi un moment prielnic.

Clare deschise punguţa şi inspiră profund la vederea monedelor din aur.

– E totul acolo, mai puţin o guinee sau două, cu care Marta a cumpărat mâncare pe drumul ei spre ţigani. A mea era cea mai apropiată şatră, aşa că a rămas cu noi.

– Ce s-a ales de Marta?

Keja trase cu putere din pipă, fumul schiţându-i o coroană în jurul capului.

– Marta a murit în iarna următoare, în braţele mele. Am păstrat guineele pentru Nikki în toţi aceşti ani.

– De ce nu i s-a spus niciodată că mama lui l-a dat altei familii pentru că ea era pe moarte? întrebă ea uimită. Ar fi însemnat enorm pentru el să ştie asta. Şi de ce nu i-ai dat aurul mai devreme? L-ai văzut adesea de-a lungul anilor.

– Marta m-a pus să jur că-i voi spune doar soţiei lui Nicholas, căci numai o femeie poate înţelege că o mamă trebuie să facă ce e mai bine pentru copilul ei, zise Keja cu blândeţe.

– Dar Nicholas a mai fost însurat.

Keja arăta de parcă îi venea să scuipe, dar se abţinea pentru că nu erau afară.

– Pe naiba, doar s-a culcat cu ea, nu i-a fost soţie adevărată. Tu eşti cea la care se gândea Marta. Avea darul

profeției, și a spus că va veni o femeie care să-i vindece inima lui Nikki al ei.

Clare se uită la monedele din aur, lacrimile înțepându-i ochii. Oare Marta chiar o văzuse pe Clare în viitorul lui Nicholas? Fusese tânără când murise, poate mai tânără decât era Clare acum.

L-ar fi lăsat Marta pe Nicholas cu bunicul dacă știa cât de rece și de violent era bătrânul? Poate se gândise că mama lui Kenrick avea să-l îngrijească pe Nicholas. Dar primei neveste a contelui bătrân i se încețoșase mintea în ultimii ani de viață, ceea ce o făcuse incapabilă să-și iubească nepotul.

– Sărmana Marta, zise Clare cu sinceritate. Cu siguranță i-a fost foarte greu să aleagă între ai ei și promisiunea făcută soțului decedat. Și chiar și mai dificil să-și lase fiul pe mâna unui străin. Sper că se odihnește împăcată.

– Da, spuse Keja. E cu Kenrick. Acum, că ai apărut tu să-l protejezi pe Nikki, n-o să-și mai facă griji pentru fiul ei.

Clare simți cum i se ridică părul pe ceafă. Creștină fiind, credea că spiritul este nemuritor. Știa că mai sunt puțini oameni care au „un dar spiritual" – capacitatea de a ști lucruri mai presus de acest tărâm. Se spune că mama și surorile lui John Wesley fuseseră înzestrate cu acest har. Cu toate acestea, era ciudat să audă pe cineva vorbind despre supranatural cu o asemenea acceptare calmă. Învăța mai multe de la țigani decât se așteptase.

– Îl iubesc pe Nicholas și întotdeauna voi face ce este mai bine pentru el, zise ea încetișor. Amintindu-și modul țiganilor de-a arunca blesteme, adăugă: Dacă dau greș, să aprinzi lumânări pentru mine.

– *Bater,* zise Keja cu seriozitate. Așa să fie.

Căruța se opri cu zgomot, și Nicholas strigă:

– Clare, am ajuns acasă.

Ea închise punguța din piele și o puse într-un buzunar. Fiindcă Nicholas avea chestiuni mai presante acum, avea să amâne să-i spună povestea Martei. Dar nu intenționa să aștepte multă vreme; deși avea să fie dureros

să deschidă rănile vechi, spera că, dacă afla adevărul, avea să înţeleagă că mama lui nu îl trădase.

– Keja, mulţumesc că ai avut încredere în mine, zise ea sărutând obrazul zbârcit al tovarăşei sale de drum, apoi coborî din căruţă.

Şatra se oprise în faţa domeniului Aberdare. Williams era pe trepte. Se dusese să-i alunge pe ţigani, dar rămase când îşi văzu stăpânul ieşind dintr-o căruţă.

Urmă o litanie de rămas-bun. Clare o îmbrăţişă pe Ani cu multă căldură.

– Te vei întoarce?

Cealaltă femeie chicoti.

– Da, desigur. Venim, plecăm şi ne întoarcem, ca vântul.

După ce le făcu cu mâna la despărţire, Nicholas urca treptele spre casă cu braţul în jurul taliei lui Clare. Cu o expresie anostă pe chip, Williams le ţinea uşa. Clare deveni dintr-odată conştientă de decolteul adânc şi de lungimea nepotrivită a fustelor. Dar îşi ţinu capul sus şi trecu pe lângă majordom cu un calm olimpian, ca şi cum ar fi fost îmbrăcată cât se poate de decent.

Se îndreptară amândoi spre dormitor, înţelegându-se din priviri. Clare se descălţă de cizme şi mişcă din degete încântată.

– O să sun să mi se pregătească baia. Deşi mi-a plăcut de ai tău, lipsa apei calde nu prea mi-a priit.

El zâmbi, dar avea o expresie ciudată în privire.

– Nicholas, ce o să faci cu Lord Michael? întrebă dintr-odată Clare, renunţând la frivolitate.

El oftă.

– O să depun mărturie în faţa unui judecător. Michael va fi arestat pe dată, îmi închipui. Dacă nu poate să găsească o explicaţie al naibii de bună, o să dea de belele.

– E un bărbat puternic şi bogat. Oare asta îl va feri?

Nicholas îşi miji privirea.

– Sunt conte de Aberdare, iar bogăţia şi puterea mea le depăşesc pe ale lui. Dacă el e în spatele tentativei de omor, nu va scăpa de braţul lung al legii.

Era prima dată când remarcase o asemănare cu formidabilul său bunic. Uşurată că era dispus să-şi folosească influenţa pentru a se apăra, îi zise:

– Sunt fericit că laşi dreptatea în seama justiţiei şi nu cauţi să te răzbuni.

– Nu cred în dueluri. Sunt o rămăşiţă barbară a Evului Mediu. Îşi dădu jos vesta şi eşarfa ţigănească. Diseară e întâlnirea cu grupul. Te duci?

Uitase cu desăvârşire.

– Da, doar dacă nu vrei să stau cu tine în seara asta.

– Nu, du-te la întâlnire. Vreau să mă apuc să compun cântecul în amintirea exploziei de la mină. Mi-au venit câteva idei în ultimele zile. Dar, cum vom petrece seara despărţiţi, cred că o să-ţi ocup tot restul după-amiezii. O cercetă lasciv cu privirea. Porunceşte să ţi se pregătească baia. Se pot face lucruri interesante într-o cadă.

Clare roşi şi făcu întocmai, în timp ce el se retrase în camera de haine. Însă, în loc să se dezbrace, ieşi pe uşa cealaltă şi se duse la biroul din bibliotecă, unde scrise grăbit un bilet. După ce puse sigiliul, sună după majordom.

Când Williams îşi făcu apariţia, Nicholas îi dădu misiva.

– Să îi parvină lui Lord Michael Kenyon. Cu siguranţă e la mină la ora asta. Dacă nu, vreau să-l găsească mesagerul şi să aştepte un răspuns. Şi nu spune nimănui – cu atât mai puţin lui Lady Aberdare.

– Prea bine, milord.

Rezolvând această treabă, Nicholas se întoarse în camera de haine. Nu mai avea nimic de făcut în următoarele ore, aşa că avea de gând să-şi petreacă timpul în cel mai bun mod cu putinţă.

capitolul 31

Recunoscând sigiliul, Michael Kenyon strânse din buze şi desfăcu biletul. Cuvintele erau răspicate şi la obiect:

Michael, trebuie să vorbim între patru ochi. Mă gândeam la 7 în seara asta. Ruinele de la Caerbach sunt un loc convenabil şi neutru, dar ne vedem unde şi când vrei, numai să fie cât mai repede. Aberdare.

– Fir-ar să fie! mârâi Michael după ce citi biletul cu scrisul familiar, apoi îl mototoli şi îl azvârli peste birou. La naiba cu Aberdare!

Mesagerul întrebă politicos:

– Acesta e răspunsul, domnule?

Furia lui Michael se mistui, rămânând doar cenuşa. Înmuie stiloul în călimară, apoi scrise:

La 7 în seara asta, singur la Caerbach. Kenyon.

Sablă, puse sigiliul şi îi înmână biletul mesagerului. Bărbatul făcu o plecăciune şi plecă. Michael se uită în gol prin birou, simţind încordarea care prevestea mereu bătălia. Venise ziua răfuielii. Simţise în adâncul sufletului că nu avea cum să evite confruntarea, deşi Dumnezeu îi era martor că încercase.

Se uită la stiva de documente de pe birou, apoi o dădu în lături. Îi era imposibil să îi pese de termenele de livrare prevăzute pentru noile echipamente. Se ridică fără tragere de inimă, îşi luă pălăria şi ieşi cu paşi mari din birou. Se opri la biroul lui Madoc de afară şi zise:

– Plec. Aveai nevoie să vorbeşti cu mine?

Madoc se lăsă în scaunul masiv şi îşi împreună degetele peste abdomen.

– Nu, totul e în regulă.

Kenyon plecă, încuviinţând din cap uşurat.

Madoc se prefăcu a se întoarce la treabă, dar se gândea în sinea lui la întâmplarea interesantă cu mesagerul de la Aberdare. Aşteptă să treacă zece minute şi Kenyon să plece călare. Apoi se duse în biroul şefului său – care fusese al lui vreme de patru ani. Cum nu mai erau alţi angajaţi în apropiere, nu făcu nici un efort să mascheze amărăciunea din privire.

În biroul lui Kenyon erau multe registre, aşa că nimeni nu s-ar fi mirat să-l vadă pe Madoc acolo. Acest lucru îi uşurase treaba în repetate rânduri.

După ce Kenyon înjurase, auzise zgomot de hârtie mototolită şi aruncată. Madoc cercetă podeaua şi găsi repede biletul azvârlit într-un colţ al biroului. Îl netezi, citi o dată, nevenindu-i să creadă ce noroc avea. Avea să fie perfect, de-a dreptul minunat.

Dumnezeu era clar de partea lui.

Ca de obicei, Nicholas avusese dreptate: se puteau face lucruri foarte interesante în cadă. După baie, Clare era curată şi pe deplin satisfăcută. Ea şi Nicholas aţipiră, apoi se treziră şi luară o masă uşoară. După ce termină de mâncat, Clare îl sărută uşor.

– Ne vedem după întâlnire. Eşti genul de artist căruia nu-i place să arate celorlalţi munca sa neterminată sau pot să ascult diseară primele note ale compoziţiei?

– Prefer să ai răbdare până când compun toată piesa. Îi susţinu privirea pentru câteva clipe, apoi o bătu uşor peste fund. Pleacă, să nu întârzii.

După ce îşi puse boneta pe cap, ieşi pe la intrarea laterală dinspre grajduri, unde o aştepta căruţa trasă de ponei. Trecuse deja prin faţa casei, când îşi aminti că ar fi trebuit să ia nişte cărţi pentru Owen, care mai avea câteva săptămâni bune de stat în casă şi voia să profite de timpul ăsta. Deşi îi dăduse câteva volume în ziua nunţii, credea că lui Owen nu i-ar fi prisosit altele.

Opri căruţa în faţa casei şi înfăşură frâiele de-a lungul stâlpilor de granit. Intră repede şi se duse glonţ la bibliotecă. Nici urmă de Nicholas. Cu siguranţă se dusese în camera de muzică.

Alesese cărţile şi se pregătea să iasă, când o lumină puternică dinspre biroul lui Nicholas îi atrase atenţia. Curioasă, se duse să cerceteze şi văzu razele oblice ale soarelui care se reflectau de pe o bucată de cuarţ şi argint răsucit. O ridică şi o răsuci în mână. Aşadar, asta era bucata de argint pur scoasă cu atâta trudă şi de care nu mai fusese nevoie până la urmă. La câte

se întâmplaseră în ultimele două săptămâni, nu apucase să o vadă. Ei bine, avea să fie bună de prespapier.

Era pe punctul de-a o pune jos, când văzu biletul de sub ea. Hârtia era desfăcută, iar scrisul – negru şi tăios. „La 7 în seara asta, singur la Caerbach. Kenyon."

Simţi cum împietreşte de groază. „Nu... Doamne, nu..."

Lăsă cărţile pe birou şi înşfăcă biletul. Îl citi din nou, cu furie crescândă. Naiba să-l ia pe Nicholas! După ce-i jurase că nu avea să facă nimic prostesc, acum se ducea direct în vizuina leului. Un duel formal ar dura câteva secunde, aşa că poate Nicholas voia doar să vorbească, dar cum putea fi atât de nesăbuit încât să aibă încredere în Lord Michael după tot ce se întâmplase? Şi cum putuse ea să fie aşa naivă să creadă în asigurările lui Nicholas?

Doar cu o noapte în urmă îi mărturisise că ţiganii minţeau mult când era necesar, şi era evident că păstrase această trăsătură. Cu siguranţă îi trimisese mesaj lui Lord Michael înainte să facă dragoste cu ea şi primise răspuns înainte să cineze. Nenorocitul, trădătorul, încăpăţânatul...

Cu multe blesteme clocotindu-i în minte, trecu ca o furtună prin casă şi se duse din nou la grajduri. Văzându-l pe grăjdar, îl întrebă cu răsuflarea întretăiată:

– A ieşit Lord Aberdare?

– Acum cinci minute, doamna mea.

– Înşeuează un cal, îi porunci. Aducându-şi aminte că Rhonda nu mai era, adăugă: Unul blând şi rezistent. Şi foloseşte o şa obişnuită, nu una laterală.

Bărbatul aruncă o privire neîncrezătoare la rochia ei modestă, dar plecă, supus. Fierbând de furie, ea se învârti în faţa grajdurilor, vag conştientă că nu-şi îngăduise niciodată în viaţa ei să simtă atâta mânie; pasiunea pe care o dezlănţuise Nicholas în ea se manifesta în moduri neaşteptate. Desigur, în viaţa ei nu-i fusese aşa frică. Fiecare amănunt al partidei de amor din acea după-amiază îi reveni în minte. Privind în urmă, îşi dădu seama că fusese neobişnuit de înfocat; fusese modul lui

de a-şi lua rămas-bun în caz că ceva nu mergea bine? I se strânse stomacul la acest gând.

Îi trecu prin cap să-l ia pe rândaş cu ea, dar, după o clipă de reflecţie, se răzgândi. Acesta nu era genul de conflict ce putea fi rezolvat de oameni înarmaţi, cum ar fi un grup de cavaleri medievali. O femeie singură ar avea mai multe şanse să împiedice violenţa între cei doi bărbaţi. Amândoi fuseseră crescuţi ca nişte adevăraţi gentlemeni, iar ea intenţiona să se folosească fără milă de acest lucru.

Grăjdarul îi aduse o iapă cafenie, şi Clare sări în şa. Cămaşa i se ridică peste genunchi, dezvelindu-i gambele, dar decenţa era ultimul lucru la care se gândea. Îşi aminti de poneiul ei, aşa că luă hăţurile şi spuse:

– Ia, te rog, brişca din faţa casei. Nu voi avea nevoie de ea.

Apoi ieşi în galop din curtea grajdurilor. Îi mulţumea lui Dumnezeu că în ultimele săptămâni călărise aşa mult şi lui Nicholas pentru faptul că toţi caii lui erau aşa bine antrenaţi.

Caerbach era o mică fortăreaţă în ruină pe o păşune, la jumătatea distanţei dintre Aberdare şi conacul Bryn. Fusese iniţial un avanpost al castelului principal Aberdare. Avea să ajungă foarte repede.

Oare cât de curând avea să audă focuri de armă?

Pe când înainta în galop, înălţă cea mai arzătoare rugăciune din viaţa ei.

Caerbach era în vârful unui deal, de unde se văzuse cândva întreaga vale. De-a lungul secolelor, crescuseră copaci, iar piatra de talie fusese dusă în altă parte, rămânând câteva pietre obişnuite şi rămăşiţe de ziduri, în mijlocul unei poieni însorite. Pentru copii era un loc minunat în care să se joace de-a v-aţi ascunselea, iar adulţii aveau intimitate deplină.

Nicholas se uita foarte atent la copaci în vreme ce călărea prin pădure, dar nu se miră când îl văzu pe Michael deja în luminiş, sprijinit de unul dintre pereţii

joşi, cu braţele împreunate la piept. Poziţia sa relaxată nu se potrivea cu expresia încordată de pe chip.

Când Nicholas descălecă, Michael mormăi:

– Ai întârziat.

– Văd că încă ai ceasul cu câteva minute înainte, comentă Nicholas şi legă calul de ruine. N-ai putut niciodată suporta gândul de-a întârzia nici măcar un minut.

– Nu-mi irosi timpul cu amintiri insipide. De ce naiba mi-ai cerut să vin aici?

Fără să se grăbească, Nicholas o luă printre pietre, iar buclele biciului îi loveau piciorul ascuns sub haină. Deşi nu îşi adusese pistolul la întâlnire, nu dorise să fie lipsit de apărare. Se opri în faţa lui Michael, la cinci metri distanţă.

– Dintr-o sumedenie de motive. Cel mai important este că am vrut să aflu de ce mă urăşti. Din moment ce n-ai nimic cu Rafe şi cu Lucien, bănuiesc că e ceva legat strict de mine.

– Bănuieşti bine, îi zise Michael strângând din buze.

Cum nu mai făcu alt comentariu, Nicholas îi zise încurajator:

– Singurul motiv care îmi trece prin minte este un spirit competitiv foarte prost. În tinereţe, ne luam cu toţii la întrecere, iar noi doi adesea ne măsuram forţele. Eram cam egali. Nu-mi păsa prea tare când pierdeam, dar tu nu suportai. Asta e problema – câştigam prea des, iar înfrângerea te-a măcinat ani întregi?

– Nu fi absurd, i-o tăie Michael. Concurenţa juvenilă n-are nimic a face.

Nicholas refuză să se enerveze; nu fusese niciodată uşor să scoată ceva de la Michael.

– Ce am făcut aşa îngrozitor că nici nu poţi vorbi despre asta?

Un muşchi tresări pe chipul lui Michael.

– Odată ce îţi dezvălui, zarurile vor fi aruncate. Va... va trebui să te omor.

Şi nu prea voia, constată Nicholas curios.

– N-am venit aici să mor, Michael, deşi mă voi lupta cu tine dacă trebuie. Îşi puse o mână în şold şi îşi dădu haina într-o parte, ca să se vadă biciul pe care Michael nu-l observase până atunci. Înainte să discutăm despre asta, trebuie să ştiu dacă tu te afli în spatele recentelor tentative de a mă ucide. Simţi puţin din furia pe care o ţinuse cu multă străduinţă sub control. Singurul lucru de neiertat mi se pare că viaţa lui Clare a fost pusă în pericol. De asta m-am şi întrebat dacă e lucrătura ta. Ai înnebunit în aşa hal încât ai omorî o femeie nevinovată ca să te răzbuni pe mine?

– Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti.

– A doua zi după ce te-ai întors la Penreith, călăream cu Clare şi un grup de copii, când un glonţ mi-a atins uşor calul. Clare era convinsă că ai tras în mine, dar eu m-am gândit că-i un braconier. Eşti un trăgător prea bun ca să ratezi.

– Ai dreptate – dacă voiam să te împuşc mişeleşte, aş fi făcut-o. Michael se încruntă. Cu siguranţă e alt duşman al tău.

– Nu cred că altcineva vrea să mă omoare, aşa că momentan rămân la varianta cu braconierul. Vocea lui Nicholas deveni mai aspră. Însă mi-e foarte greu să înţeleg de ce cinci oameni ne-au întins, mie şi lui Clare, o capcană la o cabană în munţi. I-au dat foc în miez de noapte, apoi au aşteptat afară cu puştile, să tragă în noi când am încercat să fugim de acolo.

Michael făcu ochii mari, părând sincer surprins.

– Aţi scăpat teferi amândoi?

– Nu mulţumită ţie. Nicholas se căută prin buzunare după cutiuţa pentru cărţi de vizită şi o aruncă dincolo de luminiş. Michael îşi duse instinctiv mâna sub haină. Mişcarea îi confirmă lui Nicholas bănuiala că prietenul lui venise înarmat.

Când văzu că Nicholas nu arunca nimic periculos spre el, Michael schimbă atitudinea şi întinse o mână să prindă obiectul.

– De unde ai cutia mea pentru cărți de vizită? întrebă el, recunoscând-o. Își ridică privirea, iar ochii îi scoteau văpăi de furie. Iar mi-ai încălcat proprietatea?

– A fost găsită în fața cabanei unde a avut loc ambuscada, îi răspunse Nicholas. Pentru un tribunal, ar fi de-ajuns să te spânzure. Însă, în ciuda dovezilor, mi-e greu să cred că ești așa laș sau că ai angaja bandiți să-ți dea o mână de ajutor. Amintindu-și de glonțul care aproape o atinsese pe Clare și de evadarea pe muchie de cuțit de apoi, Nicholas își pierdu cumpătul. Ei bine, ce ai de spus în apărarea ta?

– Aberdare, nu sunt dator să-ți răspund, dar ai judecat corect. Am încercat din răsputeri să-ți frâng gâtul la Londra și am plănuit să te provoc din nou, dar de data asta la un duel cum se cuvine. Însă n-am avut nimic de-a face cu ambuscadele. Cutiuța a dispărut în urmă cu câteva zile. Nu știu exact când sau unde, pentru că uit mereu să o iau cu mine. O puse în buzunar. S-a zis cu dovada trădării mele. E limpede că ai mai mulți dușmani decât am crezut.

Văzând că Michael nu înțelegea deloc situația, Nicholas spuse exasperat:

– Prostule, tu nu pricepi ce înseamnă toate astea? Dacă spui adevărul, cineva încearcă să mă omoare și să dea vina pe tine. Treaba asta ar cam trebui să te îngrijoreze.

Michael părea uimit.

– Dar n-are nici un sens.

– Ai o teorie mai bună?

Tăcerea fu ruptă de un zgomot de copite care tropăiau. Nicholas se întoarse și o văzu pe Clare galopând printre copaci, cu părul și fustele zburând în toate părțile și cu frica întipărită pe chip. Se relaxă când văzu că Nicholas e teafăr, dar se uita speriată la Michael. Simțindu-se ușor amuzat, Nicholas zise:

– Bănuiesc că ți-o aminteșți pe Clare din Londra.

Michael se uită furios la ea.

– Aberdare, nu-ți poți ține în frâu soția?

– Se vede că n-ai fost niciodată însurat, replică Nicholas cu răceală. Dar are dreptate, Clare. Intervenţia ta nu e nici necesară, nici dorită.

Clare se uită urât la ei, de parcă erau doi băieţaşi recalcitranţi, şi coborî de pe cal, dezvelind o bucată de picior, ceea ce îl făcu pe Nicholas să-şi dorească să o poată acoperi cu haina.

– Bărbaţii spun mereu lucruri de genul ăsta când sunt pe cale să acţioneze prosteşte. Sper că, dacă sunt aici, n-o să vă omorâţi.

– Nu cred că există pericolul ăsta, zise Nicholas. Problema rămâne să aflăm cine a încercat să ne ucidă. Michael neagă că ar fi tras în mine sau că ar fi plătit oameni să ne atace la cabană.

– Şi-l crezi? Ridică sceptică din sprâncene. Dacă nu Lord Michael, atunci cine?

O altă voce se auzi în luminiş.

– O să afli imediat, Lady Aberdare. Se întoarseră tustrei şi îl văzură pe George Madoc păşind de după un zid mai înalt, cu privirea ca de gheaţă şi cu o puşcă în mâini. Se uită la Clare şi zise: Nu mă gândeam că vei fi aici, dar nu mă deranjează să te ucid şi pe tine alături de ceilalţi. Mereu ai fost o pacoste nenorocită.

Michael făcu o mişcare rapidă, iar Madoc îndreptă puşca spre el.

– Kenyon, să nu încerci ceva, că te împuşc pe loc.

Madoc încuviinţă din cap mulţumit când Michael se opri.

– Îmi place să te văd îndeplinind ordine în loc să dai. Ridicaţi toţi trei mâinile. Ştiaţi că Nye Wilkins era trăgător de elită în armată? Un ţintaş iscusit. A păstrat legătura şi cu nişte prieteni mai vechi. M-am mirat când am auzit că aţi reuşit să scăpaţi de ei, Aberdare. Eşti mai deştept decât credeam. Evident că voi, ţiganii, sunteţi vicleni din naştere.

În vreme ce Clare şi ceilalţi ridicau mâinile, Wilkins făcu un pas în faţă şi aţinti arma asupra lui Nicholas. Minerul avea o constituţie zdravănă, asemănătoare lui Lord Michael. Clare îşi dădu seama că el fusese cel

pe care îl văzuse cu Nicholas în faţa cabanei, în noaptea când fuseseră atacaţi.

Ochii lui Michael se mijiră periculos.

– Bănuiesc că ai furat cutia din biroul meu.

– Da, şi tot acolo am găsit azi biletul de la Aberdare. Ochii spălăciţi ai lui Madoc străluceau sinistru. Nu m-ai luat niciodată în serios, nu? Eram doar un trepăduş nenorocit. Probabil ai impresia că nu ştiu să trag cu arma asta, dar să ştii că ţintesc bine. Am exersat vânând pe domeniul tău, cât tu erai la vânătoare de francezi. Aproape l-am ucis pe Aberdare de la o distanţă care ar pune în dificultate şi un trăgător de elită. Râse vulgar. Sunt mai isteţ şi mai dur ca tine, şi acum o să iau ce mi se cuvine.

– Şi anume? întrebă Michael.

– Mina. Am muncit şi am asudat pentru ea, şi drept este să îmi revină mie. Ochii îi sticliră de nedreptate. Datorită mie e aşa profitabilă. Chiar şi după ce ţi-am trimis o sumă frumuşică de bani, tot a rămas suficient şi pentru mine. Şi ai fost prea prost să-ţi dai seama că te trăgeam pe sfoară.

– Te înşeli. Privirea neclintită a lui Michael era ca a unui tigru gata de atac. Ştiam că deturnezi fonduri, dar pur şi simplu nu m-a interesat să aflu amănunte până nu rezolvam alte probleme provocate de proasta ta administrare.

Chipul lui Madoc fu străbătut de o expresie maliţioasă. Clare se încordă, întrebându-se dacă Michael îl provoca intenţionat.

Probabil şi Nicholas se întreba acelaşi lucru, căci spuse pe un ton calm:

– Asta-i foarte interesant, dar cu mine ce ai? Ne-am întâlnit odată în treacăt, când am fost pe la mină, dar nu mi se pare un motiv suficient pentru a vrea să ne omori pe mine şi pe Clare.

– Vă disprețuiesc pe amândoi. Deşi ai sânge ţigănesc, eşti conte. Şi căţeaua aia pioasă nu e decât o ţărancă parvenită! Nici unul nu aveţi inteligenţă sau ambiţie, însă vă scăldaţi în bani fără nici un efort, zise Madoc

batjocoritor. Dar ai dreptate, nu te urăsc ca pe Kenyon. De aceea am hotărât să te omor şi să las probe care să-l scoată pe el vinovat. Zâmbi grotesc. Chiar mi-ar fi făcut plăcere să-l văd pe Lord Michael Kenyon judecat şi executat pentru crimă. Am înţeles că spânzurarea este dureroasă, dar nu mai rea decât umilinţa publică. Ai încercat din răsputeri să-ţi faci un nume, şi totul s-ar fi terminat pe eşafod.

La cât de încordat era Michael, Clare era convinsă că Madoc îşi înţelegea bine victima, căci Michael îi răspunse pe un ton ironic:

– Îmi pare rău că ai fost scutit de amuzament.

Madoc ridică din umeri.

– Capacitatea de-a rămâne flexibil este o dovadă de inteligenţă. Din moment ce nu am reuşit să îl ucid pe Aberdare şi să dau vina pe tine, acum o să vă împuşc pur şi simplu pe amândoi. Cum ura ta pentru Aberdare e bine cunoscută, oamenii vor crede că v-aţi împuşcat, iar doamna cea sclivisită a fost prinsă la mijloc. Ce păcat! Dar ce pretenţii să ai de la un ţigan şi un soldat pe jumătate ţicnit? Pe chip i se citea batjocura. Şi, după ce se liniştesc apele, se va găsi o rectificare a ultimului testament. Drept răsplată pentru „loialitatea cu care te-am slujit", îmi vei lăsa compania minieră, conacul Bryn şi cinci mii de lire. Ştiu că nu e bine să pun mâna pe întreaga ta avere – asta ar stârni suspiciuni. Nu, mă mulţumesc cu mina, moşia şi puţini bani. Cum voi doi o să muriţi, o să fiu cel mai puternic din vale.

Era al naibii de mândru de isteţimea lui, iar Clare se întreba dacă putea folosi acest lucru împotriva lui. Dorinţa de a se împăuna îl făcuse să pună în scenă tot acest teatru; unul mai inteligent i-ar fi împuşcat fără prea multă tevatură. Şi făcea aceeaşi greşeală de care îl acuzase Michael – îşi subestima adversarii.

Se uită la Wilkins, iar speranţa ei firavă se topi. Oricare ar fi fost slăbiciunea lui Madoc, Wilkins nu părea genul de bărbat care să fie distras de la sarcina lui mortală. Groaza ameninţa să o copleşească.

Clare credea în viaţă veşnică şi că sufletul îi era acum într-o stare acceptabilă. Deşi nu-i era frică de moarte, nu voia să-şi găsească încă sfârşitul; nu când ea şi Nicholas tocmai se căsătoriseră.

– Mulţumesc că mi-ai răspuns la întrebare, zise Nicholas cu o politeţe prefăcută. N-aş fi vrut să mor prost. Se uită la Michael, cu o privire neclintită. Ar fi trebuit să te mişti mai repede, Michael. Acum ai ratat şansa de-a mă omorî.

Poate era doar impresia lui Clare, dar cei doi păreau să-şi fi transmis un mesaj. Inima îi bătu să-i spargă pieptul; deşi Nicholas şi Michael erau amândoi formidabili, nu aveau arme. Cum puteau să reacţioneze când două arme erau îndreptate asupra lor, şi ei nu aveau nici una?

Avu o revelaţie şi văzu totul limpede: nu avea rost să aştepte cuminţi să fie măcelăriţi. Nicholas şi Michael ştiuseră asta de la bun început. Aveau să încerce din clipă-n clipă să-i atace pe pistolari, deşi putea fi sinucidere curată, căci o umbră de speranţă era mai bună decât nimic şi era mai nobil să mori luptând.

Mintea începu să-i lucreze febril. Erau trei, şi doar două puşti cu un singur glonţ. Odată armele descărcate, avea să urmeze lupta corp la corp şi, dacă se ajungea la asta, putea să parieze totul pe Îngerii Căzuţi.

Cum era femeie, pistolarii aveau să se concentreze mai puţin asupra ei. Wilkins era cel mai aproape de ea; dacă îl ataca pe trăgătorul de elită, acesta urma să aibă nevoie de câteva clipe pentru a întoarce arma spre ea, iar haosul creat avea să le acorde lui Nicholas şi Michael secundele critice de care aveau nevoie.

Vocea lăudăroasă a lui Madoc îi întrerupse gândurile care i se învălmăşeau în cap.

– Rugaţi-vă, dacă asta credeţi că vă va ajuta. Wilkins, tu îi împuşti pe Aberdare şi pe nevastă-sa. Kenyon este al meu.

Înainte ca ea să-şi pună planul şubred în aplicare, Nicholas zise:

– Aşteaptă! Cu siguranţă o să mă crezi un prost sentimental, dar aş vrea să o sărut pe soţia mea pentru ultima dată.

Madoc o cercetă pe Clare cu interes, de parcă o vedea pentru prima oară.

– Să ştii, chiar te-ai făcut o ţărăncuţă apetisantă. Se spune că toate fetele de predicatori sunt nişte târfuliţe în adâncul lor – şi chiar trebuie să fii, altfel nu ţi-ai fi desfăcut picioarele pentru un ţigan. Wilkins, nu o împuşca încă. Mai bine ne distrăm şi noi puţin după ce-i omorâm pe bărbaţi. Îi făcu semn lui Nicholas. Hai, sărut-o! Să o faci cum trebuie, ca să fie încălzită pentru noi.

O furie letală mocnea în privirea lui Nicholas. Inima lui Clare aproape se opri; dacă se arunca acum asupra lui Madoc, era mort. Ea îşi muşcă buză ca să nu strige, încercând să-l implore din priviri să mai aştepte.

Tremurând, Nicholas trase aer în piept şi reuşi să-şi ţină furia sub control, apoi se apropie de ea. Vocea joasă îi accentua intensitatea:

– Clare, te iubesc. Ar fi trebuit să ţi-o spun mai devreme.

Cuvintele o tulburară aşa mult, că aproape nu auzi ce îi şopti când se aplecă să o sărute.

– Când te împing la pământ, să te rostogoleşti în spatele zidului de piatră şi apoi să o iei la sănătoasa.

Amândoi se gândiseră la acelaşi lucru, îşi dădu seama. Venind să o sărute, era mai aproape de Wilkins, iar îmbrăţişarea aceea putea fi şansa lor de-a le distrage celor doi atenţia. Ştiind că, dacă se mişca, planul lui s-ar nărui, încuviinţă din cap, deşi nici prin gând nu-i trecea să fugă.

– Te iubesc, Nicholas, zise ea cu voce tare. Şi, dacă nu te duci în rai, vin oriunde după tine.

Vocea îi tremura.

– Să aprinzi lumânări pentru mine dacă dau greş.

Clare văzu durerea insuportabilă de pe chipul lui şi înţelese că şi al ei trăda acelaşi lucru. Indiferent de planul pe care-l avea el în minte, sorţii erau împotriva lor, şi acesta putea fi cu adevărat ultimul lor sărut.

Se apropiară furtunos, copleşiţi de un ocean de sentimente. Părea imposibil ca peste câteva clipe minut să moară, cu trupul sfâşiat şi plin de sânge. Iar Nicholas...

Îşi înfipse degetele în braţele lui. Se străduí să slăbească strânsoarea, ca să nu-l încetinească atunci când avea să o împingă la pământ.

Deşi îl dorea cu disperare, simţea şi interesul crescut al pistolarilor. Le scăzuse atenţia, oferindu-i lui Michael prilejul pe care îl aşteptase. Se aruncă într-o parte, departe de pistolul lui Madoc.

În acelaşi timp, Nicholas o împinse pe Clare, strigând:

– Acum!

Pe când se prăbuşea la pământ, el sări în direcţia opusă, spre Wilkins.

Prins pe nepregătite, pistolarul pierdu câteva secunde de preţ încercând să ochească victima. Până să reuşească, biciul lui Nicholas îi apăru ca prin minune în mână, şi îl pocni fără milă.

Mişcările îndrăzneţe îl aduseră suficient de aproape încât să înfăşoare biciul în jurul puştii lui Wilkins. Biciul reuşi să coboare butoiaşul, deviind ţinta minerului. Wilkins trase cu violenţă de armă, încercând să o smulgă, ca să poată trage.

Clare văzu că Michael nu era neînarmat, ci avea un pistol. El şi Madoc ţintiră unul spre altul şi traseră în acelaşi timp, spărgând tăcerea din poiană.

Strigătul lui Madoc fu curmat de un şuvoi de sânge, atunci când glonţul îi trecu prin gât. Michael se lăsă la pământ, rostogolindu-se. Deşi Clare nu văzu o rană, intuí că fusese lovit. Poate mortal.

Dar nu era vreme să se ocupe de Michael, căci între Nicholas şi Wilkins se dădea o luptă decisivă. În vreme ce Nicholas încerca să smulgă arma, pistolarul se ţinea de ea cu o determinare aprigă. Clare făcu efortul de-a se ridica şi se duse glonţ înspre cei doi bărbaţi.

Ţinându-se doar de butoiaş, biciul alunecă dintr-odată, iar Nicholas îşi pierdu echilibrul. Se împletici şi căzu într-un genunchi.

Wilkins se trase îndărăt, departe de bici, şi ţinti, cu o sclipire diavolească în ochi. Nicholas încercă să se ferească, dar îi era imposibil să se mişte prea rapid în poziţia ciudată în care era.

Mânată de o cumplită panică, Clare se aruncă în faţă, ca să blocheze glonţul. Palma ei lovi butoiaşul exact când puşca explodă cu un zgomot asurzitor. O lovitură îi amorţi partea stângă a corpului şi o făcu să se învârtă şi să se prăbuşească pe iarbă. Stătea neclintită, prea şocată ca să se mişte.

– Clare! strigă Nicholas.

Cu o expresie înnebunită pe chip, se puse în genunchi şi o ridică în poală.

Clare se uită peste umărul lui şi văzu că Wilkins înjura de mama focului şi reîncărca arma cu o viteză incredibilă. Pe când pistolarul ţinti din nou, Clare încercă să îl prevină pe Nicholas de pericol, dar nu putu scoate nici un sunet.

Se mai auzi o împuşcătură, de data aceasta una mai uşoară şi mai ascuţită decât cea scoasă de o puşcă. Wilkins se răsuci şi căzu, cu pieptul plin de sânge, iar puşca i se învârti prin aer înainte să lovească pământul.

Clare se întoarse şi văzu că Michael stătea pe burtă, ţinând în mâini pistolul din care ieşea un fir de fum. Nu numai că era în viaţă, dar îi salvase şi viaţa lui Nicholas, constată ea, cu o uşoară mirare. Dar cine-l mai putea înţelege pe lord?!

Se simţea ameţită, incapabilă să înţeleagă cum, după o încăierare de doar câteva secunde, doi oameni muriseră. Michael nu părea rănit, căci se ridică repede, dar era prea amorţită să îşi dea seama dacă ea era rănită sau doar în stare de şoc.

Când Nicholas îi sfâşie mâneca stângă, Clare scânci de durere. După o examinare rapidă, Nicholas îi spuse ca să o aline:

– Glonţul ţi-a trecut prin antebraţ. Cu siguranţă doare ca naiba, dar nu a atins osul. O să fii bine, Clare. Nici nu sângerează aşa rău. Îşi smulse cravata de la gât şi îi legă strâns braţul.

Mâna începu să i se dezmorţească. După cum spusese şi Nicholas, o durea îngrozitor braţul – cine spunea că era „doar o rană" nu simţise pe pielea lui ce înseamnă – dar nu era mai rău decât atunci când îşi luxase glezna.

Se ridică în capul oaselor cu grijă, iar Nicholas o trase în spate câţiva metri, ca să stea cu spatele sprijinit de zid. După ce o poziţionă acolo, spuse furios:

– De ce naiba ai făcut ceva atât de stupid? Ai fi putut muri!

Ea îi zâmbi nesigură.

– De ce nu ai făcut ceva să te aperi când Wilkins reîncărca?

– Ştiam că Michael avea să se ocupe de el. Şi, când am văzut că ai fost lovită... Vocea i se frânse.

– Ţi-ai riscat viaţa pentru mine, iubitule. Nu pot face şi eu la fel? îl întrebă Clare cu un zâmbet blând pe chip.

Chipul lui trăda faptul că încerca să-şi controleze furtuna de sentimente.

Înainte ca Nicholas să scoată o vorbă, Michael zise:

– Lady Aberdare e teafără?

Nicholas trase aer în piept şi se relaxă.

– Da, mulţumesc.

Îi atinse părul lui Clare cu degetele încă tremurânde.

– Ridică-te şi las-o pe soţia ta, Aberdare, îi ceru Michael cu asprime. E timpul să rezolvăm problemele dintre noi, şi nu vreau să fie rănită.

Tonul vocii celuilalt bărbat îl făcu pe Nicholas să nu se mai gândească la alte griji. Îşi ridică privirea, dintr-odată precaut.

Michael stătea în lumina soarelui care apunea, cu pistolul încă în mână.

Iar pistolul era îndreptat fix spre inima lui Nicholas.

capitolul 32

Cu privirea aţintită asupra pistolului, Nicholas se ridică şi se îndepărtă de Clare.

– Aşadar ne întoarcem la asta, zise el pe un ton lejer. Nu ai apucat să-mi spui de ce vrei să mă omori.

Michael se apropie de el. Nu mai avea soarele în spate, aşa că Nicholas îi putea vedea disperarea sălbatică din ochii verzi. Era limpede că nebunia lui Michael izvorâse din pricina violenţei care îi înghiţise pe toţi.

Cu faţa albă ca varul, Clare se străduí să se ridice şi se sprijini de peretele de piatră.

– Dacă îl omori pe Nicholas, va trebui să mă ucizi şi pe mine, Lord Michael, îi zise ea cu ferocitate. Crezi că o să tac dacă îmi omori soţul?

– Sigur că nu. O să mă vedeţi spânzurat, şi pe bună dreptate. Nu mai contează. Se duse spre bici. Cu privirea fixată asupra lui Nicholas, se aplecă şi îl azvârli departe. Poate o să-l scutesc pe călău, pentru că nu mă văd trăind după asta.

– Atunci n-o face! strigă ea. Ce a făcut Nicholas de vrei să-l ucizi?

– Am promis că se va face dreptate, fără să mă gândesc că voi ajunge în situaţia de a-mi ţine promisiunea, zise Michael cu tristeţe. Când a venit momentul, am fost laş. Am petrecut patru ani în armată, sperând că un glonţ mă va împiedica să fac asta. Însă soarta m-a cruţat şi m-a adus aici. Durerea i se citea pe chip. Nu mă mai pot împotrivi destinului.

– Cui i-ai jurat? îl întrebă Nicholas cu blândeţe. Bunicului meu? M-a urât şi a făcut tot ce i-a stat în putere să-mi îndepărteze prietenii, dar n-am crezut niciodată că va încerca să mă omoare.

– Nu bunicului tău, lui Caroline.

Urmă un moment de tăcere încremenită. Apoi Nicholas simţi că explodează de furie.

– Dumnezeule, aşadar ai fost unul dintre iubiţii ei! Ar fi trebuit să ghicesc. Aveam probe, dar nu voiam să cred. Vocea i se frânse. Nu puteam să cred că tocmai tu ai face aşa ceva.

– Ne-am iubit din prima clipă când ne-am văzut, la nunta voastră, când era deja prea târziu, zise Michael cu o expresie extrem de vinovată întipărită pe chip.

Pentru că erai prietenul meu, am luptat cu sentimentele, la fel cum a făcut şi ea. Dar... n-am putut rămâne departe unul de altul

– Aşadar, ei devenit o altă victimă a minciunilor lui Caroline, zise Nicholas cu o un dezgust profund.

– Nu vorbi aşa despre ea! Degetele lui Michael se albiră pe patul pistolului. Nu ţi-ar fi fost niciodată necredincioasă dacă nu te-ai fi purtat aşa îngrozitor cu ea. Cuvintele ieşiră din el de parcă îl măcinaseră de multă vreme. Mi-a spus totul despre tine – cât de crud erai, lucrurile revoltătoare pe care o obligai să ţi le facă. La început, mi-a venit greu să cred. Însă cât de mult poate şti cineva despre felul cum tratează prietenii lui femeile?

– Şi cât de multe ştie un bărbat despre cum tratează o femeie alţi bărbaţi? replică Nicholas pe un ton muşcător.

Înainte să poată continua, Michael îl întrerupse:

– Am început să o cred după ce i-am văzut vânătăile de pe trup şi când mi-a plâns în braţe. Lui Caroline îi era frică de tine. Mi-a spus că, dacă avea să moară în circumstanţe suspecte, tu vei fi de vină şi că trebuie să o răzbun. I-am dat cuvântul, fără să mă gândesc niciodată că va trebui să duc asta la îndeplinire. Deşi ai tratat-o îngrozitor, nu te-am crezut nicicând în stare să omori pe cineva.

– Avea vânătăi pentru că îi plăcea să facă sex sălbatic – fiind amantul ei, cred că ţi-ai dat singur seama, izbucni Nicholas. Şi a murit într-un accident de trăsură pentru că a insistat ca vizitiul să meargă exagerat de repede. Eu n-am avut nimic de-a face cu asta.

– Poate că tu ai provocat accidentul sau poate că nu. Nu contează. Dacă nu i-ar fi fost frică de tine, nu ar fi fugit de la Aberdare când te-a prins în pat cu soţia bunicului tău! Eşti la fel de vinovat ca şi cum ai fi împuşcat-o în inimă! Michael îşi şterse sudoarea de pe faţă cu o mână tremurătoare. Ştiai că era gravidă când a murit? Îmi purta copilul în pântece şi venea la mine. O implorasem să te părăsească mai înainte, dar refuzase dintr-un simţ distorsionat al onoarei.

– Caroline nu ştia ce înseamnă onoarea. Gura lui Nicholas se strâmbă. Dar poate ai fost tatăl copilului. Cu siguranţă nu eu – nu o mai atinsesem de luni întregi. Însă nu erai singurul pretendent la această onoare.

– Nu jigni o femeie care nu se poate apăra!

Vocea isterică a lui Michael îl forţă pe Nicholas să-şi stăpânească furia. Deşi nu crezuse niciodată că bunul lui prieten voia să-l omoare, implicarea lui Caroline schimba totul. Acum Michael avea o armă în mână, şi, dacă ceda, Nicholas era un om mort.

Trebuia să scoată la lumină întreaga poveste, nu avea de ales. Incapabil să îşi înăbuşe furia amară, Nicholas zise:

– Caroline era amanta bunicului meu.

Urmă o clipă îngrozitoare de tăcere, şi o auzi pe Clare icnind. Apoi Michael urlă:

– Minţi!

Pe când degetul i se încorda pe trăgaci, Clare strigă disperată:

– Nu, te implor! Nu face asta!

Insistenţa rugăminţilor îl făcu pe Michael să ezite, iar chipul reflecta lupta ce se dădea în sufletul lui.

– La naiba, Michael, începu Nicholas. Ne ştim de douăzeci de ani, şi în mare parte a timpului am fost mai apropiaţi ca doi fraţi. Nu crezi că merit să fiu ascultat?

Simţi că furia i se domolea puţin, deşi Michael nu coborî arma.

– Spune, dar să nu crezi că mă răzgândesc.

Nicholas trase adânc aer în piept, ştiind că trebuia să fie calm şi convingător.

– După cum ştii, bunicul meu a aranjat căsătoria ca să îşi asigure succesorii. Odată ce am întâlnit-o pe Caroline, am fost de acord să ne căsătorim. Dar căsnicia a fost o minciună de la bun început. Când am cerut-o de soţie, mi-a recunoscut cu lacrimi în ochi că nu mai era virgină – că un bărbat mai în vârstă, prieten de familie, o sedusese când avea cincisprezece ani. Plângea foarte frumos şi convingător, că l-aş fi provocat la duel pe seducător dacă nu mi-ar fi zis că murise deja. Eram

dispus să trec cu vederea ce se întâmplase, însă, după ce ne-am căsătorit, am început să mă întreb dacă-mi spusese adevărul – mi se părea remarcabil de iscusită pentru o fată care pretindea că era aproape ca o fecioară. Cu siguranţă avusese o aventură în toată regula. Nu mi-a plăcut că mînţise, dar femeile n-au avut niciodată libertatea de a păcătui pe care o au bărbaţii. Mi-am zis că mînţise pentru a avea o căsnicie respectabilă. Faţa i se crispă când se gândi cât de naiv fusese. Voiam să-i găsesc scuze. Îmi spunea că mă iubeşte, vezi tu, şi era aşa afectuoasă, că nu mi-a venit greu să o cred. Şi nu... nu ştiu dacă am iubit-o vreodată, dar am vrut. Nicholas dădu să continue, dar apoi se întrerupse. Mai bine se împuşca decât să mai spună ceva legat de el. Reveni la subiectul mai sigur legat de comportamentul fostei soţii. Credeam că avem o căsnicie solidă, până când, în pat fiind, am văzut că avea muşcături pe sâni. Nu a încercat să îşi nege infidelitatea. În schimb, a râs şi a spus că nu se aştepta să-i fiu fidel şi că nici eu n-ar trebui să am asemenea aşteptări. Pretindea că ştia cum să nu rămână grea şi mi-a dat cuvântul că nu va naşte un copil care să nu fie al meu. Încă o dată simţi dezgustul care îl cuprinsese când îşi dăduse seama că totul fusese o farsă. Am refuzat cu vehemenţă să accept aceste condiţii. Gândindu-se că mă poate face să mă răzgândesc, a încercat să mă seducă. Când am refuzat, s-a înfuriat, spunând că nici un bărbat nu a părăsit-o vreodată şi jurând că mă va face să regret. Şi a reuşit. Doamne, chiar a reuşit, zise el şi-i susţinu privirea lui Michael. Toate astea s-au petrecut în aprilie 1809. Ar fi cinstit să spun că dragostea pentru tine i-a depăşit scrupulele în privinţa adulterului la câteva săptămâni după noaptea aia?

Faţa pământie a lui Michael era un răspuns suficient.

Nicholas făcu un pas discret înspre Michael înainte de a continua:

– Am trimis-o la Aberdare, iar eu am rămas la Londra. Dacă mă gândesc mai bine, ar fi trebuit să-mi dea de gândit, căci a acceptat fără să opună rezistenţă, dar eram prea confuz ca să gândesc limpede. După o perioadă

în care am încercat să găsesc sensul vieţii în sticle şi prin budoare, m-am hotărât că e vremea să mă întorc la Aberdare şi să discut cu Caroline. Mi-am zis că poate s-a răzgândit şi că puteam încerca să ne refacem căsnicia. Însă a fost o farsă sinistră demnă de o piesă de teatru: soţul nesăbuit se întoarce acasă pe neaşteptate şi îşi găseşte soţia în pat cu un alt bărbat. Iar celălalt bărbat era bunicul meu.

Era o trădare mai groaznică decât orice coşmar, chiar şi acum stomacul i se făcea ghem când se gândea la grozăvia văzută.

– Amândoi râdeau de mine în vreme ce bătrânul conte îmi explica fericit cât de isteţ fusese. Era ca Madoc, dacă stau să mă gândesc mai bine. De la început, bunicul îmi dispreţuise sângele ţigănesc şi se tot gândise cum să aibă un moştenitor. A fost împiedicat de lunga boală a primei soţii, dar s-a recăsătorit imediat după moartea acesteia. Însă Emily nu a reuşit să rămână gravidă, în ciuda eforturilor depuse de el.

– Minţi, spuse Michael cu furie în glas. De ce să depună bunicul tău atâta efort să aibă un fiu când tu oricum urma să moşteneşti?

– Îi subestimezi inteligenţa, spuse Nicholas sec. A pregătit nişte documente evident false privind căsătoria părinţilor mei şi naşterea mea. Dacă reuşea să mai facă alt copil, nu avea decât să distrugă documentele reale şi să le ducă pe cele false la un avocat, spunându-i cu tristeţe că, din dorinţa de a avea moştenitor, crezuse că sunt un copil legitim, dar nu se mai putea amăgi. Aş fi fost dezmoştenit şi aruncat ca un gunoi – ceea ce oricum mă considera.

– Acelea erau documentele în dublu exemplar pe care le-am descoperit în Biblia familiei – cele cărora le-ai dat foc! exclamă Clare.

– Acum înţelegi de ce eram furios? Se întoarse din nou spre Michael şi continuă: Dar nu a reuşit să o lase grea pe Emily, aşa că trebuia să găsească altă cale prin care să scape de mine. Fusese mereu un porc pervers, deşi era discret cu aventurile – nu voia să-şi pună

în primejdie reputaţia de om pios. Cum Caroline era deja amanta lui, i-a venit ideea să ne căsătorească. Ea a fost probabil de acord pentru că a încântat-o depravarea acelui aranjament. La naiba, poate chiar ea i-a sugerat. Bunicul s-a arătat aşa dornic să-mi explice totul fiindcă ea îi spusese că era gravidă. Se simţea triumfător, pe deplin convins că era copilul lui, şi pe deasupra băiat, aşa că sângele meu ţigănesc avea să dispară din stirpea Davies. Deşi nu mai avea ce face pentru a mă împiedica să devin moştenitor, după moartea mea, totul avea să îi revină fiului bunicului. Încântător plan, nu-i aşa? Tonul lui Nicholas deveni sardonic. Apoi mi-a spus cât de isteaţă era Caroline, cum se asigurase că nu avea să rămână grea cu mine. Cred că, din moment ce cu Emily nu a reuşit să conceapă nici un prunc, copilul era mai degrabă al tău, nu că ar mai conta acum. Dacă era să omor pe cineva în viaţa mea, noaptea aia ar fi fost cel mai bun moment. Dar nu m-am atins de nici unul. În schimb, am spus că o voi duce pe Emily la Londra. Apoi vom porni împreună cele mai urâte divorţuri din întreaga Anglie, ca să se afle ce oameni erau de fapt Caroline şi bunicul meu. Moştenisem bani de la bunica, aşa că eram în stare să o fac. Îşi încleştă mâinile. Pot fi acuzat că i-am grăbit moartea bunicului. Adulterul, trădarea şi incestul nu-l deranjau, dar se pare că ameninţarea de a fi făcut de râs i-a provocat un infarct imediat ce am părăsit încăperea. A murit în pat. Caroline l-a ajutat să ascundă purtarea lor necuviincioasă. Apoi şi-a luat bijuteriile, şi-a părăsit amantul şi a gonit prin furtună spre tine, căci tu rămăseseşi singura opţiune. Chiar şi după ce a murit, sorţii au fost de partea ei. Când valetul bunicului s-a dus la Emily să-i spună că soţul ei trăgea să moară, ne-a găsit împreună. Emily era în cămaşă de noapte. Aşa că noi am fost acuzaţi de adulter, iar Caroline a murit cu reputaţia de soţie jignită şi sfântă.

– Minţi, repetă Michael cu faţa pământie. Inventezi ca să-ţi ascunzi propriile fărădelegi.

– Lord Michael, acum sunt soţia lui Nicholas, interveni Clare pe un ton blând. Relaţia noastră a fost dificilă, şi mulţi bărbaţi ar fi reacţionat violent. Dar nu Nicholas. Eu, care-l ştiu mai bine ca oricine, jur că nu se putea purta îngrozitor cu o femeie, aşa cum a pretins Caroline.

Văzându-l pe Michael că şovăia, Nicholas începu să se îndrepte spre el, cu paşi mici.

– Ne ştim de atâţia ani. Te-am minţit vreodată?

Se opri şi îşi ţinu răsuflarea când văzu iar sălbăticia din ochii lui verzi.

– Nu, din câte ştiu, zise Michael răguşit, dar te-am văzut minţindu-i pe alţii. Le vindeai gogoşi că eşti prinţ indian, războinic turc şi Dumnezeu mai ştie ce. După aia râdeam de cât de convingător ai fost. Erai aşa elocvent, că una dintre cele mai avare curtezane din Londra s-a culcat cu tine pe degeaba fiindcă a crezut că erai membru al casei regale. De ce să te cred acum?

– Alea erau jocuri nevinovate. Nu-mi mint prietenii. Nicholas porni iarăşi încetişor spre el. Dumnezeule, dacă aş minţi, crezi că aş inventa ceva atât de umilitor? Să-mi pună coarne propriul bunic? Nu numai că-i o idee obscenă, ci mă face să par un prost. Mai bine să mă creadă lumea un monstru al cărui egoism ticălos i-a distrus toată familia. Un ultim pas îl aduse faţă în faţă cu celălalt bărbat. Când am părăsit Anglia, nu credeam că o să mai întorc vreodată. Dar durerea nu mi s-a atenuat plecând, la fel cum nici ţie nu ţi-a folosit întoarcerea în armată. Nici crima nu te va ajuta. Întinse mâna. Dă-mi pistolul!

Michael făcu un pas înapoi, cu pistolul atârnat în jos. Chipul îi era pământiu şi tremura, ca un bărbat cu inima zdrobită.

Nicholas luă uşurel arma din mâna celuilalt bărbat. După ce o descărcă, o aruncă.

Michael se prăbuşi la pământ şi îşi îngropă faţa în mâini.

– Ştiam că fac ceva profund greşit, zise el îndurerat. Dar nu puteam sta departe de ea, deşi asta însemna să trădez toate lucrurile în care credeam.

Clare traversă iarba şi îngenunche lângă el.

– Să iubeşti şi să fii iubit e cea mai puternică emoţie umană, zise ea cu o profundă compasiune. A fost o tragedie, nu o crimă, că ea nu a fost demnă de dragostea ta. Îi luă mâna într-a ei, cu blândeţe. A fost groaznic să fii prins la mijloc între doi oameni cărora trebuia să le fii loial, dar s-a terminat. Nu te mai chinui.

– Am făcut ceva de neiertat, zise el cu voce plată.

– Nimic nu e de neiertat dacă te căieşti cu adevărat.

Vorbea cu o putere care îi amintea lui Nicholas de tatăl ei. Bunătatea şi căldura vorbelor sincere erau ca un balsam pentru suflet. Simţea şi el cum amărăciunea i se topea. Totul ţinea de trecut; nu trebuia să lase furia să-i otrăvească viaţa alături de Clare.

Pentru Michael era mai greu. Îşi ridică privirea, iar pe obrajii supţi îi şiroiau lacrimile.

– În Londra te-am făcut curvă şi aproape l-am ucis pe soţul tău. Mă poţi ierta? Eu nu sunt în stare.

– Dar nu l-ai omorât. Clare îi dădu părul pe spate, de parcă era unul dintre elevii ei. Faptele contează. Oricât de mult ai încercat, n-ai fost în stare să comiţi trădarea supremă a prieteniei. Se uită rugătoare la Nicholas, cerându-i ajutorul fără să scoată un cuvânt.

Nicholas îşi strânse pumnii. Îl durea foarte tare să ştie că unul dintre prietenii lui cei mai apropiaţi fusese amantul lui Caroline. Îi fusese mai uşor să accepte nebunia decât trădarea. Însă, în vreme ce privea faţa chinuită a lui Michael, simţi milă, ceea ce-l nedumeri. Deşi Caroline îl făcuse pe Nicholas să treacă prin iad, nu fusese niciodată nevoit să-şi facă reproşuri, ca Michael, care părea distrus.

Oftă şi îngenunche lângă el.

– Caroline a fost cea mai convingătoare mincinoasă pe care am cunoscut-o şi ne-a făcut pe toţi să picăm de proşti. N-am iubit-o niciodată ca tine, însă aproape m-a distrus. S-a străduit din răsputeri să ne distrugă

prietenia, pentru că știa cât înseamnă pentru mine. Vrei să o lași să câștige și după moarte? Clare încă îl ținea pe mână de Michael, așa că Nicholas își puse și el o mână peste ale lor. Mi-a fost dor de mine, Michael. Tuturor ne-a fost. A sosit vremea să te întorci acasă.

Michael scoase un sunet gâtuit. Apoi întoarse mâna și i-o strânse pe a lui Nicholas cu putere.

Toți trei stătură așa multă vreme. Nicholas se gândi la trecut, dincolo de violență și trădări, și se concentră asupra celor mai frumoase amintiri din lunga prietenie cu Michael. Nicholas fusese un băiețel care arăta ciudat și nu se potrivise cu lumea arogantă de la Eton, având nevoie disperată de prieteni. Michael fusese ca o stâncă – loial și demn de încredere. Pe când întunericul îi înfășura, căldura acelor amintiri topiră furia lui Nicholas. Spera ca și Michael să simtă o parte din căldura acelui trecut comun.

În cele din urmă, Michael trase adânc aer în piept și ridică privirea.

– Nicholas, poți să mă ierți? întrebă el cu o umilință dezolantă și îndurerată. Dacă am inversa rolurile și tu ai fi fost cu soția mea, nu știu dacă te-aș putea ierta.

– Suntem diferiți în multe privințe – ăsta e și farmecul prieteniei. Oricum, deși ai vrut să mă ucizi, nu ai făcut-o. În schimb, ne-ai salvat viața mie și lui Clare. Pentru asta pot să-ți iert tot. Nicholas întinse mâna. Pace?

După un moment de ezitare, Michael i-o strânse cu putere, de parcă înșfăca o frânghie ce-l împiedica să alunece înspre iad.

– Pace. Și... mulțumesc, Nicholas. Ești un om mult mai bun decât mine.

– Mă îndoiesc, dar știu că e mai ușor să ierți când ai inima plină, zise el și se uită la Clare.

Amorțit, Michael se ridică într-un final. Încercând să facă o glumă, deși avea inima zdrobită, zise:

– Ce face un om după ce s-a făcut de râs în ultimul hal?

Nicholas era în picioare și o ajuta pe Clare să se ridice.

– Își continuă viață. Arată-mi pe cineva care nu s-a făcut de râs și o să-ți arăt pe cineva foarte plictisitor.

– În acest caz, ar trebui să fiu cel mai interesant bărbat din Anglia, zise Michael obosit.

Fiindcă se lăsase seara și se făcuse rece, Nicholas își luă haina și i-o puse lui Clare pe umeri. Ea o acceptă cu bucurie, deși tresări pe când greutatea materialului se lovi de brațul ei rănit. Se uită la Michael și zise:

– Vino la Aberdare în noaptea asta, ca să nu fii singur.

Michael ezită o clipă, apoi scutură din cap.

– Îți mulțumesc, Lady Aberdare, dar cred că am nevoie să fiu singur acum.

– Te rog să-mi spui Clare – nu mai e cazul să fim formali. Îi studie încruntată chipul. Acceptă să iei mâine cina cu noi? Aș vrea să te cunosc în circumstanțe normale, nu într-un context melodramatic.

Văzând nesiguranța lui Michael, Nicholas zise:

– Vino, te rog. Acum este un cămin fericit, spuse el și o atinse ușor pe umăr pe Clare.

– Dacă ești sigur. Michael se frecă obosit la tâmple. Duceți-vă acasă acum. O să înștiințez autoritățile și o să mă ocup de cadavre, dacă tot ce mă pricep e să fac curat după bătălii. Vocea i se mai însufleți la gândul îndeplinirii unei sarcini folositoare. Îmi închipui că judecătorul va dori să discute cu tine, dar nu până mâine.

– O să te ocupi tu de calul lui Clare? Vreau să o iau cu mine, îi zise Nicholas.

Michael încuviință din cap.

– Desigur. Îl aduc mâine.

Nicholas o ajută pe Clare să încalece, apoi se urcă în spatele ei și o porniră spre casă. Bănuia că lui Clare i-ar fi fost mai ușor să călărească singură, dar simțea o nevoie primitivă să-i fie aproape și probabil și ea simțea la fel. Greutatea caldă și moliciunea trupului ei îl ajută să risipească groaza pe care o simțise când se temuse că avea s-o piardă.

Rămaseră liniștiți aproape tot drumul, dar într-un final el zise:

– Acum ştii toată povestea sordidă.

Capul ei atinse umărul lui pe când încuviinţa.

– Ce ironie! Deşi bunicul tău se mândrea cu stirpea lui măreaţă, tu ai fost mai inteligent, mai civilizat, mai generos. Ce păcat că n-a văzut ce om extraordinar eşti.

– Nu ştiu dacă sunt extraordinar, dar e adevărat că n-a ştiut niciodată cum sunt. Am fost o obligaţie nefericită, un amalgam compus din defectele tatălui meu neînfrânat şi ale mamei mele ţigănci extrem de dificile. Cum am mai spus, m-a considerat mai bun decât nimic, dar atâta tot.

– Cum de ai rezistat unei asemenea uri?

Nicholas ridică din umeri.

– Odată ce mi-am dat seama că dispreţul lui nu avea de-a face cu mine, nu m-a mai afectat deloc. În marea parte a timpului am reuşit să fiu fericit ca să-i fac în ciudă.

Braţele ei se încordară.

– Michael e mai uşor de înţeles – trebuia să creadă în Caroline. A fost dezgustător să trădeze un prieten – să admită că a făcut asta pentru o femeie complet nedemnă ar fi fost intolerabil.

– Deşi ar fi luat în râs ideea, avea mare nevoie de dragoste, iar asta l-a făcut vulnerabil în faţa amăgirilor lui Caroline, zise Nicholas. Sărmanul! E uimitor că a reuşit să rămână în viaţă.

– E puternic, zise Clare, şi într-o zi va fi din nou fericit. Dar pe Caroline nu am înţeles-o deloc. Îi mângâie cu degetele spatele. Cum ar putea dori alţi iubiţi când te avea pe tine?

El râse firav.

– Eşti încântător de încurajatoare. Se uită la capul cu părul negru care se odihnea pe umărul lui. Te-ai schimbat în ultimele două săptămâni. Pari mai senină. Mi-ar plăcea să cred că asta se datorează şarmului meu irezistibil, dar sunt convins că e ceva mai mult.

– Da, este. Ezită. Mi-e greu să explic, dar, în clipa când am recunoscut faţă de mine că te iubesc, mi s-au rezolvat şi neajunsurile spirituale. În sfârşit simt acea

legătură spirituală după care tânjeam, şi dragostea a fost soluţia.

– Mă bucur aşa mult, îi zise el încetişor. Într-o zi, o să vreau să aud mai multe pe marginea acestui subiect.

Dar nu încă, pentru că ajunseseră la Aberdare. Nicholas lăsă calul în seama grăjdarului şi o cără pe Clare în braţe în casă şi direct în camera lor.

– Nu sunt aşa grav rănită, protestă ea.

– Nu vreau să risc deloc. După ce o puse pe pat, îi curăţă rana cu brandy, apoi îi puse o compresă cu ierburi. E un remediu ţigănesc, îi explică el pe când îi bandajă din nou braţul. Ţin multe la îndemână. Asta o să prevină infecţiile, iar unul dintre ingrediente atenuează şi durerea. Mâine chemăm un doctor să te consulte.

– Ştii cele mai folositoare lucruri. Îşi propuse să-şi aducă aminte mai târziu să ia reţetele pentru remedii. Deja mă doare mai puţin.

– Acum ar trebui să te odihneşti.

– Nu încă. Din moment ce pare să fie ziua în care se dau la iveală secrete vechi, mai am unul. Se ridică în capul oaselor şi îl luă de mână, apoi îi repetă povestea Martei şi îi spuse de ce îşi îndepărtase fiul.

Nicholas asculta aproape încremenit, cu chipul lipsit de expresie, aşa că femeia nu-i putea ghici reacţia. Când termină, se duse la comodă şi scoase punga din piele pe care i-o dăduse Keja. Apoi se întoarse să stea lângă el.

– Bunicul şi Caroline te-au trădat, dar Marta nu, îi zise Clare încetişor. Keja mi-a spus că Marta voia ca eu să îţi explic pentru că o femeie poate înţelege întotdeauna că o mamă va face mereu ce e mai bine pentru copilul său. Marta te-a iubit şi ţi-a lăsat tot ce avea ea de valoare. Deschise punguţa şi vărsă conţinutul pe cuvertură.

Printre guinee era un inel frumos lucrat din aur pe care Clare nu îl văzuse înainte. Nicholas ridică inelul şi îl învârti printre degete.

– E verigheta mamei. Îl strânse mai tare. Doamne, dacă aş fi ştiu că era bolnavă...

– Ai fi lăsat-o să te părăsească dacă ai fi ştiut?

El se gândi, apoi scutură din cap.

– Nu, eram foarte apropiaţi, şi tocmai de aceea m-a afectat atât de mult gândul că m-a vândut. Dar, dacă murea, locul meu era lângă ea.

– Probabil se temea că ai fi putut contracta boala. Ba, mai mult, dacă ai fi fost cu ea când murea, oare ţiganii te-ar fi dus la familia tatălui tău?

De această dată răspunse fără să ezite:

– Niciodată. Ar fi considerat indecent să dea un ţigan unui *gorgio*, chiar dacă eram corcitură.

– Aşa că, pentru a-i îndeplini promisiunea făcută tatălui tău, nu avea altă alegere.

El încercă să zâmbească.

– Mama a avut dreptate că altă femeie va înţelege. Sau, mai degrabă, că tu vei înţelege şi vei putea să-mi explici pe îndelete.

Închise ochii şi pulsul îi bătea vizibil pe gât. Clare îl strânse în braţe, cu capul sprijinit de sânii ei, în vreme ce se gândea la evenimentele care îi schimbaseră trecutul. În cele din urmă, el murmură:

– E ciudat...Ori de câte ori mă gândeam la mama, simţeam o mare durere. Încă se întâmplă asta, dar în alt fel.

– E mai bine sau mai rău?

El oftă.

– E mai bine, cred. Deşi încă o jelesc, pot crede din nou în copilăria mea.

Îl mângâie pe păr.

– Îţi pare rău că nu te-a lăsat cu ţiganii?

Urmă o tăcere lungă înainte să spună încetişor:

– Aş fi putut fi mai fericit. Cu siguranţă viaţa mi-ar fi fost mai simplă. Însă, e ca atunci când Adam a muşcat din măr – odată ce ştii cum e lumea mare, îţi e imposibil să te întorci. Ridică mâna şi îi întâlni privirea. Şi, dacă stăteam cu ţiganii, nu te-aş fi cunoscut niciodată.

– Ai fost serios când mi-ai vorbit mai devreme, înainte să mă săruţi? îl întrebă ea brusc timidă. Sau a fost doar o parte din strategia de a-i distrage atenţia lui Madoc?

El se relaxă.

– Am vorbit serios. O trase în jos, ca să stea pe pat lângă el. E uimitor cum perspectiva morții te face să fii mai limpede la minte. Aproape imediat ce ai venit la Aberdare, eram hotărât să nu te las să pleci. De aia te amenințam că-mi retrag ajutorul ori de câte ori spuneai că vrei să pleci – era singura tactică prin care te puteam convinge să rămâi. Dorința de a zădărnici planurile bunicului era așa puternică, încât nu mi-am dat seama de cea mai evidentă cale prin care te puteam ține lângă mine.

– Te referi la căsătorie?

Îi desfăcu părul și își înfipse degetele în cozile despletite.

– Exact. Ai văzut cum am insistat să ne căsătorim după ce am devenit iubiți? Nu am așteptat pentru că, dacă aflam că nu ești grea, nu mai aveam nici o scuză să mă însor cu tine. Se pare că am tras concluzia, cu mintea mea șireată, că nu vei deveni niciodată amanta mea, așa că aveam nevoie de o scuză pentru a mă răzgândi în privința căsătoriei.

Cuprinsă de încântare, ea nu-și mai putu stăpâni râsul.

– Ai acceptat ideea de căsătorie cu o ușurință fantastică.

– Nu ideea de căsătorie – ci ideea că voi fi cu tine. Îi înălță chipul, cu ochii întunecați și blânzi ca mătasea neagră. Cred că mereu am știut că, dacă îți câștig loialitatea, nu mă vei trăda niciodată. Și am avut dreptate, nu? Astăzi ți-ai riscat viața pentru mine. Îi zâmbi strâmb. Cred că am așteptat toată viața genul acesta de loialitate. Dar să nu te mai prind că faci una ca asta. Dacă glonțul lui Wilkins te-ar fi lovit câțiva centimetri mai jos... Se cutremură.

– Dar nu s-a întâmplat. Îi atinse obrazul. De fapt, ai avut o zi chiar bună. Amândoi suntem în viață, ai scăpat în sfârșit de bunicul tău și de Caroline, iar acum îi ai lângă tine pe mama ta și pe Michael.

Părea mirat.

– Când o spui așa, chiar pare că am avut o zi minunată.

– Și am o idee cum s-o fac și mai bună. Se uită gânditoare la el. Aproape nici nu mă mai doare brațul.

El începu să râdă.

– Vrei să spui ce cred că vrei să spui, fetișcană nerușinată?

– Da, îi zise ea, fără să se jeneze. Vreau să te simt înăuntrul meu, iubitule. După ce am fost așa aproape de moarte, vreau să mă bucur de viață.

Își plecă ușor capul și o sărută, cu gura lui caldă și moale.

– Te iubesc, draga mea învățătoare. De fapt, aș vrea să mai particip la o lecție de iubire chiar acum. Ești sigură că nu te doare prea tare brațul?

Râzând, se întinse pe pat, trăgându-l și pe el.

– Dacă mă săruți din nou, nici n-o să mai știu de durere.

Făcu dragoste cu ea tandru, de parcă era cea mai valoroasă creatură de pe pământ. Ca iubit, îi răvășise simțurile. De această dată îi răvășise sufletul, căci nu mai ținea nimic pentru el. Și nici ea. Minte pentru minte, trup pentru trup. Amândoi găsiseră apropierea la care visaseră, iar realitatea îi depășise așteptările așa cum lumina soarelui e mai puternică decât o lumânare.

Îngerul Căzut ajunsese acasă.

epilog

August 1814

A fost cea mai mare sărbătoare din istoria minei de la Penreith. De fapt, se poate să fi fost cea mai mare petrecere de la orice mină din lume. Pe când Clare şi Nicholas coborau cu noul lift cu aburi, alături de alţi doisprezece invitaţi, auziră muzică răsunând prin puţ şi acoperind zgomotul făcut de noua pompă Watts.

Fusese ideea lui Michael să sărbătorească noile îmbunătăţiri de la puţ cu o recepţie sub pământ la care era invitată toată lumea. Marea galerie de la baza liftului era luminată de lumânări şi plină de flori, iar mulţimea se împrăştia în tunelurile din apropiere. Oamenii erau deja adunaţi la masa unde se servea mâncare şi băutură, iar copiii mişunau pe lângă dulciuri.

În vreme ce muzicienii intonau o melodie tradiţională, cuplurile începură să danseze. Clare văzu că unii dintre ei erau metodişti; era greu să-ţi închipui că era un păcat să dansezi într-o mină de cărbuni. Inevitabil, alţi invitaţi începură să cânte din tot sufletul. Ecoul vocilor care se izbeau de pereţii stâncoşi o făcură pe Clare să se gândească la corul pe care îl auzise în Westminster Abbey, iar comparaţia nu era în detrimentul galezilor.

Pe când ieşeau din lift, Michael le veni în întâmpinare cu un zâmbet pe faţă. Luase în greutate şi arăta sănătos şi relaxat, încât îi venea greu să-şi aducă aminte cât de chinuit fusese cu trei luni în urmă.

– Ce părere aveţi despre puţ acum?

– Arăta incredibil de civilizat, îi răspunse Nicholas. Dar ce o să faci acum, când totul merge ca pe roate?

– Nu-ţi face griji, mă gândesc eu la ceva.

– Rafe şi Lucien au ajuns? întrebă Clare.

– Au ajuns la conacul Bryn noaptea trecută târziu. Michael chicoti. Astăzi Lucien a fost cu greu convins să nu desfacă pompa de abur, să vadă cum funcționează.

Clare zâmbi larg. În lunile de când Michael pusese capăt răfuielii cu Nicholas, văzuse caracterul puternic și șarmul care îi câștigaseră asemenea prieteni admirabili. Deși știa că acei patru ani de iad lăsaseră urme, Michael își vedea de viață. Simțea că prietenia lui cu Nicholas fusese într-o oarecare măsură afectată de chinul prin care trecuse, însă acum era mai puternică decât în trecut.

Se uită prin încăpere și îl văzu pe Lucien adâncit în conversație cu inginerul minei. Rafe, aflat mai aproape, asculta cu atenție o fetiță de cinci ani care-i vorbea cu seriozitate.

– Uite-l pe Rafe – singurul care găsește cea mai drăguță blondă de aici. Nicholas se uită la Clare. Vrei să-l saluți?

– Într-o clipă. Vreau mai întâi să o salut pe Marged.

– Să nu te duci prea departe, îi ceru el.

Ea îi zâmbi cu sfială prefăcută.

– Nu, domnul și stăpânul meu.

El o plesni indecent peste un loc pe care nu-l putea vedea nimeni, apoi se duse să discute cu prietenii. Clare o găsi pe Marged strângând cu calm mizeria pe care Huw o făcuse când mâncase prea mult marțipan și i se făcuse rău.

Isprăvi treaba, se îndreptă de spate și o îmbrățișă pe Clare.

– Cine ar fi crezut că puțul ăsta vechi poate fi așa amuzant? Sunt bucuroasă că Owen a acceptat oferta lui Nicholas de a fi șef de echipă la cariera de piatră. Nu mai există nici un risc să se producă un dezastru. Se uită prin camera de piatră unde se strânseseră Nicholas, Michael, Lucien și Rafe. N-am mai văzut patru bărbați mai arătoși, zise ea gânditoare. Cu excepția lui Owen, evident.

Sporovăiră câteva minute, până când mai mulți copii veniră la ele și o duseră pe Marged de acolo. Clare se uită cu o ușoară tristețe în urma lor. Erau vremuri când

îi lipsea să fie învățătoare cu normă întreagă, dar era mereu ocupată. Iar acum, că avea la dispoziție finanțele generoase ale lui Nicholas, putea să ajute și mai mulți oameni. Nu mai erau copii flămânzi în Penreith, iar valea redevenea locul prosper și fericit la care visase.

Se duse spre Nicholas, oprindu-se pe drum să mai discute cu prietenii. Resentimentele pe care unii le nutriseră la aflarea veștii căsătoriei cu cineva mai înstărit decât ea se topiseră, din moment ce ea și soțul ei erau limpede parte a comunității.

Deși Nicholas stătea cu spatele la ea, o simți cum se apropia. Fără să se uite, se întoarse și o trase în fața lui, apoi o cuprinse cu brațele de mijloc. Ea se lipi de el, simțind că ajunsese acasă. În acea seară, se gândi ea visătoare, avea să-i spună lui Nicholas că era aproape sigură că noul conte țigan era pe drum.

Lucien și Rafe o salutară călduros pe Clare înainte să se întoarcă la discuțiile lor stranii.

– Toată lumea trebuie să creadă în ceva, zise Rafe. Eu, unul, cred că, din moment ce toți murim, trebuie să ne trăim viața în stil mare.

– Deși pun mare preț pe sinceritate, interveni Lucien, cred că necinstea este un talent subapreciat.

– Eu cred în onoare, spuse imediat Michael, și în relaxarea pe care ți-o aduce un trabuc bun.

Lui Clare îi sclipiră ochii.

– Cred că femeile sunt egale cu bărbații.

Îngerii Căzuți păreau alarmați.

– Nicholas, e periculoasă. Ai grijă să o faci mereu fericită, zise Rafe.

Nicholas râse.

– Asta și intenționez. Cât despre ce cred eu... Căzu o clipă pe gânduri. Eu cred în pinguini...

– Nu e ușor să crezi în ei când ai văzut atâtea fiare, interveni Lucien.

Nicholas zâmbi larg.

– ... Și în prietenie. O strânse pe Clare în brațe. Și cred în dragoste cel mai mult și mai mult.